İTHAKİ - ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Serçe Bulutu

TAKASHI MATSUOKA

ithaki

Takashi Matsuoka

Takashi Matsuoka Japonya'da doğup Hawaii'de büyüdü. Yazarlık yapmaya başlamadan önce Honolulu'da bir Zen Budist tapınağında görevliydi.

Serçe Bulutu, yazarın ilk romanıdır. İkinci romanı *Autumn Bridge* (Sonbahar Köprüsü) ise ilk kitapta geçen olayların öncesini anlatmaktadır.

Matsuoka halen Honolulu'da yaşamaktadır.

Takashi Matsuoka
Serçe Bulutu
Özgün Adı: *Cloud Of Sparrows*
Çeviren: Barış Yıldırım
Redaksiyon: Melih Pekdemir

İthaki Yayınları - 418
Edebiyat - 335
ISBN 975-273-223-2

1. Baskı Mart, 2006, İstanbul

© İthaki, 2006, İstanbul
© 2002 by Takashi Matsuoka
Bu eser, Random House-Bantam Dell Publishing Group ile yapılan anlaşmaya dayanılarak yayımlanmış, telif hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: İbrahim Çeşmecioğlu
Düzelti: Hande Öğüt
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Cemile Öz
Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık
(Penguen Kitap-kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)
Cilt: Yıldız Mücellit

İthaki Yayınları:
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 34710 Kadıköy İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 – 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr
Dağıtım:
Çatalçeşme Sok. Yavuz Han 26 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 76 00 Faks: (0212) 519 56 56
ithakidagitim@ithaki.com.tr

Takashi Matsuoka

SERÇE BULUTU

Çeviren: Barış Yıldırım

İthaki

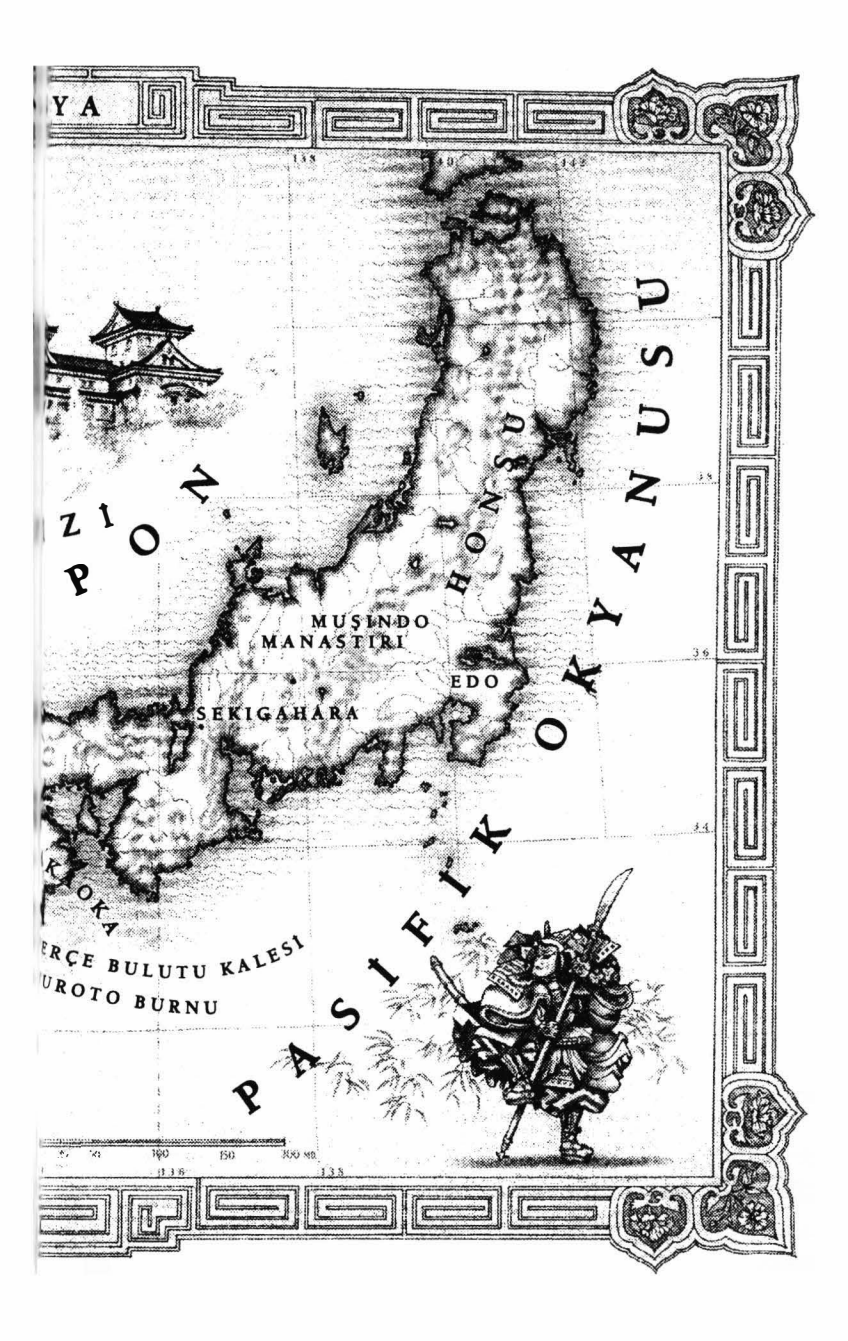
Haruko, Weixin ve Jenna'ya
Cesaretleri, bilgelikleri ve incelikleri ile
her daim rehberim olsunlar.

KİŞİLER

Genji:	*Akaoka Büyük Lordu; Okumiçi klanının öndi*
Şigeru:	*Lord Genji'nin amcası*
Kudo:	*Lord Genji'nin güvenlik şefi*
Saiki:	*Lord Genji'nin mabeyincisi*
Hidé **Şimoda** **Taro**	*Okumiçi klanı samurayları*
Heiko:	*Bir geyşa; Genji'nin sevgilisi*
Hanako:	*Okumiçi klanının hizmetçilerinden biri*
Lord Kiyori:	*Genji'nin ölmüş büyükbabası*
Sohaku:	*Muşindo Manastırı'nın Başkeşiş'i (ve Okumiçi klanının süvari komutanı)*
Jimbo:	*Bir Zen Budisti keşişi (ayrıca eski bir Hıristiyan misyoneri)*
Zephaniah Cromwell **Emily Gibson** **Matthew Stark**	*Hıristiyan misyonerleri*
Kawakami:	*Şogun'un gizli polis şefi*
Mukai:	*Kawakami'nin yardımcısı*
Kuma:	*Kawakami'nin hizmetindeki Ninja suikastçı*

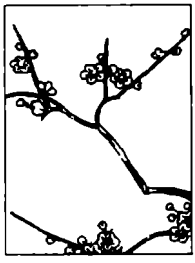
JAPO
KORE
JAPON DEN
NI
SARI DENIZ
KORE BOĞAZI
KYUSU
SIKOKU

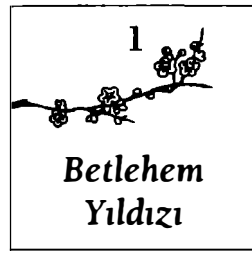

YA
ZI
PON.
HONSŪ
PASİFİK OKYANUSU
MUŞINDO
MANASTIRI
EDO
SEKIGAHARA
K OKA
ERÇE BULUTU KALESI
UROTO BURNU
100
150
300 mil
138
135

1

YILBAŞI

1 Ocak 1861

Betlehem Yıldızı

Memleketinden uzakta, bilmediğin bir nehri geçersen, çırpınan suların yüzeyine iyi bak ve suyun berraklığına dikkat et. Atların davranışlarına önem ver. Sinsi pusudan sakın.

Yurduna yakın, tanıdık bir ırmak geçidinde, karşı kıyıdaki gölgelerin derinliklerine bak, uzun otların hareketlerini seyret. En yakınındaki yoldaşlarının soluk alışını dinle. Yalnız suikastçıdan sakın.

SUZUME-NO-KUMO
(1491)

Heiko uyur gibi yapıyordu; solukları ağır ve derin, kasları rahat ama sıkı, dudakları kapalı, her an açılacak gibi; gözleri hiç kımıldamayan göz kapaklarının altında yumuşacık, gizlenmiş bakışları kendine, benliğinin özündeki o sessiz yere dönmüştü. Yanı başındaki adamın uyandığını hissetmemiş ama sezmişti.

Adam dönüp de ona baktığı zaman, kadın, güzelliğini fark etmesini umuyordu:

Saçları: yıldızsız gecenin mutlak karanlığı, mavi ipekten dokunmuş çarşafa yayılmış.

Yüzü: ilkbahar karı gibi soluk, parıltılı, ışığını aydan çalmış.

Bedeni: gerdanları çiftleşme çılgınlığıyla kıpkızıl halde, altın

sarısı bir tarlaya karşı, havada dans edip dövüşen, ince ince işlenmiş bir çift beyaz turna nakışıyla süslü, yine ipekten dokunmuş yorganın altındaki anlamlı kabartılar.

Heiko, gecenin yıldızsız olduğundan emindi. Saçları –koyu, parlak, zarif– en cazip yönlerinden biriydi onun.

İlkbahar karı, cömert teşbihlerle dolu bir dil için bile çok fazla ileri gitmiş olabilirdi. Çocukluğunu Tosa Bölgesi'ndeki bir balıkçı köyünde geçirmişti Heiko. Güneşin altındaki o çok uzak mutlu saatler bütünüyle silinip yok olmuştu. Yanakları o zaman da hafif çilliydi. İlkbahar karı çilli değildir. Yine de bunu telafi edecek bir ay ışığı pırıltısı vardı. En azından adam, bunun var olduğuna ısrar ediyordu. Heiko kimdi ki ona karşı çıksın?

Adamın kendisine baktığını umuyordu. Zarif uyurdu, gerçekten uyuduğu zaman bile. Şimdiki gibi numara yaptığında ise erkeklerin üzerinde yarattığı etki, genellikle yıkıcı olurdu. Ne yapacaktı adam? Bedenini örten örtüyü yavaşça, ihtiyatlı bir şekilde kaldıracak, onun uykudaki çıplaklığını mı izleyecekti? Yoksa gülümseyip eğilecek, yumuşak bir okşayışla uyandıracak mıydı? Yoksa her zamanki gibi sabırla seyredip, gözlerinin titreyerek açılmasını mı bekleyecekti.

Yanındaki başka bir adam olsa, bu durum onu rahatsız etmezdi, hattâ düşünmezdi bile. Ama bu başkaydı. Onun yanında, böylesi düşüncelere dalıveriyordu sık sık. Bunun sebebi adamın diğerlerinden farklı olması mıydı acaba, yoksa kalbini öylesine aptalca kaptırdığı kişi olması mıydı?

Genji, kadının beklediklerinden hiçbirini yapmadı. Kalkıp Edo Körfezi'ne bakan pencereye gitti. Orada, sabah serinliğinde çırılçıplak durup bir şeyleri dikkatle izlemeye koyuldu. Ara ara ürperiyordu, ama üzerine bir şey almak için parmağını kımıldat-

madı. Onun, gençliğinde, Hiei Dağı'nın tepesinde, Tendai keşişlerinden sert bir eğitim aldığını biliyordu Heiko. Bu yalın mistiklerin iç ısı üretiminde usta oldukları söylenirdi ve çağlayanların buz gibi sularının altında saatlerce kalabildikleri. Genji, bir zamanlar onların öğrencisi olmakla övünürdü. Heiko içini çekip, sanki uygusunda hafifçe kaymış gibi kımıldadı, az kalsın kendini tutamayıp kıkırdayacaktı. Adamın, iç ısı üretme tekniğinde zannettiği kadar ustalaşmadığı belliydi.

Öylesine ayartıcı olduğunu bildiği iç çekiş dahi Genji'yi gözleminden koparmamıştı. Kıza azıcık bile bakmadan eski Portekiz teleskopunu çıkardı, bütünüyle açtı ve yine körfeze çevirdi. Heiko bu kez düş kırıklığıyla baş başa kaldı. Oysa ummuştu ki... Ne ummuştu? Umudun azı da çoğu da düşkünlüktü, işte o kadar.

Bu kez bakmıyordu. Pencerenin önünde duran adamın görüntüsünü zihninde canlandırdı. Çok ısrar ederse, onun uyanık olduğunu anlayabilirdi Genji. Şimdiye dek anlayıp anlamadığından da emin değildi zaten. Kendisi yataktan kalktığı zaman da, kız içini çektiği zaman da umursamamasının açıklaması olabilirdi bu. Onunla alay ediyordu. Etmiyordu belki de. Söylemek zordu. Bu yüzden bunu düşünmekten vazgeçip adamı zihninde canlandırmaya devam etti.

Bir erkek için çok fazla hoştu. Bu ise son derece kayıtsız ve samuraylara benzemeyen bir tarzda duruşuyla birleşerek, adamı uçarı, kırılgan, hattâ kadınsı bir hale getiriyordu. Dış görünüş yanıltıcıdır. Giysileri olmadığı zaman görülen kas sisteminin çizgileri, savaşçı adanmışlığının ciddiyetini yansıtıyordu. Savaş disiplini sevdaya kapılmanın yakın komşusudur. Heiko anılarla ısınarak, bu kez elinde olmadan, içini çekti. Artık uyku numarası yapmak son derece güçtü. Kendine gözlerini açma izni verdi. Adama baktığı zaman, az önce kafasında canlandırdığı şeyi

karşısında gördü. Bu teleskopun ucunda her ne varsa, gerçekten büyüleyici olmalıydı. Bütün dikkatini oraya vermişti adam.

Bir süre sonra uykulu bir sesle konuştu: "Lordum, titriyorsunuz."

Adam körfezi seyretmeye devam etti, ama gülümseyerek "Pis bir yalan bu. Soğuğa karşı bağışıklığım var benim," dedi.

Heiko yataktan kalkıp Genji'nin iç kimonosunu aldı. Sımsıkı sarınarak mümkün olduğunca ısınmaya çalıştı, bu arada diz çöküp, saçlarını ipek bir kurdeleyle gevşekçe bağladı. Hizmetçisi Saçiko'nun, fahişelere özgü ve ayrıntılı saç tuvaletini düzeltmesi saatler alırdı. Ama şimdilik, saçını bağlamak zorundaydı. Ayağa kalkıp, şirin bir kadından beklenen kısa adımlarla, ayaklarını sürüyerek adama doğru gitti, sonra birkaç adım uzakta durup diz çökerek selam verdi. Başı birkaç saniye boyunca, öyle eğik kaldı, adamdan karşılık beklemiyordu, alamadı da zaten. Sonra kalktı, bedeninin sıcaklığıyla ısınmış, bedeninin kokusunu almış iç kimonoyu çıkarıp adamın omzuna koydu.

Genji homurdanarak omuzlarını silkti, kimononun içine iyice yerleşti. "Şuraya bak."

Heiko, kendisine uzatılan teleskopu alıp körfeze baktı. Dün gece altı gemi demir atmıştı oraya; hepsi de Rusya, İngiltere ve Amerika'dan gelen savaş gemileriydi. Şimdi yedinci bir gemi daha vardı, üç direkli bir ıskuna. Yeni gelen gemi, savaş gemilerinden daha küçüktü ve çarkları, uzun siyah bacaları yoktu. Yanlarında silah delikleri bulunmuyordu, güvertesinde top görünmüyordu. Savaş gemilerinin yanında ne denli önemsiz sayılırsa sayılsın, yine de en büyük Japon gemisinin iki katı büyüklükteydi. Nereden gelmişti acaba? Batı'daki bir Çin limanından mı? Güneyden, Hindistan'dan mı? Doğudan, Amerika'dan mı?

Heiko "Bu ticaret gemisi, biz uyuduğumuz zaman orada değildi," dedi.

"Yeni demir attı."

"Senin beklediğin bu mu?"

"Belki."

Heiko başını sallayarak teleskopu Genji'ye geri verdi. Adam hangi gemiyi beklediğini, niye beklediğini söylememişti ona, Heiko da sormamıştı elbette. Büyük olasılıkla Genji'nin kendisi de bu soruların cevabını bilmiyordu. Onun bir kehanetin yerine gelmesini beklediğini varsayıyordu kadın ve kehanetlerin gerçekleşmeme gibi kötü bir ünleri vardı. Düşünceleri başka yerlere gitse de, Heiko gözünü körfezdeki gemiden ayırmadı. "Yabancılar dün gece neden o kadar gürültü yaptılar?"

"Yılbaşı Gecesi kutlamalarını yapıyorlardır."

"Yılbaşı Gecesi'ne daha altı hafta var."

"Bize göre öyle. İmparator Kmei'nin on beşinci yılında, kış gündönümünden sonraki ilk yeni ay. Ama onlara göre Yeni Yıl geldi bile." İngilizce'sini söyledi: "1 Ocak 1861". Sonra Japoncaya geri döndü. "Onların zamanı daha hızlı geçiyor. Bizden bu kadar ileri olmalarının sebebi de bu. İşte onların Yılbaşı geldi bile, biz altı hafta geriye saplanmış bekliyoruz." Kıza bakıp gülümsedi. "Beni utandırıyorsun Heiko. Üşümüyor musun?"

"Altı üstü bir kadınım ben, lordum. Siz kaslısınız, ben yağlıyım. Bu kusur benim biraz daha ısınmamı sağlıyor." Aslına bakılırsa, soğuk havaya karşı durmak için bütün iradesini kullanıyordu. Kimonoyu giyip ardından ona vermek, çekici bir hareket sayılırdı. Eğer titrerse, az önce yaptığı şeye fazla vurgu yapmış olurdu, böylece de işin zarafeti kalmazdı.

Genji yine gemilere baktı. "Rüzgar esse de, denizde en ufak yel esmese de buharlı motorlar sayesinde ilerliyorlar. Topları millerce uzağa yıkım götürüyor. Her askerin taşıdığı ateşli bir silah var. Üç yüz yıl boyunca kılıca tapınarak kendimizi aldattık,

oysa onlar bu arada daha verimli olmak için uğraşıyorlardı. Dilleri bile daha verimli. Böyle olunca düşünceleri de daha verimli. Biz öyle bulanık konuşuyoruz ki. İma edilen, dile getirilmeyen şeylere o kadar çok yaslanıyoruz ki."

"Verimlilik o kadar önemli mi?" diye sordu Heiko.

"Savaşta önemli ve savaş kapıda."

"Kehanet mi bu?"

"Hayır, sadece sağduyu. Yabancılar, gittikleri her yerde alabilecekleri her şeyi aldılar. Hayatlar, hazineler, toprak. Dünyanın dörtte üçünün çoğunu gerçek hükümdarlarından aldılar; yağmaladılar, öldürdüler, köleleştirdiler."

Heiko "Bizim Büyük Lordlarımızdan ne kadar da farklılar," dedi.

Genji neşelenerek güldü. "Japonya'daki bütün yağmaların, cinayetlerin ve köleleştirmelerin bizim tarafımızdan yapıldığından emin olmak, bizim görevimiz. Başka türlü kendimize nasıl Büyük Lordlar diyebilirdik?"

Heiko başını salladı. "Böylesine engin bir muhafaza altında epey güvenliyim ben. Sizin için banyo hazırlayayım mı lordum?"

"Teşekkür ederim."

"Bize göre, ejderha saatindeyiz. Onlara göre saat kaç?"

Genji masanın üzerindeki İsviçre saatine baktı. İngilizce "Sabahın yedisini dört dakika geçiyor," dedi.

"Banyonuzu yediyi dört geçe mi almak isterdiniz, yoksa ejderha saatinde mi lordum?"

Genji o rahat, yumuşak gülüşüyle gülerek başını salladı, kadının nüktesini anlamıştı. Genji'nin düşmanları onun çok sık güldüğünü söylerlerdi. Onlara göre bu, böylesi tehlikeli zamanlarda önemli bir ciddiyet eksikliğinin göstergesiydi. Haklıydılar belki de. Heiko emin değildi. Ama adamın gülüşünü sevdiğinden emindi.

O da başıyla selam vererek cevap verdi, geri geri üç adım attı, sonra dönüp yürüdü ve çıktı. Aşığının yatak odasında çıplaktı, ama Şogun'un sarayında tören giysileriyle baştan aşağı donanmış olsa da yürüyüşü bundan daha zarif olamazdı. Adamın gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu.

"Heiko," dediğini duydu adamın, "bir dakika bekle."

Kadın gülümsedi. Adam, az önce onu elinden geldiğince umursamazlıktan gelmişti. Şimdiyse ona doğru geliyordu.

* * *

Efendimiz İsa Peygamber'in Gerçek Söz'ünün Işığı'nın hakir hizmetçisi Muhterem Zephaniah Cromwell, suyun karşısındaki Edo şehrine bakıyordu; cahil Japonlara Tanrı'nın sözünü gönderdiği, günahlarla dolu o pagan yuvasına. Gerçek Söz: Bu çürümüş kafirler, Papacı Katolikler ve aslında gizli Katolik olan Episkopalyan Kilisesi taraftarları ile Tanrı'nın adının ardına gizlenen çıkar düşkünü Kalvinistler ve Lüteriyenler tarafından bütünüyle mahvedilmeden önce onlara ulaşmalıydı. Kafir sapkınlar Gerçek Söz'ü Çin'e kendisinden önce götürmüşlerdi. Ama Muhterem Cromwell, onların Japonya'da muzaffer olmalarını engellemeye kararlıydı. Yaklaşan o ölüm kalım savaşında, bu samuraylar, İsa'yı içlerine alır ve hakiki Hıristiyan askerleri haline gelirlerse, ne denli güçlü olurlardı kim bilir. Ölümden korkmayan, savaşmak için doğmuş bu askerler, şehitlerin en mükemmeli olabilirlerdi. Eğer bir gelecek varsa, gelecek buydu işte. Bugün pek umut verici görünmüyordu. Orospularla, kulamparalarla, canilerle dolu cehennem benzeri bir topraktı burası. Ama onu koruyacak Gerçek Söz vardı ve zaferi o kazanacaktı. Tanrı'nın izniyle.

"Günaydın Zephaniah."

Kızın sesi birden haklı hiddetini alıp götürdü; o müthiş, yabancı ısının karşı konulmaz biçimde içinde yükseldiğini, beynini ve belini ateşlediğini hissediyordu bu kez. Hayır, hayır o kötü hayallere teslim olmayacaktı.

"Günaydın Emily," dedi. Kadının yüzüne bakarken acımasız sükunetini korumak için epey çaba harcaması gerekmişti. Emily Gibson, cemaatinin inançlı bir üyesi, öğrencisi, nişanlısı. Giysilerin altındaki taze genç bedeni düşünmemeye çalıştı, geniş göğsünün kabarıp inişini, kalçalarının davetkar eğrilerini, bacaklarının uzunluğunu ve biçimliliğini, etek ucunun altında kısacık bir an için görünüp kaybolan ayak bileğini. Henüz görmediği şeyi zihninde canlandırmamaya çabaladı. Kızın çıplak göğüslerinin apaçık duruşunu, doluluklarını, meme uçlarının biçimini ve rengini. Kızın göbeği bereketle doluydu ve akacak olan tohumlarına hazırdı onun. O doğurgan tümsek – Efendimiz Tanrı'nın emirleriyle o denli kutsal, Şeytan'ın duyumlara, kokuya ve tada yönelik en tatlı kışkırtmalarıyla öyle bir kafirlikti ki. Ah, etin cezbediciliği ve hileleri! Haris bir açlığı çağırıyordu et, deliliğin öfkeli alevlerini kundakçı bir şehvetle harlıyordu et. "Tenin peşinde koşanlar ten ile ilgili şeyler düşünürler; Ruh'un peşinde koşanlar ruhla ilgili şeyler düşünürler."[1] Emily'nin sesini duyana kadar yüksek sesle konuştuğunu fark etmemişti.

"Amin", demişti kız.

Muhterem Cromwell dünyanın etrafında döndüğünü hissetti, dünyayla beraber İsa Mesih'in, Tanrı'nın babadan doğmuş Oğlunun vaat ettiği inayet ve kurtuluş da dünyayla beraber dönüyordu. Ete dair bütün düşüncelerden kurtulmak zorundaydı. Yine suyun karşısındaki Edo'ya baktı. "Büyük rakibimiz. Zihin-

1) İncil (Yeni Ahit), Romalılar 8:5. Kimi İncil çevirilerinde bu cümle şöyle çevriliyor: "Benliğe uyanlar benlikle ilgili, Ruh'a uyanlarsa Ruh'la ilgili işleri düşünürler." (çn.)

de ve bedende kol gezen günahlar. O imansızlar yığını."

Emily, o yumuşak, düş gibi gülüşüyle gülümsedi. "Eminim görevin üstesinden gelebileceksiniz Zephaniah.[1] Siz hakiki bir Tanrı adamısınız."

Muhterem Cromwell'in yüzü bir an utançla kızardı. Bu masum ve inançlı çocuk, eğer onun içini an be an ezen pis açlığı bilseydi ne düşünürdü acaba? "Putperestler için dua edelim," diyerek geminin güvertesine çöktü. Emily de itaatkar bir tavırla yanına çöktü. Çok yakın, çok yakın. Kızın bedeninin sıcaklığını hissedebiliyordu, dikkat etmemek için ne denli çabalarsa çabalasın, burun delikleri, diğer cinsin doğal kokusuyla doluyordu.

"Yöneticileri kükreyen aslanlardır," dedi Muhterem Cromwell; "Prensleri akşam gezen aç kurtlar gibi, sabaha tek bir kemik bile bırakmazlar. Peygamberleri sorumsuz ve güvenilmez adamlardır; rahipleri kutsal olanı kirletip, yasayı çiğnerler. Ama adil Rab hâlâ o kentte; haksızlık etmez; aksatmadan dağıtır adaletini her yeni günün sabahında; ne var ki, bu yetmiyor haksızları utandırmaya."[2] Gerçek Söz'ün tanıdık ahenginden güç alan adamın sesi giderek daha güçlendi ve derinleşti, ta ki kulaklarında Tanrı'nın sesini duyana kadar. "Bu yüzden, bekleyin de görün, diyor Rab, ava çıkacağım günü bekleyin; ulusları toplamaya, krallıkları bir araya getirmeye, gazabımı, kızgın öfkemi üzerlerine dökmeye karar verdim: Çünkü kıskançlığımın ateşi bütün dünyayı yiyip bitirecek!"[3] Bir an durup yutkundu. "Amin!" diye çığlık attı sonra.

"Amin," dedi Emily, sesi yumuşak bir ninni gibiydi.

* * *

1) *Zephaniah*, Ingilizce'de *Sefanya*. (bu bölümde alıntılanan Eski Ahit bölümü) (çn.)
2) Eski Ahit, Sefanya, 3:3-5. (çn.)
3) Eski Ahit, Sefanya, 3:8. (çn.)

Edo Kalesi'nin denize bakan yüksek gözlem kulesinde Hollanda malı bir gök teleskopu; en ince ayarların bile yapılabildiği karmaşık bir Fransız üçayağının tepesine yerleştirilmiş, eski bir İngiliz savaş gemisinden çıkartılmış bir topla aynı boyda bir teleskop. Teleskop, Hollanda hükümetinin ilk Tokugawa Şogunu Ieayasu'ya iki yüz elli yıl kadar önce verdiği bir armağandı. Üçayak, Napolyon Bonapart'ın Fransız İmparatoru olarak taç giymesi vesilesiyle, hanedanın on birinci Şogun'u Ienari'ye gönderilmişti. Ama yalnızca on yıl sürmüştü bu sözde imparatorluk.

Ejderha saati yılan saatine dönerken, Kawakami Eichi'nin gözü büyük teleskoptaydı. Kozmosa değil, bir milden daha yakındaki Tsukiji bölgesinde, Büyük Lordların saraylarına yönelmişti. Ama aklı başka yerdeydi Kawakami'nin. Teleskopun tarihini düşünüyordu; sonunda, şimdiki Shogun Iemoçi'nin bu yüksek onuru taşıyacak Tokugawa klanından son kişi olacağına karar verdi. Peki ama ondan sonra kim gelecekti? Şogun'un gizli polisinin başı olarak Kawakami'nin görevi rejimi korumaktı. İmparator'un şimdilik yetkisiz ama tanrıların dokunulmaz fermanıyla silahlanmış samimi bir tebaası olarak görevi ise ulusu korumaktı. Başka zaman olsaydı bu iki görev birbirinden ayrılmazdı. Ama şimdi ille de böyle olacak diye bir şey yoktu. Sadakat yoksa hiçbir şey yok demekti. Sadakate mümkün olan her açıdan bakan Kawakami –ne de olsa, mesleği, sadakati incelemekti– giderek daha fazla inanıyordu ki, kişisel bağlılığın günü dolmak üzereydi. Gelecekteki sadakat bir davaya, bir ilkeye, bir fikre yönelik olmalıydı; bir adama ya da klana değil. Bu benzeri görülmemiş düşüncelerin onun zihnine girmesi başlı başına bir mucize ve yabancıların sinsi etkisinin bir başka göstergesiydi aslında.

Teleskopun odağını saraylardan hemen ötedeki körfeze kaydırdı. Demir atmış gemilerin yedisi savaş gemisiydi. Yabancılar.

Her şeyi değiştirmişlerdi. Önce, o küstah Amerikalı Perry'nin komutasındaki Kara Gemiler filosunun yedi yıl önce gelişi. Ardından yabancı uluslarla yapılan, onlara Japonya'ya girme ve kendilerini Japon yasalarının egemenliğinden kurtarma hakkı veren o utanç verici antlaşmalar. Bir kez değil, defalarca en korkunç işkencelere maruz bırakılmak gibiydi bu; karşılığında da gülümsemeleri, başlarını eğmeleri ve minnettarlıklarını ifade etmeleri bekleniyordu. Kawakami'nin eli, kılıcını tutarmış gibi sıkıldı. Hepsinin kellesini uçurmak ne de güzel olurdu. Bir gün mutlaka. Ne yazık ki o gün bugün değildi. Edo Kalesi, tüm Japonya'nın en iyi tahkim edilmiş yeriydi. Varlığı bile, rakip klanların, neredeyse üç yüz yıldır hüküm süren Tokugawa'yı sınamaktan geri durmasına katkı sunuyordu. Yine de, şu gemilerden herhangi biri bu büyük hisarı birkaç saat içinde kanlı bir moloz yığınına çevirirdi. Evet, her şey değişmişti, hayatta kalmak, başarılı olmak isteyenler de değişmek zorundaydı. Yabancıların bilimsel, mantıki, soğuk düşünce tarzları, hayret verici silahlar üretmelerini sağlamıştı. Onlar gibi pis kokulu leş yiyen iblisler haline gelmeden de onların düşünme tarzını kullanmanın bir yolu olmalıydı.

"Lordum." Kapının dışından gelen, teğmen Mukai'nin sesiydi.

"Girin."

Mukai, dizlerinin üstünde kapıyı geriye çekti, başını eğdi, dizlerinin üstünde kapıyı içeri kapayıp bir kez daha başıyla selam verdi. "Limana yeni giren ticaret gemisinin adı *Betlehem Yıldızı*. Amerika'nın batı kıyısındaki San Fransisco'dan beş hafta önce yola çıkmış, buraya gelmeden önce Honolulu ve Hawaii Adaları limanlarına uğramış. Yükünde patlayıcı madde de, hiçbir ateşli silah da bulunmuyor, yolcularından hiçbiri yabancı ülkelerin ajanı, askeri uzman ya da suçlu olarak tanınmıyor."

"Yabancıların hepsi suçludur," dedi Kawakami.

"Evet lordum," diye onayladı Mukai. "Sadece bildiğimiz kadarıyla içlerinde fiili suçlu olmadığını söylemek istedim."

"Anlamsız. Amerikan hükümeti her geçen gün insanlarının takibini tutmakta daha yetersiz hale geliyor. İçlerinde okuma yazma bilmeyen o kadar az kişi var ki, beklenir bir durum bu. Kayıt memurlarının yarısı okuma yazma bilmezken ne denli hassas kayıtlar tutulabilir ki?"

"Çok doğru."

"Başka?"

"Üç Hıristiyan misyoner, yanlarında beş yüz İngilizce İncil."

Misyonerler. İşte bu, Kawakami'yi endişelendirdi. Yabancılar, "din hürriyeti" dedikleri konularda son derece gaddardılar. Bu elbette bütünüyle abuk sabuk bir kavramdı. Japonya'da, her bölgenin halkı, Büyük Lordlarının belirlediği dine uyardı. Eğer Büyük Lord, Budizm'in belirli bir mezhebini benimsemişse, halk da o mezhebi benimserdi. Eğer Büyük Lord, Şinto dinindense, onlar da Şinto dininden olurdu. Sıklıkla olduğu gibi, bu dinlerin her ikisini birden benimsiyorsa, onlar da her ikisini birden benimserlerdi. Tebaadan her kişi, kendi istediği başka bir dini de ayrıca benimseyebilirdi. Din, öbür dünyayla ilgili bir şeydi ve Şogun'la Büyük Lordlar bu dünyadan başka bir dünyayla ilgilenmezlerdi. Hıristiyanlık bütünüyle farklıydı. İhanet vardı bu yabancı doktrinin içinde. Tüm dünya için tek bir Tanrı, Japon tanrılarının üstünde, Göğün Oğlu'nun, Majesteleri Aziz İmparator'un, İmparator Komei'nin üstünde bir Tanrı. İlk Tokugawa Şogun'u Ieyasu, akıllıca bir kararla Hıristiyanlığı yasaklamıştı. Yabancı rahipleri kovmuş, din değiştiren on binlerce kişiyi çarmıha germişti, iki yüz yıldan çok önce bir zaman olmuştu tüm bunlar. Hıristiyanlık, resmi olarak hâlâ yasaktı, ama artık uygu-

lanamayan bir yasaydı bu. Japon kılıçları, yabancıların silahlarına karşı duramıyordu. Bu yüzden de "din hürriyeti" herkesin kendi istediği dini uygulaması, diğer dinleri de dışlaması anlamına geliyordu. Bu, anarşiyi teşvik etmenin yanı sıra –ki bu bile yeterdi– yabancıların, kendi dindaşları adına müdahale etmelerine davetiye çıkarıyordu. Kawakami, "din hürriyeti"nin asıl sebebinin bu olduğundan emindi gerçekten de.

"Misyonerleri kim karşılayacak?"

"Akaoka Büyük Lordu."

Kawakami gözlerini yumdu, derin bir soluk alıp kendini toparladı. Akaoka Büyük Lordu. Son günlerde arzu ettiğinden çok daha fazla duymuştu bu ismi. Beyliği küçük, uzak ve önemsizdi. Büyük Lordların üçte ikisinin daha zengin toprakları vardı. Ama şimdilerde, bütün belirsizlik zamanlarında olduğu gibi, Akaoka Büyük Lordu, gerçek önemiyle bütünüyle orantısız bir şekilde öne çıkıyordu. Merhum Lord Kiyori gibi düzenbaz bir yaşlı savaşçı ve politikacı olsaydı ya da çocuk gibi davranan halefi Lord Genji gibi efemine bir sanat meraklısı olsaydı neyse. Onları bu haklı konuma yükselten şey, yüzyıllardır süren dedikodulardı. Kehanet yetenekleri olduğunu iddia eden o dedikodular.

"Naibe suikast düzenlendiği zaman onu tutuklamamız gerekiyordu."

"O, yabancı karşıtı radikallerin işiydi, Hıristiyan sempatizanlarının değil," dedi Mukai. "Onun adı bile geçmedi."

Kawakami kaşını çattı. "Yabancılar gibi konuşmaya başladın."

Hatasını anlayan Mukai başını iyice eğdi. "Beni affedin lordum. Yanlış konuştum."

"Kanıtlardan, delillerden bahsediyorsun; sanki bunlar, bir insanın yüreğinden geçenlerden daha önemliymiş gibi."

"Son derece üzgünüm, lordum." Mukai'nin yüzü hâlâ döşe-

meye dek eğilmiş haldeydi.

"Akıldan geçen şey de düşünülen şey kadar önemlidir Mukai."

"Evet lordum."

"Eğer insanlar, özellikle de Büyük Lordlar, düşündüklerinden sorumlu tutulmazlarsa, uygarlık, barbarların saldırıları karşısında nasıl ayakta kalabilir?"

"Evet lordum." Mukai başını hafifçe kaldırıp Kawakami'ye baktı. "Tutuklanması için emir çıkartayım mı?"

Kawakami teleskopuna geri döndü. Bu kez, Mukai'nin *Betlehem Yıldızı* dediği gemiye odaklandı. Hollandalıların verdiği bu görkemli büyüteç onu güvertenin üzerine, bir yabancı olarak bile son derece çirkin bir adamın yanına götürdü. Adamın çektiği ıztırap yüzündeki çizgilerden belliydi; ağzı, ezelden beri buruşuk duruyordu sanki; burnu uzundu, bir tarafa doğru eğikti; omuzları kalkmış, sonra da taşıdığı gerilim yüzünden kamburlaşmıştı. Genç bir kadın duruyordu yanında. Teni olağanüstü zarif ve pürüzsüz görünüyordu, kuşkusuz optik camdaki eğriliklerin ve yoğunluğun ortaya çıkardığı bir yanılsamaydı bu. Yoksa, o da, tüm diğerleri gibi bir hayvandı. Adam bir şeyler söyleyip güverteye diz çöktü. Bir an sonra kadın da yanına diz çökmüştü. Bir tür Hıristiyan dua ritüeli yapıyorlardı.

Kawakami'yi Mukai'nin sözlerindeki yabancı tınıya bir parça güçlü tepki vermeye götüren şey, kendi düşüncelerindeki suçluluktu aslında. Elbette tutuklama söz konusu değildi. Akaoka küçük bir beydi; ama kendilerini ona adamış samuray müfrezesinin vahşeti yüzyıllardır dillere destandı. Herhangi bir tutuklama girişimi bir suikast dalgası yaratırdı, bu da bütün diğer Büyük Lordları işin içine çeker ve en sonunda yabancı istilası için son derece çekici bir fırsat sunacak olan genel bir iç savaşa sebep olurdu. Eğer Akaoka Büyük Lordunun ortadan kaldırılması ge-

rekiyorsa, daha dolaylı araçlarla yapılmalıydı bu. Kawakami'nin şu anda elinde tuttuğu araçlarla.

"Daha değil," dedi Kawakami. "Şimdilik işine devam etsin, biz de başka kimi ağa düşürebileceğimizi anlayalım."

* * *

Daha gözlerini açmadan silahını sağ eline, bıçağını sol eline almıştı. Kulaklarında çınlayan öfke çığlıklarıyla gözlerini açtı Stark. Hafif sabah ışığı kamarasına sızıyor, bulanık, oynak gölgeler yayıyordu. Tabancası, odayı tarayan gözlerini takip etti. Ölümü bekleyen bir pusucu yoktu odada. Yalnızdı henüz. Bir an yine kötü bir rüya gördüğünü sandı.

"Bu yüzden beni bekleyin, dedi Tanrı, ta ki ava çıkacağım güne dek..."

Cromwell'in sesinin yukarıdaki güverteden geldiğini fark etti. Soluğunu bırakarak silahlarını indirdi. Yine vaiz, ciğerlerinin son soluğuyla cehennem ateşleri kusuyordu.

Stark ranzasından kalktı. Sandığı açıktı, toparlanmaya hazır bekliyordu. Birkaç saat sonra yeni bir kara parçasına ayak basmış olacaktı. Büyük silahının huzur veren ağırlığını duydu elinde. 44 kalibre, altı inç namlulu Colt Ordu Modeli Revolver. Hepsi hepsi bir saniye içinde yaklaşık bir kilo çelik ve ateş saçabilir, beş atışın üçünde ilk vuruşta, ikisinde ikinci vuruşta altı metre ötedeki bir adamı gövdesinden vurabilirdi. Üç atışın ikisinde ilk kurşunu üç metre ötedeki adamın iki gözünün arasına ya da sağ gözüne ya da sol gözüne –hangisini isterseniz– yerleştirebilirdi. Adam kaçacak olursa, Stark, üçüncü atışıyla kurşunu adamın omurgasına, hemen boyun köküne yerleştirebilir, kellesini omuzlarından ayırabilirdi.

Ona kalsa Colt'unu üzerinde, sağ kalçasının altında sallanan

açık bir kılıfta taşımak isterdi. Ama şu sıralar, elbiselerinin üstünde silah taşınacak zaman değildi; hattâ küçük bir kılıç boyutundaki bir bıçak da. *Bowie* bıçağını kılıfına, ardından da sandığa, Mary Anne'in onun için diktiği iki süveterin arasına koydu. Colt'u eski bir havluya sarıp *bowie* bıçağın yanına yerleştirdi. Her ikisini de katlanmış gömleklerle örttü, kıyafetlerin üstüne ise bir düzine İncil serdi. Gemide, beş yüz İncil'in daha olduğu bir sandık vardı. Bu Japonlar, İncil'in Kral James Versiyonu'nu nasıl okuyacaktı, bir Tanrı bir de Cromwell biliyordu bunu. Stark'ı ilgilendirmiyordu bu. Kutsal Kitaba olan ilgisi Yaratılış'ın ikinci satırıyla başlayıp bitiyordu. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı.[1] Onu bir daha vaaza çağıracaklarından kuşkuluydu. Kendi sesini çok seviyordu Cromwell.

Stark'ın bir silahı daha vardı: küçük bir Smith & Wesson, 32 kalibre cep tabancası. Ceketinin altında saklayabileceği kadar küçük, yeleğinin takviyeli sol alt cebine, bel çizgisinin hemen üstüne konulacak kadar hafifti. Silahı çekmek için elini çapraz atıp, ceketinin altına, oradan da yeleğinin cebine sokması gerekiyordu. Birkaç kez denedi, bedeni hareketleri hatırlayana kadar alıştırma yaptı, olabildiğince rahat ve hızlı hareket etmeye başladı sonunda. .32 kalibrelik silah bir adamı ne kadar durdurabilirdi, bilmiyordu. Umudu oydu ki, önceleri taşıdığı .22 kalibrelik daha küçük çaplı silahtan daha iyi olsun. .22 kalibreyle adama beş kurşun sıksanız, eğer adam biraz iri, biraz öfkeli biraz da korkmuşsa, yüzünden, göğsünden kan saça saça, otuz santimlik *bowie* bıçağıyla bağırsaklarınızı delmek üzere üzerinize yürümeye devam edebilirdi; adamın kafatasını parçalayıp yere yıkmak için boş silahla epey ustaca bir darbe vurmanız gerekirdi.

Stark ceketini giydi, şapkasıyla eldivenlerini aldı, yukarı çık-

1) Eski Ahit, Yaratılış, 1:2. (çn.)

mak üzere merdivenlere yöneldi. Güverteye çıktığı sırada Cromwell'le nişanlısı Emily Gibson son aminlerini söyledikten sonra dizlerinin üzerinden kalkmaktaydılar.

"Günaydın Matthew Kardeş," dedi Emily. Damalı pamuklu kumaştan gösterişsiz bir bere, pamuk vatkaların topak topak fırladığı ucuz kumaştan bir palto ve soğuktan korunmak için boynuna sardığı yün bir atkı vardı üzerinde. Altın rengi saçlarının serseri bir lülesi bereden çıkıp sağ kulağının yanına dökülmüştü. Sanki utanılacak bir şeymiş gibi elini uzatıp saçını yerine geri soktu. Bu saç nasıl da çıkmıştı öyle? İncilerinizi domuzların önüne atmayın ki onları ayaklarının altında çiğnedikten sonra geri dönüp sizi parçalamasınlar.[1] Komik. Ona İncil'den dizeler hatırlatmıştı bu kız. Ne de olsa önünde sonunda bir vaizin karısı olacaktı. Turkuvaz rengi gözleri bir kez daha pırıldayıp adama gülümsemeden önce alnı endişe çizgileriyle kırıştı. "Dualarımız mı uyandırdı sizi?"

"Tanrı'nın Sözü'nden daha iyi bir uyandırıcı mı olur?" dedi Stark.

"Amin, Matthew Kardeş," dedi Cromwell. "O söz söylenmeden gözlerime uyku sürmem ben, göz kapaklarımın kapanmasına müsaade etmem, ta ki Rab için bir yer bulayım."

"Amin," dedi Emily ve Stark bir ağızdan.

Cromwell büyük bir el hareketiyle karayı gösterdi. "İşte burası Matthew Kardeş. Japonya. Ebedi bir lanete mahkum edilmiş kırk milyon ruh, Tanrı'nın inayetini ve bizim fedakar çabalarımızı bekliyor."

Stark'ın gözünün gördüğü her yerde binalarla kaplıydı arazi. Bunların çoğu, en fazla üç katlı, derme çatma alçak yapılar gibi görünüyordu. Şehir genişti, ama güçlü bir fırtına esse uçup, tek bir

1) İncil, Matta, 7:6. (çn.)

kibrit çakılsa yanıp gidecek gibi görünüyordu. Kıyıdaki saraylar ve karanın bir mil kadar içinde siyah çatılı beyaz hisar dışında.

"Hazır mısın Matthew Kardeş?" diye sordu Cromwell.

"Evet, Zephaniah Kardeş," dedi Stark. "Hazırım."

* * *

Muşindo Manastırı'nın Başkeşiş'i Sohaku, *hojo*sunda yapayalnız oturuyordu; tapınakta yaşayan Zen ustasının bir metrekarelik[1] özel meditasyon odasıydı burası. Tam nilüfer duruşunda kımıldamadan oturmaktaydı, göz kapakları sımsıkı kapalıydı; görmüyor, duymuyor, hissetmiyordu. Kuşlar cıvıldıyordu dışarıdaki ağaçların dallarında. Güneşle birlikte yükselen hafif bir esinti, koridordan geçiyordu. Sıradaki öğünü hazırlayan mutfaktaki keşişler tencereleri tangırdatıyordu. Bu kadar çok gürültü yapmamaları gerekti. Sohaku kendini düşünürken yakaladı, içini çekti. Eh, bu kez bir ya da iki dakika devam edebilmişti. Her neyse, bu işte epey ilerlemişti. Hissettiği acıyla dişlerini gıcırdatarak her iki eliyle tuttuğu sağ ayağını sol kalçasından kaldırdı ve önündeki döşemenin üzerine bıraktı. Geriye yaslandı, sol ayağını sağ kalçasından kaldırıp bacağını diğer bacağın yanına bıraktı. Ah. Sırf bacaklarını uzatarak elde edilen bu keyif ne harikaydı. Yaşam bir armağan ve bir gizemdi gerçekten de. Mutfakta tencereler tangırdadı yine, birileri kahkaha attı. Taro'ydu galiba. Şu disiplinsiz tembel ahmak.

Sohaku, gözlerinde merhametsiz bir soğuklukla ayağa kalktı, geniş adımlarla "hojo"nun dışına çıktı. Bir Zen keşişinin ağır, dikkatli, düşünceli adımlarıyla yürümüyordu. Adımları uzun ve saldırgandı; ne durma, ne geri çekilme olasılığına açık kapı bırakıyordu; keşişliğin iki yüz elli yeminini etmeden önce, yaşamda

1) Footkare yaklaşık olarak metrekareye çevrilmiştir. (çn.)

ve ölümde Akaoka Büyük Lordu Okumiçi no kami Kiyori'nin vasalı olmaya yemin etmiş süvari komutanı samuray Tanaka Hidetada'yken alışkanlık edindiği adımlardı bunlar.

"Aptallar!" Mutfağın eşiğinden içeri bir adım attı. Onun gelişiyle birlikte Zen yardımcı rahiplerine özgü kahverengi cüppeler giymiş üç cüsseli adam diz çöktüler, çıplak başları döşemeye sımsıkı yapıştı. "Nerede olduğunuzu sanıyorsunuz siz? Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz? Siz de babalarınız da, bütün yeniden doğuşlarınızda lanetli kadınlar olasınız!" Üç adam da ne kımıldadı ne ses çıkardı. Oldukları gibi kaldılar ve ellerinden geldiğince daha çok yere yapıştılar. Kalkmalarına izin verinceye kadar öyle kalacaklarını biliyordu Sohaku. Kalbi yumuşadı. Aslında iyi adamlardı bunlar. Sadık, cesur, iyi disiplinli. Şu keşiş olma işi hepsi için zordu. "Taro."

Taro başını hafifçe kaldırıp Sohaku'ya gizlice baktı. "Emredersiniz!"

"Lord Şigeru'ya kahvaltısını götür."

"Emredersiniz!"

"Ve dikkatli ol. Bir adam daha kaybetmek istemiyorum, senin kadar işe yaramaz birini bile."

Taro eğik başıyla gülümsedi. Sohaku'nun öfkesi geçmişti. "Emredersiniz! Derhal götürüyorum."

Sohaku başka bir şey söylemeden ayrıldı. Taro ve diğer ikisi, Muné ve Yoşi ayağa kalktılar.

"Lord Hidetada'nın siniri berbat durumda," dedi Muné.

"Muhterem Başkeşiş Sohaku, demek istiyorsun herhalde," dedi Taro kepçesiyle bir servis çanağına fasulye çökeleği çorbası doldururken.

Yoşi homurdandı. "Hangi adı kullanırsa kullansın, sonuç olarak sinirleri berbat. Her gün on saatlik meditasyon. Kılıç talimi

yok, mızrak talimi yok, ok talimi yok. Böyle bir rejime hangi sinir dayanabilir ki?"

"Biz Okumiçi klanının samuraylarıyız," dedi Taro bir turp turşusunu yenilebilecek büyüklükte parçalara ayırırken. "Bizim görevimiz, efendimizin her emrine itaat etmek."

"Doğru," dedi Muné, "ama itaat ederken neşeli olmak da bizim görevimiz değil mi?"

Yoshi yine homurdanacak oldu, ama sonra bir süpürge kapıp mutfağı süpürmeye koyuldu.

"'Okçu hedefi kaçırırsa,'" dedi Taro, Konfüçyüs'ün sözlerini tekrarlayarak, "'hatayı kendinde arar.' Üstlerimizi eleştirmek bize düşmez." Çorbayla sebze turşularını, küçük bir pirinç lapası kabıyla birlikte tepsiye yerleştirdi. Taro mutfaktan çıkarken, Muné tencereleri yıkıyor, bu arada da birbirlerine çarpıp gürültü çıkarmasınlar diye çok dikkat ediyordu.

Güzel bir kış sabahıydı. Çürük cüppesinin içine sızan soğukla canlanmıştı. Tapınağın yanındaki dereye dalsa ve küçük şelalenin buzlu akışının altında yıkansa nasıl da rahatlardı. Ama böylesi zevkler şu sıralar yasaktı ona.

Bunun geçici bir yasak olduğundan emindi. Şimdiki Akaoka Büyük Lordu, savaşçı olmayabilirdi; ama büyükbabası savaşçıydı ve o da, ne de olsa, Okumiçi klanındandı. Savaş yaklaşıyordu. Taro gibi basit insanların görebileceği kadar açıktı bu. Ve her savaşta, düşmanların kanıyla kızıllaşan ilk kılıçlar, Okumiçi klanının kılıçları olurdu. Uzun bir zamandır bekliyorlardı. Savaş başladığı zaman keşiş olarak kalamazlardı.

Taro, adımını, ana koridorla mesken olarak kullanılan çıkıntı arasındaki küçük taşlardan yapılmış yürüme yoluna hafifçe attı. Taşlar ıslakken güvenilmez ve kaygan oluyordu. Kuruyken de her adımda hafif bir toprak kayması sesi çıkarıyorlardı. Muhte-

rem Sohaku, bu yolda ses çıkarmadan yürüyebilen ilk adama ahır işlerinden bir yıl muafiyet vaat etmişti. Şu zamana dek en iyi sonuçlar Taro'nundu, ama ses çıkarmama noktasının çok uzağındaydı henüz. Bol bol pratik yapması gerekiyordu.

Muné günün ilk öğünü için çanı çalmadan önce yirmi keşiş daha otuz dakikalık bir meditasyona oturacaktı. Yani on dokuz keşiş. Dün, şimdi Taro'ya verilmiş görev sırasında kafatası parçalanmış olan Jioji'yi unutmuştu. Bahçeden geçerek tapınak arazisinin çevresini çizen duvara yöneldi. Duvarın yanında küçük bir kulübe vardı. Kapıya diz çöktü. Kendini tanıtmadan önce bütün duyularını dört açtı. Cenaze töreninde Jioji'ye eşlik etmek istemiyordu.

"Lordum," dedi, "ben Taro. Kahvaltınızı getirdim."

"Büyük metal gemilerle havada uçuyoruz," diyen bir ses geldi içeriden. "Kaplan saatinde, buradayız. Ayı saatinde Hiroşima'da. Tanrılar gibi havada uçtuk, ama tatmin olmadık. Geç kaldık. Keşke daha erken gelseydik."

"Giriyorum efendim." Taro kapıyı kilitli tutan tahta mili kaldırıp kapıyı açtı. Burun deliklerine ağır bir ter, dışkı ve sidik kokusu doldu, midesi kalktı anında, karmakarışık bir halde titriyordu. Tepsideki yiyecekleri ters çevirmemeye dikkat ederek kalktı ve mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yürüdü. Safrasının ağzından boşalmasını engellemek için epey çaba harcadı. Kahvaltıyı vermeden önce odayı temizlemesi gerekecekti. Bu, odadaki yaşayan adamı da temizlemesi anlamına geliyordu. Bu tek başına yapabileceği bir şey değildi.

"Elimizde küçük boynuzlar var. Birbirimizle onlar sayesinde konuşuyoruz."

"Lordum, en kısa zamanda geri geleceğim. Lütfen sakin olun."

Aslında, dile getirdiği sözlerin çılgınlığına rağmen, adamın sesi sakindi.

"Birbirimizi apaçık bir şekilde duyuyoruz, oysa binlerce mil var aramızda."

Taro hızla mutfağa döndü.

"Su, bez," dedi Muné ve Yoşi'ye.

"Şefkat sahibi Merhametli Buda adına," dedi Yoşi, "odasını berbat etmemiş yine, değil mi?"

Taro, "Peştamalını çıkart," dedi. "Giysilerimizi kirletmenin anlamı yok." Cüppesini çıkardı, düzgünce katlayıp bir rafa koydu.

Bahçeye gelip kulübeyi gördükleri zaman Taro, kapıyı açık bırakmış olduğunu anımsayınca şoka uğradı. Bunu gören iki arkadaşı da aynı anda durdu.

"Mutfağa gelmeden önce kapıyı kilitlemedin mi?" diye sordu Muné.

"Daha fazla yardıma ihtiyacımız var," dedi Yoşi sinirli bir halde.

Taro, "Burada bekleyin," dedi.

Son derece dikkatli bir şekilde kulübeye yaklaştı. Kapıyı açık bırakmakla kalmamıştı, koku o kadar iğrençti, yardım çağırmaya gitmeden önce içeriye bakmayı da unutmuştu. İçeride tuttukları adamın kendisini bağlayan onca bağdan kurtulması da son derece olasılık dışıydı. Dün Jioji'nin başına gelen kazadan sonra, Lord Şigeru'nun kollarıyla bacaklarını bedenine sımsıkı bağlamakla kalmamışlar, uçları dört duvarın dördüne giden dört iple de bağlamışlardı adamı. Hareket etmesini engelleyen ipler yüzünden Şigeru herhangi bir yönde otuz santimden fazla ilerleyemezdi. Yine de bundan emin olmak, Taro'nun göreviydi.

Kokuşmuş oda az önceki gibi berbat kokuyordu hâlâ, ama bunu umursamayacak kadar endişeliydi Taro.

"Lordum?"

Cevap yoktu. Saldırıya karşı kendini koruyarak hızla içeri baktı. Dört ip duvara bağlıydı hâlâ, ama Şigeru yoktu. Bedeninin sol tarafını dış duvara yapıştırarak kulübenin sağ tarafına baktı, sonra yön değiştirip, küçük alanın diğer yarısını kontrol etti. Kulübe kesinlikle bomboştu.

"Başkeşişe bilgi verin," dedi Taro, Yoşi'ye. "Konuğumuz, meskeninden ayrılmış."

Yoşi alarm vermek için koştururken, Taro ve Muné birbirlerine iyice yaklaşıp, çevredeki araziyi kuşkulu gözlerle taramaya koyuldular.

"Tapınak bölgesinden geçip Akaoka'ya yönelmiş olabilir," dedi Muné. "Ya da buralarda bir yerde gizleniyordur. Hastalanmadan önce, tam bir gizlenme ustasıydı. Yanında bir düzine at ve süvariyle birlikte bahçede olabilir ve biz onu yine de göremeyebiliriz."

"Yanında at da yok süvari de," dedi Taro.

"Var demiyorum," dedi Muné, "ama olabilirdi ve olsa bile, biz onun nerede olduğunu anlayamayabilirdik. Tek başınayken bizim gözümüzden çok daha rahat kaçabilir."

Taro'nun cevap vermesini engelleyen ilk şey Muné'nin gözündeki dehşetli şaşkınlık oldu; Taro'ya değil, Taro'nun omzunun arkasındaki bir şeye bakıyordu. İkinci şeyse, bu bakışın hemen ardından, daha sonra öğrendiğine göre kafasının arkasına inen yumruk büyüklüğündeki taştı.

Taro kendine geldiği zaman Sohaku, bir gözü tamamen şişip kapanmış Muné'nin yarasıyla ilgileniyordu. Muné'nin diğer gözü yiyecekmiş gibi Taro'ya dikilmişti.

"Yanılmışsın," diyordu Muné. "Lord Şigeru kulübedeydi."

"Nasıl olur? Her yere baktım, kimse yoktu."

"Yukarı bakmamışsın." Sohaku, Taro'nun başının arkasındaki sargıyı kontrol etti.

"Kapının yukarısında, duvara yapışmıştı," dedi Muné. "Benimle konuşmak için sırtını döndüğün zaman, sıçrayıp dışarı çıktı."

"Bu affedilmez bir hata efendim," dedi Taro yüzünü toprağa gömmeye çalışarak. Sohaku onu engelledi.

"Sakinleş," dedi yumuşak bir sesle. "Bu değerli eğitimi aklından çıkarma. Lord Şigeru, yirmi yıl boyunca, klanımızın savaş sanatı eğitmenlerinin başıydı. Onun karşısında yenilgiye uğramak utanılacak bir şey değil. Elbette bu, gevşekliğin özrü de olamaz. Bir dahaki sefere, onun yanından ayrılmadan önce, kapıyı kilitlediğinden emin ol."

"Emredersiniz lordum."

"Başını kaldır. Böyle eğince daha fazla kanıyor. Ve ben başkeşişim, lord değil."

"Emredersiniz Muhterem Başkeşiş," diyen Taro sordu: "Lord Şigeru bulundu mu?"

"Evet." Sohaku keyifle gülümsedi. "Cephanelikte."

"Silahı var mı?"

"O bir samuray," dedi Sohaku, "ve şu anda cephanelikte. Ne sanıyorsun? Silahı var elbette. Aslına bakılırsa bütün silahlar onda. Bizim silahımız yok, bir şeyler uydurmayı becerirsek ne âlâ."

Yoşi koşarak geldi, hâlâ peştamalına sarınmıştı, ama tapınağın bambu bahçesinden kesilmiş üç metre uzunluğunda bir sırık taşıyordu. "Kaçmaya çalışmadı efendim. Cephaneliğin kapılarını elimizden geldiğince kütüklerle, bir de pirinç varilleriyle kapattık. Ama oradan çıkmayı gerçekten isterse..."

Sohaku başını salladı. Cephanede üç varil barut vardı. Şigeru, karşısına çıkan her engeli parçalayabilirdi. Aslına bakılırsa,

canı isterse, kendisiyle beraber bütün cephaneliği de havaya uçurabilirdi. Sohaku kalktı.

"Burada kal," dedi Yoşi'ye. "Arkadaşlarınla ilgilen." Bahçenin içinden geçip cephaneliğe yöneldi. Yoşi gibi yeşil bambudan on ayaklık sırıklarla silahlanmış keşişleri orada buldu. Şu anda kendisini zayıflatan bir delilik halinde bulunsa da, muhtemelen bütün ulusun en iyi kılıç ustasına karşı savaşmak için ideal silah sayılmazdı pek. Yine de Sohaku, bütün adamlarının düzgün bir şekilde konumlanmış olmasından memnuniyet duydu. Binanın kapalı arka tarafında dört gözcüden oluşan dar bir hat, ön tarafta ise Şigeru kaçmaya kalkışacak olursa, onu yakalamak üzere her biri beş adamdan oluşan üç takım.

Sohaku, Yoşi'nin anlattığı gibi kütüklerle ve ağır pirinç varilleriyle kapatılmış ön kapıya doğru yürüdü. İç tarafta, havayı yaran çevik bir çeliğin hareketlerini duyabiliyordu. Şigeru, muhtemelen iki elinde birer kılıçla alıştırma yapıyordu. Musaşi'nin iki yüz yıl önceki efsanevi iki kılıçlı tarzını yaşatabilecek kadar güçlü ve becerikli az sayıda modern kılıç ustasından biriydi Şigeru. Sohaku kapıda saygıyla başını eğip konuştu. "Lord Şigeru. Benim, süvari komutanı Tanaka Hidetada. Sizinle konuşabilir miyim?" Eski adının daha az kafa karıştıracağını düşünmüştü. Ayrıca cevap almasını sağlayabileceğini de umuyordu. Şigeru ile birlikte yirmi yıl boyunca silah arkadaşlığı yapmıştı.

"Havayı görüyorsun," dedi içerideki ses. "Ufukta katman katman renk var, batan güneşin çelenkleri bunlar. Güzel, nefes kesici."

Sohaku sözcüklerden bir anlam çıkaramadı. "Size bir şekilde yardımcı olabilir miyim, lordum?" dedi.

İçeriden gelen tek cevap, havayı kesen kılıçların sesiydi.

* * *

Büyük sandal, suyu yararak, Edo Limanı'nı oluşturan çapraşık iskeleler ağına doğru ilerliyordu. Pruva tarafındaki dalgadan yükselen hafif deniz sisi, buz gibi çiyiyle Emily'nin yanaklarına dokunmaktaydı. Geride bir Japon mavnası, yükleri gemiden kıyıya taşımaya hazır bir biçimde *Betlehem Yıldızı*'nın yanına vira etti.

"Bizim bağlı olduğumuz yer şurası," dedi Zephaniah, "kıyıdaki şu saray. Sahibi ona Sessiz Turna adını vermiş."

"Saraydan çok istihkama benziyor," dedi Matthew Kardeş.

"Mükemmel bir gözlem bu, Matthew Kardeş. Gittiğimiz yerin neresi olduğunu aklımızda tutsak iyi olur. Şu yeryüzündeki en cani putperestlerin arasına. Kimi arabaya güvenir, kimi ata; ama biz her zaman Efendimiz Tanrı'yı hatırlayalım."

"Amin," dedi Matthew Kardeş ve Emily.

Emily, beklentilerine teslim olmamaya çabaladı. Yazgısı uzanıyordu önünde. Ama o yazgı, açığa çıkacağı zaman, umutlarına karşılık gelecek miydi? Nişanlısı Muhterem Zephaniah Cromwell'in yanı başında oturuyor ve bütünüyle huzurlu bir sükunet içinde gibi görünüyordu. Beni yemyeşil çayırlarda yatırır; sakin suların kıyısına götürür. İçimi tazeler; O'nun adı namına bana doğru yollarda öncülük eder.[1] Kalbi, göğüs kafesinin içinde öyle gürültülü bir fırtınayla atıyordu ki, bu sesi duyan tek kişinin kendisi olması şaşırtıyordu onu.

Zephaniah'a döndüğü zaman onun da gözlerini kendisine dikmiş olduğunu gördü. Yanakları ve alnı, her zamanki gibi, gözlerini dışarı uğratan, dudaklarını büken, yüzünün derin çizgilerini daha da derinleştiren erdemli bir yoğunlaşmayla kaskatıydı. Bu ateşli ve bilge sima, bakışını, kızın varlığının en gizli derinliklerinde bile hissettiriyordu.

1) Son iki cümle: Zebur, 23. Mezmur (çn.)

"Rabbin adı güçlü bir kuledir," dedi Zephaniah. "Erdemliler o kuleye koşar ve güvenliğe kavuşurlar."

"Amin," dedi Emily. Ardından Matthew Kardeş'in aminini duydu.

"Sizi başarısızlığa uğratmayacaktır," dedi Zephaniah; sesi giderek yükseliyor, yüzü giderek kızarıyordu. "Ve sizi yüzüstü bırakmayacaktır!"

"Amin," dediler Emily ve Matthew Kardeş.

Zephaniah'ın kızın yakınındaki eli, ona dokunacakmış gibi yükseldi, sonra gözlerini kırpıştırıp yuvalarından fırlayan gözlerini tekrar normal haline getirdi. Eli, kendi kalçasının üzerine düştü. Pruvadan, yaklaşan rıhtıma baktı. İncilden şu cümle, boğuk bir fısıltı halinde çıktı boğazından. "Korkma, yılma. Çünkü Tanrın Rab gideceğin her yerde seninle birlikte olacak."[1]

"Amin," dedi Emily.

Aslında, geride bıraktığı şeyler kendisini bekleyen şeylerden daha çok korkutuyordu onu. Yaklaşan bilinmeyenin karşısında duyduğu her tür korku, bekleyişlerle öyle cilalanmış ve bilenmişti ki, çok uzun zaman önce umuda dönüşmüştü hepsi.

Japonya. Kendi toprağına benzemeyen bir toprak, ama yine de Tanrı'nın yeşil toprağı. Din, dil, tarih, sanat – Japonya ile Amerika'nın ortak hiçbir şeyi yoktu. Ne bir Japon erkeği görmüştü şimdiye kadar, ne de bir Japon kadını; şu müzelerdeki gümüş levha üzerine çekilmiş fotoğraflarda gördüğünü saymazsak tabii. Ve Japonlar, demişti Zephaniah ona, neredeyse üç yüz yıldır, tek bir yabancı bile görmedi. Akrabalarla yaptıkları zina yüzünden çarpık gelişmişler, demişti; yalıtılmışlığın çarpıttığı yüreklerle hissediyorlar, şeytanın gongları yüzünden sağır olmuş kulaklarla duyuyorlar, pagan yalanlarıyla bulutlanan göz-

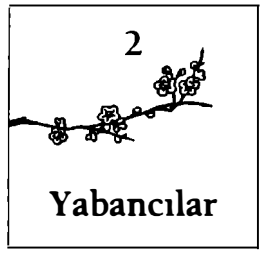
1) Kitabı Mukaddes, Yeşu (Joshua), 1:9. (çn.)

lerle görüyorlar. Biz de onlar da aynı yere bakabilir ve bütünüyle farklı manzaralar görürüz. Uzun zamandır kabul ettiğin her şeyi bırak. Bütün kibrinden temizleneceksin burada.

Korkmuyordu, bekliyordu sadece. Japonya. O kadar uzun bir süredir düşlemişti ki burasını. Eğer cehennemî laneti içinden çıkaracak bir yer varsa, Japonya'ydı orası. Geçmiş gerçekten geçmiş olsundu. En tutkulu duasıydı bu onun.

Yanaşacakları rıhtım yaklaştı. Emily, iki düzine Japon görüyordu orada; bunlar rıhtım görevlileri ve memurlardı. Bir dakika sonra o onların, onlar da onun yüzünü görebilecekti. Peki ne göreceklerdi o yüzde, Emily'ye baktıkları zaman?

Damarlarındaki kan, fırtına gibi esmeye koyuldu.

2

Yabancılar

Kimileri der ki, barbarlar arasında fark yoktur, hepsi de leş yiyen iğrenç yaratıklardır. Bu yanlıştır. Portekizliler, silah verir kadın alırlar. Hollandalılar altın isterler. İngilizler ise antlaşma.

Buradan şunu çıkartmalısınız: Portekizliler ve Hollandalılar kolay anlaşılır adamlardır, İngilizler ise en tehlikelileri. Bu yüzden İngilizleri iyi inceleyin ve diğerlerini boş verin.

SUZUME-NO-KUMO
(1641)

Akaoka Büyük Lordu Okumiçi no kami Genji, aynada kendini seyrediyordu. Karşısında, katman katman tarihi elbiseler içinde, en tepede kısmen bağlanmış, kısmen toplanmış, kısmen tıraş edilmiş saçlardan oluşan karmaşık bir şekilde yapılmış bir saç tuvaleti, en çok da basit köylü dinlerinin merkezi ikonlarından gelen bir simgecilikle yüklü bir anakronizm örneği duruyordu.

"Lordum." Kılıç taşıyıcısı yanına diz çöktü. Başını eğerek selam verdi, Genji'nin kısa kılıcı *wakizaşi*yi başının üstüne kaldırıp lorda verdi. Genji, kılıcı kuşağına yerleştirdikten sonra, kılıç taşıyıcısı aynı işlemi bu kez daha uzun bir kılıçla tekrarladı; samurayların bin yıldır kullandığı asıl silahları *katana*ydı

bu. Bu kısa gezinti sırasında bir kılıca bile ihtiyacı olmayacaktı, değil ki ikincisine olsun. Ama konumu gereği taşıması gerekiyordu onları.

Genel görünüşü özenle düzenlenmişti, aynı zamanda da son derece muhafazakardı; yirmi dört yaşındaki bir adamdan çok, yaşlı bir adama yakışıyordu. Bunun sebebi, şu giydiği kıyafetlerin aslında yaşlı bir adama ait olmasıydı; üç hafta önce yetmiş dokuz yaşında ölen büyükbabası merhum Lord Kiyori'ye. Üzerinde hiçbir süs eşyası olmayan siyah ve gri dış kimono, savaşkan bir sertlik yayıyordu etrafa. Bunun üstünde, dimdik yakalı siyah ceketi de sadeydi, dört yönden gelen oklardan sıyrılıp kaçan stilize bir serçeden oluşan aile sorgucu bile yoktu üzerinde.

En son sayılan bu eksiklik, mabeyinciliği büyükbabasından miras kalmış Saiki'nin hoşuna gitmiyordu hiç. "Lordum, böyle tebdili kıyafet çıkmanızın bir sebebi var mı?"

"Tebdili kıyafet mi?" Bu düşünce şaşırtmıştı Genji'yi. "Hepsi serçeli-oklu hotozlar giymiş samuraylarla çevrili bir halde resmi bir alayla sokağa çıkmak üzereyim. Beni tanımayacak kimsenin çıkacağını sanıyor musun gerçekten?"

"Lordum, düşmanlarınıza, sizi tanımamış numarası yapabilmeleri, dolayısıyla da size hakaret edip kriz yaratmaları için bahane veriyorsunuz."

"Ben hakaretlere karşılık veririm," dedi Genji, "sen de kışkırtmaları engelle."

"Karşılık vermenize fırsat vermeyebilirler," dedi Saiki, "ben de önlemeyi başaramayabilirim."

Genji gülümsedi. "Bu durumda, eminim, hepsini öldürmeye kalkarsın."

Güvenlik şefi Kuda eğilerek selam verdikten sonra odaya girdi. "Lordum, siz buradan ayrıldıktan sonra konuğunuz da sara-

yı terk edecek. Onu takibe almamız münasip olmaz mı?"

"Ne gibi bir amaçla?" diye sordu Genji. "Nerede oturduğunu biliyoruz."

"Basit bir ihtiyati tedbir," diye cevap verdi Kudo. "Sizin bulunmadığınız bir yerde daha dikkatsiz davranabilir. Biz de işe yarar bir şeyler öğrenebiliriz."

Genji gülümsedi. Heiko'yu bir aydan daha az bir süredir tanımasına rağmen, asla dikkatsiz davranmayacağını biliyordu.

"Kudo'nun tavsiyesine uymalıyız," dedi Saiki. "Bu kadının geçmişini ve geçmişteki ilişkilerini hiç incelemedik, incelememiz gerekirdi oysa." Söylemek istediği ama söylemediği şey, Genji'nin böylesi soruşturmaları yasaklamış olması hakkındaydı. "Basit bir gözetim, şüphesiz yerinde olur."

"Endişelenmeyin," dedi Genji. "Heiko'yu baştan sona bizzat inceledim ve kuşkulanacak hiçbir şey göremedim."

"Bize lazım olan böylesi bir araştırma değil," dedi Saiki yüzünde acı bir ifadeyle. Seksle ilgili eğlenceli dokundurmaları son derece tatsız buluyordu o. Güçlerini tüketen iki yüz elli yıllık barış dönemi boyunca, birçok klan, cinsel dürtülere teslim olan önderleri yüzünden paramparça olmuştu. "O kadının özüne dair hiçbir şey bilmiyoruz. Hiç de ihtiyatlı bir tutum değil bu."

"Edo'daki en şöhretli geyşa olduğunu biliyoruz," dedi Genji. "Bilmemiz gereken başka ne var?" Saiki'nin cevabını engellemek için elini kaldırdı. "O kadını zamanın ve mekanın dört yönünde fiziksel olarak inceledim. Rahat olun, bütün kuşkuların üzerindedir o."

"Lordum," dedi Saiki serzeniş dolu bir yüzle, "şakaya alınacak bir şey değil bu. Hayatınız tehlikede olabilir."

"Şaka yaptığımı da nereden çıkardın? Dedikoduları duymuşsunuzdur elbette. Bir insanın yazgısını anlamak için ona

dokunmam yeter." Kudo ile Saiki'nin birbirine bakışından, ikisinin de dedikoduları duymuş olduğunu anladı. Genji, aynaya doğru son bir memnuniyetsiz bakış fırlattıktan sonra geri dönüp odayı terk etti.

İki danışmanı da onun ardından giderek koridoru takip etti ve dış avluya çıktı. İki düzine samuray ve onların ortasında bir tahtırevan ile dört taşıyıcı hazır bekliyordu. Saray görevlileri kapıya kadar dizilmişlerdi, lord geçerken yerlere dek eğilip selam vermeye hazırdılar. Geri döndüğü zaman da orada olup selam vereceklerdi yine. Sonuç olarak insan enerjisinin muazzam bir biçimde boşa harcanmasıydı bu. Gideceği yer en fazla birkaç yüz metre ötedeydi ve birkaç dakika içinde geri döneceki. Ama katı ve eski bir rütbe protokolü, onun orada her ayrılışında ve oraya her geri dönüşünde törensi bir ciddiyetle uğurlanıp karşılanmasını gerektiriyordu.

Saiki'ye döndü. "Japonların yabancı uluslardan bu denli geri kalmış olmasına şaşmamak gerek. Onların bilimi ve sanayisi var. Toplar, buharlı gemiler, demiryolları yapıyorlar. Bizde ise, ne yazık ki tam tersine, bol bol gereksiz merasim var. Biz selamlar, diz çökmeler ve yine selamlar üretiyoruz."

"Lordum?" Saiki'nin ifadesi, karışık kafasını yansıtıyordu.

"Bir ata eyer vurup, tek başıma binip, bu gereksiz kalabalığın toplanması için gerekenden çok daha az bir sürede geri dönebilirdim."

"Lordum!" Saiki de Kudo da koridor döşemesinin üzerine diz çöktüler. "Yalvarıyorum, böyle bir şeyi aklınızdan bile geçirmeyin."

Kudo konuştu: "Şogun'un destekçileri arasında da, muhalifleri arasında da düşmanlarınız var. Dışarıya korumasız çıkmak, suikast demek olur."

Genji kalkmalarını işaret etti. "Böyle yapabilirdim, dedim.

Yapacağım, demedim." İç çekip merdivenlerden indi, yerde kendisini bekleyen sandalları giydi. Beş adım atıp tahtırevana bindi (taşıyıcılar bu arada tahtırevanı üç ayak kadar kaldırmış, onun en az çabayla girmesini sağlamışlardı), iki kılıcı da çıkardı (kuşağına daha birkaç dakika önce yerleştirmişti onları), tahtırevanın içine adım attı, sandaletleri ayağından çıkardı (sandalet taşıyıcısı, bunları tahtırevanın girişinin altındaki sandalet bölmesine yerleştirmeden önce eğilerek selam verdi) ve oturdu. Saiki'ye bakıp "Gereksiz merasimle ne kast ettiğimi anladın mı?"

Saiki başını eğdi. "Anlamıyorsam, kabahat benim Lordum. Konuyu inceleyeceğim."

Genji sıkıntıyla içini çekti. "Öyleyse güneş batmadan yola çıkalım."

"Yine şaka yapıyorsunuz lordum," dedi Saiki. "Güneş yeni doğdu." Bir adım ileri attı, eğilerek selam verdi ve tahtırevanın kapısını kapadı. Taşıyıcılar doğruldular. Alay yola çıktı.

Genji, ön pencereden baktığı zaman, iki sıra halinde dizilmiş sekiz samurayı görebiliyordu. Arkasına bakacak olsaydı on iki tane daha görecekti. İkisi solunda, biri Saiki olmak üzere ikisi de sağındaydı. Yirmi dört adam, taşıyıcılar dahil yirmi sekiz adam, onun canını kurtarmak üzere kendi canını vermeye hazırdılar. Böylesi bir savaşçı adanmışlık, ne denli sıradan ve önemsiz olursa olsun, bir Büyük Lordun her hareketi için geçerliydi; üstelik buna bol miktarda oyun da eşlik ederdi. Japonların geçmişinin bu denli kanlı, geleceklerinin ise bu denli tehlikelerle dolu olmasına şaşmamak gerekirdi.

Genji, saray görevlilerinin eğilen başları arasında özenli bir saç tuvaletini gördüğü zaman, düşünceleri farklı bir yöne yöneldi. Daha birkaç saat önce, gökyüzünden dökülen gece gibi yastığını süsleyen parlak saçlarla aynı saçlardı bunlar. Kadının giy-

diği kimonoyu daha önce görmemişti. Bunu giymesinin tek amacının kendisine veda etmek olduğunu biliyordu. En derin maviden bir denizin üzerindeki beyaz köpüklerin arasına serpilmiş düzinelerce pembe gül vardı kimononun üzerinde. Giydiği beyaz mantoda da tamı tamına aynı desen vardı, ama başka hiçbir renk yoktu. Beyaz bir denizin üzerindeki beyaz köpüklerin üzerinde ipekten dokunmuş üç çeşit beyaz gül. Bir şeyleri hatırlatan, cüretkar ve son derece tehlikeli bir desendi bu. Heiko'nun gülleri, Amerikan Güzeli cinsi güllere benziyordu kimi yerlerde. Gerici klanların arasındaki en kudurmuş yabancı karşıtı samuraylar dışarıdan gelen her şey karşısında küplere biniyorlardı. Aynı basit kibirle, Erdem Adamları diyorlardı kendilerine ve bunlardan birinin bu kadını sırf böyle desenli bir elbise giyiyor diye öldürmeyi düşünmesi de son derece mümkündü. Böylesi bir saldırıya karşı bu kadının tek savunması cesareti, şöhreti ve inanılmaz güzelliğiydi, o kadar.

"Durun," dedi Genji.

Saiki derhal emri tekrarladı. "Durun!" Öndeki samuray grubu saray bahçesinin ön kapısını geçmiş, sokağın ortasında durmuştu. Genji'nin tahtırevanı kapının iç tarafındaydı henüz. Koruma birliğinin geri kalanı da arkada, avlunun içindeydi. Saiki yüzünü buruşturdu. "Bulunduğumuz konum pusuya davetiye çıkarıyor lordum. Ne içerinin korunaklılığına, ne dışarının hareket serbestisine sahibiz."

Genji sürgülü kapıyı açtı. "Beni her zaman ve bütün koşullar altında koruyacağınıza dair tam bir güvenim var." Heiko da diğerleri gibi başını eğmiş bekliyordu hâlâ.

"Leydi Mayonaka no Heiko," dedi kadının tam geyşa adını kullanarak. Gece Yarısı Dengesi.

"Lord Genji," diye cevapladı iyice yerlere eğilerek.

Nasıl oluyordu da bu kızın sesi aynı zamanda hem böyle yumuşak hem de böyle duru olabiliyordu acaba? Göründüğü gibi kırılgan mıydı, sesini duyamayacak gibiydi adeta.

Boş ümitler uyandıran bir yanılsamaydı bu. Kadının çevresindeki herkes bu boş ümitlere kapılıyordu.

"Böyle kışkırtıcı bir kimono."

Kız başını kaldırdı, gülümsüyordu. Kollarını hafifçe açtı. Kimonosunun geniş yenleri, uçmaya hazır bir kuşun kanatları gibi açıldı. "Lord Genji'nin ne demek istediğini kesinlikle anlamıyorum," dedi. "Bu renkler öylesine sıradan ki, basmakalıp bir görüntüye sahip olduğum bile söylenebilir. Ancak en umutsuz aptallar kışkırtılabilir böyle bir görüntüyle."

Genji güldü. Asıl yüzünü sebatla koruyan Saiki şöyle bir kıkırdamaktan kendini alamadı, elbette durumu gayet ustaca kurtararak öksürüyormuş gibi yaptı. "Zaten beni en çok endişelendirenler de en umutsuz aptallar," dedi Genji. "Ama belki de haklısın. Belki de geleneksel renkler, gözlerini yabancı güllere karşı kör edecektir."

"Yabancı mı?" Kızın gözleri soru dolu görünüşlerin en aldatıcısına büründü, başı bir yana eğildi. "Bana, ünlü Serçe Bulutu kalesinin en iç bahçesinde, her ilkbaharda pembe, beyaz ve kırmızı güllerin açtığı söylendi." Anlamlı bir sesle ekledi: "Bana, onları görmek için asla davet edilmeyeceğim de söylendi."

Genji başıyla selam verdi, ama çok eğilmedi. Protokol, bir Büyük Lordun rütbece kendisinden düşük biri önünde başını fazlaca eğerek selam vermesini engelliyordu; bu da pratikte, Kyoto'daki İmparatorluk Ailesi ile Edo'nun üzerinde yükselen büyük kaledeki Şogun Ailesi dışında herkes demekti. Gülümseyen Büyük Lord, "Eminim," dedi, "bu kusur fazla uzak olmayan bir vakitte düzeltilecektir."

"Ben o kadar emin değilim," dedi kız. "Ama güveniniz beni de yüreklendirdi. Ne de olsa, o kale, Japonya'daki en eski kalelerden biri değil mi?"

"Evet," dedi Genji kızı onaylayarak. "Öyledir."

"Öyleyse bu çiçekler nasıl yabancı olabilir ki? Tanımı gereği, eski bir Japon kalesinde açan çiçekler Japon çiçekleri olmalıdır, değil mi Lord Genji?"

"Belli ki senin hakkında yanılmışım Leydi Heiko," dedi Genji. "Mantığın, bütün eleştirileri geri çevirecek kadar kesin."

Saray görevlileri başları eğik bekliyorlardı hâlâ. Kapının dışında, Büyük Lordun alayını görüp de dizleri üzerine çökmüş yolcular hâlâ dizleri üzerindeydi, başları yere yapışmıştı. Bu saygıdan çok korkudan geliyordu. Bir samuray, samuraylara göre gerekli biçimde saygı göstermeyen herhangi bir halk adamını ikiye bölebilirdi; bu da genellikle, samuraylar ve samurayların lordu, geçip gidene kadar yerlerde sürünmek demekti. Bu sohbet boyunca, bölgedeki bütün yaşam durmuştu. Heiko'yu gören Genji ise herkesi unutmuştu. Bu düşüncesizliği yüzünden utanıyordu şimdi. Kıza hızla selam verdikten sonra yolda devam işaretini verdi.

"İleri!" diye emretti Saiki. Alay en sonunda yola çıkarken, Saiki, geride kalan Kuda'ya hızla göz attı.

Genji bu bakışmayı gördü, gördüğü anda da ne anlama geldiğini kesinlikle anladı. Bu ikisi, onun Heiko'yu rahat bırakmaları yönündeki emrine itaatsizlik ediyorlardı. Kadın, birkaç dakika sonra saray bahçesinden ayrıldığı sırada bir yanında ona eşlik edecek bir hizmetçi kadın, arkasında, ihtiyatlı bir mesafedeyse, Genji'nin kıdemli danışmanlarından gözetim uzmanı Kudo olacaktı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu artık. Endişelenmesine gerek olacak bir şey de yoktu.

Olaylar, muhafızlarının metresini öldürebileceğinden kuşku-

lanmasını gerektirecek kadar ileri gitmemişti. Ama çok geçmeden böyle günler de gelecekti. O zaman endişelenirdi o da.

"Saiki."

"Lordum."

"Konuklarımız ne şekilde taşınacaklar?"

"Jinrikşa ile, lordum."[1]

Genji başka bir şey demedi. Jinrikşa. Saiki, onların normal arabalarda daha rahat edeceklerini bildiği için Jinrikşa ayarlamıştı. Vasalının hoşnutsuzluğunu gösteren bu davranış Genji'yi rahatsız etmedi. Açmazın farkındaydı.

Saiki ona onur, tarih ve gelenekle bağlıydı. Yine de tarihin ve geleneğin yarattığı yasanın, bütün onur duygularını doğuran o yasanın kendisi, şimdi tam da Genji'nin yaptığı şeyler yüzünden saldırılarla karşı karşıyaydı. Yabancılar, toplumlarının inşa edildiği lord ve vasal hiyerarşisini tehdit ediyorlardı. Lordların en kararlıları onları kovmaktayken, kendi lordu onlarla dostluk kurma yoluna gidiyordu. Hem de herhangi bir yabancıyla değil, yabancıların politik olarak en kışkırtıcıları ve pratik olarak en işe yaramazları olan Hıristiyan misyonerleri ile.

Genji, kararlarına kuşkuyla yaklaşan, ama kendisine gelenek bağlarıyla bağlı olan vasalın sadece Saiki olmadığını biliyordu. Aslına bakılırsa, büyükbabasından miras kalan üç general arasında –Saiki, Kudo ve Sohaku– kendisine sonuna kadar bağlı tek kişi yoktu. Kendisine bağlı olanlar, şimdiye dek hiç görülmemiş bir biçimde çatışma içindeydi. Bu çatışmalar uzlaşamaz hale geldikleri zaman, Genji'nin peşinden mi geleceklerdi, karşısına mı çıkacaklardı?

Elinde kehanet gibi bir kılavuz olmasına rağmen, önündeki yol karanlıktı.

---

1) Bir veya daha fazla kişi tarafından çekilen iki tekerlekli hafif Japon faytonu. (çn.)

Kaba giysiler giyinmiş bir düzine Japon dok işçisi, onların sandalının gelmesini beklemekteydi. Rıhtımın dip tarafında daha özenli giyinmiş üç adam bir masada oturuyordu. Stark, üçünün kuşağında da ikişer kılıç olduğunu görebiliyordu. Zephaniah'ın samuray dediği adamlar bunlar olmalıydı; Japonya'yı yöneten savaşçı kast. Japonların hepsi onların gelişini ifadesiz bir yüzle izliyordu.

"Cennetteki Tanrı sizi gözetsin," dedi Kaptan McCain, "çünkü O'nun kıyıda bir yerde olmadığı kesin." *Betlehem Yıldızı*'nın süvari kaptanı, gemisinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere, onlarla beraber kıyıya çıkıyordu. Yolcularının aksine, daha önce Japonya'da bulunmuştu ve bu yerle buranın sakinlerine dair düşünceleri pek de olumlu değildi.

"Tanrı her yerdedir," dedi Cromwell, "ve her şeydedir. İstisnasız herkesi gözetir."

McCain homurdandı. Bu sözcüğe dönüşmemiş ses, onun bu konu hakkındaki düşüncelerini apaçık gösteriyordu. Elinde sandalın ipiyle rıhtıma çıktıktan sonra ipi, kendilerini bekleyen Japon dok işçilerinden birine verdi. Adam yerlere kadar eğilerek selam verdikten sonra ipi aldı. Aralarında herhangi bir konuşma geçmedi; McCain Japonca bilmediği gibi, Japon rıhtım işçilerinden hiçbiri de İngilizce bilmezdi.

"*Yıldız* iki hafta sonra Hong Kong'a doğru yola çıkıyor," dedi McCain. "O zamana dek gemiye dönmezseniz, bizim Hawaii'ye gitmeden önce buraya gelişimiz altı haftayı bulur."

"Bu durumda sizinle altı hafta sonra buluşur ve iyi yolculuklar dileriz," dedi Cromwell. "Yaşamımızın geri kalanında burada kalacak ve Tanrı'nın hizmetini göreceğiz biz."

McCain yine homurdanarak geniş adımlarla dok bölgesindeki ambarlara yöneldi.

"Daha önce gerekli düzenlemeler yapıldı," dedi Cromwell, Emily ve Stark'a. "İzinler verildi. Burada sadece formaliteleri halledeceğiz. Matthew Kardeş, Emily Kızkardeş'in yanında kalıp bagajlarımıza göz kulak olursanız, ben de Şogun'un memurlarıyla ilgilenirim."

"Dediğiniz gibi yaparım Zephaniah Kardeş," dedi Stark.

Cromwell, onların yanından ayrılıp aceleci adımlarla üç görevlinin oturduğu masaya yöneldi. Stark elini Emily'ye uzattı. Emily kendisine uzatılan eli tutarak sandaldan rıhtıma çıktı.

Bütün işçilerin Japon olması gerçeği, Stark'ın rahatlamasını sağlamadı. İnsanlar bir işi mecbur oldukları için yapabilirlerdi. Aksi halde başlarına geleceklerden korktukları için yapabilirlerdi. Ve karşılığında para aldıkları için yapabilirlerdi. Aralarındaki herhangi biri böyle bir adam olabilirdi. Kıyıya basar basmaz ölmeye, başlamadığı işe son vermeye hiç niyetli değildi.

"Japonların görünüşü sizi çok etkilemişe benziyor Matthew Kardeş," dedi Emily. "Çok mu olağanüstü buluyorsunuz onları?"

"Kesinlikle hayır," diye cevap verdi Stark. "Randımanlarına hayran kaldım sadece. Bizim denizcilerin eşyalarımızı yerleştirmek için harcadığı vaktin dörtte biri içinde bütün eşyaları sandaldan çıkardılar."

Bagajlarının ardından, üç görevlinin oturduğu masaya doğru yürüdüler. Cromwell bunlarla oldukça ateşli bir tartışmaya girişmişti.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Cromwell. "Anlıyor musunuz? Hayır, hayır, hayır."

Ortada oturan adam, görevlilerin şefiydi belli ki. Yüzü yumuşak görüntüsünü korurken sesi yükseldi. "Evet demelisiniz. Evet, evet. Siz anlıyor?"

"Kaçak mal olup olmadığını anlamak için bagajlarımızı kont-

rol etmekte ısrar ediyorlar," dedi Cromwell. "Yaptığımız antlaşma gereği kesinlikle yasaktır bu."

"Evet yoksa," dedi görevli. "Japonya'ya gelmek de yok."

"Arama yapmalarına izin vermenin ne mahsuru var?" diye sordu Emily. "Kaçak mal taşımıyoruz ki."

"Önemli olan bu değil," dedi Cromwell. "Şimdi keyfi müdahalelere razı olursak, bu işin sonu gelmez. Misyonumuz daha başlamadan mahvolur."

Bir samuray koşarak masaya geldi. Görevlilerin şefine başıyla selam verdikten sonra Japonca bir şeyler söyledi. Ses tonu telaşlıydı. Üç görevli de ayağa fırladılar. Hızla birbirlerine baktıktan sonra iki alt düzey görevli, haberi getiren samurayla beraber koşa koşa dışarı çıktılar.

Orada kalan görevlinin yüzündeki inatçı ifade kaybolmuştu. Şimdi telaşlı ve son derece endişeli görünüyordu. "Lütfen bekleyesiniz," dedi başıyla selam vererek, aniden kibarlaşmıştı.

Bu arada, besbelli hazır bekleyen samuraylar, dok bölgesindeki cephanelikten rıhtıma aktılar. Birçoğu, kılıçların yanı sıra ateşli silahlar da taşıyorlardı. Stark, bunların eskiden kalma tüfekler olduğunu fark etti. Antikaydılar, ama bir nişancının eliyle kullanıldığı zaman, epey uzak bir mesafeden bile öldürücü olacakları kesindi. Bu durumda ise mesafe yeterince kısaydı zaten. Bunlar sıraya geçerken bir başka samuray grubu daha geldi; iki düzineydiler, değişik renkte ve desende üniformalar giymişlerdi. Grubun ortasındaki dört taşıyıcı, omuzlarının üzerinde bir tahtırevan getirdiler. Yeni gelenler rıhtıma ulaştıktan sonra, Şogun'un adamlarının ilk sırasına beş adımdan yakın bir mesafede durdular. Tutumları hiç de dostça sayılmazdı.

* * *

"Yol açın!" diye bağırdı Saiki. "Akaoka Büyük Lordunun geçişini ne cüretle engellersiniz."

"Büyük Lordlardan birinin varlığıyla bizi şereflendireceğini bilmiyorduk." Saiki, konuşanın, Şogun'un liman polisinin şişko ve gösterişli şefi Işi olduğunu anladı. İş şiddete dökülürse, Saiki'nin koparacağı ilk kelle bu adamın kellesi olacaktı. "Bu yüzden de böyle bir şerefi kabul etmek üzere yetkimiz yok."

"Terbiyesiz yaratık!" Saiki, Işi'ye doğru bir adım attı; eli, kılıcının kabzasındaydı. "Rütbene göre davran!"

Hiçbir emir almadıkları halde, Akaoka samuraylarının yarısı, komutanlarının yanı başında bir savaş hattı oluşturdular, onların elleri de kabzaların üzerindeydi. Şogun'un renklerini taşıyan adamların sayısı onların dört katı olsa da, onlar kadar iyi bir konum almamışlardı. Tüfekli askerler arka taraftaydılar, silahlarını kullanacak olsalar, kendi adamlarının büyük bir kısmı da imha edilme tehlikesi altında olacaktı. Ön sıradaki kılıçlı askerler de çatışmaya bir o kadar hazırlıksızdılar. Saiki bir adım ilerleyince, sanki darbe yemiş gibi bir adım gerilediler.

"Lordumuz, rıhtım farelerini herhangi bir konuda bilgilendirmek zorunda değil!" Saiki hiddet içindeydi. Işi, küstahça bir hareket daha yapsaydı, bulunduğu yerden onun kellesini uçurabilirdi. "Yolumuzdan çekilin, aksi halde çekilmenizi sağlarız."

Tahtırevanın içindeki Genji neşesiz bir eğlenceyle dinliyordu konuşulanları. Buraya ziyaretçileri selamlamak üzere gelmişti. Hiç de zor bir görev gibi görünmüyordu bu. Ama yine de, sırf rıhtıma ulaşabilmek için, bir ölüm-kalım savaşına girmek üzereydiler. Bu kadarı yeterdi. Tahtırevanın kapısını açarken tahtaya çarpan tahta keskin bir ses çıkardı.

"Mesele nedir?"

"Lordum, lütfen ortaya çıkmayın." Muhafızlarından biri tah-

tırevanın yanına diz çökmüştü. "Çevrede silahlı askerler var."

"Saçma," dedi Genji. "Kim bana ateş etmek ister ki?" Dışarı çıktı. Ayakları yere değmeden, sandaletleri aşağıya konulmuştu bile.

Şogun'un adamlarının arka sırasında, tüfekli askerlerin kılığında bulunan Kuma, Genji'nin ortaya çıktığını görmüştü. Genji'nin kıyafetleri üzerinde, onun kimliğini gösteren bir sorguç olmadığını da görmüştü. Beklemesi gerektiği söylenilen fırsat buydu işte. Sorguç takmamış olan Genji'nin, karaya henüz çıkmış misyonerlere karşı komplo çeviren bir hilekar olduğundan kuşkulandıkları iddia edilebilirdi. Kimse inanmazdı buna, inanmaları da gerekmezdi zaten. Ama kusursuz bir mazeretti bu. Kuma bir adım geri çekilerek, yanındaki tüfekli askerlerce görülmeyecek bir konum aldı, eski model tüfeğini kaldırıp Genji'nin sağ omuz başına nişan aldı. Kendisine verilen talimat gereğince, hasmını sakat bırakacak bir yara açacaktı, öldürücü bir yara değil.

Saiki aceleyle Genji'nin önüne geçerek ilerlemesini engelledi. "Lordum, lütfen geri çekilin. Otuz tüfekli adamla burası arasında on adım bile yok."

"Bu çok aptalca." Genji, Saiki'yi kenara itip kendi adamlarının ön sırasını geçti. "Burada komuta kimde?"

Kuma tetiği çekti.

Tüfek ateş almadı. Kuma tüfeğe baktı. Silah deposundan çıkarken daha dikkatli davranması gerekiyordu. Kendi dolu tüfeği yerine, başka birinin boş tüfeğini almıştı.

"Hey, oradaki, ne yaptığını sanıyorsun sen?" Topçu komutanı uzun adımlarla onun üzerine yürüdü. "Sana tüfeğini kaldırman için kim emir verdi?" Öfkeli gözlerini Kuma'ya dikmişti. "Seni tanımıyorum. Adın ne ve bu birime ne zaman atandın?"

Kuma'nın cevap vermesine fırsat kalmadan, "Lord Genji," diyen İşi diz çöktü. Kuma ve öfkeli silahlı birlik komutanı da da-

hil olmak üzere bütün adamları onu izlemek zorunda kaldı.

"Demek beni tanıdın?" dedi Genji.

"Evet Lord Genji. Geleceğinizi bilseydim sizi gerektiği biçimde karşılamak için bütün düzenlemeleri yapardım."

"Teşekkür ederim," dedi Genji. "Konuklarımı selamlayabilir miyim, yoksa bu işi yapmak için bir yerlerden izin mi almam gerekiyor?"

"Lord Genji'nin yolundan çekilin," dedi Işi adamlarına. Tam ayağa kalkamadan hızla kenara çekildiler ve derhal, gerisingeri, diz çöktüler. "Beni mazur görün Lord Genji. Sizin, onların arasında olduğunuzu bilmeden, adamlarınızın geçmesine izin veremezdim. Bugünlerde o kadar çok komplo yapılıyor ki. Şogun ise yabancılara yönelik komplolara karşı özellikle endişeli."

"Geri zekalı!" Saiki patlamak üzereydi yine. "Lordumun çıkarlarının altını dikkate almayacağımı mı ima ediyorsun sen?"

"Eminim etmiyordur," dedi Genji. "Ediyor musun yoksa?"

"Kesinlikle hayır, Lord Genji," dedi Işi. "Ben sadece..."

"Demek mesele halloldu," dedi Genji, Saiki'ye, "şimdi devam edebilir miyiz?" Rıhtıma, misyonerlerin bulunduğu yere doğru yöneldi.

Saiki hayranlık dolu gözlerle izliyordu onu. Arkasında yüz kadar potansiyel suikastçı dururken, kendi kalesinin orta yerindeki bahçede geziniyormuş gibi kayıtsız bir halde yürüyordu lord. Genji genç ve deneyimsizdi, belki aldığı siyasi kararlar da doğru değildi. Ama damarlarında akan Okumiçi kanının kudretinden kuşkulanmak yersizdi. Işi'ye alev alev öfke dolu son bir bakış fırlattıktan sonra lordunun peşinden gitti.

* * *

Emily, soluğu tıkandığında, az önce soluk alıp vermeyi bı-

rakmış olduğunu ancak fark edebilmişti.

Birkaç saniye önce, kanlı bir savaş kaçınılmaz görünüyordu. Sonra tahtırevandan çıkan biri alçak sesle bir şeyler söylemiş ve gerilim anında dağılmıştı. Emily, kendilerine doğru yürüyen adamı müthiş bir merakla seyretmekteydi.

Çarpıcı bir görünüşe sahip, solgun teninde capcanlı duran son derece koyu yüz hatları olan genç bir adamdı bu. Gözleri geniş olmaktan ziyade çok uzundu. Batılı bir yüzde olsa, hayranlık uyandırmak yerine dikkat çekerdi. Bu Doğulu oval yüzde ise kaşlarının yüksek yayları, zarif burnu, elmacık kemiklerinin yumuşak yükseltisi, dudağında gülümsemeyi hatırlatan o küçük eğri ile birlikte kusursuz bir görünüş oluşturmaktaydı. Diğer samuraylar gibi o da omuzlarından kanat gibi açılan ve dimdik uzantıları olan bir ceket giymişti; kimi yerleri tıraş edilmiş aynı ayrıntılı saç tuvaletini taşıyordu ve diğer hepsi gibi o da kuşağında çifte kılıç bulunduruyordu. Taşıdığı silahlara rağmen hiç de savaşçı bir görünüşe sahip değildi.

O yaklaşırken, Zephaniah'a o denli sorun çıkaran görevli diz çöküp başını rıhtımın döşemelik tahtalarına yapıştırdı. Genç adam Japonca birkaç söz söyledi. Bunun üzerine görevli derhal ayağa kalktı.

"Genji Lord, geldi, o," dedi görevli; bozulan siniri İngilizce'sini iyice berbatlaştırmıştı. "Siz, o, gidin, lütfen."

"Lord Genji?" dedi Cromwell. Genç adam cevap olarak başını eğince Cromwell, kendini ve yanındakileri tanıttı. "Zephaniah Cromwell. Emily Gibson. Matthew Stark." Tanrım yardımcımız olsun, diye düşünüyordu. Bu yabani toprakta bizim koruyucumuz olan Akaoka Büyük Lordu, bu efemine çocuk demek ki.

İkinci bir samuray daha göründü. Bu daha olgundu ve daha insafsız bir görünüşe sahipti. Genji hafif hafif birkaç söz söyledi.

İnsafsız adam başını eğerek selam verdi, döndü, havaya kaldırdığı eliyle küçük, dairesel bir hareket yaptı.

Genji, görevliye bir şeyler söyledi. Görevli üç misyonere başını eğerek selam verdikten sonra, "Genji Lord, diyor, hoş geldin Japonya'ya."

"Teşekkürler Lord Genji," dedi Cromwell. "Burada olmak bize onur veriyor."

Rıhtımın ucundan tıkırtılar geliyordu. Üç tane küçük, tekerlekli araba, atlarla değil de her biri tek bir insan tarafından çekilerek yaklaşıyordu.

"Burada kölelik var," dedi Stark.

"Sanmıyordum," dedi Cromwell. "Ama yanılmışım galiba."

"Ne korkunç," dedi Emily. "İnsanlar, yük hayvanı gibi kullanılıyor."

"Köleliğin olduğu eyaletlerde de durum böyle," dedi Stark. "Hattâ daha kötü."

"Bu pek uzun sürmeyecek Matthew Kardeş," dedi Cromwell. "Stephen Douglas, Birleşik Devletler Başkanı olarak göreve başlamayı bekliyor ve köleliği yürürlükten kaldırmayı vaat etti."

"Douglas değil de Breckinridge, Bell, hattâ Lincoln bile seçilebilir, Zephaniah Kardeş. Şu son seçim pek bir belirsizlik ortamı içinde geçti."

"Bir sonraki gemiyle haber gelir. Ama çok önemli değil. Başkan kim olursa olsun, bizim ülkemizde kölelik sona ermiştir."

Genji, konuşmaları dinliyordu. Ara sıra anlamını çıkardığı sözler de oluyordu. İnsan. Birleşik Devletler. Vaat etti. Emin olamıyordu ama. Çocukken, konuşma İngilizce'si konusunda özel öğretmenlerinden ders almıştı. Ama dilin, o dili anadili olarak konuşanların ağzından çıkarken aldığı şekil bütünüyle farklıydı.

Jinrikşalar, misyonerlerin önünde durdu. Genji onlara araba-

lara binmesini işaret etti. Üçünün de bunu kesinlikle reddetmesi onu şaşırmıştı. Üç kişinin en çirkini, önderleri Cromwell, liman şefine uzun bir açıklama yapıyordu.

"Dinlerine göre jinrikşaya binmenin yasak olduğunu söylüyorlar." Liman şefi, sinirli bir şekilde alnındaki teri mendille sildi.

Genji, Saiki'ye döndü. "Bunu biliyor muydunuz?"

"Elbette hayır lordum. Jinrikşanın dinle ilgisi olabileceği kimin aklına gelir?"

Genji, liman şefine sordu. "Jinrikşalar bunları niye rahatsız ediyor?"

"Çok fazla sözcük kullanıyor, anlamıyorum," dedi liman şefi. "Beni affedin Lord Genji, ama benim asıl işim nakliye ücretleriyle ilgili. Bildiğim sözcükler daha çok ticari konularda; iskeleye yanaşma izni, ücretler, fiyatlar ve benzer şeyler. Dinsel doktrin benim bilgi alanımın epey dışında kalıyor."

Genji başını salladı. "Pekala. Yürümek zorunda kalacaklar. Bagajları jinrikşalara yükleyin. Bunlara para verdik. Hiç olmazsa bir işte kullanalım." Misyonerlere, yola yürüyerek devam etmelerini işaret etti.

"Güzel," dedi Cromwell. "İlk zaferimizi kazandık. Ev sahiplerimiz, Hıristiyan ahlakını güçlü bir şekilde temsil ettiğimizi anladılar. Biz O'nun sürüsünün halkındanız, O'nun elinin koyunuyuz."

"Amin," dedi Emily ve Stark.

Amin. Bu sözcüğü de tanımıştı Genji. Dilin, fiili olarak konuşulduğu haline öyle yabancıydı ki kulakları, ondan önceki duadan hiçbir şey anlamamıştı.

Saiki, Genji'ye iyice yaklaştı. Sanki misyonerler, konuştuğu şeyleri anlayacaktı. "Lordum, kadının bizimle yürümesine izin veremeyiz."

"Neden? Gayet sağlıklı görünüyor."

"Beni kaygılandıran onun sağlığı değil, görünüşü. Ona iyice baktınız mı?"

"Dürüst konuşacak olursam, bakmamaya çalıştım. Hiç de iştah uyandıran bir tip değil."

"Bu, durumu pek iyi açıklamayan bir ifade, lordum. Paçavra toplayıcıları gibi giyinmiş, yük hayvanlarıyla aynı cüssede, teninin rengi şoke edici, yüz hatları ise aşırı ve kaba."

"Birlikte yürüyeceğiz sadece, evlenmeyeceğiz."

"Alay da bıçak kadar keskin ve ölümcül yaralar açabilir. Şu yozlaşmış çağda, ittifaklar zayıf, kararlılık güçsüz. Gereksiz bir tehlikeyi göze almamalısınız."

Genji arkadaki kadına bir baktı. İki adam, Cromwell ve Stark, kızın iki yanında alabildiğine kibar bir şekilde yürüyorlardı; sanki çok ender bulunur bir güzellikteydi kız. Görünüş hayranlık vericiydi. Kuşkusuz, karşılaştığı kadınlar arasında, seyretmesi en güç olanıydı bu. Saiki haklıydı. Kızın onları alay konusu haline getirmesi son derece zararlı sonuçlar doğurabilirdi.

"Bekleyin." Tahtırevanın yanına geldiler. "Kız benim yerime binse ne olur?"

Saiki kaşlarını çattı. Genji yürüyecek olursa, suikastlara çok daha açık olurdu. Aksi durumda ise kadın, bütün Edo'nun gözleri önünde, Okumiçi samuraylarının arasında yürüyecekti. İki olasılık da birbirinden kötüydü. Alaylara göğüs germektense Genji'yi korumak daha iyi olurdu. "Evet, en iyi çözüm bu."

Genji ve yaveri konuşurken, Emily, ev sahiplerinin küçük samuray birliğini gözden geçiriyordu. Hepsi de gözlerini ona dikmişti, yüzlerinde değişik düzeylerde sıkıntı okunuyordu. Kalbi güm güm atarken bakışlarını çevirdi. Belki de sıkıntı verici olduğunu düşündükleri kişi kendisi değil de Zephaniah ya da Matt-

hew Kardeş'ti; ya da gelişleriyle ortaya çıkan sorunlar. Umutlarının kabarır kabarmaz çökmesine izin vermemeliydi. Kendi kendine herhangi bir sonuca varmamasını öğütledi. Henüz değil. Ama ah, olabilir miydi bu? Evet, olabilirdi. Olabilirdi.

Cromwell, "Emily," dedi. "Sanırım Lord Genji, sana, tahtırevanını kullanmanı öneriyor."

"Bunu nasıl kabul edebilirim, Zephaniah? Tek köle tarafından çekilmek, dört köle tarafından taşınmaktan dört kez daha kötüdür kuşkusuz."

Cromwell tekrar taşıyıcılara baktı. "Bunların köle olduğuna emin değilim. Her birinin belinde bir kılıç var. Silahlı bir kölenin efendilerine bu denli yaklaşmasına izin verilmez."

Emily bakınca, Zephaniah'ın haklı olduğunu gördü. Adamlar silahlıydılar ve samuraylar kadar gururlu duruyorlardı. Lordlarını taşımak, onlar için büyük bir onurdu belki de. Bu adamların da kendisine dehşet içinde baktıklarını fark etti Emily. İhtiyatlı davranmasına rağmen, yüreğini kıpırdatan bir keyif almaktaydı. "Yine de Zephaniah, siz yürürken ben eller üzerinde taşınırsam, hiç de rahat etmem. Son derece görülmedik ve kadına yaraşmaz bir davranış olur bu."

Genji gülümsedi. "Anlaşılan, tahtırevanlar da dinsel bir sorun."

"Evet lordum," dedi Saiki; ama dikkati, adamlarının üzerindeydi. "Kendinizi kontrol edin! Düşünceleriniz yüzünüzden okunuyor."

Emily, bu öfkeli adamın kendisi hakkında bir şeyler söylediğini anlamıştı, çünkü bütün samuraylar yumuşak bir yüz ifadesine bürünmüş ve yüzlerini ondan öte yana çevirmişti.

"Sana hak vermemek elimde değil, Emily. Ama bu koşullarda iyi niyet gösterip durumu kabullenmek en iyisi galiba. Mümkün olduğu kadar, ahlakımız el verdiği kadar, bu memleketin

geleneklerine uymaya çalışmalıyız."

"Nasıl isterseniz Zephaniah." Emily, Lord Genji'ye reverans yaptıktan sonra itaatkar bir tavırla tahtırevana çıktı, aynı anda da durmak zorunda kaldı. Giriş aşırı küçüktü. İçeri geçmek için, kibar hanımlara yakışmayacak şekilde eğilip bükülmek zorunda kalacaktı. İçeri girecek olursa da kalın vatkalı paltosu, kabarık eteği ve jüponları, her yeri kaplayacaktı. Nefes alacak yer kalmayacaktı içeride.

Zephaniah, "Paltonu alayım Emily," dedi. "Tahtırevan seni soğuktan korur."

Emily paltosunu göğsüne bastırdı. "Üzerimde kalmasını tercih ediyorum, teşekkür ederim." Bedeniyle dünya arasındaki bir katmandı bu ve bu katmanlar ne kadar çok olursa o kadar iyi olurdu.

"İçeri nasıl gireceğini bilmiyor," dedi Saiki. "Zekası da görünüşü gibi."

"Nereden bilecek ki?" dedi Genji. "Daha önce hiç binmemiş." Başını eğerek kıza selam vedikten sonra tahtırevana yöneldi. Kılıçlarını çıkarıp içeri bıraktı. Sonra girerken bedenini eğdi, döndü, böylece hareketleri tamamladığı zaman uygun bir şekilde oturmuş oluyordu. Dışarı çıkmak için önce bacaklarını dışarı çıkardı, sonra bedeninin geri kalanıyla bacaklarını takip etti. Her hareketi, Emily'nin görebilmesi için kasıtlı olarak yavaş yavaş yapıyordu. Ayağa kalkarken, akıcı bir hareketle kılıçlarını kuşağına geri kaydırdı. Gösteri tamamlanmıştı, başıyla yine selam verdi ve Emily'ye tahtırevana çıkmasını işaret etti.

"Teşekkür ederim, Lord Genji," dedi Emily. Gerçekten minnettar kalmıştı. Bu adam, tatsız bir görüntü vermekten kurtarmıştı kendisini. Gösterilen örneğe uydu ve tahtırevana olaysız bir biçimde binmiş oldu.

"Böyle iri bir yaratığı taşıyabilir misiniz?" dedi samuraylardan biri taşıyıcılara.

"Hidé!" dedi Saiki. "Bir aydır ahır görevindesin. Senin gibi gübre küreklerken maskaralık yapan başka kimse var mı?" Başka bir şey söylemesine gerek kalmadı. Taşıyıcılar tahtırevanı kaldırırken harcadıkları çabayı kesinlikle fark ettirmediler. Grup limandan ayrılıp Edo sokaklarına girdi.

* * *

Stark'ın gittiği en büyük şehir San Francisco'ydu. Oradaki misyondayken, deniz kuvvetleri firkateynleri, ticaret gemileri ve balina avı gemileriyle Japonya'ya gittiklerini söyleyen adamlardan, bu ülke hakkında akıl almaz öyküler işitmişti. Tuhaf geleneklerden, daha tuhaf manzaralardan ve çok daha tuhaf yiyeceklerden bahsediyorlardı. En inanılmazı da, tek bir şehirde, Şogun'un başkenti Edo'da yaşayan milyonlarca kişilik nüfus hakkındaydı. Stark inanmadan dinlemişti bunları. Ne de olsa, bilgi kaynakları, sarhoşlar, toplum dışı adamlar, kaçaklardı. Gerçek Söz'ün misyon evine de başka kimse gelmezdi zaten. Yine de duyduğu en vahşi hezeyanlar bile, onu, Edo'nun kalabalığına daldığı zaman yaşadığı bu şoka hazırlamamıştı.

İnsanlar vardı her yerde. Sokaklarda, dükkanlarda, yukarıdaki evlerin pencerelerinde. Erken bir saat olmasına rağmen, kalabalık öyle yoğundu ki, hareket etmek bile olanaksız gibiydi. Gözlerine ve kulaklarına insan hayatı doluyordu Matthew'nun.

"Matthew Kardeş, iyi misiniz?"

"Evet Zephaniah Kardeş. Sersemledim, ama iyiyim." Pek o kadar da iyi değildi belki. Teksas ve Arizona bölgelerinin açık otlaklarında büyümüştü. Orayı yurt edinmişti. En rahat olduğu yerler oralarıydı. Şehirleri sevmezdi. San Francisco'da bile içi sı-

kışıyordu. Üstelik, San Francisco, burayla karşılaştırıldığı zaman hayalet şehir sayılırdı.

İnsanlar yollarından çekiliyor ve istisnasız hepsi, kuzey rüzgarıyla dümdüz edilen çayır otları gibi yere yapışıyordu. Güzel kıyafetler içinde, üç uşağıyla geçen, güzel bir beyaz ata binmiş bir adam aceleyle atından inip kendini yere attı, pahalı ipek giysilerini mahvedecek toza, kire kulak asmıyordu.

Stark, "Bunca insandan böylesine büyük bir saygı görmek için Lord Genji ne yapmış acaba?" diye sordu.

"Doğmuş, hepsi bu." Zephaniah, durumdan memnun olmadığını gösterecek şekilde kaşlarını çattı. "Savaşçı kastın üyeleri, kendilerine gerekli saygıyı göstermeyen herkesin kellesini kesme özgürlüğüne sahiptir. Lord Genji gibi Büyük Lordlara *daimyo* derler buralarda ve *daimyolar*, bir kişinin hatası yüzünden bir aileyi, hattâ bütün bir köyü idam edebilme hakkına sahiptir."

"İnanamıyorum, böyle bir barbarlık nasıl olabilir?" dedi Emily tahtırevanın içinden yanı başında yürüyen Stark ve Cromwell'e.

"Bu yüzden buradayız ya," dedi Cromwell. "Yoksulu onların kılıcından, onların ağzından, ve güçlünün elinden O kurtardı."[1]

Misyonerler yine amin dedi. Genji, tahtırevanın birkaç adım ilerisinde yürüyordu. Her şeyi dinlemeye çalışıyordu, ama yine de okunan duayı kaçırdı. Anlaşılan, Hıristiyan duaları da Saf Ülke Budistleri ya da Lotus Vecizeleri mezhebinin duaları kadar kısa olabiliyordu.

Saiki kendini birden Genji'nin üzerine atıp bağırdı, "Tehlike!"

Aynı anda bir silah sesi duyuldu.

* * *

1) Kitabı Mukaddes, Eyüb (Job) 5:15. (çn.)

"Bir sorunuz varsa," dedi Kuma, "Lord Kawakami'ye sorun."

Gizli polis şefinin adı geçince silahlı birliklerin komutanının benzi attı. Birden geri dönüp oradan uzaklaştı. Genji ve Saiki rıhtımdaki misyonerleri selamlamaya giderken, Kuma da cephaneliğe geri dönmüştü. Kendi silahını aldı, siyah kumaştan bir kılıfın içine yerleştirip sırtına astı. Ardından daha fazla gecikmeden yola çıktı.

Liman ile Okumiçi klanının bulunduğu Tsukiji bölgesi arasında, Genji'nin maiyetini alabilecek tek bir yol olduğunu biliyordu. Önceki gece orada keşif yapan Kuma, yoldaki dönemeçlerden birinde duran bir binayı seçmişti; Edo'da yaşayan halk tabakasına özgü plansız ve kalabalık binalar arasına sıkışmış, iki katlı, dar bir binaydı burası. Arka sokaklardan birini kullanarak buraya gelmiş ve çatıya tırmanmıştı. Kendisini gören olmamıştı. Görseler bile gözlerine inanmakta güçlük çekerlerdi. Çünkü bir örümcek gibi tırmanmıştı Kuma duvara.

Yeri mükemmeldi. Kuma buradan hedefinin yaklaşmasını görebilecekti; aynı zamanda mesafeyi kısaltmış, yapması gereken ayarlamaları en aza indirmişti. Dahası, dönemeç yüzünden alay daha yavaş hareket edecek, bu hareket kısıtlaması da nişan almayı kolaylaştıracaktı. Tüfeğini kontrol etti. Bu kez tetiğine bastığı tüfeğin dolu olduğundan emin olmak istiyordu.

Genji, sokağın karşı tarafında ortaya çıktığı zaman, at saatiydi. Büyük Lord geçerken şehir halkı kenara çekilerek yerlere kapandı. Bu, Kuma'nın işini çok daha kolaylaştırıyordu. Tüfeğinin namlusunu çatının kenarından üç santim kadar uzattı. Aşağıdan o denli az görünüyordu ki, en dikkatli gözlemcinin bile onu fark etmesi olasılığı çok düşüktü. Genji, orada, önde giden muhafızların arasında, kayıtsızca yürümekteydi. Kuma, hedefinin zarif başına nişan aldı. Amma kolay olacaktı. Ama hedefi sakatlayabi-

leceği ya da şeklini bozabileceği anı kaçırmıştı. Geri zekalı liman polisi İşi, Genji'nin kimliğini bildiğini itiraf etmişti. Genji'ye suikast düzenlemek gibi bir şey, açık bir şekilde Edo Kalesi'ni işaret edecekti bundan sonra.

Kuma hedefini değiştirdi, sabitledi ve tüfeğini ateşledi.

* * *

"Lordum!"

"Yaralanmadım," dedi Genji.

Saiki yakındaki bir çatıyı gösterdi. "Şurada! Hidé! Şimoda! Canlı ele geçirin!"

Adamların geri kalanı çekili kılıçlarıyla Genji'nin etrafında insan bedenlerinden ve keskin kılıç ağızlarından oluşan bir halka oluşturdular. Şehir halkı, şiddete dair ilk işaretle birlikte ortadan kaybolmuş, bir yerlere saklanmıştı.

"Misyonerler!" dedi Genji. Tahtırevana koştu. Bir kurşun, sağ taraftaki kapalı pencerede delik açmıştı. Yolcunun gövdesi muhtemelen öbür tarafta, kurşunun izleyeceği yolun tam ortasında olacaktı. Genji kayan kapıyı açtı, yabancı kadın Emily'yi kan içinde ve ölü bulmayı bekliyordu.

Ama kadın ölmemişti. Bu dar ve yabancı duvarların arasında tahammül edilebilir bir duruş almaya çalışan Emily geçici olarak oturduğu yere yayılmıştı. Paltosunun ön tarafı kurşunla parçalanmış, dolgu malzemeleri dışarı fırlamıştı. Böyle oturmuş olmasaydı, kurşun rahatlıkla kızı parçalayabilirdi.

"Lordum!" Muhafızlardan biri tahtırevanın öbür tarafından seslendi. Cromwell yerde yatıyor, karnının alt tarafındaki yaradan kan boşalıyordu; tahtırevanı delen kurşunla vurulmuştu.

"Burada oyalanamayız," dedi Saiki. "Yürüyün!"

Taşıyıcılar tahtırevanı kaldırdı. Dört adam, Cromwell'in bay-

gın vücudunu omuzlarına aldı. Sabah ışığında parıldayan kılıçlarıyla, son hızla, Tsukiji'deki saraya koşmaya başladılar.

* * *

Heiko, Genji'nin limana doğru yola çıkmasından kısa bir süre sonra saraydan ayrıldığı zaman, peşinde bizzat Kudo vardı. Daha az deneyimli, daha az yetenekli birine bırakılamayacak denli önemli bir görevdi bu ve Kudo'nun kendini beğenmişliğinin işareti değildi. Okumiçi samurayları arasındaki en gizli gözcü oydu. Yani onun işiydi bu. Hepsi bu.

Heiko ile hizmetindeki kadın, Tsukiji'den ayrıldıktan sonra karanın iç taraflarına doğru ağır ağır, salına salına yürümeye koyuldular. Yüzen Dünya'nın bütün kadınları gibi Heiko da, yalnızca, Yoşiwara'daki kapılardan geçerek girilen haz mahallesinde oturma iznine sahipti. Oraya gidecek olsaydı, muhtemelen Dumida Nehri'nde bir su aracı tutması gerekirdi. Oysa şu anda, Edo'nun doğu tarafındaki Ginza ormanlarında bulunan kır kulübesi yönüne ilerlemekteydi. Bu ikinci ikametgah tam olarak yasal değildi. Yüzen Dünya'da kanunların uygulanmasında önemli bir gevşeklik vardı; ama yalnızca en ünlü ve en güzel fahişeler için geçerliydi bu gevşeklik. Mayonaka no Heiko'nun, mevcutlar içinde en ünlüsü olduğu söylenebilirdi. En güzeli olduğu konusunda ise kuşku yoktu. Bu bakımdan, Lord Genji'ye mükemmel bir eşti. Saiki'nin ve aynı zamanda Kudo'nun endişesi, bu kadın hakkında, herkesin bildiği gibi son derece parlatılmış bir iş olan geyşalık kişiliği dışında hiçbir şey bilmiyor olmalarıydı.

Kudo tarafından yürütülen ve Lord Genji'nin getirdiği yasakla yarıda kalan ilk soruşturma, kadının banker Otani ile anlaşmalı olduğunu açığa çıkarmıştı sadece. Normalde rüşvetle tehdit

karışımı bir yolla Otani'den bilgi koparılabilir, belki de Heiko'nun gizli patronunun kimliği bile açığa çıkarılabilirdi. Ama bu kez durum böyle değildi. Otani kesin bir şekilde reddetmiş, yaşamının da, ailesinin yaşamının da sessiz kalmasına bağlı olduğunu söylemişti. Adamın rolünü pek abartılı oynadığı düşünülse bile, patronun, Genji'nin kudretine eşit ya da ondan daha kudretli bir Büyük Lord olduğunu gösteriyordu bu tutum. İki yüz altmış yıl önceki Sekigahara Muharebesi'nden sağ çıkan lordların yalnızca altmışı gerçekten büyüktü. Heiko, kudretli bir adamın dostuydu demek. Ya da maşası. Bunu öğrenemedikleri takdirde, Genji her tür suikasta açık demekti. Kudo, gerçeği öğrenmeye kararlıydı. Öğrenemezse, önlem olarak kızı öldürmeye de hazırdı. Klanın hayatta kalma şansını artırmak için her türlü belirsizliğin ortadan kaldırılması gerekti.

Kudo, Heiko'nun bir dükkan sahibiyle daha gevezelik etmek için durduğunu gördü. Bir insanın hem bir hedefe yönelmesi, hem de oraya böyle yavaş gitmesi nasıl olabiliyordu acaba? Ana caddeden ayrılıp dar bir yan sokağa geçti. İleriye geçip Heiko'nun yaklaşmasını izleyecekti. Kadın, birinin kendisini takip ettiğinden kuşkulanırsa, bu kuşkuyu gözlemlemek, beklenmedik bir noktadan daha kolay yapılabilecek bir işti. Ki bu da, onun hile yaptığını teyit edecekti, çünkü gizli işler çevirmeyen hiçbir geyşa takip edildiği kuşkusuna kapılmazdı.

Kudo köşeyi döndüğü sırada, iki adam bir dükkanın arkasından süprüntü topluyorlardı. Onu görünce korkudan eridiler. Önce yüklerini, ardından kendilerini yere attılar; yüzleri toz toprak içinde sürünüyordu. Elleri ve dizlerinin üzerinde Kudo'nun yolundan çekildiler, mümkün olduğunca fark edilmemeye çalışıyorlardı.

Eta.[1] Kudo'nun yüzü iğrenme dolu bir ifade ile çarpıldı. Eli

1) Eta: Atadan, dededen beri en pis işleri yapan serseriler. (çn.)

kılıcının kabzasına gitti. *Eta*. En pis, en iğrendirici görevleri yapmaya yazgılı pis serseriler. Kudo'nun rütbesinde biri tarafından görülmelerine fırsat vermek bile, onlar için, öbür dünyaya acele bir bilet demekti. Ama Kudo onları öldürürse bu bir kargaşa yaratacak, dikkat çekecek ve amacına zarar verecekti. Kılıcını kınından çekmedi ve aceleyle oradan uzaklaştı. *Eta*. Onları aklından geçirmek bile kendisini kirlenmiş hissetmesine yetiyordu.

Kudo, Heiko'yu en son gördüğü yerin yüz adım kadar ilerisinden ana caddeye geri döndü. Evet, kadın hâlâ oradaydı, aynı dükkan sahibiyle vakit öldürüyordu.

Gevezelik yapan birkaç kadın, Kudo'nun, takip ettiği kişiyi görmesini bir an engelledi. Onlar geçip gittiği zaman ne Heiko ne de hizmetçisi vardı ortada. Onların vakit öldürdüğü en son dükkana koştu. Kadın orada da yoktu.

Nasıl olurdu bu? Bir an önce gözlerinin önündeydi. Bir an içinde de yok olmuştu. Geyşalar değil, ninjalar davranırdı böyle.

Kudo geldiği yoldan Tsukiji'deki saraya geri dönmek üzere yola koyuldu, her zamankinden daha huzursuzdu. Az kalsın Heiko'yla çarpışacaktı.

"Kudo-sama," dedi Heiko. "Ne tesadüf. Siz de mi ipek fular alıyorsunuz?"

"Hayır, hayır," dedi Kudo bir açıklama bulmaya çalışarak. Gafil avlandığı zaman pek iyi iş çıkaramıyordu. "Hamaço'daki tapınağa gidiyorum. Savaşta şehit düşen atalarımıza adak sunacağım."

"Ne övgüye değer bir şey," dedi Heiko. "Bununla kıyaslandığı zaman, benim fularlarla ilgilenmem ne kadar yüzeysel, ne kadar faydasız kalıyor."

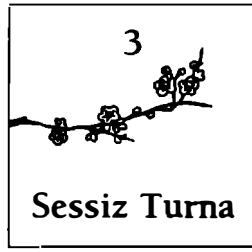
"Kesinlikle değil Leydi Heiko. Bir samuray için kılıçlar ne denli önemliyse, sizin için de fularlar o denli önemlidir." Ağzından çıkan sözlerin bönlüğü Kudo'yu kendi gözünde gittikçe al-

çaltıyordu. Konuştukça daha ahmakça görünecekti anlaşılan. "Eh, yoluma gideyim ben."

"Benimle bir çay içmek için birkaç dakikanızı ayırmaz mıydınız Kudo-sama?"

"Hiçbir şey bana bu denli keyif vermezdi Leydi Heiko, ama görevlerim yüzünden, mümkün olduğunda acele bir şekilde geri dönmeliyim." Başıyla hızlı bir selam veren Kudo, geniş adımlarla Hamaço yönüne ilerledi. Heiko'nun ninja olabileceğine dair sanrılar görmek yerine biraz dikkat etseydi, böyle dolambaçlı bir yolu takip etmekten kurtulurdu. Arkasına baktığı zaman, kadının da kendisine selam verdiğini gördü. İzlendiği için de, yön değiştirmeden önce, epey bir yol yürümek zorunda kaldı.

Dişlerini gıcırdatarak, Tsukiji'ye kadar bütün yolu kendini sessiz sessiz azarlayarak geçirdi.

İlerideki ormanı da, gerideki denizi de sis kaplamış. Oysa Tosa Dağı'nın uzaktaki dorugu bir ilkbahar göğü kadar canlı. İleride, ağaçlar ve gölgeler arasında pusuya yatmış nişancılar saklı. Geride, sürüklenen ağaçlara tutunmuş, başları suyun altında suikastçılar giderek yaklaşıyor.

İlerinin apaçık olması neye yarar?

SUZUME-NO-KUMO
(1701)

Cromwell bir düşten uyanıp bir başka düşe dalıyordu. Şimdi Emily'nin yüzü uçuşuyordu çevresinde, altın bukleleri ona doğru sürükleniyordu. Ağırlığı yoktu sanki kızın; kendisinin de öyle. Düşünde bir deniz kazası mı görüyordu yoksa? Suyun altındaydılar. *Betlehem Yıldızı* batmış, hepsi sulara gömülmüştü. Bir gemi enkazı görmeye çalıştı, ama Emily gözünün önünden gitmiyordu.

"*Yıldız*'a bir şey olmadı," dedi Emily. "Edo Körfezi'nde duruyor."

Demek bu rüyada, aklından geçirdiklerini okuyabiliyordu Emily. Bütün zihinler açık kitaplar gibi olsaydı, düşlerin dışındaki dünya da daha iyi bir yer olurdu. Numara yapmaya da, utanmaya

da gerek kalmazdı o zaman. Günah, pişmanlık ve kurtuluş, hepsi birden, aynı anda gerçekleşirdi.

"Dinlenin Zephaniah," dedi Emily. "Hiçbir şeyi düşünmenize gerek yok."

Evet. Haklıydı. Kızın saçlarına dokunmaya çalıştı, ama kaldırabileceği bir kolu yoktu. Cromwell giderek hafiflediğini hissediyordu. Nasıl olabilirdi bu, zaten ağırlıksız değil miydi? Düşünceleri birbirine uymuyordu. Gözleri kapandı ve bir başka düşe daldı.

* * *

Emily sarardı. "Öldü mü?"

"Arada sayıklayıp yine uyuyor," dedi Stark.

Cromwell'i, sarayın konuk bölümüne getirmişlerdi. Döşemenin üzerine serilmiş kalın yastıklardan oluşan bir yatakta yatıyordu. Doktor olduğunu sandıkları orta yaşlı bir Japon, Cromwell'i muayene etmiş, yaraya kötü kokan bir merhem sürmüş ve sarmıştı. Doktor, gitmeden önce, yatağın yanına üç kadın çağırmıştı. Merhemi ve sargıları onlara gösterdikten, kısa talimatlar verdikten ve Emily ile Stark'ı başı ile selamladıktan sonra ayrılmıştı. Genç kadınlar odanın kıyısına çekildiler, dizlerini altlarına alarak, sessiz ve sakin bir halde beklemeye koyuldular.

Emily, Cromwell'in sağ tarafında, üç ayak genişliğinde bir yastıkta oturuyordu. Soldaki benzer bir yastıkta da Stark vardı. Japon ev sahiplerinin oldukça idmanlı göründükleri oturma pozisyonunu pek iyi beceremiyorlardı. Stark bacaklarını bükebiliyordu, ama aynı konumda fazla uzun kalamıyordu. Birkaç saniyede bir duruş değiştiriyordu. Emily'nin uzun eteği ile çok geniş jüponlarına gelince, bunlar da kızın kollarını ve bacaklarını dayanılır bir konuma getirmesini daha da güçleştiriyordu. Sonunda kalçasının üzerine oturup, eteğiyle örtmeye çalıştığı bacakla-

rını dışarı uzattı. Çocukluğunda pikniklerde de böyle otururdu, burası için bütünüyle yakışıklı bir duruş sayılmazdı ama yapabileceği başka bir şey de yoktu.

"Yanımızda Isa'nın sözünden başka bir şey getirmiyoruz," dedi Emily. Cromwell'in yüzündeki teri serin, ıslak bir havluyla sildi. "Kim bize zarar vermek ister ki?"

"Bilmiyorum Emily Kızkardeş." Stark, suikastçı silahını ateşlemeden bir an önce, çatıda bir metal ışıltısı görmüştü. Silah sesini duymadan yere atmıştı kendini. Atmasaydı, Cromwell'in yerine kendisi vurulmuş olacaktı. Stark'ın refleksi, vaizin talihsizliği oldu. Eh, talihi hiç de yerinde değildi aslında. Stark'ı es geçen kurşun tahtırevanın bir tarafından girmiş, öbür tarafından çıkmıştı. Emily'yi de vurabilirdi ama ne olduysa, vurmamıştı. Onun yerine, tahtırevandan çıktıktan sonra, Cromwell'in göbeğinde bir delik açmıştı. Bağırsaktan kurşun yemek. Bağırsaktan kurşun yiyen insanların ölmesi iki hafta sürerdi bazen.

"Öyle huzurlu görünüyor ki," dedi Emily. "Alnında kırışık yok. Ve uyurken gülümsüyor."

"Haklısın Emily Kızkardeş, çok huzurlu görünüyor." Stark düşündükçe, suikastçının hedefinin kendisi olduğuna daha çok inanıyordu. Paralar el değiştirmiş, uşağın biri, hiç görmediği bir adamı öldürmek üzere çatıya çıkmıştı. Birbirlerinin dillerini anlamamalarının bir önemi yoktu. Paranın, ölümü, Japonya'da da Amerika kadar rahatlıkla satın alabileceğine kuşkusu yoktu Stark'ın.

Kramp girmemesi için bir süre ayaklarını uzattı. Her kımıldadığında, nöbet bekleyen dört samuray alarma geçiyordu. Odanın dışındaki koridora diz çökmüşlerdi. Misyonerleri korumaya mı çalışıyorlardı, yoksa onlara gardiyanlık mı yapıyorlardı; bu bile belli değildi. Ateş edildiğinden beridir çok daha sıkı izliyorlardı kendisini. Stark, bunun sebebini bilmiyordu.

* * *

"Sargıların sık sık değiştirilmesi gerek," dedi Dr. Ozawa. "Kanı durduracak ilacı verdim, ama hepten durduramayız. Ana atardamarlar parçalanmış. Kurşun da omurgasının tam altına girmiş. Çıkartamayız."

"Ne kadar sürer?" diye sordu Genji.

Doktor başını iki yana salladı. "Şanslıysa birkaç saat. Şanssızsa günlerce." Ardından başıyla selam vererek çıktı.

"Ne uğursuz olay," dedi Genji. "Amerikan konsolosuna haber vermek gerek. Harris. İnsanların en tatsızına."

"Lordum," dedi Saiki, "kurşun sizi hedef almıştı."

"Bundan kuşkuluyum. Düşmanlarım böyle beceriksiz bir nişancı göndersinler ha? On ayak öteden bana nişan alıp da tahtırevanı vurmayı nasıl başarabilir, anlamıyorum?"

Bir hizmetçi, taze demlenmiş çay getirdi. Saiki sabırsızlıkla elini sallayarak kadını savdı, ama Genji bir tas daha aldı. Sıcak demli çay, kış soğuğunun keskinliğini alıyordu.

"Tahtırevanı inceledim," dedi Saiki. Orada siz olsaydınız –ki beklenen de budur– anında ölürdünüz. Yabancı kadının canını kurtaran şey, barbarca duruşu oldu."

"Evet, biliyorum. Ben de gördüm." Genji, kadına gülümsedi. Lordun dikkatini çektiği için utanan kadın renk değiştirdi. Sevimli biri, diye düşündü Genji, oldukça da güzel, ama evlenme yaşını biraz geçmiş. Yirmi iki ya da yirmi üç, diye tahmin etti. İsmi neydi? Hanako. Muhafızlarını aklından geçirdi. Hangisinin eşe ihtiyacı vardı ve bu kadına uygun yaşta olan hangisiydi? "Ama ben tahtırevanda değildim ki. Dışarıda, herkesin gözü önündeydim."

"Benim tam olarak söylemek istediğim şu," dedi Saiki. "Sizi tanımayan bir suikastçı sizin yaya gideceğinizi aklından geçirmez. Hangi Büyük Lord, kendisi yürürken yabancı bir kadını tahtıreva-

na bindirir? Aynı zamanda, ailenizin sorgucunu takmıyordunuz. Bu da duyulmuş bir şey değil. Dolayısıyla sizin olmanız gereken yerde olduğunuzu sanıyordu ve kurşunu da oraya gönderdi."

"Mantığa işkence ediyorsun," dedi Genji.

Hidé ve Şimoda soluk soluğa kapıya geldiler. Saiki'nin suikastçının peşinden gönderdiği muhafızlardı bunlar.

"Affedin lordum," dedi Hidé. "Hiçbir yerde izini bulamadık."

Şimoda ekledi: "Kimse bir şey görmemiş. Sanki buhar olup uçmuş."

"Ninja," dedi Saiki. "Lanetli ödlekler. Kadın çocuk demeden kılıçtan geçirmek gerek hepsini."

"Bina, Fujita adlı bir bakkala ait," dedi Hidé. "Sıradan bir adam. Karanlık tiplerle işi yok, herhangi bir klanla bağlantılı değil, borcu da yok, Yüzen Dünya'ya köle olmuş kızı da yok. Muhtemelen bu işin içinde değil. Elbette olanların karşılığının kendisine ödetileceğini düşününce dehşete düştü. Daha biz bir şey demeden, Yeni Yıl eğlencemiz için bütün malzemeleri tedarik etme konusunda ısrar etmeye kalktı."

Genji güldü. "Bu durumda batar, bütün kızlarını da Yüzen Dünya'ya göndermek zorunda kalır."

"Bu pek işine yaramaz lordum," dedi Hidé gülümseyerek. "Kızlarını gördüm."

Saiki döşemeye vurdu. "Hidé! Yerini bil!"

"Baş üstüne efendim!" Azarlanan samuray başını döşemeye yapıştırdı.

"Bu kadar haşin olmaya gerek yok," dedi Genji. "Hepimiz sıkıntılı bir sabah geçirdik. Kaç yaşındasın Hidé?"

"Lordum?" Beklemediği soru karşısında afallamıştı. "Yirmi dokuz, lordum."

"Nasıl oldu da bu yaşa kadar evlenmedin?"

"Iıı, lordum, ıı..."

"Konuş," dedi Saiki, "lordumuzun vaktini boşa harcama." Ona bakılırsa tüm bunlar vakit kaybıydı zaten. Hangi saçma sapan işle uğraşıyordu şimdi bu Genji? Yaşamı tehlikedeyken, bütün klanın varlığı tehdit altındayken, aptalca oyunlar oynuyordu işte.

"Hiç fırsat olmadı lordum," dedi Hidé.

"Aslına bakılırsa," dedi Saiki, "Hidé kadınlara, şaraba ve kumara fazlasıyla düşkün. O kadar borcu var ki, hiçbir iyi aile, kızlarını onunla evlendirmeye yanaşmaz." Saiki, bu gereksiz konuşmanın bir an önce bitmesi için vermişti bu bilgiyi. Biter de daha acil meselelere gelebilirler diye düşünüyordu. Şu dışarıdaki, son derece şüpheli yabancı Stark'a mesela.

"Borcun ne kadar?" diye sordu Genji.

Hidé tereddüt etti. "Altmış *ryo*, lordum." Onun durumundaki biri için çok büyük bir meblağdı bu. Yıllık geliri topu topu 10 *ryo* idi.

"Disiplinsiz geri zekalı," dedi Saiki.

"Öyledir efendim." Hidé bir kez daha başını döşemeye bastırdı, gerçekten mahcup olmuştu.

"Borçların ödenecek," dedi Genji. "Başka borç yükü altına girmemeye bak. Aslında, madem ki şu anda para durumun yerinde, sana tavsiyem, derhal evlenecek bir eş bulman olacak. Ev işlerinde deneyimli, iflas etmeni engelleyecek, sana ev hayatının eşsiz mutluluğunu gösterecek birini.

"Lordum." Hidé mümkün olan en derin baş selamını veriyordu şimdi. Lord Genji'nin cömertliği karşısında serseme dönmüştü.

"Aslına bakarsan, ben sana birini bulabilirim," dedi Genji. "Bu konuda bana güvenir misin?"

"Evet lordum. Teşekkür ederim."

"Hanako," dedi Genji, "bu adamları harcadıkları bunca çaba-

dan sonra dinlenebilecekleri başka bir odaya al. Orada kalıp hizmetlerini gör."

"Baş üstüne," dedi Hanako. İncelikle bir baş selamı vererek Hidé ile Şimoda'yı odadan çıkardı.

Onlar gittikten sonra, Saiki, Genji'ye saygısını göstermek için derin ve resmi bir selam verdi. Sonunda olup biteni anlamıştı. Lord Genji, canından olabileceği bir krizin ortasında bile hizmetindekileri düşünmekten vazgeçmemişti. Ev hizmetçisi Hanako kimsesizdi. İyi huylarına, kadınca çekiciliğine rağmen, kendisine uygun bir eş bulması son derece zordu. Ailesi de çeyizi de yoktu. Çoğu bakımdan eşsiz bir samuray olan Hidé ise tam bir olgunluğa erişebilmek için sorumluluk yükünün ağırlığına ihtiyaç duyuyordu. Kendi haline bırakılacak olsa, zamanını da parasını da değersiz eğlencelerde saçıp savurmaya devam edecekti. Sonunda da, diğer yozlaşmış klanlardaki pek çok, kendi klanlarında da az denilemeyecek sayıdaki samuray gibi işe yaramaz bir ayyaş haline gelecekti. Lord Genji, tek bir vuruşla halletmişti bunları. Hırçın savaşçının gözleri yaşla doldu.

"Ne oluyor Saiki? Öldüm de tanrı mı oldum?"

"Lordum," dedi Saiki. Biraz daha konuşmak için kıpırdamaya çalıştı, ama başını yerden kaldıramıyordu. Bir kez daha, lordunun karakteri konusunda yanılmıştı.

Genji, çay tasına uzandı. Diğer hizmetçi Miçiko başıyla selam vererek tası doldurdu. Miçiko evliydi; Genji ona da gülümsedi, ama hakkında başka bir şey düşünmedi. Çayını içerken sabırla Saiki'nin toparlanmasını bekledi. Tuhaf yaratıklardı samuraylar. En müthiş fiziksel işkencelere ah demeden dayanmaları beklenirdi. Ama altı üstü bir evlilik olayının başlangıcına tanık olsalar bile, kendilerini koyverip canlarının istediği gibi ağlayabilirlerdi.

Saiki bir süre sonra başını kaldırdı, kimonosunun yeninin tek

bir hareketiyle gözündeki yaşları sildi. "Lordum, misyonerlerin de size karşı düzenlenen komployla ilişkili olma ihtimallerini göz önünde tutmalısınız."

"Ortada bir komplo varsa tabii."

"Stark denilen adam, suikastçının silahı ateşlendiğinde hazırlıklıydı. Ben seslenmeden yere yattı. Bu, o adamın orada olduğunu bildiği anlamına gelir."

"Son derece gözlemci olduğu anlamına da gelebilir." Genji başını iki yana salladı. "Her tür ihanete karşı tetikte olmak iyidir. Ama baktığın her yerde de ihanet görmemek gerekir. Hayal gücümüzün, dikkatimizi asıl tehlikeden uzaklaştırmasına izin vermeyelim. Stark, Amerika'dan yeni geldi. Japonya'da yeterince suikastçı var. Kim, suikastçı ithal etme zahmetine girer ki?"

"Yeni bir karışıklık perdesi ardında gerçek kimliğini daha iyi gizlemeye çalışan biri belki," dedi Saiki. "Başka türlü kuşkulanmayacağınız biri."

Genji içini çekti. "Pekala. Belki de meseleyi daha derinden görüyorsun. Ama lütfen Stark'ı çok fazla rahatsız etmeyin. Ne de olsa konuğumuz."

Saiki başını eğdi. "Baş üstüne lordum."

"Bakalım ne durumdalar," dedi Genji.

Koridor boyunca yürürken, Saiki, binası suikastçı tarafından kullanılan bakkal sahibi hakkında bir şey soracak oldu. "Fujita'nın teklifine ne diyelim?"

"Teşekkürlerimizi iletin ve Yeni Yıl sakesini[1] temin etmesine izin verdiğimizi söyleyin."

"Baş üstüne lordum," dedi Saiki. Bu bedel, bakkalın korkudan kurtulmasını sağlayacak kadar yüksekti, ama iflas etmesine sebep olacak kadar da çok değildi. Zekice bir karar. Saiki, lordunun ar-

1) *Sake*: Pirinçten yapılan bir tür içki. (çn.)

dından, giderek büyüyen bir güvenle yürüdü.

* * *

Hollanda malı gökyüzü teleskopu Kawakami'nin gözlerini Genji'nin alayının üstündeki çatılara götürdü. Baktığı açı, caddeyi doğrudan görmesini engelliyordu ama, binaların kapatmadığı bir kesişme noktasından yararlanarak, insanların davranışlarından, grubun nerede olduğunu çıkarabiliyordu. İnsanlar kalkıp işlerine devam ettikleri zaman, oradan geçmişler demekti.

Kawakami, zengin banker Monzaemon'un, usta terzilerin elinden çıkmış süslü giysisine rağmen, ünlü beyaz atından aceleyle, sendeleye sendeleye inerek sıradan bir köylü gibi toz toprak içinde süründüğünü görünce oldukça şaşırdı. Büyük Lordların çoğunun Monzaemon'a borcu vardı. Bizzat Şogun bile, bu çekilmez ufak tefek adama epey bir borçluydu. Yine de kendisinden üst rütbede biri geçtiği zaman yüzünü yere sürüyordu. Para başka şeydi, iki kılıç taşıyıp onları canının istediği gibi kullanma hakkı başka şey. Dünya ne kadar çok ve ne kadar hızlı değişirse değişsin, Kawakami'nin emin olduğu bir şey vardı. Satın alma gücü, öldürme gücüyle asla başa çıkamazdı.

Kawakami çok uzaktan tek bir silah sesi duyar gibi oldu. Teleskoptan gördüğü kadarıyla Monzaemon başını yerden kaldırdı, şişko köylü yüzünde bir korku vardı. Yanındaki beyaz at panik içinde geriye çekildi. Hizmetindekiler o kadar çevik davranmasaydılar atın ayakları altında çiğnenip ölürdü.

Bir şeyler olmuştu. Bekleyip ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Teleskoptan uzaklaştı.

"Bahçedeki kulübede olacağım," dedi yardımcısı Mukai'ye. "Çok acil bir mesele olmadıkça beni rahatsız etmeyin."

Kawakami, kulübeye yalnız başına gitti. Geniş kalenin küçük

bahçelerinin birindeki basit bir barakadan ibaretti burası. Yine de yaşamının en büyük zevki bekliyordu onu orada.

Yalnızlık.

Edo gibi yaklaşık iki milyon insanla dolu bir şehirde, Kawakami gibi kendisi de Büyük Lord olan ve genellikle çeşitli rütbelerden, çeşitli türlerden küçük bir maiyet kalabalığıyla çevrili olan biri için, nadir bulunur bir şeydi bu. Gerçekten de, Şogun'un baş casusu olmanın en çekici yönlerinden biri, yalnız başına kalma mazereti bulabilmekti. Toplumsal sorumlulukların boğucu ağırlığından biraz kurtulmak istediğinde, her zaman bir gizlilik ve ortadan kaybolma ihtiyacına başvurabiliyordu. Başlangıçta yalnızca karısından ve cariyelerinden kurtulup çeşitli metreslerini ziyaret etmek için yapıyordu bunu asıl olarak. Daha sonra, metreslerinden kurtulmasına da yardımcı olmaya başladı. En sonunda, özel yaşamlara rahat rahat dalma görevine ısındı. Şimdi karıları, cariyeleri, metresleri veya bir zamanlar zevkle daldığı boş uğraşları için ayıracak çok az zamanı vardı gerçekten de.

Şimdi böylesine değerli olan şey boş boş oturmaktı. Küçük bir ateşin karşısında, kaynayan suyla, çay kokusuyla, ellerinde sıcaklığını hissettiği tasla yalnız başına kalmak için çok az zamanı vardı. Ama bugün, su daha kaynamadan, kapıda tanıdık bir ses duydu.

"Lordum, benim."

"Gir," dedi Kawakami.

Kapı açıldı.

* * *

Heiko, Genji'den hemen sonra saraydan ayrılmıştı. Yanında yalnızca hizmetçisi Saçiko vardı. Büyük Lordlar, yanlarında bir muhafız birliği olmadan hiçbir yere gidemezlerdi. Bu topraklar-

da kendilerinden en çok korkulan adamlar, aynı zamanda en çok korkan adamlardı. Mutlu bir çocuk nasıl rahat rahat kahkaha atarsa, onlar da rahat rahat ölümle karşı karşıya kalabilirlerdi. Buda'nın kaçınılmaz *karma*[1] yasası, ölüm de getirirdi onlara. Güçlü savaş ağalarını aksine, fahişelerin kimseden korkusu yoktu. Güzelliklerinin ince kırılganlığı, zarafetleri, gençlikleriyle birlikte ustaca taşıdıkları bir zayıflıkları vardı. Bu sayede canlarının istediği her yere korkmadan gidebilirlerdi. Bu da Buda'nın yasalarından biriydi.

"Leydi Heiko," dedi Saçiko. "Takip ediliyoruz."

"Onu boş ver," dedi Heiko. Geçtikleri dar sokağın kenarında kiraz ağaçları vardı. Bahar aylarında, çağlar boyunca resimlerde, şiirlerde kutsandıkça kutsanan çiçekler açacaktı dallarında. Oysa şimdi kara ve çıplaktılar. Yine de güzel değiller miydi? Gözünü alan tek bir çıplak dala hayranlıkla bakmak üzere durdu. Sabah karı, tozumasını neredeyse bitirmiş, buzlu su damlaları bırakmıştı dalın üzerinde. Dalın kıvrımlarının kimi gölgeli yerlerinde birkaç kar tanesi kalmıştı sadece. Bir an sonra yoluna devam edecekti. Günışığı bu gölgeye de erişecekti. O daha gideceği yere varmadan, bu kar taneleri eriyecekti. Bu düşünceyle göğsü sıkıştı. İstenmeyen yaşlarla doldu gözleri. Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu, Namu Amida Butsu. Merhametli Buda'ya Saygı. Bütün acı çekenleri kurtaran Buda. Heiko ta içinden bir nefes aldı ve göz yaşlarının düşmesini engelledi. Aşık olmak korkunç bir şeydi gerçekten.

"Oyalanmamamız gerek," dedi Saçiko. "Yılan saatinde bekleniyorsunuz."

"Bir daha böyle erken saate randevu vermemeliyim," dedi Heiko. "Güne böyle bir aceleyle başlamak hiç de yatıştırıcı bir şey değil."

---

1) Yazgı. (çn.)

"Doğru, doğru," dedi Saçiko. "Ama bir kadın ne yapabilir ki? Ona emrederler, o da itaat eder." Saçiko on dokuz yaşındaydı, Heiko ile aynı yaşta; ama sanki çok daha yaşlıymış gibi davranıyordu. Bunun önemli bir sebebi, işinin böyle olmasıydı. Bütün pratik konuları üzerine alarak, Heiko'yu günlük yaşamın sıradan yüklerinden kurtarıyordu.

İki kadın yürümeye devam ettiler. Peşlerindeki adam Kudo'ydu. Kendini gözetleme uzmanı sanıyordu. Bu garip fikri nereden edinmişti, bilmiyordu Heiko. Çoğu samuray gibi Kudo da sabırsızdı. Bütün eğitimi boyunca, yaşamın ya da ölümün bağlı olduğu o karar anını aramayı öğrenmişti. Kılıcıyla şimşek gibi bir savuruş. Toprağa akan kan ve yaşam. Kimin yenildiği, kimin yendiği bile önemli değildi neredeyse. O tek bir an. Önemli olan buydu. Böyle acelesizce gezinen, bir ağaca hayran olmak ya da dükkancının mallarına bakmak ya da sırf dinlenmek için sık sık duran bu iki kadın müthiş bir zorluk çıkarıyordu ona. Üstelik Heiko her zamankinden daha yavaş yürüyor, her zamankinden daha çok duruyor, en acelesiz sohbetlere dalıyordu. Tsukiji bölgesinin büyük çarşısına vardıkları sırada, Kudo, tuzağa düşmüş bir fare gibi etrafta koşuşturmakla meşguldü.

"Şimdi," dedi Heiko. Mahallenin birkaç kadını geçerken onları Kudo'nun gözlerinden saklamıştı. Saçiko yere çömelip bütün dikkatini bir sepet kurutulmuş kalamara verirken, kadınların arkasına saklanan Heiko dosdoğru caddenin karşısındaki bir dükkana gitti. Kudo'nun koşarak gelişini bir ara sokaktan izledi. Sağa sola koşturup dururken öylesine çılgına dönmüştü ki, Heiko'nun hizmetçisinin ayaklarının dibinde durduğunu bile fark etmedi. Heiko caddeyi tekrar geçti ve adamın karşısına dikildi. Öyle şaşırmıştı ki az daha kadına çarpacaktı.

"Kudo-sama. Ne tesadüf. Siz de mi ipek fular alıyorsunuz?" Bu

kısa konuşmaları boyunca, Heiko, kahkahadan kırılmamak için epey çaba harcamak zorunda kalmıştı. Kudo ölke içinde Hamaço'ya doğru yürürken, Heiko bir *jinrikşa* tuttu. Ejderha saati, yılan saatine dönmüştü bile. Yaya yürüyecek vakti kalmamıştı.

* * *

Hino Büyük Lordu, Şogun İç Düzenlemeler Bürosu'nun Baş Müfettişi Kawakami Eichi, ziyaretçisinin kulübeye girişini bekliyordu. Önemine ve unvanlarına uygun bir ağırbaşlılıkla üzerini örtmüştü.

Bu tavrı, kapı açılır açılmaz buhar olup uçtu. Hazırlıklı olduğunu sansa da değildi. Hiçbir zaman hazırlıklı olamıyordu. Bunu artık öğrenmiş olması gerekiyordu. Bu kadında anlaşılmaz bir şey vardı. Ne zaman gözden kaybolsa, yüzünün ve gövdesinin ayrıntıları bulanıklaşıyordu; sanki zihin de göz de böyle müthiş bir güzelliğe dair canlı bir resmi içinde tutma gücüne sahip değildi.

Kadını görünce soluğu kesildi, ardından içini çekti.

Soğukkanlı numarası yapabilmek için kadını hafifçe azarladı.

"Geciktin Heiko."

"Özür dilerim Lord Kawakami." Heiko başını eğerek selam verirken boynunun hoş kıvrımını da açığa çıkardı. Heiko, Kawakami'nin aldığı keskin soluğun sesini bir kez daha duydu. Yüzünü bütün ifadelerden uzak tuttu. "Takip ediliyordum. Onu fark ettiğimi göstermenin ihtiyatlı bir davranış olmayacağını düşündüm."

"Elbette onu buraya kadar peşinden getirmedin değil mi?"

"Hayır lordum." Gülümsedi, az önceki anı aklına getirmek eğlendirmişti onu. "Öyle yaptım ki benimle çarpışıyordu az daha. Ondan sonra da takip edemedi."

"Aferin," dedi Kawakami. "Kudo muydu yine?"

"Evet." Heiko çaydanlığı ateşten aldı. Kawakami suyu çok faz-

la kaynatmıştı. Şimdi çayın üzerine dökecek olsa, lezzetinin bütün inceliği kaçacaktı. Uygun ısıya gelmesi için soğuması gerekiyordu.

"Bu işleri yapabilecek en iyi adamları Kudo'dur," dedi Kawakami. "Lord Genji'nin kafasında sorular uyandırmış olmayasın."

"Bundan kuşkuluyum. Eminim Kudo bütünüyle kendi inisiyatifi dahilinde davranıyor. Lord Genji'nin kuşkucu bir yapısı yok."

"Bütün lordlar kuşkucudur," dedi Kawakami. "Kuşku ile hayatta kalmak birbirinden ayrılmaz."

"Acaba?" dedi Heiko, başını Kawakami'nin son derece çekici bulduğu bir açıda eğerek. "Eğer geleceği görebiliyorsa, önlem almasına da gerek yok. Ne zaman ne olacağını biliyor. Bu durumda kuşku oldukça anlamsız olur."

Kawakami kaşlarını çattı. "Saçmalık. Ailesi, nesiller boyunca bu aptalca oyun üzerinden geçindi. İçlerinden birinin geleceği görme yeteneği olsaydı, Okumiçi, İmparatorluktaki en önde gelen klan olurdu; Genji de, Akaoka gibi ücra bir bölgenin başını beklemez, Tokugawa'nın yerine Şogun olurdu."

"Haklı olduğunuza şüphe yok lordum."

"Emin görünmüyorsun. Bu meşhur gizemli yeteneğin herhangi bir işaretini mi gördün yoksa?"

"Hayır lordum. En azından doğrudan görmedim."

"Doğrudan görmedim!" Kawakami yüzünü buruşturdu, duyduğu sözler ekşi bir şeydi sanki.

"Birinde Kudo ile Saiki, Lord Genji hakkında konuşuyorlardı, *Suzume-no-kumo*'dan bahsettiklerini duydum."

"Suzume-no-kumo, Akaoka Bölgesi'nin ana kalesinin adıdır.'

"Evet lordum, ama bahsettikleri şey kale değil, gizli bir metindi."

Kawakami, Heiko'nun raporuna bir türlü odaklanamıyordu. Kızı seyrettikçe, çay yerine sake içesi geliyordu. Hem koşullar hem

de günün bu vaktinde, bu hiç de makul bir tutum değildi. Oysa, durum tam da böyleydi. Efendi ile hizmetçi arasındaki uygun toplumsal mesafe korunmalıydı. Giderek sinirlendiğini fark ediyordu. Bunun sebebi, Heiko ile yapmak istediği şeyi yapamaması mıydı? Kuşkusuz değil. Çok eski bir soydan gelen bir samuraydı o. Adi arzular onu kontrol edemezdi. Neydi öyleyse? Başkalarının bildiğinden daha fazla şey bilmek. Buydu işte. Kawakami, gören, bilen, bin casustan oluşan bir ağın raporlarının üzerinde yükselen bir görüş gücünün sahibiydi. Ama halkın gözünde, Genji'nin görme gücü, Kawakami'ninkinden yüksekti. Kehanet yeteneğine sahip olduğuna inanılıyordu çünkü.

"Klanların böyle gizli öğretilere sahip olması pek rastlanmadık bir durum değil," dedi Kawakami. "Bunlar genellikle strateji kitaplarıdır, çoğunlukla da Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*'ndan alıntılanmış şeylerdir."

"Bu metnin altı yüz yıl önceden, ta Hironobu'nun zamanından beri kehanet gücüne sahip bütün Akaoka Lordlarının öngörülerini içerdiği söyleniyor."

"Bu dedikodular Okumiçi ailesinde uzun zamandır dolaşıyor. Her nesilde birinin kahin olarak doğduğu kabul ediliyor."

"Evet lordum. Öyle söyleniyor." Heiko başıyla selam verdi. "İzninizle." Sıcak suyu demliğe boşalttı. Havaya mis kokulu bir duman karıştı.

"Yoksa inanıyor musun bunlara?" Kawakami'nin öfkesi, çayı bir anda ağzına doldurmasına sebep oldu. Yüzünde herhangi bir acı işareti görülmeden yuttu. Sıcak sıvı boğazını dağlayarak aşağı indi.

"Ben sadece, eğer böyle şeyler söyleniyorsa, dedikoduların ardında birtakım gerçeklerin de olabileceğine inanıyorum. Bu ille de kehanet olmak zorunda değil, lordum."

"Bir şey hakkında söylenenler, onun öyle olduğunu göstermez. Duyduğum her şeye inanacak olsaydım Edo nüfusunun yarısını idam etmem, diğer yarısını da hapse tıkmam gerekirdi."

Kawakami'nin taşıyabileceği kavrayış inceliği buydu işte. Heiko, ağzını kimonosunun yenlerinden biriyle kapatarak kibarca kıkırdadı. Derin saygısını göstermek istermiş gibi şakacı bir baş selamı verdi.

"Umarım içlerinde ben yokumdur."

"Elbette sen yoksun," dedi Kawakami, bir parça yatışmıştı. "Mayonaka no Heiko konusunda yalnızca en derin övgüler geliyor kulağıma."

Heiko yine kıkırdadı. "Ne yazık ki, bir şey hakkında söylenenler, onun öyle olduğunu göstermez."

"Bunu unutmamaya çalışacağım." Kawakami kocaman gülümsedi, söylediği sözün böylesi bir zarafete ve sevimliliğe sahip bir kadın tarafından böyle kısa sürede ve böyle eğlenceli bir biçimde yinelenmesi memnun etmişti onu.

Heiko, bir erkeğin dikkatinin ne kadar kolay saptırılabileceğini her gördüğünde hayret ediyordu. Bir parça aptallık yapmak yetiyor artıyordu bile. Kıkırdamaları duyuyorlar, gülümsemeleri görüyorlar, ipek kumaşın kıvrımları arasında yükselen yumuşak kokuları alıyorlar ve kızların titreyen dudaklarının üzerindeki gözlerde bulunan sert pırıltıları fark etmiyorlardı bile. İnsanları herkesten daha iyi tanıması gereken Kawakami için bile geçerliydi bu. Mayonaka no Heiko'yu o yaratmıştı. Ama o bile diğerleri kadar saldırıya açıktı. Genji dışındaki bütün diğerleri kadar.

"Lord Genji'nin büyükbabası Lord Kiyori'nin de gelecekteki olayları sezebildiği söyleniyordu." Kawakami, Heiko'nun verdiği çayı aldı. Ama bu kez daha dikkatli içti. "Yine de üç hafta önce, muhtemelen bir zehirlenmenin kurbanı olarak aniden öldü. Bunu

önceden görebilmesi ve ölümcül dozdaki zehirden sakınması gerekmez miydi?"

"Belki de her şey önceden görülemiyordur lordum."

"Münasip bir mazeret," dedi Kawakami. Yine öfkeleniyordu. "Efsanelerin yaşamasını sağlıyor. Bunların hepsi, Okumiçi klanının uydurduğu boş propagandalar. Biz Japonlar umutsuz ölçüde batıl inançlı ve kolayca kanan bir halkız. Okumiçiler akıllıca davranarak bunu istismar ediyorlar. Kehanetten bahseden şu çocuk masalları yüzünden, hak etmedikleri kadar önemli görülüyorlar."

"Lord Kiyori'nin ölümünün zehirlenme yüzünden olduğu kesin mi?"

"Eğer emri benim verip vermediğimi soruyorsan, cevabım hayır."

Heiko yerlere kadar eğilerek döşemeye kapandı. "Böyle küstahlaşmak aklıma bile gelmez, Lord Kawakami." Kızın ses tonu ve davranışı bütünüyle ciddiydi. "Size böyle yanlış bir izlenim verdiğim için beni affedin." Bu adam soytarının tekiydi, ama tehlikeli ve akıllı bir soytarıydı. Onun Genji hakkında çevirdiği dümenleri öğrenme isteği yüzünden çok ileri gitmişti. Daha dikkatli davranmazsa, Kawakami, kızın ilgisinin görevlerinin sınırının ötesine geçtiğini sezebilirdi.

"Yo, yo, kalk, kalk," dedi Kawakami coşkunlukla. "Kızmadım Sen benim sırdaşımsın." Kadınlar böyle bir statüye sahip olamazlardı elbette. Ama sadece bir sözdü bu. Söyleyerek bir şey kaybetmiyordu.

"Değerimin ötesinde onurlandırıyorsunuz beni."

"Saçma. Ne yaptığımı bileceksin ki ona göre davranasın. Lord Kiyori'yi pek sevmiyordum, doğru, ama yeterince düşmanı da vardı. Yabancılara, özellikle de Amerikalılara gösterdiği dostluk, çok kişiyi kızdırıyordu. Hıristiyanlığa duyduğu ilgi ise çok daha fazla

kişiyi. Kendi klanı bile öyle hararetle desteklemiyordu onu. Sen bizzat bana, onun en kıdemli iki vasalı olan Saiki ile Tanaka'nın beylik arazisinde misyonerlerin bulunmasına hararetle karşı çıktıklarını söylememiş miydin? Gerçekten de Tanaka öyle sinirlenmişti ki, görevinden istifa edip, altı ay önce Muşindo Manastırı'na çekildi."

"Evet lordum, öyle. Budist ahlakına göre yaşamaya başlayıp Sohaku ismini aldı."

"Dinsel fanatizm, siyasi yelpazenin renklerinden daha ölümcül olabilir. Tanaka, ya da istersen Sohaku diyelim, bana göre, suikastçının ta kendisi."

"Ne kadar trajik bir durum," dedi Heiko. "O yaşında kendisine bu kadar yakın biri tarafından yere serilmek."

"En yakındakiler en tehlikelilerdir," dedi Kawakami, Heiko'nun tepkisini gözlemleyerek. "Çünkü genellikle onların gerçeğini görmeyi ihmal ederiz. Örneğin Lord Genji'nin yatağını paylaşıyorsun, ama aynı zamanda boğazını da kesebilirsin. Öyle değil mi?"

Heiko, gülümsemesinin tam yerinde olmasına ve sabırsız davranmadan uysal olmaya dikkat ederek başını eğdi. "Evet, tam da öyle."

"Ona duyduğun sevginin üstesinden gelmekte güçlük çekmezsin umarım?"

Heiko neşeyle güldü. "Benimle alay ediyorsunuz Lord Kawakami. Onun yatağında olmamın sebebi, beni oraya sizin koymanız, ona duyduğum sevgi değil."

Kawakami kaşlarını çattı. "Dikkat et Heiko. Onunla birlikteyken bu gerçeği sen bile unutmalısın. Bütünüyle, hattâ umutsuzca sevmelisin onu; aksi halde senin kim olduğunu anlar ve benim hiçbir işime yaramazsın."

Heiko yerlere kadar selam verdi. "Evet lordum. Sizi duyuyorum ve itaat edeceğim."

"İyi. Peki Lord Genji'nin amcasından ne haber? Nerelerde olduğunu öğrenebildin mi?"

"Henüz değil. Lord Şigeru kaleden ayrıldığından beridir, Akaoa Bölgesi'nde lordların kalabileceği herhangi bir yerde görülmemiş. Kendi klanından kaçmış olması mümkün."

Sebebi ne olursa olsun, yine de iyi haberdi bu. Amca, yeğeninden çok daha tehlikeliydi. Şigeru, bütün eski samuray sanatlarının fanatik bir ustasıydı. Silahlı da silahsız da adam öldürebilirdi; öldürmüştü de. Herkes, elli dokuz düelloya katıldığını, hepsini de kazandığını bilirdi; bu, iki yüz yıl önce Miyamoto Musaşi'nin kırdığı rekordan bir eksikti. Altmışıncı ve altmış birinci düellolar, eski yılın son ve yeni yılın ilk günlerine konulmuştu, ama bunların gerçekleşmesi pek olası görülmüyordu şimdi. Şigeru ortadan kaybolmuştu.

"Ne öğrendiysen anlat."

Heiko gecikmeden anlatmaya başladı. Eğer ağzından çıkanları bir parça düşünseydi, devam edemezdi. Bilgi kırıntıları pek çok kaynaktan geliyordu ona. Hikayeyi doğru biçimde oluşturduğuna inanıyor, ama bütün kalbiyle yanılıyor olmayı umuyordu.

* * *

Suzume-no-kumo Kalesi'nin arazisinde bulunan küçük Budist tapınağı çok uzun yıllar önce, İmparator Go-hanazono'nun on üçüncü yılında inşa edilmişti. Diğer bütün tapınakların aksine, özel bir mezhebe adanmamıştı. Çünkü, Lord Wakamatsu, bu tapınağı, tahrip ettiği üç düzine Jodo, Niçiren, Tendai ve Şingon manastırının ve aileleri ve destekçileriyle birlikte katlettiği beş bin keşişin bedeli olarak yaptırmıştı. Tepeden tırnağa silahlı inananlar,

lordun dinsel kavgalara ve siyasi entrikalara son verme emrine kulak asmamıştı çünkü.

Şigeru, tapınağın çoğu ayrıntılarını biliyordu. Çocukluğundan beridir sürekli gördüğü rüyaların en dehşet vericilerinde en fazla öne çıkan görüntülerden biri buraya dairdi. Bu rüyaların kehanetlerle dolu olduğunu bilen ve bunların hiçbirini anlamayan Şigeru, geçmişteki olaylardan ve kişiliklerden bir rehberlik alabilir umuduyla, yıllarını, tapınağın tarihini incelemeye vermişti. Ancak hiçbiri işe yaramamıştı.

Şimdi çok geç olsa da, anlıyordu. Kehanetler hep böyle açılıyordu gözleri önüne. Çok geç. Tek bir lambanın solgun ışığında diz çöktü, yüz beşinci tütsü çubuğunu yaktı. Saygı dolu bir baş selamıyla, tütsüyü, babasının cenaze sunağına yerleştirdi.

"Üzgünüm baba. Lütfen affet beni."

Yüz beşinci kezdir aynı sözleri yineliyordu. Sonra yüz altıncı çubuğu yaktı. O kadar çok tütsü yanmıştı ki, çıkan dumanlar, tapınağın içinde dumanlı ve pis bir hava oluşturmuştu. Gözlerini, ciğerlerini dalayan acıyı umursamadı.

Cehennemin on altı bölümden oluştuğu söyleniyordu. O daha iyisini biliyordu. İnsanın bitmek tükenmek bilmez hırsı, nefreti ve cehaletiyle kendisini mahkum ettiği acıların sayısı yüz sekizdi. Yüz sekiz, kayıp ruhları Buda'nın ışığına taşıyan pişmanlıktı. Yüz sekiz, Şigeru'nun akla hayale sığmaz suçları için yaşayacağı yüz sekiz cehennemde geçireceği ömürlerin sayısıydı. Yüz sekiz tütsü yandıktan sonra başlayacaktı.

"Üzgünüm baba. Lütfen affet beni."

Ama affedilmeyeceğini biliyordu. Lord Kiyori'nin ruhu, kendi ölümü için oğlunu affedebilirdi. Ama diğer ölümler için affedemezdi. Kimse edemezdi.

"Üzgünüm baba. Lütfen affet beni."

Şigeru şaşakaldı. Sayıyı tuturmayı bir şekilde başarmıştı. Onu uykudan uzak tutan, kafatasının her an açılacağını bekleyeceği yere kadar başının içini basınçla dolduran, varoluşuyla dalga geçen canavarca hayallere rağmen sayıyı tuturmuştu. Yüz sekizinci tütsü çubuğuydu bu.

"Üzgünüm baba. Lütfen affet beni."

Başını döşemeye dayadı. Uçan kanatsız makinelerin ardı arkası kesilmez gürültüleri doldurdu kulaklarını. Kapalı gözlerinin ardında ateşsizce yanan büyük fenerler gözlerini kör etti. Renkli, gözle görülür havanın keskin tadı boğazını tıkadı.

Bütünüyle delirmiş olduğunu biliyordu.

Her Okumiçi kuşağından bir kişi, geleceği görme yeteneğiyle lanetlenmişti. Önceki nesilde bu kişi babasıydı. Sonrakinde de Genji. Kendi neslindeyse bu talihsizlik bizzat Şigeru'ya düşmüştü. Gören, acı çekerdi her zaman; çünkü görmek, her zaman, anlamayı doğurmazdı. Ona kalırsa, hiçbir zaman doğurmuyordu, sadece acı doğuruyordu. Olaylar gerçekleşir, o fark ettiğinde, gelecek çoktan geçmiş olurdu. Ve daha fazla acı izlerdi acıyı.

Eğer kendisiyle eğlenen sadece kehanet rüyaları olsaydı, yaşam katlanılabilir olurdu belki. Ama daha sonra uyanık gördüğü hayaller başlamıştı. Gerçek bir savaş eğitimi almış bir samuray çok şeye dayanabilirdi; ama uykuyla bile rahatlamayan o amansız bilinç akışına ancak bu kadar katlanılabilirdi.

Gökyüzü ateşe dönüp yere düştü, çığlık atan çocukları yakıyordu. Edo'nun üzerinde oğul oğul metal sinekler geziyordu, göbeklerini insan etiyle doldurmuşlardı, avlarının kokusuyla zehirlenmiş dumanlar kusuyorlardı. Kapalı Deniz'in zehirli gümüş sularında milyonlarca ölü balık yüzmekteydi.

Zihninde gördüğü şeyler, gözleriyle gördüğü şeylere karışıyordu. Her an. Rahatlama yoktu ona.

Şigeru, tapınağın girişinde durdu. Öldürülmüş iki rahibenin cesetlerine başıyla selam verdi; pıhtılaşan kanların oluşturduğu iki birikintiye basıp kaymamak için dikkat ediyordu. Daha önce, avluyu geçerken, dolunay kalenin tam üstündeydi. Şimdi ailesinin yaşadığı bölgeye dönerken, gecenin ay ışığıyla parlamaya devam ettiğini, ama ayın dairesinin kalenin duvarları ardında kaldığını gördü.

Karısının yatağı boştu, yatak örtüsü aceleyle bir kenara atılmıştı. Çocukların odalarına baktı. Onlar da gitmişti. Bunu önceden görememişti. Yüzü neşesiz bir gülümsemeyle çarpıldı. Neredeydiler? Tek bir olasılık vardı.

Kişisel silahlığına gidip giyindi.

Kızıl at kılından bir tuğu, tahtadan boynuzları olan metal bir miğfer.

Yanaklarıyla çenesini korumak için vernikli bir yüz maskesi.

Boğazını korumak için bir *nodowa*, omuzlarını korumak için iki *sodé*. Gövdesine, beline, kalçalarına sardığı, tüfek kurşunlarını saptıracak kadar güçlü çelik levhalardan yapılmış *donaka, kusazari* ve *haitaté*. Kılıçlarına ek olarak, beş tek atışlık İngiliz malı çakmaklı tüfeğini de kuşağına soktu.

Şigeru bu geceki nöbetçilerin komutanıydı. Ahırdan atını çıkartmakta güçlük çekmedi. Kimse ne arıyorsun diye sormadı. Kapının açılmasını emrettiği zaman açıldı ve atının üstünde, kaleden hızla çıktı.

Kayınbabası Yoritada'nın evi, kısa bir mesafede, doğudaki dağlardaydı. Şigeru oraya vardığı zaman Yoritada ve bir düzine hizmetlisinin duvarın dışında kendisini beklediklerini gördü. Hepsi kendisi gibi tepeden tırnağa silahlıydı. Samurayların altısının elinde tüfekler vardı.

"Daha fazla yaklaşma," dedi Yoritada, "yoksa vurulursun."

"Karımla çocuklarımı almaya geldim," dedi Şigeru. "Onları buraya gönder, ben de sorun çıkarmadan gideyim."

"Umeko artık senin karın değil," dedi Yoritada. "Benim evime döndü ve kendisiyle çocuklarını korumam için yalvardı."

Şigeru bu son derece aptalca bir düşünceymiş gibi güldü. "Koruman için mi? Neden koruyacaksın?"

"Şigeru," dedi Yoritada, sesi kederli bir yumuşaklık içindeydi. "Senin kafan ve ruhun iyi durumda değil. Bunu haftalardır görüyorum. Bu gece Umeko göz yaşları içinde bana geldi. Senin sürekli, gece gündüz, fısıltıyla cehennemin en kanlı işkencelerinden bahsettiğini söyledi. Çocuklar senin huzurunda titriyorlarmış. Yalvarırım, Lord Kiyori'den sana yol göstermesini iste. Senin baban akıllı bir adam. Sana yardım edecektir."

"O kimseye yardım edemez," dedi Şigeru, bir açıklık görmek için dikkatle bakarken. "Lord Kiyori bu gece balık safrasıyla zehirlendi."

"Ne!" Yoritada sendeleyerek bir adım attı, Şigeru'nun söylediği şeyle serseme dönmüştü. Haber, diğer samuraylarda da benzer bir etki yaratmıştı. Karar anı bu andı işte.

Şigeru atını mahmuzlayarak saldırıya geçti, bir yandan da tabancasını ateşliyor, mümkün olduğu kadar çok adamı safdışı etmeye çalışıyordu. İyi nişan almadı ve kimseyi vurmadı. Amacı Yoritada'nın adamlarının dikkatini dağıtmaktı sadece.

Bunu da başardı. Yalnızca iki tüfekçi hedeflerine yaklaşabildiler. Her iki kurşun da atına isabet ederek hayvanı düşürdü.

Şigeru eyerden atladı, koşmaya başladı, bu arada kayınbabasının başını katanasının ilk vuruşuyla uçurdu. Sağ elinde katanayı savurarak, sol elinde *tanto*yu sallayarak ilerledi. Yere düşen atının çıkardığı toz inmeden, Şigeru karşısına çıkan herkesi öldürmüş ya da ölümcül şekilde yaralamıştı.

Kapının iç tarafında, kaynanası Sadako, dört hizmetkarıyla birlikte bekliyordu. Her birinin elinde, samuray kadınlarının sevdiği uzun bıçaklı bir mızrak olan *naginata* vardı.

"Suçlu iblis." Sadako tükürür gibi söylüyordu sözcükleri. "Umeko'ya seninle evlenmemesini söylemiştim."

"Seni dinlemesi lazımdı," dedi Şigeru.

Umeko ile çocuklarını iç avludaki çayhanede buldu. Kapıya yüklendiği zaman, tahta çerçeveyi kaplayan pirinç kağıt, çocuk boy bir katananın darbesiyle yırtıldı. Bıçak sol kaşını açtı, az daha gözüne giriyordu.

"Gir de geber!" dedi cesur bir küçük ses, en ufak bir korku ve tereddüt duymadan. En küçük çocuğu, altı yaşındaki oğlu Nobuyoşi'ydi bu. Şigeru içerideki sahneyi gözünün önüne getirebiliyordu. Nobuyoşi kapıyı tutuyordu, katanasını ileri uzatmıştı, bıçağın ucu göz seviyesindeydi. Arkasında Umeko ve kızları Emi ile Saçi vardı.

Şigeru, katanasının ucunu kullanarak kapıyı açtı. Onu görünce soluğu kesilen Nobuyoşi hızla geriye çekildi. Olduğu yerde kalması daha iyi bir stratejik tavır olabilirdi, çünkü küçük kapı aralığı içeriye giren Şigeru'nun hareket serbestisini kısıtlıyordu. Ama bu konuda çocuğu suçlayamazdı. Korkunç göründüğünü biliyordu. On sekiz insanın kanı vardı tepeden tırnağa bütün bedeninde. Kendisininkini de sayarsa on dokuz. Kaynanasının boynunda açtığı yaradan kan damlıyordu. Bir parmak aşağıya vurmuş olsaydı şu anda ölmüş olacaktı.

Şigeru'nun yüreği oğluna bakınca gururla doldu. Şu kısacık yaşamında derslerini iyi öğrenmişti. Kılıcını doğru açıda, sağlam bir dengede tutuyordu. Duruşu dengeliydi, her yöne doğru hareket edebilmesine olanak sağlıyordu. En önemlisi de, canını, annesi ve kızkardeşleri ile saldırganın arasına koymuştu.

"Aferin Nobuyoşi." Şigeru aynı sözcükleri daha önce de, kılıç, kargı ve yayla yapılan zorlu pratiklerden sonra defalarca söylemişti. Nobuyoşi hiçbir şey söylemedi. Dikkati bütünüyle Şigeru'ya yönelmişti. Oğlu bir açık arıyor, o karar anını bekliyordu. Gerçek bir samuray gibi ölmeyi hak ediyordu; öyleydi çünkü. Şigeru, küçük odaya girerken bilerek sendeledi.

"Aaaiiii!" Nobuyoşi tam bir adanmışlığı gösteren güçlü bir çığlıkla, Şigeru'nun boğazına, zırhın arasındaki boşluğa saldırdı. Oğlu, bir samurayın yapması gereken her şeyi yapmıştı. Kendini bir an bile düşünmeden saldırıya geçmişti. Şigeru kılıcını öyle hızlı savurdu ki, başı arka tarafa düşen Nobuyoşi'nin gövdesi birkaç adım atmaya devam etti.

Emi ve Saçi çığlık atarak birbirlerine sarıldılar, çocuk yanaklarına yaşlar akıyordu. "Neden baba, neden?" diyordu Emi.

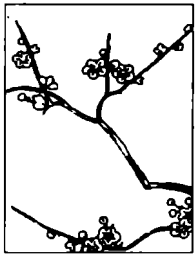
Umeko'nun sol elinde bir kama vardı. Sağ elinde ise kısa namlulu bir cep tabancası. Tabancayı kaldırıp ateşledi. Kurşun, Şigeru'nun miğferinin çeliğine çarparak sekti. Umeko tabancayı atıp hançeri kaptı.

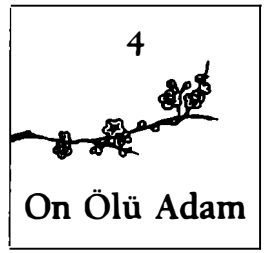
"Seni daha fazla günah işlemekten kurtarıyorum," dedi. İki hızlı hareketle kızlarının boğazını kesti. Kan, çocukların yatak kimonolarının solgun ipeğine fışkırıyordu. Ardından dosdoğru Şigeru'nun gözlerine baktı Umeko. "Merhametli Buda seni Saf Ülke'ye sağ salim götürsün," dedi ve hançeri kendi boğazına sapladı.

Şigeru iki elinde birer kılıçla çayhanenin döşemesine, yaşamının kanlı viraneleri arasına oturdu. Küçük kapı aralığını izliyordu. Çok geçmeden, kaleden gelen birlikleri taşıyan atların sesini duyacaktı. Gülmeye başladı. Onun için hüküm verilmişti. Ama sevgili karısıyla çocuklarını kurtarmıştı. Kehanet rüyalarının ve hayallerinin vaat ettiği dehşet, onlara dokunamayacaktı.

2

GÜZEL HAYALPERESTLER

Kuşkular saldırır sana. Şaşkınlık hükmünü sürer sende. Dünü yarından ayıramazsın. Yüreğini dinle, rehberin o olsun. Bir davul gibi vuran yüreğin. Kış ırmakları gibi gümbürdeyen yüreğin. Sonunda ses ve sessizlik birbirinden ayırt edilemez olur.

Dinle.

Dinle.

Dinle.

Su değil, kan.

Senin kanın.

SUZUME-NO-KUMO
(1860)

Emily'nin düğün gecesine yönelik beklentileri umut ve korkuyla bezenmişti. Korkusunun asıl sebebi, Zephaniah'ın fiziğinden bütünüyle tiksinmesiydi; umudunun sebebi ise Zephaniah'ın kıza gösterdiği aynı derecede güçlü ve amansız nefretti. Bu şeylerden herhangi biri eksik olsaydı, adamın teklifini dikkate bile almazdı. Tüm bunlar, Amerika'dan kaçma vaadiyle birleştiği zaman bu adamı dayanılmaz bir talip haline getiriyordu. Aralarındaki karı-koca ilişkisi hepten de samimiyetten yoksun sayılmazdı. Evliliğin hemen ardından gelen o vahşi, hayvani birleşmenin gerçekleşmeyeceğini beklemek mantıksız olurdu. Ne mutlu ki bunun çok az bir kısmı son derece olası görünüyordu.

Ara sıra acı çekmek, adamın sunduğu fırsatlarla karşılaştırılınca pek küçük bir bedeldi.

Şimdi bir suikastçının kurşunuyla parçalanan umut da korku da gitmişti. Zephaniah öldüğü zaman Emily yalnız kalacaktı ve yalnız başına, Japonya'da kalamazdı. Bir baba, erkek kardeş ya da kocanın koruyuculuğuna sahip olmayan bir kadın, yabancı bir toprakta saygıdeğer bir yer edinemezdi. Amerika'ya dönmek zorunda kalacaktı. Yoksa başka bir alternatif var mıydı? Misyona, Matthew Kardeş'le beraber devam edebilir miydi acaba?

Adama kaçamak bir bakış fırlattı. Dışarıdaki bahçeye bakıyordu Matthew. Ne yüzü, ne duruşu ne de herhangi bir davranışı aklından geçenlerden bir iz gösteriyordu. Her zamanki gibi bir muammaydı Emily için.

Yaşamlarına ilk girişi dört ay önceydi. Gerçek Söz'ün San Francisco misyonunda. Yemek salonunun girişinde dikilen bir adamı fark ettiği zaman, yoksullara ve evsizlere çorba dağıtmakla meşguldü.

Yol gezgini kıyafetleri kir pas içindeydi. Başındaki siyah şapka bir zamanlar beyazdı galiba. Omuzlarından sırtına dökülen saçlar, yabani bir Kızılderili'nin saçları gibiydi. Sıska yüzünün elmacık kemikleri çökmüştü, gözlerinin altında siyah yuvarlaklar vardı. Tarlalardaki anıza benzeyen sakalları düzensizdi, bıçakla tıraş etmişe benziyordu. Bu haliyle, Emily'nin her gün hizmet ettiği düzinelerce talihsize benziyordu ve onlarla aynı şeye ihtiyacı vardı. Bir farkla ki, diğerleri gibi sabırsızlıkla sıraya yüklenmiyor, aç aç yutkunmuyordu; bütün dikkatini kızın dağıttığı yiyeceklere vermemişti. Kapı aralığında, olanca sakinliğiyle bekliyordu. Tek hareket, gözlerindeydi. Masalarda oturan, sıraya dizilmiş insanları tarıyordu ağır ağır. Elleri iki yanında gevşek gevşek sallanıyor, yine de işe yaramaz değil, bir şeylere hazır gibi

duruyordu. Çamurla kaplı ceketinin altında, sağ kalçasındaki şişliği de o zaman fark etmişti.

Elindeki çorba kepçesini Sarah Kızkardeş'e devredip yabancının yanına gitti.

Yanına yaklaştığı sırada adam şapkasını kibarca çıkarıp başıyla selam verdi. "Madam."

"Yemeğimize çok hoş geldiniz Hıristiyan Kardeş." Emily, Gerçek Söz'ün yeni gelenlere hitap etmek için kullandığı sözleri kullanmıştı ona karşı. Kardeş diyorlardı, çünkü Zephaniah kardeşin dediği gibi, bütün insanlar kardeş değil miydi? Hıristiyan diyorlardı, çünkü bunun farkında olmasalar bile, ister günahkar, ister aziz, ister küfür içinde, bütün insanlar, Tanrımız Rabbin lütfu ve affediciliğine tabi değil miydi?

"Minnettarım madam," dedi yabancı yine başını ufak bir selam verir gibi eğerek. "Size müteşekkirim." Sözcüklerinde genizden gelen bir akıcılık vardı. Teksas ya da oralardan bir yerden olmalı, diye tahmin etti Emily.

"Bu yer, Rabbin huzuruyla kutsanmıştır Hıristiyan kardeş." Elini adama uzattı. "Buraya şiddet girmeyecektir."

Adam Emily'ye baktı, cevap vermeden önce birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Evet madam," dedi. Kalçasının üzerindeki tabanca kılıfını tutan deri kemeri çözdü, belindeki tokayı açtı, içindeki silahla birlikte Emily'ye verdi.

Az daha düşürüyordu. "'Sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyorum.'"[1] Silah çok büyük ve çok ağırdı.

"Teşekkür ederim," dedi adam.

"İncilin sözlerini duyunca 'amin' deriz," dedi Emily.

"İncili bilmiyorum madam. Amin demeyi de bilmiyorum."

"Sizi Tanrı'ya ve O'nun lütfunu bildiren söze emanet ediyo-

1) İncil, Elçilerin İşleri, 20:32. (çn.)

rum. Bunlar gerçek sözlerdir. Elçilerin İşleri 20:32."

"Amin," dedi yabancı.

Emily gülümsedi. Uysallığı iyiye işaretti. Kötü işler yaptığına, hem de muhtemelen şu an Emily'nin tuttuğu silahla yaptığına kuşku yoktu. Ve belki diğerleriyle de, kabzasının, adamın belinin sol tarafında sokulmuş olduğunu gördüğü şeyle de yapmıştı. Yine de hiç kimse Rabbin merhameti ve koruyuculuğu dışında değildi. "Ya şu," dedi çenesiyle göstererek.

Sanki şaşırmış gibi, silahının kabzasına baktı. "Unutmuşum." İlk kez gülümsedi. "Alalı uzun zaman olmadı." Küçük bir kılıç değil de büyük bir bıçaktı bu. Onu da Emily'nin elinde tuttuğu tabancayla kılıfının üstüne koydu.

"Paranızı barış araçlarına harcasanız daha iyi olur," dedi Emily.

"Amin," dedi yabancı.

"Bunlar benim sözlerim," dedi kız, "İncilin değil."

"Bunların hiçbirini satın almadım." Yine gülümsedi, tuhaf bir gülüştü bu. Dudakları yukarı bükülüyor, gözleri daralıyordu.

"Öyleyse nereden geldiler, Hıristiyan Kardeş?" Kumardan kazanılmıştır, diye düşündü Emily, ya da daha kötüsü, çalınmıştır. Yabancıya küçük bir itirafta bulunma fırsatı tanımıştı, böylece Rabbin merhameti ve lütfu içinde yeni bir yaşama başlamak yolunda ilk adımı da atmış olacaktı.

"Otuz santim ağızlı *Bowie* bıçağı," dedi. Sonra hiçbir şey açıklamamış olduğunu fark edince ekledi, "Ayrılık hediyesiydi."

Pekala, şu anda itiraf etmeyecekti demek. Yolu açarak görevini yapmıştı Emily. "Adınız nedir?" dedi.

"Matthew," dedi adam.

"Ben Emily Kızkardeş'im, Matthew Kardeş. Sizi bizimle birlikte yemek yemek üzere, Rabbin koruyuculuğu altındaki sofra-

mıza davet etmekten mutluluk duyarım."

"Teşekkür ederim, Emily Kızkardeş," dedi Matthew Kardeş.

Bu daha umutlu zamanların anısı, aniden yaş olup gözlerine doldu Emily'nin, yaşların yanaklarından süzülmesini engelleyemiyordu.

* * *

Cromwell'in üzerinden elini uzatan Stark, mendilini Emily'ye verdi. Emily yüzünü mendile gömüp neredeyse hiç ses çıkarmadan ağlamaya devam etti, bastırmayı başaramadığı hıçkırıkları yüzünden omuzları titriyordu. Kızın içinde bu kadar duygunun birikmiş olması şaşırtmıştı Stark'ı. Oysa vaizle olan ilişkisinde her zaman mesafeli ve kibardı Emily. Onları ilk gören, aralarında nişan olduğunu tahmin edemezdi. Ne kadar az şey biliyordu bu kadın hakkında demek ki. Önemli olan bu değildi. Bunu önemsemiyordu. Stark'ın kalbi bedenine kan pompalıyordu, hepsi buydu. Yoksa ölü bir adamın kalbiydi o.

"Dinlenmeniz gerek Emily Kızkardeş," dedi Stark. "Ben Zephaniah Kardeş'le ilgilenirim."

Emily başını iki yana salladı. Birkaç kez derin derin soluk aldıktan sonra konuşabildi. "Teşekkür ederim Matthew Kardeş, ama gidemem. Benim yerim onun yanı."

Stark, koridorda hışırdayan kıyafetlerin sesini duydu. Birileri yaklaşıyordu. Dışarıdaki dört samuray yerlere kadar eğilerek selam verdiler. Birkaç saniye sonra, muhafız komutanıyla birlikte Lord Genji belirdi. Emily ile Stark'a baktı, sonra samuraylara birkaç şey söyledi. Dört adam bir kez daha selam verdiler, "*Hai!*" gibi tek bir hece söylediler ve aceleyle uzaklaştılar. Stark, Genji'nin etrafındaki herkesin bu sözcüğü sık sık söylediğini fark etmişti. Evet anlamına geldiğini tahmin ediyordu. Parmağını kı-

pırdattığı anda kendilerini ve tanıdıkları herkesi ölüme gönderebilecek birinin karşısında bundan fazlasını pek söyleyemezdi insanlar.

Genji gülümsedi ve hafifçe başını eğerek selam verdi. Onlar ayağa kalkmak için çabalarken Genji, dizlerinin üzerine, alabildiğine rahat bir biçimde, yanlarına oturdu. Bir şeyler söyleyip bekledi. Stark, kendilerinden bir cevap beklendiğini düşündü.

"Üzgünüm Lord Genji," dedi Stark başını iki yana sallayarak. "Aramızda Japonca bilen yok."

Şaşıran Genji, Saiki'ye döndü. "Japonca konuştuğumu sanıyor."

"Aptal mı bu adam? Kendi dilini tanımıyor mu?" dedi Saiki.

"Anlaşılan benim konuşmamı anlamıyor. Aksanım sandığımdan da kötü galiba. Ama ben onu anladım. Bu da sevinilecek bir şey." Genji İngilizce'ye geri döndü ve Stark'la Emily'ye "İngilizcem çok kötü. Özür dilerim," dedi.

Stark yine başını iki yana salladı. Diyebileceğini demişti zaten. "Üzgünüm," diye başladı. Emily sözünü kesti.

"İngilizce konuşuyorsunuz," dedi Genji'ye. En azından konuşmaya çalışıyordu adam. Hâlâ ıslak olan gözleri şaşkınlıktan açılmıştı.

"Evet, teşekkür ederim," dedi Genji. Bir yetişkinden övgü alan bir çocuk gibi gülümsüyordu. "Kulaklarınızı incittiğim için üzgünüm. Dilimle dudaklarım, dilinizin sözcüklerini söylemeye çalışırken büyük zorluk çekiyor."

Emily'nin tek duyduğu şey, İngilizce'nin genel ritmi içinde tuhaf hecelerdi. "Ev-yets, tes-kür ed-rim. Kulk-larn-şı in-şit-tim iç- özr dilr. Dilm vı du-rk-larım dil-nzin söz-jük-lerni süy-lemye çal-şır-kın büyk güçrük çek-yorm."

Emily bulanık sesleri birbirinden ayırmaya çalışıyordu. Bir-

kaç sözcüğü bile anlayabilseydi, adamın neden bahsettiğini çözebilirdi belki. "Güçlük" sözcüğünü mü kullanmıştı? Aynı sözcüğü cevabında kullanmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Dikkatle telaffuz ederek, "İnsan iyi çalışırsa, her tür güçlüğü aşabilir," dedi.

Ah, demek bu sözcük böyle telaffuz ediliyor, diye düşündü Genji. "Güçlük." Dili üst damağa çarparak "-lük" diyecekti, boğazdan gelen yumuşak bir homurtu şeklinde "-rük" değil.

"Güç fakat olanaksız değil," dedi Genji. "Samimiyet ve ısrar çok şey başarabilir."

Aksanı tuhaf ve sertti, ama bir tutarlılığı vardı, bu da kızın giderek daha fazla sözcüğü seçmesini sağlıyordu. Aynı zamanda hızlı öğreniyordu. Bu "güçlük", kızın söylediğine çok daha yakındı.

"Lord Genji, dilimizi nasıl öğrenebildiniz?"

"Büyükbabam, İngilizce öğrenmemi istemişti. İşime yarayacağını düşünüyordu." Aslına bakılırsa Kiyori, İngilizce öğrenmenin mutlak bir zorunluluk olduğunu söylemişti. Kehanet rüyalarında, Genji'nin birileriyle İngilizce konuştuğunu görmüştü çünkü.

Bu konuşmalar, demişti Kiyori, bir gün senin hayatını kurtaracak.

Genji yedi yaşındaydı o zaman. Eğer rüyaların gerçek çıkacaksa, demişti, neden İngilizce öğrenmekle uğraşayım ki? Kehanete göre İngilizce konuşacaksam, zamanı gelince konuşurum demektir.

Kiyori gürültüyle gülmüştü. Zamanı gelince konuşacaksın, çünkü şimdi, bugün, o dili öğrenmeye başlayacaksın.

Şogun'un yabancılara koyduğu yasaklar o günlerde yürürlükteydi henüz. Bu dili öğretebilecek, anadili İngilizce olan kimse yoktu. Bu yüzden Genji'nin çalışmaları bütünüyle kitaplarla

sınırlı kalacaktı. Kağıt üzerindeki sözcükler başka, dilde ve kulaktaki sözcükler başkaydı ama.

"Onu anlıyorsun," dedi Stark.

"Evet, biraz çaba harcarsam anlıyorum. Siz anlamıyor musunuz Matthew Kardeş?"

"Kesinlikle anlamıyorum Emily Kızkardeş." Stark'a göre Genji, anlaşılmaz heceler katarı şeklinde konuşuyordu. Emily'nin İngilizce diye duyduğu sesler, küçük sözcük parçalarıydı ve yutulan hecelerden çok, bir uğultudan ibaretti. Ne kadar dikkatli dinlerse dinlesin, anlamasına en ufak bir katkı sunmayan bir farklılıktı bu.

Genji çok yavaş konuştu. "Belki yavaş konuşmam gerekiyor?"

Stark şöyle bir şey duydu: Beil-ki yavş kon-şui-man ger-kaiyorş" Tek yaptığı şey de kafasını iki yana sallamak oldu.

"Üzgünüm Lord Genji. Benim kulaklarım Emily Kızkardeş'inkiler kadar akıllı değil."

"Ya," dedi Genji. Emily'ye gülümsedi. "İronik bir durum, biliyorum, ama benim İngilizcemi Bay Stark'ın anlayabileceği İngilizce'ye çevirmek zorunda kalacaksınız."

"Gurur duyarım," dedi Emily, "fakat bu gururu geçici bir süre yaşayacağımdan eminim. Birbirimizin özelliklerine alıştığımız zaman bu sorun çözülecek."

Genji gözlerini kırpıştırdı. "Konuşmanızı benim anlayış hızıma göre bir parça hızlandırdınız Bayan Gibson. Bu kez takip edemedim."

"Özür dilerim Lord Genji. Heyecanlandığım için." Cümlesini daha basit sözcüklerle kurmayı düşündü. Ama sonra genç savaş ağasının gözlerine bakınca vazgeçti. Orada yüksek duyarlılığa sahip bir ruh görür gibi olmuştu. Böyle bir şeye tenezzül etmesi dikkatinden kaçmayacaktı kesinlikle. Aşağılanmış olacaktı. Da-

ha kötüsü, incinmiş olacaktı. Emily önceki sözlerini dikkatle tekrarladı.

Saiki bir miktar geride, kapı aralığına diz çökmüştü. Konuşmayı engellemeyecek bir mesafede duruyordu. Ayrıca tek bir adımla lorduyla yabancılar arasına girebilecek ve gerekirse, Stark'ın boynunu kesecek bir konumdaydı. Böyle bir şeye gerek olacağa benzemiyordu. Yine de Saiki hazırda bekleme konumundan ödün vermedi. Kadın zararsız gibi görünse de, onu da izliyordu.

Saiki'nin ardında küçük bir kalabalık ayakta dikiliyordu. Dört muhafız, yanlarında Batı tarzı bir yatakla geri dönmüştü. Yanlarında gelen Hidé ile Şimoda'nın ellerinde de başka mobilyalar vardı. Hizmetçi Hanako, tepsisinin üstünde gümüş renkli İngiliz kaplan içinde çay servisi taşıyordu. Hepsi de şaşkınlık içinde seyrediyorlardı manzarayı.

"Lord Genji, yabancıların dilini konuşuyor," diye fısıldadı Hidé.

Saiki gözetleme işinden ödün vermeden ve dönmeden, "Yine disiplinini kaybettin Hidé, düğünü gelinin kucağında değil ahırda geçireceksin anlaşılan.

Düğün mü? Hidé gülecekti neredeyse. Hiçbir zaman olmayacaktı bu. Lordları rasgele bir yorum yapmıştı, hepsi bu. Yalnızca Saiki gibi nükte duygusundan yoksun yaşlı bir yaban ördeği ciddiye alırdı bunu. Şaşkınlığını paylaşmak için Şimoda'ya döndü. Arkadaşının yüzündeki gülümseme bir parça farklıydı. Onun yanında, her zamanki koyu kırmızı, solgun yanaklarıyla dikilmiş duran Hanako, gözlerini tepsiye dikmişti. Hidé'nin çenesi aşağı düştü. Neden her şeyi, olanlar olduktan sonra öğreniyordu?

Saiki, dizlerinin üzerinde öne doğru yürüdü. "Lordum, yabancılar için eşyalar geldi."

"İçeri getirin." Emily ile Stark'a döndü. "Bu oda daha uygun mobilyalarla döşenene kadar kenara çekilelim." İkisinin de kalkarken oldukça güçlük çektiğini fark etti. Saldırıya açık bir pozisyona gelecek şekilde eğilmek ve elleriyle döşemeye bastırarak kalkmak zorunda kalmışlardı, ayağa kalkmayı yeni öğrenen çocuklar gibi. Önce Stark kalkıp Emily'nin yardımına koştu. Bütün yabancılar, kadınlarına karşı böyle aşırı bir itaatle mi davranıyordu acaba? Yoksa sadece misyonerlere özgü bir şey miydi? Ne olursa olsun, yüzüne bakması bu kadar güç olan bir kadına böyle bir nezaketle davranan adamın tavrına hayranlık duyulurdu ancak. Güzel bir kadına karşı nazik olmak kolaydı. Çirkin kadınlara nazik davranmaksa daha çok irade gücü gerektirirdi.

Yatak, sandalyeler ve masalar o kadar çabuk kuruldu ki, Stark'ın bacaklarındaki kan dolaşımı daha normale dönmemişti bile. Yatağa kaldırdıkları Cromwell hâlâ baygındı. Yerdeki battaniyeler siyahlaşmış kanlar içindeydi, yaralı adamın altındaki yeni çarşaflar da hızla kana bulanmaya başladı. Stark, sıvının renginden, kokusundan, kurşunun Cromwell'in karnıyla birlikte bağırsaklarını da deldiğini anladı. Bu organların zehri ve asidi, henüz ölmemiş beden parçalarına yayılmaktaydı.

"Yan odaya çekilelim mi?" diye sordu Genji. "Bu hanımlar Bay Cromwell'le ilgilenirler. Bir değişiklik olursa bizi çağırırlar."

Emily başını iki yana salladı. "Uyanınca beni görürse rahatlar."

"Pekala. Oturalım o zaman." Genji, sandalyenin kenarına iliştı. Döşemenin üstüne oturduğu zaman yaptığı gibi, omurgasını dik tutacak bir konum almıştı. Emily ve Stark derhal sandalyenin arkalığına yaslandılar ve dik durmalarına yardımcı olma işini arkalığa bıraktılar. Pek sağlıksız görünüyordu bu oturuş, ama Genji açık fikirli biriydi. Kendisi de aynı şekilde oturmayı denedi. Fakat birkaç saniye sonra, iç organlarının doğru dengeden

uzaklaştığını fark etti. Cromwell'e baktı. Bir, en fazla iki saat yaşardı. Genji, bu yabancı meretin üstünde o kadar uzun oturabileceğini sanmıyordu.

Stark da Cromwell'e bakıyordu, ama onun düşündüğü şey, vaizin ölümü değildi. Aklı, Gerçek Söz'ün, Edo'nun kuzeybatısındaki Yamakawa Bölgesi'nde kurduğu misyon evindeydi. San Francisco'dan yola çıkan on bir misyoner oradaydı. Bu on bir kişinin içinde Stark'ın müthiş şekilde görmek istediği kişiler vardı.

Stark, Emily ve Genji, Cromwell'in yatağının baş ucunda, adamın ölmesini beklemekteydiler.

* * *

"Genji'ye limanda ateş edebilme fırsatı doğmadı," dedi Kuma. Müşterisine, elindeki tüfeğin boş olduğunu anlatacak değildi. Serbest çalışan biri için, şöhret, bütün niteliklerin en değerlisiydi. Boş yere neden mahvetsindi ki?

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi Kawakami.

"Evet ama, böyle oldu."

"Neden özellikle o misyoneri vurduğunu bir kez daha açıklar mısın?"

Daha önemsiz olsa da, bu da bir hataydı. Nişan aldığı, tahtırevanın yanında yürüyen o soğukkanlı adam, tam Kuma'nın ateş ettiği anda tökezlemişti. Sanki kendisine doğru bakmış, onu görmüş ve kurşunun yolundan çekilmişti. Ama hiç de olası bir durum değildi bu. Eğitimli bir ninja bile, Kuma'nın orada olduğunu öyle kolay kolay anlayamazdı. Ayağı takılmış olacaktı belli ki. Kuma karşısındakinin yüzüne güven dolu gözlerle bakmaya devam etti. Kawakami'nin, adamı rastlantı eseri vurduğunu anlamasının imkanı yoktu.

"İki adamdan en yaşlı olanı oydu," dedi. "Liderleri odur diye

düşündüm. Onun ölümü Genji ve Hıristiyan sempatizanlarına çok daha fazla acı verir, dedim. Sizi memnun edeceğini düşündüm."

Kawakami durumu düşündü. Kuma'ya özeleştiri yaptıracak değildi. Üstelik, böyle bir adamın işe yarayabilmesi için, mevcut koşullardaki değişimleri değerlendirirken rahat davranması gerekiyordu. "Genji'ye başka bir şey yapma. Eğer misyonerlere saldırma fırsatı bulursan saldır, ama yalnızca Okumiçi klanının tam koruyuculuğu altındayken yap bu işi." Böyle alçaltıcı bir olayı hayal etmek bile eğlendiriciydi.

"Yani Sessiz Turna Sarayı'nda bulundukları zaman mı?

"Evet."

"Pek kolay olmayacak bu iş."

Kawakami masanın üzerine on altın *ryo* koyup Kuma'ya doğru itti. "Heiko'yu gözlemeye devam et. Aklında tutması gerekenleri tuttuğundan emin değilim."

Kuma başıyla selam verdi, çayını bitirdi ve odadan çıktı. İşler umduğundan da iyi gitmişti. Kawakami genelde daha çok soru sorardı. Daha önemlisi, Heiko'yu gözetlemekle görevlendirilmişti. Bunu zaten yapacaktı. Bir de karşılığında para almak gerçekten iyi bir şeydi. Namu Amida Butsu.

Ayı Kuma, Tsukiji'nin çarşı bölgesine yöneldi hızla, ama o kadar da hızlı yürümüyordu. Ona dikkat etme zahmetinde bulunacak birinin göreceği tek şey, fazla neşeli olmayanlara özgü o belli belirsiz şen ifadeyi taşıyan, şişman, dökük saçlı, orta yaşlı bir köylü olacaktı. Merkez İller'deki en ölümcül ninjayı gördüğü kimsenin aklına gelmeyecekti.

Kimsenin aklına gelmemişti zaten. En azından şimdiye kadar.

* * *

Kawakami, dikkatini Kuma'ya yoğunlaştırmakta güçlük çeki-

yordu. Heiko'nun raporu aklından çıkmıyordu bir türlü. Böyle harap edici bir katliam. Baba da oğul da aynı lanet saatte öldürülmüştü. Kök de dal da kesilmişti, ama düşmanın nefreti değil, kendi çılgınlığıydı bu işi yapan. Böyle bir dehşet gerçek olabilir miydi? Başka kaynaklardan doğrulanmadıkça, Kawakami bunun böyle olmasını umut edebilirdi ancak. Eğer öyleyse, Kuma'nın Genji'yi sakatlamayı başaramaması müthiş bir talih sayılırdı. Okumiçi klanını dışarıdan yıkmaktansa içten çökmesini beklemek çok daha iyiydi.

Kawakami gözlerini kapatıp derin düşüncelere daldı. İki buçuk asır öne, İmparator Go-yozei'nin on dördüncü yılında, Minato Lordu Reigi, Akaoka Lordu Nagamasa'nın ardından, Tokugawa ordularına karşı savaşa girmişti. Reigi, Nagamasa'nın kehanet yeteneğine inanıyordu. Tokugawa klanının ölüme mahkum olduğunu söylemişti Nagamasa. Düşümde gördüm demişti. Nagamasa öldü, ama bu yanlış kehanet sayesinde, Nagamasa'nın tarafındaki Reigi de öldü. Karısı, cariyeleri ve bütün çocukları da; Tokugawalar'ın genç kuşağından biri ile evli olan bir kızı hariç. Kawakami'nin saygıdeğer atası. Kuşaklar boyunca, büyükanneden anneye, anneden kıza aktarıldı bu hikaye ve büyükanneler, anneler ve kızlar, çocuk odalarında torunlarına ve oğullarına anlattılar onu.

Nagamasa olmasaydı, Kawakami de, ataları da adı büyük kendisi küçük Hino yerine gerçekten büyük bir bölge olan Minato'nun Lordları olacaklardı.

Şimdi Nagamasa'nın soyu tek bir adama bağlıydı.

Genji'ye.

Kawakami, sessizliğin içinde, bu soyun kökünü kurutabilecek en acılı ve en aşağılayıcı yöntemleri düşünmekteydi.

* * *

Stark'ın 1861 Yılbaşı'nda bir Japon savaş ağasının sarayında konuk olmasının sebebi, on ölü adamdı.

İkinci ölü adam Çok Hızlı Jimmy'ydi. Gerçek ismi James Sophia'ydı, ama Sophia ismini sevmediği ve oyun kağıtlarını, hile yaptığını kimseye çaktırmayacak şekilde hızlı karıştırdığı için Çok Hızlı deniyordu ona. Çok Hızlı lakabına sahip olmasının üçüncü sebebi, tek bir tabancayla yedi adamdan daha hızlı şekilde iş görebilmesiydi. Öldürdüğü yedi adamdı bunlar ve bu yedi adamın hiçbiri, Stark'ı en sonunda Japonya'ya getiren on kişiden biri değildi.

Stark, Çok Hızlı Jimmy ölene kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Çok Hızlı Jimmy'nin ölmesinin sebebi ise Stark'ın, kimsenin görmediği şeyi, Çok Hızlı Jimmy'nin kağıtları karıştırırken hile yaptığını görmesiydi.

"Dur," demişti Stark. "Seni orospu çocuğu, en alttaki kağıdı avuçladın." O zaman on yedi yaşındaydı, Ohio'daki bir kimsesizler yurdundan kaçıktan sonra Teksas'ın batısında bir sığır götürme işine katılmıştı. Başı ağrıyordu, ayak parmaklarının kökü ağrıyordu, sırtı ağrıyordu, elleri ağrıyordu, dizleri ağrıyordu, kıçı ağrıyordu, ayakları ağrıyordu. Güneş yüzünden berbat şekilde yanmıştı, içki sersemliği ise daha berbattı. Ama gözleri, o orospu çocuğunun kağıdı avuçladığını görecek kadar keskindi. Maça ası.

Çok Hızlı Jimmy buz gibi gözlerle baktı. "Sen kiminle konuştuğunun farkında mısın, delikanlı?"

"Evet, farkındayım," dedi Stark. "Kart avuçlayan biriyle konuşuyorum, hileci orospu çocuğunun tekiyle. Şu maça asını yerine koy seni ibne götü, yoksa allahın belası kafanı uçururum." Stark'ın, kimsesizler yurdundan kaçtığı gece, gece bekçisi Elias Egan'a yaptığı şey tam olarak bu sözcüklerle tasvir edilebilirdi.

Egan, yıllar boyunca, Stark da dahil birçok çocuğa kötü muamele etmiş, hayvanca davranmıştı. Kafası uçtuktan sonra bir daha yapamayacaktı bunu. İlk öldürdüğü adam Elias Egan'dı.

Çok Hızlı Jimmy, adına yaraşır bir adamdı. Stark tabancasını kılıfından çekmeden onun tabancası elindeydi ve Stark'ın göğsüne dayanmıştı bile. Yeni model buluşlara bu kadar hayran olmasaydı, Stark'ın ikinci leşi olmak yerine, Stark onun sekizinci leşi olabilirdi.

O sıralar herkesin kullandığı barutu ağızdan dolma revolver yerine bir Volkanik Tabanca taşıyordu Çok Hızlı Jimmy; tek bir hareketle ve devrim niteliğindeki o kenarından ateş alan şarjör yoluyla ateşleme bölmesine altı kurşun birden dolduran tabancalardandı bu. Ölmesinin diğer sebebi buydu. Volkanik tabanca sıkıştı. Şarjör ateş almayınca Çok Hızlı Jimmy bir başka şarjör taktı, ama kol hareket etmedi. O tabancasına şarjör doldurup boşaltırken, Stark, eski model ağızdan dolmasını çekti, Jimmy'nin yanağına dayayıp tetiği çekti. Çok Hızlı Jimmy, Stark'tan çok daha hızlı silah çekerdi, ama Stark'ın eski model ağızdan dolması ateş aldı, Çok Hızlı Jimmy'nin Volkanik Tabancası ise almadı.

Stark'ın üçüncü, dördüncü ve beşinci leşleri, ünlü Çok Hızlı Jimmy'yi yere sermiş olan adamı yere sererek katil piyasasındaki fiyatlarını yükseltmek isteyen silahşorlardı. Bunlardan ilki, eski Stark'ı rahatlıkla öldürebilirdi, ama yeni Stark bambaşka biriydi. Ateş ettiği adamın kim olduğunu anladığı zaman, ikinci leşinin beynini dağıtmaktan öte bir şey yaptığını anlamıştı. Aynı zamanda, hızlı bir silahşor olarak ün yapmak isteyen herkesin hedefi haline getirmişti kendini.

Yapabileceği en iyi şey, Çok Hızlı Jimmy'yi öldürmemiş olmaktı. Bunu yapamayacağı için, sıradaki seçeneğe yöneldi. Silah

çekme, nişan alma, ateş etme talimleri yaptı. Sahtekar gözlere, gergin omuzlara, doğal olmayan soluk alıp vermelere, çok gürültülü ve çok sessiz anlara karşı tetikte olmayı öğrendi. Aynı yerde fazla uzun kalmamayı öğrendi. İlk silahı tutukluk yaparsa kullanacağı bir ikinci silah taşımaya başladı.

Stark, üçüncü leşiyle Pecos'ta karşılaştığı zaman, artık Çok Hızlı Jimmy'nin hiç olmadığı kadar hızlıydı. Adamın elinde silahıyla ölmesine beş kovboy ve iki orospu tanık oldu. Beş kovboy ve iki orospunun böyle bir hikayeyi dört bir yana yayması fazla uzun sürmez. Aynı zamanda işi epey de abartabilirler. Stark atını Deadwood'a sürdüğü vakit öyle korkutucu bir ünü vardı ki, dördüncü ve beşinci leşleri, onunla karşılaşmak için birlikte geldiler. İşlerinde ters giden iki şey vardı. İlki, yirmi ayak öteden ateşe başlamaları ve o mesafeden, bir sığır sürüsünü bile vuramayacak olmalarıydı. İkincisi ise Stark'ın yirmi ayak mesafede atışa talimli olması ve atış talimlerine Çok Hızlı Jimmy'yi öldürdüğü günden beri bir gün bile ara vermemiş olmasıydı.

Deadwood'dan sonra kimse Stark'la karşılaşmaya kalkmadı. Gözün göremeyeceği bir hızda silah çeken birine karşı kimin ne şansı olabilirdi ki? İkinci adam daha kan akıtmadan ilk adamı eşek cennetine göndermiş birinden daha hızlı tetik çekmeyi kim başarabilirdi? Yüz adımdan adamın gözbebeğini vurabilecek kim vardı? Deadwood'da da masal düzen kovboylarla orospular eksik değildi.

Stark, bundan sonra uzun bir süre, hedefler dışında hiçbir şeye ateş etmedi. Ünü öyle büyüdü ki, o ünün içine gizlendi. Hızlı silah Stark, iki metre boyunda, sağ gözünün üstünde bir bıçak yarası olan, kuduz bir dişi domuz kadar aşağılık, viski içip hiç yemek yemeyen, kadınları becermekten çok dövmeyi seven ve onları ancak ölmelerine ramak kalacak kadar dövdükten son-

ra beceren bir herifti. Stark, adının Matthew olduğunu söylemeye başladı, kimse de onu tanımadı. Onlar çok daha iri yarı, çok daha aşağılık bir adam arıyorlardı.

Stark'ın altıncı leşiyle karşılaşmasına dek iki yıl geçti. Adam El Paso'da, yol yordam bilmeyen bir pezevenkti. Stark bundan sonra bir yıl boyunca öldürdüğü adamları aklına bile getirmedi. Nişan talimlerini bile bıraktı. Mutluydu, bundan sonra da hep mutlu olacağını sanıyordu. Yanılıyordu. Mary Anne'e ve iki kıza veda edip, yedinci, sekizinci, dokuzuncu ve onuncu leşlerini aramaya gitti.

Yedinci leşi, Meksika sınırına dört günlük at sürüşü uzaklıkta, la Ciudad de los Angeles gibi tumturaklı bir adı olan bir toz toprak yuvasındaydı. Şehir demeye bin şahit gerekti ve eğer melekler buraya evimiz diyorlarsa, bu ilahi yaratıkların gözlerden son derece iyi gizlendikleri kesindi. Yedinci leşi, ölmeden önce Stark'a, diğerlerinin gemiyi Pasifik'ten geçirme planlarıyla kuzeye kaçtıklarını söyledi. Bunları Stark'a söylemesinin sebebi, eski dostlarından son derece nefret etmesi, ya da karnında kanı boşalan bir damar yüzünden ölmesi, ya da masumlara zarar vererek acısını hafifletmek istemesi değildi. Bunları Stark'a söylemesinin sebebi, Stark'ın onu karnından vurduktan sonra iki dizinden de vurması ve bir sonraki atışı da kasıklarına yapacağını söylemesiydi.

Sekizinci adam, Sacramento'da bir bardan kaçmaya çalışıyordu, Stark adamın boynuna .44 kalibre bir kurşun yapıştırarak kafasını uçurdu.

Dokuzuncu leşi, Stark'ı gafil avladı. San Francisco'da, bir otel odasının kapısının ardında bekliyordu. İki yüz kiloluk bir adamdı ve böyle bir herifin kapının ardına nasıl saklanabildiğinin sırrını düşünmeye vakti olmadı Stark'ın. Kocaman bir bowie bıçağı sallayarak çıktı, otuz santimlik bıçak Stark'ın sırtına sap-

lanmak üzereydi. Stark'ın .44'lüğü elinden düştü, o da zuladaki .22'lik revolveri çekip dokuzuncu leşin vücuduna beş kurşun sapladı. Adam bowie bıçağı sallayarak üzerine gelmeye devam ediyordu. Stark, .22'liği çekiç gibi savurdu, şansı yaver gitti, adamın şakağını içe doğru göçertti.

Onuncu leş, iki adamdan biriydi. Gemiyi, bir Gerçek Söz misyoneri olarak bir yıl önce Japonya'ya götüren adamdı. O olmasaydı, onuncu leş Stark'ın kendisi olacaktı.

İçlerinden birinin ölmesi gerekiyordu.

* * *

Jimbo dedikleri keşiş, Muşindo Manastırı'na akşama doğru döndü. Sohaku, daha kimseyi görmeden çocukların mutlu seslerini duydu. Gittiği her yerde, yakın köylerden bir çocuk gürühu düşerdi Jimbo'nun peşine.

"Daha gitme, Jimbo!"

"Hı hı, gitmem daha!"

"Vakit çok erken!"

"Bu otlar da ne işe yarıyor? Onları yemeyeceksiniz değil mi?"

"Büyükannem dedi ki akşam yemeğini bizimle yiyebilirmişsin Jimbo. İstemiyor musun yoksa? Keşişlerin yulaf lapasından bıkmadın mı?"

"Bir hikaye daha anlat! N'olur, bir tane!"

"Jimbo, Buda'nın meleklerinin Saf Ülke'den çıkıp sana Yol'u göstermelerini anlat!"

"Jimbo! Jimbo! Jimbo! Jimbo!"

Sohaku gülümsedi. Son ses Goro'nun sesiydi, köyün geri zekalı kadınının durgun zekalı oğlu. İri bir çocuktu, boyu Yamakawa Bölgesi'ndeki herkesten bir baş daha uzun, 20 kilo daha ağır olan Jimbo'dan bile iri. Jimbo gelmeden önce Goro inliyor-

du, figan ediyordu, haykırıyordu, çığlık atıyordu, ama konuşmuyordu. Şimdi bir sözcüklük bir dağarcığı vardı, sürekli de onu kullanıyordu.

"Jimbo! Jimbo!"

"Durun!" Jimbo kapıyla ulaştı. Bambu kargılarla silahlanmış, cephaneliğin çevresine konuşlanmış keşişleri gördü. Başkeşiş Sohaku, barikat kurulmuş kapı aralığının yanına oturmuş meditasyon yapıyordu. "Eve gidin," dedi çocuklara.

"Ne oluyor?"

"Ben de bakayım, ben de bakayım!"

"Bahse girerim o deli adam bu. Yine zincirlerinden kurtulmuş."

"Jimbo! Jimbo! Jimbo!"

"Kes sesini aptal! Onun adını biliyoruz."

"Eve gidin," dedi Jimbo, "yoksa yarın köye gelmem."

"Ah, hemen gidiyoruz, bütün eğlenceyi kaçırdık."

"Hı hı, geçen seferinde o deli, insanları duvardan aşağı atmıştı!"

Jimbo çocuklara haşin gözlerle baktı. "Yarından sonraki gün de köye gelmeyeceğim."

"Ah, tamam tamam. Hadi, gidelim."

"Ama yarın geleceksin?"

"Söz mü?"

"Söz," dedi Jimbo.

Kızların en küçüğü olan iki kız Goro'nun birer elini tuttu. Direnseydi onu yerinden bile kımıldatamazlardı. Ama Goro, kadınlara karşı her zaman itaatkar davranırdı. Yaşlı kadınlar, genç kadınlar, küçük kızlar. Belki de annesinin verdiği sert ya da yumuşak bir ders, gözenekli zihninin içinde iyi bir yer etmişti. Küçük kızlar onu çekiştirmeye başlayınca, direnmeden yürüdü.

"Jimbo!"

O durmuş, çocukların aşağıdaki vadiye inen dar yolda gözden kaybolmalarını izliyordu. Son çocuk da gidene kadar geri dönmedi. Maymun saati gelmiş, gün ışığı solmuştu. Akşam lapasını hazırlama vakti gelmişti. Dosdoğru mutfağa yöneldi. Olağanüstü durum onda merak uyandırmamıştı. Bilmesi gerekseydi, başkeşiş ona söylerdi.

Dikkat ve şükran duygularıyla dağlardan topladığı yabani otları yıkadı. Çok geçmeden, uzun yeşil yapraklar ince dilimlere ayrılacaktı. Lapayı süsleyecekler, basit yemeğe bir parça kutsal lezzet ve renk ekleyeceklerdi. Manastırda geçirdiği zamanda ayların, günlerin hesabını tutmayı bırakmıştı. Mevsimleri fark etmek daha kolaydı. Şimdi kıştı. Noel kışın olurdu. Belki de tam bugündü Noel. Jimbo, Hıristiyan değildi artık, ama Noel'i hatırlamakta bir zarar görmüyordu. Buda ile İsa'nın sözleri çok değişikti, ama ya söyledikleri? Pek o kadar da farklı değil, diye düşünüyordu.

"Jimbo, başkeşiş seni istiyor." Taro kapı aralığından bakıyordu. Keşiş kıyafetleri yerine tozluklarını, binici ceketini çekmiş, yol kıyafetlerini giymişti. Kuşağında iki kılıç vardı. Dışarıda bir at hafifçe kişniyordu.

Jimbo, Taro'yu takip ederek cephaneliğe vardı. Başkeşiş, Jimbo'ya işaret ederek yanına gelmesini söyledi. Taro'ya ise "Git," dedi. Taro başıyla selam verdi, atına atladı, kapıdan dört nala çıktı. Akşam inmek üzereydi. Taro, karanlığın içinde, düşman arazisinde, komşu Yoşino Bölgesi'nde at sürmek zorunda kalacaktı. Jimbo, arkadaşının güvenliği için sessiz bir dua okudu.

"Büyük metal canavarlar alevden damlalar tükürüyorlar." Barikat kurulu binanın içinden Şigeru'nun sesi geliyordu. "Her yerde yanan insan etlerinin kokusu var."

"Sence bu sözler kehanete benziyor mu Jimbo?" dedi Sohaku.

"Kehanet nasıl bir şeydir, bilmiyorum Muhterem Başkeşiş."

"Hıristiyanlığın kehanet dini olduğunu sanıyordum."

"Bilemeyeceğim. Ben Hıristiyan değilim."

"Ama Hıristiyan'dın," dedi Sohaku. "Şunları dinle. Kehanet mi bu?"

"Kahinler bazen çılgındırlar," dedi Jimbo, "ama bütün çılgınlar kahin değildir."

Sohaku kahkahayla güldü. "Ben ne çılgının ne de kahin. Benim sorunum bu." Lord Genji'nin talimatları açıktı. Amcası kehanetlerde bulunmaya başladı mı, derhal çağrılması gerekiyordu. Ama amcasının ne zaman kehanetler savurmaya başlayacağını bilmek de bütünüyle bir kehanet meselesiydi. Ya da çılgınlık meselesi. Dünü geçmişte, bugünü şimdi, yarını gelecekte gören bir lordun vasalı olmak ne denli kolay olurdu, kim bilir? Merhum Lord Kiyori, en azından disiplinli bir savaşçıydı. Torunu ve varisi ise Sohaku'nun görüşüne göre, samuray yöntemlerini talim etmek için çok az zaman ayırıyordu.

"Şogun yok," diyordu Şigeru. "Kılıç yok. Topuzlu saç yok. Kimono yok."

"Bunun kehanet olduğuna karar verdim," dedi Sohaku, "ve Lord Genji'ye haber gönderdim. Taro bir gece bir gün sonra Edo'ya ulaşacak. Yedi gün içinde de lordumuzla birlikte buraya varacak. O zaman onunla tanışacaksın."

"Böyle bir onuru hak ediyor muyum acaba? Lord Kiyori'nin kehanetindeki yabancı ille de ben olmak zorunda değilim."

Jimbo'nun bahsettiği kehanet, Yeni Yıl'da, Okumiçi klanının yaşamını sürdürmesinin anahtarını elinde tutan bir yabancının ortaya çıkacağını söyleyen kehanetti. Sohaku'nun pek inanmadığı bir kehanet. Ne de olsa, eğer Lord Kiyori geleceği bu kadar iyi görebiliyor olsaydı, kendisine yapılan suikastı engellemez miydi? Ancak ondan kehanetlere inanması istenmiyordu. Sadece

amiri lordun emirlerine uyması isteniyordu. Bu emirler bir parça sorgulanmaya açık olsa bile. Ama sorgulanmaya ne kadar açıktı, Sohaku karar vermemişti daha.

"Klanımızın tanıdığı tek yabancı sensin," dedi Sohaku. Yeni Yıl olmak üzere. Başka kim olabilir ki?" Şu anda, Şigeru ile çok daha fazla ilgileniyordu. Sohaku'nun onu gafil avlayıp yeniden yakalama şansı vardı. Aksi halde, Lord Genji geldiği zaman akla gelen en sıkıntılı konumda olacaklardı. Klanın en iyi süvarileri kabul ediliyorlardı. Oysa deli bir geveze tarafından, kendilerine emanet edilen bir adam tarafından kendi cephaneliklerinin dışına kilitlenmiş durumdaydılar.

"Lord Şigeru'nun yemeğini hazırlayacağım." Jimbo başıyla selam verip mutfağa yöneldi. Onların geleneklerini, bunca kısa bir süre içinde çok iyi öğrenmişti. Sohaku'nun en çok etkilendiği şey, onun dillerini bu denli hızlı öğrenmesiydi. Amerikan konsolosu Townsend Haris, dört yıldır Japonya'da oturmasına rağmen, Japonca'sı, birkaç sözcüğü kötü bir telaffuzla söylemekten ileri gitmiyordu. Diplomatı Edo'daki yeni meskeninde ziyaret eden Lord Kiyori'ye eşlik ettiği sırada kendisi de buna tanık olmuştu Sohaku. Oysa Jimbo, bir yıl içinde, neredeyse Japonlar gibi konuşuyordu.

"Her yerde biçimsizlik. Doğumla, kazayla, tasarıyla." Sohaku, içeriden gelen mırıltıları dinliyordu hâlâ. Şigeru'yu şimdi yakalamayı başaramazsa, yarın ya da öbür gün başaracaktı kuşkusuz. Delilerin bile uykuya ihtiyacı vardı.

* * *

Mucizeler durmaksızın birbirini izliyordu; görüntü, anlayış ve güç mucizeleri.

İsa'yla birlikte suların üzerinde yürüyordu.

Musa'yla birlikte yanan çalıların önünde duruyordu.

Cebrail'le birlikte Mahşer meydanının üzerinde uçuyordu.

Kutsal arzuyla yeniden canlanıyor, bu kez başka bir yerde uyanıyordu, Japon dilini anlama yeteneği bahşedilmiş oluyordu ona. Efemine savaş ağası konuşmaya başladığı zaman, Cromwell onu anlayabiliyordu.

"Yan odaya çekilelim mi?" diyordu Genji. "Bu hanımlar Bay Cromwell'le ilgilenirler. Bir değişiklik olursa bizi çağırırlar."

Emily başını iki yana sallıyordu. "Uyanınca beni görürse rahatlar."

"Pekala. Oturalım o zaman."

Artık mucizelere alışmış olan Cromwell, duyduğu sözler karşısında hayretten serseme dönmüştü. Kendisini en çok şaşırtan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Emily'nin de onun gibi yalan yanlış yabancı hecelerin anlamını çözmesi mi, yoksa savaş ağasının, kızın ağzından çıkan İngilizce sözcükleri anlaması mı? Büyük işaretler, alametler arasında en büyüğü Babil'in lanetinin mahvı değil miydi? Cromwell gözlerini açtı.

Emily ona gülümsüyordu. Neden yaşlar dökülüyordu kızın yanaklarından? "Zephaniah," dedi Emily.

O da kızın adını söyleyecek oldu. Ama sözcükler yerine sıcak bir sıvı doldurdu ağzının içini.

"Ah, Tanrım," dedi Emily. Sımsıkı yumruk haline gelmiş kendi elleriyle kendi ağzına vurdu. Stark tutmasaydı sandalyesinden aşağı yuvarlanacaktı.

"Oturt onu," dedi Stark, "yoksa kendi kanında boğulacak."

Genji, Cromwell'i kollarına alarak titreyen bedeni yatağın üzerinde kaldırdı. Kolları yaralı adamın göğsüne sarılır sarılmaz, kimonosunun yeni, Cromwell'in kasılmalar içindeki boğazından dökülen koyu damlalarla kapkara oldu.

"Lordum!" Saiki öne atıldı. "Lütfen ona dokunmayın! Yabancının bozuk kanı sizi zehirler!"

"Ona yaşam veren kan bu," dedi Genji. "Senin benim kanımdan farklı değil."

Stark, Emily'nin korkuyla kaskatı kesilmiş bedeninin daha da kasıldığını hissetti. Sarsıntı geçiriyordu.

"Emily," dedi. Sonra kızın başını omzuna alarak, Cromwell'den uzağa çevirdi. Kızın yumuşadığını hissediyordu. Adama sarıldı. Yüzünü adamın göğsüne gömüp ağlamaya başladı. Stark, kızla birlikte odadan dışarı çıktı. Biraz ötede küçük bir bahçe vardı. Kızı oraya götürdü. "Gel. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

Bahçeye çıkan holde, Stark ve Emily'nin yolları, onların az önce çıktığı odaya doğru koşturan iki adamla kesişti. İkisi de ikişer samuray kılıcı kuşanmıştı, ama ikinci adamın başı tıraşlı, elbiseleri kaba ve basitti. Büyük bir aceleyle, çok uzak bir yoldan gelmiş olmalıydı. Tozla karışan ter, adamın yüzünde çamura dönmüştü.

"Hayır, Matthew Kardeş," dedi Emily. "Zephaniah'ı yalnız bırakamam."

"Zephaniah Kardeş artık yalnız değil," dedi Stark. "Kurtarıcısının evindeki erdemli ev sahipleriyle birlikte."

* * *

Saiki dehşet içindeydi. Yabancı, kanlı salgılarını Lord Genji'nin her tarafına bulaştırmıştı. Daha kötüsü, onun kollarında ölmüştü. Şinto rahiplerini derhal çağırıp lordu temizletmeleri gerekiyordu. Sonra, ceset kaldırılır kaldırılmaz odanın da kötü ruhlardan kurtarılması gerekiyordu. Çarşaflar, yatak, mobilyalar, *tatami* hasırları; hepsinin kaldırılıp yakılması gerekiyordu.

Saiki'ye kalsa aldırmazdı. Ona göre bütün dinler peri masallarından ibaretti. Ama, bu eski batıl inançlara karşı çok duyarlı oluyorlardı bazıları.

"Lordum," dedi Saiki, "yabancıya artık yardım edemezsiniz. İzin verin de cesetle ilgili işleri görsünler."

"Ölmedi," dedi Genji, "sadece uyuyor."

"Uyuyor mu?" İmkansız. Saiki iyice öne eğildi. Yabancıdan yükselen berbat kokular midesini bulandırdı. Ama ağır ağır kalkıp inen bir göğüs gördü, koca burundan dışarı çıkan hafif bir ıslık duydu.

Genji, Cromwell'i Hanako'ya ve diğer hizmetçilere devretti. "Dr. Ozawa dönene kadar oturur vaziyette tutun. Yine boğazı tıkanırsa, temizlemek için ne gerekiyorsa yapın, mecbur kalırsanız elinizi sokup temizleyin."

"Baş üstüne lordum," dedi iki hizmetçi kadın. Yabancının bedeninden yükselen berbat koku karşısında ağızlarını tıkamamak için kendilerini zor tutuyorlardı. Lordlarının huzurunda herhangi bir memnuniyetsizlik işareti göstermek, saygı kurallarının bağışlanmaz biçimde ihlali demekti.

"Yüzündeki sükunete bak," dedi Genji, Saiki'ye. "Sağaltıcı rüyalar görüyor. İnanıyorum ki yaşayacak."

"Bu mucize olur."

"O bir Hıristiyan. Onun dini, mucizeler dini."

"Henüz ölmedi lordum. Ama bu, ölmeyeceği anlamına gelmez. Her tarafından ölümün pis kokusu geliyor."

"Belki de gelen koku ölümün kokusu değildir. Bütün bu deniz yolculuğu boyunca banyo yapmış olduğundan kuşkuluyum. Bu pis kokunun kaynağı da muhtemelen bu."

Çevre gözcü kulesinden bir samuray kapıda bekliyordu. Genji o tarafa bakınca başıyla selam verdi.

"Lordum, bir atlı acil bir haber getirmiş."

"İçeri alın." Ona kalsa bu kanlı kıyafetleri çıkarıp banyo yapmak isterdi; ama şimdilik beklemesi gerekiyordu.

Giydiği kaba kıyafetlere ve tıraşlı başına rağmen, haberci tanıdık biriydi. Adı, Taro'ydu. Altı ay önce, onunla birlikte Akaoka Bölgesi'nin en iyi iki düzine süvarisi eski şeflerinden kutsal emirler almışlardı. Taro'nun gelebileceği tek yer, şimdiki durakları olan Muşindo Manastırı'ydı, gelip verebileceği tek bir haber vardı. Genji'nin bunu sormasına gerek yoktu.

"Lordum," dedi Taro. Bir an durup tıkanan soluğunu toparlamaya çalıştı. "Şef Tanaka..." Yine durdu, özür dilemek için başını eğdi. "Yani Başkeşiş Sohaku, talimatlarınızı bekliyor."

Genji başıyla onayladı. "Kırlarda durum nasıl?"

"Yoşino Bölgesi'nde hareket halinde pek çok birlik var lordum. Gizlenmek için birkaç kez yoldan ayrılmak zorunda kaldım."

"Daha kesin sözcüklerle konuş, Taro," dedi Saiki haşin bir sesle. "Keşifçi eğitimi görmedin mi sen?"

"Gördüm efendim." Taro kafasının içinde hızlı bir hesap yaptı. "İç Deniz'e doğru giden ana yolda, güneye doğru at süren beş yüz atlı tüfekli, yanlarında da dört kuşatma topu vardı. Üç tugay halinde üç bin piyade vardı, onlar da aynı yöne doğru, geceleri ilerliyorlardı."

"Pekala Taro. Bir şeyler iç ve bir saat içinde at binmeye hazır ol."

"Baş üstüne lordum."

Saiki tısladı. "Yoşino, Kurokawa'nın müttefiğidir. O bölgeyle sizin bölgeniz arasında daracık bir İç Deniz parçası var. Büyükbabanızın ölümünden yararlanmak istiyor olabilirler."

"Bundan kuşkuluyum. Şogun, Akaoka'ya saldırmalarına izin vermeyecektir. Yabancıların gereksiz iç huzursuzluklardan dolayı tehlikeye girmesi onu çok endişelendiriyor."

"Şogun'un bir hükmü yok," dedi Saiki. "Ona Büyük Barbar Fatih Başkumandan diyorlar ama, bu unvanın ağırlığı da onun ağırlığından fazla değil; danışman olarak ödleklerle geri zekalıları seçmiş on dört yaşındaki bir oğlan çocuğu o."

"Atalarının gücü onda olmayabilir," dedi Genji, "ama hiçbir lord onun otoritesini böyle aşikar biçimde çiğnemeye cesaret etmez. Kimsenin de sözü edilmeye değer bir deniz kuvveti yok." Düşünceli bir biçimde durakladı. "Aslına bakarsan iyi haber bu. Dikkatlerini batıya bu denli yoğunlaştırmışken, kuzeye gitmek çok daha az tehlikeli olur."

"Lordum, eminim bizzat manastıra gitmeye niyetiniz yoktur?"

"Gitmek zorundayım. 'Başkeşiş Sohaku talimat bekliyor,' demek, bizzat benim ilgilenmem gereken bir sorun var demektir. Endişelenme Saiki. Alay halinde yolculuk etmeyeceğim. Bu çok fazla dikkat çeker. Taro ile birlikte, tebdili kıyafet gideceğim." Genji odaya bakındı. "Hidé ve Şimoda da gelecek."

İki adam başlarını eğdi. "Baş üstüne lordum. Teşekkür ederiz. Yolculuğa hazırlanalım."

"Yay alın, ama ateşli silah almayın," dedi Genji. "Zırh da yok. Öylesine, ava çıkıyormuşuz gibi. Kıyafetlerinizde sorguç olmasın."

"Baş üstüne lordum. Anladık ve itaat edeceğiz." Hidé ve Şimoda aceleyle odadan dışarı çıktılar.

Saiki dizlerinin üzerinde ilerledi, sonra yerlere kadar eğildi. "Lordum, lütfen bir kez daha düşünün. Daha bir saat önce canınıza kastedildi. Yabancı konuklarınızdan biri ciddi biçimde yaralandı. Şu an bütün Edo biliyor bunu. Böyle bir vakitte, kim ava çıkar? En inanılmaz bahane. Kimse inanmaz buna."

"Sana katılmıyorum. Ciddiyetsiz bir eğlence düşkünü olarak şöhretim, tam da bunu gerektirir."

"Lordum, hiç olmazsa size eşlik etmeme izin verin," dedi Saiki.

"Veremem. Sen de bizimle gelirsen son derece ciddi görünürüz. Oysa bunu hiç istemiyoruz."

Samuraylardan biri buna gülecek oldu, ama Saiki, ateş saçan gözlerle dönünce kaskatı kesildi.

"Üstelik," dedi Genji kendi gülmesini bastırarak, "burada kalıp, başka saldırılara karşı konuklarımızı koruman gerek." Cromwell'e baktı. Adamın inik göz kapaklarının ardında bir düş dansına durmuştu gözleri.

"Diğer ikisi nerede?"

"İç bahçedeler, lordum," dedi muhafızlardan biri.

"Kağıt getirin," dedi Genji. Kağıt geldiği zaman İngiliz dilinde kısa bir not yazdı. "Sevgili Bayan Gibson ve Bay Stark, kısa bir süre içinde buradan ayrılmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm. Sizinle kalması için bir hanım dostumu göndereceğim. Onun İngilizcesi benimkinden de kötü ne yazık ki, ama ihtiyaçlarınızın karşılanmasını sağlayacaktır." Soyadından önce adını yazarak, yabancılarınki gibi bir imza attı. "Saygılarımla, Genji Okumiçi."

* * *

Heiko, Şogun'un casus başıyla buluştuktan sonra, Edo'nun doğu kenarındaki Ginza ormanlarında, Tokaido Yolu'ndaki Yeni Köprü'ye yakın köşküne döndü.

"Banyonuz hazır," dedi Saçiko başıyla selam vererek.

"Teşekkür ederim." Heiko hızla soyundu, üzerine basit bir pamuklu giysi attıktan sonra banyoya yöneldi. Günün hangi vakti olursa olsun, Kawakami'yle buluştuktan sonra banyo yapardı. Bugünse, her zamankinden daha çok ihtiyaç duyuyordu temizlenmeye.

Verdiği rapor, unutmayı tercih edeceği görüntüleri hatırla-

mak zorunda bırakmıştı onu. Genji'nin amcası Şigeru'yla birkaç kez karşılaşmıştı. Bunların hiçbirinde de sıradışı bir şeyin işareti yoktu. Nasıl bir çılgınlık, kendi varisi olan altı yaşındaki tatlı bir çocuk da dahil olmak üzere bütün ailesini katletmeye götürmüş olabilirdi ki onu? Kişisel bir sıkıntı illetinin mi, yoksa bütün soyuna yönelik ölümcül bir lekenin mi işaretiydi bu? Sevgili Genji'si de mi çıldıracaktı bir gün?

"Bana söylediğin her şeyi ispat edebilir misin?" diye sormuştu Kawakami.

"Hayır lordum."

"Öyleyse tüm bunlar tahminden ibaret."

"Ölümler tahmin değil lordum, sadece nasıl öldükleri tahmin. Şigeru'nun kayınbabası Yoritada'nın, onu ziyarete gelen kızı Umeko ve üç çocuğu da dahil olmak üzere bütün hane halkıyla beraber Tosa Dağı yakınında bir çığda öldüğü bildirildi. Onlar yokken, kazayla çıkan bir yangının ikametgahlarını kül ettiği söylendi. İlk bakışta umulmaz bir durum gibi görünse de, kan dökülüş olması son derece olası."

"Bazen tesadüfler olur," dedi Kawakami.

"Olur lordum."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır lordum. Başka şeyler de var. Bu sabah yabancı gemi *Betlehem Yıldızı*'nın gelmesi Lord Genji'yi heyecanlandırdı. Geminin yükünün ne olduğunu söylemedi ama." Heiko bir şeyleri ele vermiş olmaktan korkmuyordu. Bu vakte dek Kawakami'nin diğer casusları bunu da, bundan fazlasını da çoktan anlatmış olmalıydı. "Genji, ejderha saatinde limana gitmek üzere ayrıldı."

"Geminin yükü insandı," dedi Kawakami. "Gerçek Söz mezhebinden gelen yeni Hıristiyanlar. Bu, Lord Genji'nin bir Hıristiyan komplosuna dahil olduğunun işareti olabilir."

Heiko kıkırdadı. "Onun gibi birinin bir komploya dahil olması öyle komik ki. Onun ilgisini çeken şeyler kadınlar, şarap ve müzik. Ortada bir komplo varsa, merhum Lord Kiyori'nin komplosudur o kuşkusuz. Onun ölümüyle birlikte komplo da ölmüş olmalı."

"Avcılık da ilgisini çekmiyor mu? Av, savaşçı geleneğimizin bir parçasıdır."

Heiko yine kıkırdadı. "Sizin savaşçı geleneğinizin bir parçasıdır belki Lord Kawakami, çünkü siz gerçek bir samuraysınız. Lord Genji ne zaman ava çıksa, eli boş dönüyor."

"Görünüş seni bu denli etkilemesin," diye uyardı Kawakami. "Bu hepimizin çıkarına olur."

Heiko pişman bir yüzle başını eğdi. "Haklısınız lordum." Kawakami'nin kendi ağzından çıkana inanıp inanmadığından şüpheliydi. Büyük olasılıkla, Şogun'un klanı gibi Okumiçi klanının da çöküşün son aşamasında olduğunu düşünüyordu. Geçmiş günlerin Büyük Lordlarından bir şeyler taşıyan son kişi büyükbaba Kiyori idi. Oğul Yorimasa, genç yaşta ölen yozlaşmış bir afyon bağımlısıydı. Torun Genji ise tıpkı Heiko'nun tarif ettiği gibiydi. Okumiçi ailesinden, yaşayan ve gerçekten tehlikeli tek kişi olan Şigeru ise akıl hastasıydı. Bu, Genji'nin hayatını kurtarmaya yeterli bir sebepti belki. Kimseyi tehdit etmiyorsa, öldürülmesini emretmenin de sebebi olmazdı.

Düşünceler içinde banyo dairesinden çıkarak birkaç küçük adım attı. İnce pamuk sabahlığın altındaki teninin tüyleri diken dikendi, üstelik soğuk yüzünden değildi bu. Dikdörtgen şeklindeki yüksek banyo teknesindeki sıcak sudan buharlar yükseliyordu. Ağaçların arasında bir kuş ötüyordu yalnız başına. Olağandışı hiçbir şey yoktu. Onu böyle bütünüyle tetikte tutan neydi peki? Belki rastlantı eseri, belki de iç güdüyle bir isim geldi dilinin ucuna.

"Çık dışarı Kuma," dedi. "Seni öldürmeyeceğim. En azından bugün."

Banyo dairesinden koca göbekli bir kahkaha duyuldu. Kuma dışarı çıkarak başıyla selam verdi.

"Öyle kızgın bakma Hei-çan," dedi Kuma, dostların kullandığı küçültme eki "-çan"ı kullanarak. "Yeterince uyanık olup olmadığını sınadım sadece."

"Ben çıplakken de sınamaya devam ettin, öyle mi?"

"Lütfen," dedi Kuma gücenmiş bir ifadeyle. "Ninjayım ben, yozlaşmış bir dikizci değil." Geniş yüzünde kocaman bir sırıtma belirdi sonra. "Gizlendiğim yerden sana bakmamın tek amacı seni sınamaktı, o kadar."

Heiko, Kuma'nın yanından geçip banyo dairesine girerken gülüyordu. "Arkanı dön lütfen." Kuma onun isteğine uyunca sabahlığını çıkarıp banyo yapmaya başladı. Teknenin yanında ayakta duruyor, küçük bir kovayla çektiği suyu üzerine döküyordu. Suyun son derece yüksek sıcaklığıyla fazla dolan bedeni titremekteydi.

"Kawakami iki hafta önce bulduğum ilk fırsatta Genji'yi vurmamı istedi," dedi Kuma sırtını titizlikle banyo yapan kadına çevrili tutarken. Bu sabah neredeyse işi bitiriyordum." Çıkan sesleri dinleyerek suyun ne zaman Heiko'nun bedenine, ne zaman yere çarptığını anlıyordu. Ona kalırsa, bedeninin hangi parçasına çarptığını da anlayabilirdi. Şimdi, su sesinin ani bir kesintiye uğramasından, söylediği sözlerin Heiko'yu huzursuz ettiğini anlamıştı.

"Epey şaşırdım," dedi Heiko. Sesi her zamanki gibi gelişigüzel çıkıyordu, kısacık bir duraklamadan sonra da banyosuna devam etmeye koyulmuştu. "Kawakami bu görevin bana düşeceği izlenimini vermişti."

"O öyle çapraşık bir adamdır ki, gerçeğin küçücük bır parçasını açığa vurur yalnızca," dedi Kuma. "Bu çapraşık tutumları yüzünden kendisi bile ne yaptığını bilmiyor olabilir. Bugün buluştuk, ama aynı şeyi bir kez daha denememi emretmedi. Galiba o da Genji'nin ölmesini isteyip istemediğinden emin değil."

"Bu, işleri daha da karıştırıyor," dedi Heiko.

Kuma, kızın sesindeki rahatlamayı duymuştu. Bu da bir süredir şüphelendiği şeyin doğru olduğunu gösteriyordu. Heiko, Lord Genji'nin âşığı rolünü fazlaca iyi oynuyordu anlaşılan.

"Umarım hedefinin yanı sıra kendini de kandırmıyorsundur."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ona özen gösteriyorsun."

"Elbette göstereceğim," dedi Heiko. "Özen göstermesem her şeyi anlar. Onun gibi hassas birini kandırmak öyle kolay değil, hele de böylesi sıkı fıkı yaşadığımız koşullarda."

"Ama gerektiği zaman onu öldürmeye hazırsın, değil mi?"

"Yalnızca ahmaklar, hareketlerini aşka göre ayarlar," dedi Heiko. "Sen bir ahmak mı yetiştirdin yoksa?"

"Umarım öyle bir şey yapmamışımdır," dedi Kuma banyodan gelen daha yumuşak sesleri dinlerken. Heiko sabunlanıyordu. "Her neyse, galiba Kawakami bütünüyle farklı başka bir plan hazırlıyor, bu plan da Genji'nin bir an önce öldürülmesinden daha öncelikli."

"Ya? Ne planı?"

"Henüz bilmiyorum," dedi Kuma. "Planın seninle bir ilgisi olmalı. Bilmiyor musun?"

"Hayır." Heiko durulanıyordu. Temiz vücuduyla derin ahşap tekneye girdi. Su çok sıcaktı. Teknenin dibine oturdu, su boynuna geliyordu. "Şimdi dönebilirsin."

Kuma döndü. Heiko'nun yüzündeki makyajlar silinmişti, uzun saçları ıslak ve açıktı, bir zamanlar tanıdığı küçük kıza benziyordu şimdi. Ne inanılmaz yüzdü bu ve trajediye ne denli yakındı.

"Kawakami'nin fikrini değiştirmesinin, Genji'nin büyükbabasının ölümüyle, bir de amcasının ortadan kaybolmasıyla ilgisi olabilir," dedi Heiko.

"Belki," dedi Kuma. "Eğer o raporlar doğruysa, bu durumda, Okumiçi klanı felaketin eşiğinde demektir. Şimdiki patronumuzun sevdiği zalimce kötülükler için mükemmel bir ortam bu. Patronumuzdan bahsetmişken, onu hafife alma Sana güvenmiyor."

"O kimseye güvenmiyor. Yaşamının amacı bu. Güvensizlik."

"Sana dikkat etmemi söyledi. Galiba sana normalden biraz daha az güveniyor. Dikkatli ol Hei-çan."

"Senin bana dikkat ettiğinden emin olmak için sana dikkat eden kimse de var mı?"

Kuma güldü. "Güvenmediği kişi sensin, ben değilim."

"O kadar emin misin? Kuşkularını kuşkulandığı kişilere söyleme alışkanlığı yoktur zaten." Heiko başından aşağı su boşalttı. "Takip edilip edilmediğine baktın mı?"

Kuma ayağa fırladı. "Kahretsin. Haklısın. Daha dikkatli olmam gerek. Geldiğim yolu kontrol etsem iyi olacak. Kendine dikkat et Hei-çan."

"Sen de Kuma Amca."

Kuma, gerisin geri Edo'ya giderken, geçmişe dair düşüncelere dalmıştı. On beş yıl önce ona emanet edilen küçük kız, neredeyse dayanılmaz güzellikte bir kadındı şimdi. Ne de hızlı geçiyordu zaman? Kuma Amca diyordu ona. Gerçeği bilmesi gerekiyordu. Yeterince büyümüştü artık. Bu, emirleri çiğnemek demekti, ama Tanrı cezasını versindi emirlerin. Kuma kendi ken-

dine gülümsedi. Yalnızca ahmaklar hareketlerini aşka göre ayarlar, demişti değil mi? Öyleyse ben ahmağın tekiyim, diye düşündü Kuma. Bu on beş yıllık eğitim süresi boyunca, hiçbir zaman sahip olmadığı kızı gibi sevmeye başlamıştı Heiko'yu. Göreviyle sevgisi arasında bir çatışma çıkarsa, hangisini seçeceğine dair en ufak kuşkusu yoktu.

Evet, Heiko gerçeği bilmeliydi. Bir dahaki buluşmalarında söyleyecekti ona. Onun için çok güç olacaktı kuşkusuz. Dünya daha güzel bir dünya olsaydı, bunu bilmesi hiç gerekmeyecekti. Dünyaların en güzelindeyse bunun hiçbir önemi olmayacaktı. Ama bu dünya daha güzel bir dünya değildi, sayısız dünya içindeki en güzel dünya da değildi. O en güzel dünya Sukhavati'ydi, Amida Buda'nın Saf Ülkesi. Bir gün hepsi orada yaşayacaktı.

Ama bugün değil.

* * *

Heiko, Kuma gittikten sonra birkaç dakika daha ıslak kaldı. Yaşam ne denli kırılgan, diye düşünüyordu, ne akla gelmez ihtimallerle dolu. Böbürleniyoruz, sahneye çıkmış oyuncular sanıyoruz kendimizi, kendi oyunlarımızı yazan, kendi repliklerimizi kendi aklımıza geldiği gibi söyleyen dehalar, kocaman kurguları, en kurnazca düzenlenmiş ayrıntıları değiştirmek için gözümüzü kırpmamız yeter sanıyoruz. Tahtadan yontulmuş Bunraku kuklaları da böyle sanıyordur belki. Her hareketlerini yöneten kuklacıları fark etmiyorlardır bile.

Bedenini örten sudan buharlar yükseliyordu. Ama acı veren bir soğuk hissediyordu kemiklerinin iliğinde. Genji bugün ölebilirdi ve o bunu öğrendiği zaman, her şey olup bitmiş olabilirdi.

Banyodan sonra uzun saçlarını atkuyruğu şeklinde bağladı. Köylü kıyafetleri giydi, güzelliğine bu solgun kış güneşinden bi-

le zarar gelmesin diye, teninin her santimetresini örttü. Sonra bahçeye çıkıp kış kavunlarının çevresindeki toprağı işlemeye koyuldu. Bahçesinde çalıştığı zamanlarda, yaptığı işten başka hiçbir şey gelmezdi aklına. Cinayet de, ihanet de, aşk da.

Güneyden doğru gelen dört atlıyı gördüğü zaman güneş gökyüzünün orta noktasını çoktan geçmişti.

* * *

Genji atından aşağı bakıyordu. "Saygıdeğer köylü kadını, buralarda meşhur bir Edolu güzelin yaşadığını duydum. Bana onun meskenine giden yolu gösterebilir misin?"

"Edo çok uzakta," dedi Heiko, "güzellikse uçucu, meskene gelince, bütünüyle fani. Bunun yerine size, bu soğukta içinizi ısıtacak sıcak bir çorba versem?" Eliyle bahçeyi gösterdi. "İşte şu kış kavunlarıyla yaptım çorbamı." Genji'nin karşısına çıkacağı aklının ucundan geçseydi, böyle cazibeden uzak bir tarzda giyinmezdi hayatta. Bu sabah Genji'nin bütün dikkati yabancılara yönelikti. Onları karşılamak üzere bizzat limana gitmişti. Günün geri kalanında şehirde oyalanması bütünüyle makul bir olasılıktı. Ama işte bu öğleden sonra, burada karşısına çıkıvermişti; bütün emareler, avlanmak üzere tepelere gittiğini gösteriyordu; görünürde ise hiçbir yabancı yoktu. Sevinci de utancı kadar büyüktü gerçi. Genji yaşıyorsa o da yaşıyor demekti ve işte burada, birlikteydiler. Kuma'nın bu sabah söylediklerinden sonra, bu beklenmedik anların değerini içinde hissediyordu.

"Toprak işlerindeki beceriniz hayranlık uyandırıyor," dedi Genji. "Daha dengeli, daha uyumlu bir dünyada yaşasaydık, çiftçilik sanatını böylesine iyi icra eden bir kadın, sadece yatak odası sanatında değil, başka alanlarda uzman olan kişilerden de değer görürdü."

"Çok naziksiniz iyi efendim." Heiko, yanaklarında beliren renkleri gizlemek için yerlere kadar eğildi. "Ama ben sizi daha fazla tutmayayım. Eminim meşhur kadınınızla olan randevunuz için sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Kış kavunu çorbası mı, destansı güzellik mi?" dedi Genji. "Zor bir seçim gerçekten de." Kızın huzursuzluğu onu şaşırtıyordu. Oysa Heiki her zaman, öylesine kendinden emin olurdu ki. Şimdi süslü giysilerinin dışında, elinde çapa, sıradan bir köylü gibi toprağı işliyordu. Onu böyle gafil avladığı ilk miydi? Öyleydi galiba. Bu anın tadını mümkün olduğunca çıkarmaya karar verdi.

"Bilge bir adam, her zaman çorbayı seçer", dedi Heiko, "hele de böyle soğuk bir günde." Genji'nin kendinden memnun yüz ifadesi müthiş rahatsız ediyordu Heiko'yu. Bunu fark etse daha da memnun olurdu mutlaka. Ama onun memnuniyetini artırma niyetinde değildi hiç.

"Acaba? Gerçek bilgelik güzelliğe götürür, değil mi? Vücudu ve ruhu daha fazla ısıtacak olan şey nedir?" Heiko'yu çiftçi kıyafetleri içinde makyajsız yakalamıştı, bu doğruydu. Ama bu zafer ona mı aitti gerçekten? Bin yıl öncesinin bir Heian çağı prensesi gibi sırtından aşağı dökülüyordu parlak saçları Heiko'nun. Pudranın, rujun ve diğer yapay kozmetik maddelerin olmaması değerini hiç de düşürmüyordu üstelik. Tersine, kızın genellikle gizlediği doğal kişiliği Genji'yi, onun apaçık fiziksel çekiciliğinden çok daha fazla sersemleştiren bir canlılık ve parlaklık veriyordu Heiko'ya.

"Yalvarırım, lordumuz bu bilginin yanlış olabileceğini de aklına getirsin," dedi Heiko. "Güzellik, en sert kış gününden daha soğuk olabilir. Isıtan aşktır, güzellik değil."

"Güzel söyledin köylü kadını." Genji, bu uzun bekleyiş yüzünden sabırsızlanan atını sakinleştirdi. "Böylesine doğru sözle-

ri Edolu geyşaların hiçbirinden duymamıştım. Biri hariç."

"Lordumuz çok nazikler." Heiko, Genji'ye gülümsedi. Bu basit iltifatla, onurunu geri vermişti Genji.

"Çok nazik olan sizsiniz," dedi Genji, kadının gülümsemesine gülümsemeyle cevap verirken. "Bu Ginza ormanlarında gizlenmeniz de çok güzel. Kısa bir süre sonra buraya bir süvari komutanı gelecek, yedeğinde de iki at olacak. Biri sizin için, biri hizmetçiniz için. Rica ediyorum, onunla birlikte Edo'ya dönün, orada, bu yeteneklerinize daha uygun bir ortam bulacaksınız."

"Böyle bir alicenaplığı nasıl reddedebilirim?" dedi Heiko.

"Acaba beni cömert sanmaya daha ne kadar devam edeceksiniz. İhtiyaç duyduğumuz yetenekleriniz arasında İngiliz dilini kullanmanız da var."

Ah, olamaz! Şimdi her şey anlaşılmıştı. Genji, birtakım acil durumlar yüzünden yabancı konuklarından uzaklaşmak zorunda kalmıştı. Heiko'dan da, kendisi yokken, onlara tercümanlık ve dostluk etmesini istiyordu.

"Elveda Heiko." Dizginleri çekerek atının başını Yeni Köprü yönüne çevirdi. "Bir hafta içinde geri döneceğim."

"Bekleyin! Lord Genji!" Heiko, ona doğru birkaç adım attı. "Hiç İngilizce konuşmadım ki ben; sadece birkaç sözcük, o da sizinle. Beni yabancılarla nasıl yalnız bırakabilirsiniz?"

"Çok alçakgönüllüsün. Bana gösterdiğinden çok daha fazla beceriye sahip olduğundan eminim. Şimdi beni haklı çıkarmak için bir fırsatın var."

"Lord Genji!"

Genji, eyerin üzerinden bir baş selamı vermekle yetindi; ardından atını dizginledi ve peşinde üç yoldaşıyla birlikte dörtnala uzaklaştı.

Saiki, yanında iki yedek atla geldiği zaman, Heiko, Saçi-

ko'nun yardımıyla uygun bir görüntüye kavuşmuştu bile. Hırçın, yaşlı samuray, Edo'ya at sürerken, ikisine de tek bir söz etmedi. Böylesi daha iyiydi. Heiko, aylak sohbetler edemeyecek kadar karışık bir ruh hali içindeydi.

* * *

O gece, Genji ve adamları, Kanto Ovası'nın kuzey kenarındaki bir çiftlik evinde kaldılar. Ertesi gün, Genji'nin yeminli düşmanlarından Lord Gaiho'nun bölgesi Yoşino'ya gireceklerdi.

Kişisel bir düşmanlıkları yoktu. Aslına bakılırsa, Genji, Gaiho'yu görse tanır mıydı, bundan da emin değildi. Hafızasını zorlayacak olsa da, hiçbir ayrıntısı olmayan puslu bir görüntü buluyordu yalnızca. Altmış yaşlarında, sağlam, neşeli bir adam. Yetmiş mi yoksa? Burnu sivri miydi, küt mü? Saçları siyah mıydı, kır mı? Siyahtır herhalde, diye düşündü Genji; boyuyordur. Bu kibirliliğin işaretiydi kesinlikle. Demek ki Gaiho, sağlam ve neşeli olmasının yanı sıra kibirliydi aynı zamanda. Birbirlerini en son ne zaman görmüşlerdi ki? Yaklaşık üç yıl önce, Tokugawa Yemoçi'nin Şogun ilan edilmesi sırasında. Odanın karşı köşelerinde oturuyorlardı, dolayısıyla Gaiho'yu şöyle bir görmüştü, o kadar. Aslında şu an aklındaki görüntünün Gaiho'ya ait olduğundan da emin değildi. Ama bu yabancı, fırsat bulduğu anda, en ufak bahaneyle Genji'yi öldürürdü.

Yaşadıkları süre boyunca Genji'nin ailesi ile onun ailesi arasında hiçbir şey geçmemişti; babalarının, büyükbabalarının, hattâ büyükbabalarının babalarının zamanında da. Kimse diğerine hakaret etmemişti, trajik aşklar yaşanmamıştı; arazi, nüfuz ya da onur çatışması olmamıştı. Mesele basit ve tekti. Ülkenin iki yüz altmış bölgesinde hüküm süren bütün klanların meselesiyle aynıydı. Mesele, Sekigahara'ydı.

Sekigahara, batı Japonya'da özel bir önemi olmayan küçük bir köydü. Yine de orada, Go-yozei'nin on dördüncü imparatorluk yılında gerçekleşen bir olay, hepsinin yaşamında hükmünü sürmeye devam ediyordu. Sonbaharın sonlarında bir sabah, sis kalkıp don düşerken, iki yüz bin samuray, iki dev orduya bölünüp, bu köyün yakınında savaşa tutuşmuşlardı. Samurayların yarısı, Kanto Büyük Lordu Tokugawa Ieyasu'nun peşindeydi. Diğer yarısı ise Batı Japonya Naibi Işida Mitsunari'nin bayrağı ardında toplanmıştı.

Genji'nin atası Nagamasa, Işida'nın yanında saf tutmuştu. Savaştan bir ay önce, rüyasında, Tokugawa klanının mirasçısı oldukları Büyük Lord konumu da dahil olmak üzere bütün yetki ve ayrıcalıklarından yoksun kalacağını görmüştü. Akşam inerken, Nagamasa ve seksen bin samuray ölmüş, Ieyasu üstün gelmişti. Çok geçmeden Şogun olmuş ve bu unvan, bugüne kadar, onun ailesinin elinde kalmıştı. Genji, atasının rüyasının doğru olduğundan bir an bile kuşkulanmadı. Zamanlaması yanlıştı, o kadar.

Nagamasa ölse de, Okumiçi klanı kaybeden tarafta olsa da, nihai bir imhaya uğramamışlardı. Bütünüyle yok olmalarını önlemeye yetecek kadar Tokugawa muhalifi kalmıştı hayatta. İki yüz altmış bir yıl boyunca dayandılar ve intikam ateşiyle yandılar. Gaiho'nun ataları da dahil olmak üzere Tokugawa taraftarlarına gelince, onlar da onların kökünü kurutmak üzere planlar kurdular. Yabancılar bilimi icat edip dünyayı fethederken, Japonlar bunlarla uğraşıyorlardı. Ve şimdi, Japonlar aynı eski savaşı tekrar tekrar verirken, yabancılar Japonya'yı da fethedecekti belki de.

"Efendimiz lord." Köylü odaya dizleri üzerinde girdi, başı bir saban gibi döşemeye yapışmıştı. "Saygıdeğer banyonuz hazır." Adamın incecik bedeni korkudan titriyordu.

Genji ona kalkmasını söylemek istedi. Ne de olsa onun eviydi burası ve Genji davetsiz bir misafirdi, hepsi bu. Ama bunu söyleyemezdi elbette. Bu gece için evi istenmiş olan çiftçi gibi o da eski, acımasız bir kurallar dizisine bağlıydı.

"Teşekkür ederim," dedi Genji.

Başı hâlâ yerde olan çiftçi sürünerek Genji'nin yolundan çekildi, böylece lord, onun aşağılık bedeninin etrafından dolaşmak zorunda kalmayacaktı. Korku dolu yüreği iki umutla doluydu köylünün. İlki, lordun, bu basit köylü işi banyo teknesini kişiliğine hakaret olarak kabul etmemesiydi. Karısı ve kızı, lordun geldiği andan itibaren çalışmaya başlamışlar, ellerini kanatıncaya kadar ovmuşlardı tekneyi. Yeterince temiz olmasını isteyen sessiz bir dua okudu Amida Buda'ya. Diğer umudu ise Edo'nun efsanevi fahişelerine alışkın lordun kızına ilgi göstermemesiydi. Daha on beş yaşındaydı, kadınlığının çiçeği yeni açılıyordu, üstelik köyün en güzel kızı olduğu düşünülüyordu. Şimdi benim kızım da Muko'nun kızı gibi çirkin olsaydı keşke, diye düşünüyordu. Amida Buda'ya, Merhametli Olan'a, bu tehlikeli gecede kendilerine merhamet etmesi için sessiz bir dua daha adadı.

Dışarıda, çiftçinin en küçük oğlu, Taro'nun gözetiminde ve kan ter içinde dört atı beslemeye çalışıyordu. Burada, bir lordun bineklerine uygun yem yoktu, bu yüzden komşu köye koşup, oranın muhtarından saman dilenmişti. Sırtında yirmi kiloluk bir balyayla dönmüştü. Keşke ağabeyi Şiniçi de burada olsaydı da ona yardım etseydi. Ama bir ay önce, Lord Gaiho'nun ordusuna çağrılmıştı. Kim bilir neredeydi, evine ne zaman dönecekti? Savaş yaklaşıyordu, böyle diyordu herkes. Yabancılara karşı savaş. Şogun'un destekçileri ile düşmanları arasındaki savaş. Aynı anda hem dış savaş hem iç savaş. Binlerce, yüz binlerce, milyonlarca kişi ölecekti. Belki Şiniçi, orduda, çiftlikte olduğundan daha

güvendeydi. Genji evden dışarı çıkınca çocuk yere kapanıp burnunu çamura gömdü.

Hidé ile Şimoda, banyonun çevresinde nöbette bekliyorlardı. Genji, çiftçinin kızıyla karısının içeride olduğunu gördü. Onlar da karşısında secde ettiler. Çiftçininki gibi bunların bedeni de korkudan titriyordu. Cehennemden çıkmış bir iblis olsaydı, bu kadar korkmazlardı herhalde. Bir düşünün hele, çiftçiler için, bir iblisle bir lord arasında ne fark vardı?

Genji, kadınlardan birinin hıçkırdığını duydu. Bakmasına gerek yoktu, ağlayan anneydi. Elbette, banyo yaparken onların yardımını isteyeceğini, bu arada kızının ne kadar yetişmiş olduğunu göreceğini ve bu gece onu, yatağına emredeceğini sanıyordu. Tabii, yeterince sabırlı bir insansa. Aksi halde kızı hemen buracıkta altına alır, daha yıkanmadan ırzına geçerdi.

"Gidebilirsiniz," dedi Genji. "Ben yalnız yıkanmayı tercih ederim."

"Baş üstüne efendi lord," dedi anne, kızı da bir an sonra onu tekrar etti: "Baş üstüne efendi lord." İki kadın, dizlerinin üzerinden kalkmadan banyodan çıktılar.

O gecenin ilerleyen vakitlerinde, aile depo olarak kullandıkları barakada toplanmış evlerine gelen tuhaf yabancının nasıl biri olduğunu konuşuyorlardı.

"İmparatorluğun Başkenti'nden gelen bir saray adamıdır herhalde," diye fısıldadı çiftçi. "Savaşçı olamayacak kadar ince birine benziyor."

"Atları savaş atlarıydı ama," dedi oğlu. "Bana hiç tahammül edemiyorlardı. O dazlak kafalı samuray tutmasaydı, ben onlara yem verinceye kadar, onlar beni öbür dünyaya postalardı."

"Lord Gaiho'nun ordusuna katılmaya gidiyorlardır belki," dedi anne. "Umarım öyledir. Ordu ne kadar kalabalık olursa Şi-

niçi'miz o kadar emniyette olur." Amida Buda'ya sessiz bir dua okudu, sanki ellerinde sandal ağacından yapılmış çok kıymetli tespihini tutuyormuş gibi de ellerini kımıldatıyordu. Tespihini özlemişti, ama bulunduğu yerden memnundu. İlk çocuğu Şiniçi'nin boynunda kutsal bir tılsımdı şimdi o tespih. Bütün kötülükleri uzak tutacak, bütün iyilikleri kendisine çekecek ve oğlunu koruyacaktı elbette. Daha on altı yaşındaydı, evden ilk gidişiydi üstelik.

"Mümkündür," dedi baba. "Bu genç lordun savaşa pek katkısı olacağını sanmam. Ama adamları güçlü kuvvetli görünüyor."

"Belki de prenstir," dedi kızı. "Epey yakışıklı."

"Kes!" diye tısladı babası karanlığa bir tokat savurup kızının yüzüne isabet ettirirken.

"Of!"

"Kim olursa olsun, istediği şeyi almaya alışkın biri olduğu belli. Sabah onlar gidinceye kadar burada kalacaksın."

Ama dört ziyaretçi, güneş doğmadan gitmişti bile. Çiftçi, evine döndüğü zaman, temizce sarılıp ailenin mütevazı ev tapınağına yerleştirilmiş safran rengi ipek bir fular buldu. Ertesi hafta fuları alıp Edo'ya gittiği zaman, değerinin önceki yılın pirinç hasadından daha fazla olduğunu öğrenecekti.

* * *

Genji ile adamları, güçlü atlarının üzerinde dörtnala gidiyorlardı. Bu hızla giderlerse, gün öğlene varmadan Muşindo Manastın'na varmış olacaklardı. Yoşino Bölgesi'nin neredeyse tamamını Gaiho'nun birliklerine rastlamadan geçtiler. Bir sonraki ırmağın ötesinde, Genji'nin dostu, Yamakawa Büyük Lordu Hiromitsu'nun bölgesi başlıyordu. Hiromitsu da Genji'nin görse tanımakta güçlük çekeceği kişilerdendi. Gaiho neden düşmansa o

da o sebeple ve aynı anlamda dosttu. Hiromitsu'nun çok eski ataları, Sekigahara'da savaşı kaybeden taraflardandı yani.

Sınıra varmadan önce, yolun son dönemecini alırken, kırk mızraklı askerden oluşan bir sıranın başında ilerleyen beş atlı samurayla karşılaştılar. Bunlar da, Taro'nun gördüğü diğer gruplar gibi güneybatıya doğru ilerliyorlardı.

Genji atını yavaşlatarak yürüme hızına getirdi, böylece asker grubuna yolun kenarına geçme fırsatı tanımış oldu. Genji'nin üzerinde sorguç olmamasına, sancak da taşımamasına rağmen, giyiniş tarzı, bineğinin niteliği, yol arkadaşlarının tavırları, hepsi, onun lordlardan biri olduğunu gösteriyordu. Toplumsal kurallara göre, bu alt rütbedeki kişilerin yol vermesi gerekiyordu.

Ama adamlar yol vermediler. Başlarındaki komutan bağırdı: "Oradakiler, yolu açın!"

Genji atını mahmuzlayarak durdurdu. Askerleri önceden görmüş olsaydı, adamlarını görünmeyecek bir yere çeker, yol açıldıktan sonra devam ederdi. Ama bunun için çok geç kalmıştı. Yol hakkını böyle terbiyesiz bir serseme bırakamazdı. Eyerinde sükunetle oturup yolun açılmasını beklemeye koyuldu.

Hidé atını mahmuzlayarak birliğin komutanının tam önüne sürdü. "Tebdili kıyafetle seyahat eden üst rütbeli bir bey sizi geçişiyle onurlandırmaktadır!" dedi.

Samuray güldü. "Üst rütbeli bir bey mi? Öyle birini göremiyorum. Benim gördüğüm, ait oldukları yerden uzakta dört tane hırpani avare. Çekilin yoldan! Biz, Lord Gaiho'nun emriyle yola çıktık. Bizim önceliğimiz var."

"Rütbeni bil!" Hidé hakarete uğramış olduğunu hissediyordu. "Bir lordu gördüğün zaman tanımıyor musun sen?"

"Lord var, lord var." Samuray alaylı bir gülüşle elini kuşağındaki çift namlulu çakmaklı tüfeğe götürdü. "Zaman değişiyor. Güçlü-

ler yükseliyor. Geçmişin yozlaşmış unsurları yok edilip gidecek."

Bundan sonra olanlar son derece hızlı bir şekilde olup bitti.

Hidé başka bir şey söylemedi. Elinde belli belirsiz bir çelik ışıltısı görüldü, az sonra grubun komutanının boynunun sol tarafıyla sağ koltuk altı arasında ince kırmızı bir çizgi ortaya çıktı. Bir an sonra, adamın ikiye bölünmüş gövdesinden dört bir yana kan sıçramaktaydı.

Yere düşen cesedin yanında duran, üstü başı kana bulanmış samuray kılıcına uzandı. Kılıç kınından daha bir parmak çıkmadan, Şimoda'nın oku adamın kalbine saplanmış, o da eyerinden yuvarlanmıştı.

"Aaaiiiii!" Taro, kılıcını yanlara doğru bir tırpan gibi savurarak atını, karşı gruba doğru hücuma geçirdi.

Kalan samuraylardan biri kılıcıyla havayı yararak emirler savuruyordu. "Savaş düzenine geçin! Savaş düz-ehhhgghhh...!" Boğazına saplanan oku kavradı, kılıcı elinden düştü, atından yuvarlandı.

Mızraklı askerlerden oluşan birlik dağılmaya başladı; silahlarını sağa sola fırlatıyor, panik içinde çığlıklar atıyorlardı. Çoğu ormana kaçmıştı. O kadar şanslı olmayan bir avuç askerse dönüp yoldan aşağı doğru kaçmaya başladılar. Taro kovalıyordu bunları. Ortalarına dalarken, kılıcını, atının boynunun iki yanında kamçı gibi savuruyordu. Toprak, onun ardı sıra, kanlı bir çamura dönmekteydi.

Kaçan diğer samuray, omurgasına bir ok yedi.

Hidé, geriye kalan atlıyı rahatça bertaraf etti; boyun damarını parçalamıştı adamın.

Taro geriye dönüp az önce geldiği yola doğru hücuma geçti. Kendini ölümden korumak için ellerini kollarını savuran adam son bir çığlık attı.

Genji içini çekti. Bitmişti. Atını mahmuzlayarak yola dağılmış cesetlerin arasından hızla geçti. Bütün bu yaşamlar boş yere gitmişti. Hem de ne için? Görgü kurallarını ihlal ettikleri için mi? Yolu tıkadıkları için mi? Tarihsel bir kaza eseri olarak mı? Kahince bir rüyanın güven verici desteği olmasa da, Genji, böylesi anlamsız bir şiddetin, gelecek dünyanın bir parçası olamayacağından emindi.

Şimoda, ilk cesede şöyle bir baktı. "Adamı o kadar hızlı doğradın ki, bunu hak etmek için ne söyledi?" diye sordu Hidé'ye.

"'Zaman değişiyor,' dedi." Hidé bıçağındaki kanı temizledi. "Sonra da 'geçmişin unsurları'ndan hakaretamiz bir dille söz etti."

"Zaman değişmiyor, onlar çürüyor," dedi Şimoda. "Aşağı bir aileden doğmuş olmasına rağmen böylesi bir küstahlık. Yedi yıl önce böyle bir rezalet olmazdı." Yedi yıl önce, Amerikan Tuğamirali Perry, buharlı gemileri ve toplarıyla, Edo Körfezi'ne gelmişti.

"Onlara iyilik yaptık," dedi Taro, kılıcına yapışmış kanlı kırkırdakları silkeleyip atarak. "Onları nafile bir yolculuktan kurtardık. Nereye giderlerse gitsinler, kimlerle savaşırlarsa savaşsınlar, yenileceklerdi. Ne işe yaramaz ödlekler bunlar."

"Yabancılar bizi savaşmadan yok ediyor," dedi Hidé. "Onların varlığı bile yolumuzu kaybettiriyor bize."

Genji aralarından geçip gittiği her cesede bakıyordu. Sonuncusu, yani onuncu ceset, duru kış göğünün altında cansız gözlerle bakıyordu, kafatası parçalanmıştı. Kırılmış bir kemik, incecik bir sinir, sağ kolunun ön tarafının dirseğinden kopmasını engellemişti. Sol kolu bilekte sona eriyordu. Eli, ayaklarının yanı başına düşmüştü. Yetişkin bir adam değildi aslında. Bu yüz, en fazla on beş on altı yaşında, çocukluktan yeni çıkmış bir delikanlıya aitti. Boynunun çevresinde ahşap bir tespih duruyor-

du. Bir umut tılsımı. Sandalağacından yapılmış küçük boncukların her birinin üzerine bir *sauvastika* oyulmuştu; Budistlerin sonsuzluk simgesiydi bu.

"Suç yabancıların değil," dedi Genji. "Suç bizim."

Talihsiz bir olaydı bu, ama iyi bir yönü de vardı. Hidé, Şimoda ve Taro, yürekliliklerini göstermişlerdi. Genji, böylesine iyi bir insan sarrafı olduğu için kendinden memnundu.

Bilgi engelleyebilir. Bilmemek özgürleştirebilir. Ne zaman bileceğini, ne zaman bilmeyeceğini bilmek... işte bu, kıvrak bir kılıç kadar önemlidir.

SUZUME-NO-KUMO
(1434)

Yabancılarla geçirdiği beş günden sonra, Heiko onların söylediklerini daha iyi anlayabiliyordu artık. Özellikle de Bay Stark'ı. Çok ağır konuşuyor, ünlüleri uzatıyor, sözcüklerin akışını yavaşlatıyor, böylece dilin anlaşılmasını kolaylaştırıyordu. Bayan Gibson'ın sözcükleri daha kesik ve hızlıydı. Muhterem Cromwell'e gelince, eh, Heiko sözcükleri anlıyor olsa da, bunların bir araya gelişlerinden bir şey çıkaramıyordu. Bay Stark da Bayan Gibson da, söylenenlerin bir anlamı varmış gibi davranıyordu; ama Heiko'ya kalırsa, bu, yaralı bir adama karşı nazik davranmak istemelerinden ileri geliyordu yalnızca.

Muhterem Cromwell çoğu zaman uyuyordu, kapalı gözleri çıl-

gınca seğiriyordu. Uyandığı zaman, neredeyse cinnet geçiriyordu; Bayan Gibson'ın sürekli ve çok nazik bakımı olmasa, sakinleşeceğe de benzemiyordu. Dr. Ozawa'nın ziyaretleri, Cromwell'i özellikle rahatsız ediyordu sanki. Belki de doktorun davranışları, Japonca söylediği sözlerin anlamını hissettiriyordu da ondan

"Bağırsaklarının yarısıyla, karnı çürümüş," diyordu Dr. Ozawa. "Hayati organları çok fazla hasar görmüş. Zehirli safra, kanını kirletiyor. Yine de soluk alıyor. Kafamın karıştığını itiraf etmeliyim."

"Doktor ne diyor?" diye sordu Bayan Gibson.

"Muhterem Cromwell'in çok güçlü olduğunu söylüyor," dedi Heiko. "Olacaklar konusunda bir tahmin yürütemiyorsa da, durumu dengeli, bu da umut verici bir şey."

Cromwell eliyle doktoru gösterdi. "Rab dilerse yaşayacağız, şunu şunu yapacağız, demelisiniz."[1]

"Amin," dedi Bayan Gibson ve Bay Stark.

Dr. Ozawa, Heiko'ya soran gözlerle baktı.

"Kendisine gösterdiğiniz özen için minnettarlığını ifade etti," dedi Heiko. "Sizin iyiliğiniz için, kendi dininde bir de dua okudu."

"Ah," diye başıyla selam verdi Dr. Ozawa, Muhterem Cromwell'e. "Teşekkür ederim, saygın yabancı rahip."

"Seni iblisin oğlu, seni bütün dürüstlüklerin düşmanı."

Heiko'nun kimseye açıklamadığı düşüncesine göre, Muhterem Cromwell, yaraları yüzünden çıldırmıştı. Ağzından çıkan sözlerin tek açıklaması da buydu. Aklı başında hiçbir insan, kendisine bu kadar iyi bir bakım yapan kimseye küfretmezdi.

Heiko, bu beş günün sonunda, yabancıları daha iyi anlamıştı anlamasına, ama Genji'nin kendisini neden onların yanına gönderdiğini anlamamıştı. Görünüşteki amaç belliydi; onlara ar-

1) İncil, Yakup 4:15. (çn.)

kadaşlık edecek, söylediklerini tercüme edecek, Genji yokken yalnız kalmalarını engelleyecekti. Bu aynı zamanda, Heiko'ya, onları bütünüyle incelemek için, ne kadar arasa bulamayacağı bir fırsat veriyordu. Anlamadığı şey de buydu işte. Sadece Genji'nin bütünüyle güvendiği bir kimse böylesi bir konuma gelebilirdi. Ama güven, bilgiye dayanmalıydı; oysa Genji, onun hakkında hemen hiçbir şey bilmiyordu. Heiko'nun keşfedilmeyi bekleyen alabildiğine karmaşık bir geçmişi vardı. Doğum yeri, ana-babası, çocukluk arkadaşları, yaşlı geyşalardan ona yol gösterenler, önemli olaylar, bu olayların geçtiği yerler. Sunulan tüm olgular, en önemli olguyu –Şogun'un gizli polisinin ajanı olduğu olgusunu– gizlemek için ustalıkla sunuluyordu. Hepsi de ciddi bir incelemeyi gerektiriyordu. Yine de Genji, kızın görünen kişiliği dışındaki kişiliğine herhangi bir ilgi göstermiyordu. Büyük Lordların bu çapraşık dünyasında, yalnızca çok küçük çocuklar, görünen kişiliklerine sahiptiler. Eğer Genji, Heiko'ya gerçekten güveniyorsa, düpedüz intihar anlamına gelecek bir yargı hatası yapıyor demekti. Bu da son derece olasılık dışı olduğu için, Heiko hep aynı sonuca varıyordu.

Genji, onun kim olduğunu biliyordu.

Peki, nasıl biliyordu, bu konuda bir fikri yoktu. Belki Okumiçiler hakkında ortalıkta dolaşan dedikodular doğruydu; bu ailenin her kuşağından biri, geleceği görme yeteneğine sahipti. Eğer Genji, bu yeteneğe sahip olan kişiyse, bu durumda, Heiko'nun bilmediği bir şeyi de biliyor demekti – onun kendisine ihanet edip etmeyeceğini. Kendisine gösterilen bu güven, Heiko'nun ihanet etmeyeceği anlamına mı geliyordu acaba? Yoksa ihanet edecekti de, Genji, kaderci bir biçimde bu sonuca razı mı geliyordu?

Bu ironiden bir türlü kurtulamıyordu. Kuşkusu, kafa karışık-

lığı, karşı tarafta bu kuşku ve kafa karışıklığının olmaması yüzünden daha da artıyordu. Genji'nin görünüşteki güveninin ardında gerçekten de gizli bir hile mi yatıyordu acaba? Heiko beş gün boyunca meseleyi düşünüp durdu, ama bir cevap gölgesi bile gelmedi kafasına. Tam bir şaşkınlık içindeydi.

"Kafandaki düşüncelere bir peni veririm." Bayan Gibson gülümsüyordu. İç avluya bakan bir odada oturmaktaydılar. Gün, mevsime yakışmayan bir ılımanlıkta olduğu için kayan kapıların hepsi açıktı, bulundukları mekan bir tür bahçe kameriyesine dönmüştü adeta.

"Bir peni?" dedi Heiko.

"Bir peni bizim en küçük madeni paramızdır."

"Bizim en küçük madeni paramız *sen*'dir." Heiko, Bayan Gibson'un düşüncelerine karşılık para ödemeyeceğini anlamıştı aslında. "Ne düşündüğümü mü soruyorsunuz?"

Bayan Gibson bir kez daha gülümsedi. Japonya'da, çirkin kadınlar güzel kadınlardan daha fazla gülümserlerdi. Bu çirkin Amerikan kadının da gösterdiği doğal tavrın sebebi kendini sevdirmeye çalışmaktı. Bayan Gibson pek serbestçe gülümsüyordu. Heiko, bunun iyi bir alışkanlık olduğunu düşündü. Kadının kişiliğini vurguluyor, dikkati, hantallığından uzağa çekiyordu. Bu Amerikan kadınının allah vergisi fiziksel niteliklerden yoksunluğunu tanımlamak için "hantal" sözcüğü pek zayıf kalıyordu aslında. Ama Heiko, bu kadını tanıdıkça, onun itici, hantal kabuğunun içindeki nazik, kibar insan çekirdeğini sevmeye başlamıştı.

"Bu, kaba bir tavır olurdu," dedi Bayan Gibson. "Ama 'Kafandaki düşüncelere bir peni veririm' dediğim zaman, senin düşünceli göründüğünü belirtmiş ve eğer istersen, o düşünceleri dinlemeye hazır olduğumu söylemiş olurum. Hepsi bu."

"Ah, teşekkür ederim." Heiko da oldukça serbest bir tarzda

gülümsemişti. Cazibesinin gizi buradaydı. Edo'nun diğer ünlü geyşaları mağrur tavırlarından hiç ödün vermezlerdi oysa. Onların en güzeli olan Heiko ise köylü kızların en sıradanıymış gibi sıklıkla gülümserdi. Ama yalnızca sevdiği kişilere. Sanki onların huzurunda, güzelliğinin hiçbir önemi yoktu; yüreği, savunmasız ve gizlisiz bir halde onlara aitti. Tüm bunlar bir roldü aslında, herkes de bilirdi bunu. Ama bu rol öyle etkiliydi ki, erkekler seve seve parasını ödüyorlardı. Yalnızca Genji'nin karşısında rol icabı yapmıyordu bunu. Genji'nin bunun farkına varmadığını umuyordu. Çünkü farkına varırsa, kızın kendisini sevdiğini anlardı ve bunu anlarsa, bütün denge bozulmuş olurdu. Belki de anlamıştı, ona da bu yüzden güveniyordu. Bu konuya geri dönecek olursak; Genji ne düşünüyordu?

"Yaşadığınız şeylerin sizin için çok zor olduğunu düşünüyordum Bayan Gibson," dedi Heiko. "Nişanlınız yaralandı. Evinizden, ailenizden uzaktasınız. Bir kadın için en zor durum bu olmalı, değil mi?"

"Evet Heiko. En zor durum." Emily okuduğu kitabı kapattı. Sir Walter Scott, annesinin en sevdiği yazardı, kitapları arasında *Ivanhoe*'ya ise neredeyse tapınırdı. Annesinin madalyonu dışında, Emily'nin çiftlik satıldığı zaman sakladığı tek şey de bu kitap olmuştu. O zamandan bu yana, annesinin hazine değerinde bulduğu pasajları ne zaman okusa, onun sesini hatırlayıp ağlamaya başlıyordu; yalnız başına, okulda, misyonda, gemide ve şimdi, sevdiklerinin mezarlarından o denli uzaktaki bu tenha yerde. Heiko içeri girdiği zaman ağlamıyordu iyi ki. "Lütfen bana Emily, de. Madem ben sana Heiko diyorum, senin de bana ismimle seslenmen daha adil olur. Ya da sen bana aile ismini söyle, ben de sana Bayan diye sesleneyim."

"Benim aile ismim yok," dedi Heiko. "Soylu doğmadım ben."

"Pardon, anlamadım?" Emily şaşkınlığa uğramıştı. *Ivanhoe*'daki kölelerin durumuna benziyordu bu. Ama kitapta geçenler yüzyıllar öncesindeydi, Avrupa'nın çürümüş Karanlık Çağlarında. "Yanılıyor muyum, hizmetçilerden birinin size başka, daha uzun bir isimle seslendiğini duydum?"

"Mayonaka no Heiko, evet. Bu benim tam geyşa ismim. 'Gece Yarısı Dengesi' anlamına geliyor."

"Giişo adı ne demek?" diye sordu Emily.

"Geyşa," dedi Heiko ağır ağır.

"Geyşa," diye tekrarladı Emily.

"Evet, doğru," dedi Heiko. Genji'nin İngilizce sözlüğünde okuduğu sözcüğü düşündü. "Sizin dilinizde buna en yakın sözcük, 'fahişe' olmalı."

Emily öyle şaşırmıştı ki konuşamıyordu. *Ivanhoe* dizinden düştü. Kitabı kaldırmak için eğildi, başını Heiko'dan uzağa çevirme fırsatını verdiği için bu kazaya minnettardı. Ne düşüneceğini bilmiyordu neredeyse. Bu vakte dek, ev sahibelerinin asil bir leydi, Lord Genji'nin bir akrabası olduğunu sanmıştı. Ona öyle gelmişti ki, bütün hizmetçiler ve samuraylar, Heiko'ya çok büyük bir itaatle davranıyorlardı. Davranışlarında alaycı bir şeyler vardı da gözden mi kaçırmıştı acaba?

"Eminim çeviride bir sorun vardır," dedi Emily, yanakları utançla kızarmış haldeydi hâlâ.

"Evet, belki," dedi Heiko. Bayan Gibson ya da kendisine seslenilmesini istediği ismiyle Emily ne kadar şaşırmışsa, o da o kadar şaşırmıştı. Söylediklerinde bu denli huzursuz edici ne vardı ki?

"Eminim vardır." Emily, son duyduğu sözle epey rahatlamıştı. Ona göre, fahişe, zaman zaman San Francisco'daki misyon evine sığınan, alkole boğulmuş, hastalıklı pasaklı kadınlardı. Çocukluktan henüz çıkmış bu zarif genç kadın bunlardan biri-

ne hiç benzemiyordu.

Emily kitabını düşürdüğü zaman, Heiko, değişik gruplardaki kadın arkadaşları açıklamak için gerekli İngilizce sözcükleri araştırıyordu. Toplumun her kesimi için tek bir sözcük vardı. En alt tabakada, sıradan cinsel rahatlama için kullanılan hünersiz satıcılar vardı. Yoşiwara haz bölgesinin yasak mahalleleri bunlarla doluydu; çoğu, ailelerinin borçlarını ödemek için sözleşme yapmış olan köylü kızlarıydı. En üstte, onun gibi, çocukluklarından beridir terbiye edilen, kiminle nasıl vakit geçireceklerini kendileri seçen birkaç seçkin geyşa vardı; arkadaşlığına ve lütuflarına karşılık para ödenebilirdi, ama ancak kendisi isterse sunardı arkadaşlığı ve lütufları, ikisi için de kimse onu zorlayamazdı. Bu iki kesimin arasında, fiyata, hizmetlere, yeteneğe ve güzelliğe göre, neredeyse sonsuz kategori vardı. Emily'nin huzursuzluğunun sürdüğünü fark eden Heiko tereddüt etti. Japonya'daki her şeyin Amerika'da, Amerika'daki her şeyin de Japonya'da bir karşılığı olduğunu düşünmüştü. Dilleri farklı olduğu için sözcükler de farklı olabilirdi, ama hepsinin altında yatan öz aynı olmalıydı. Dünyanın her yerindeki insanlar aynı ihtiyaç ve arzularla hareket ederlerdi. Böyle düşünüyordu o.

"Amerika'da, iyi terbiye görmüş kadınlar mürebbiye olurlar," dedi Emily, Heiko'nun sözcüklerinin anlamıyla boğuşmaya devam ederek. "Mürebbiyeler evin çocuklarına nasıl davranacaklarını öğretirler, onların sağlığıyla ilgilenirler; hattâ bazen, belirli konularda dersler de verirler. Senin anlatmaya çalıştığın da böyle bir şey olmasın?"

"Geyşalar mürebbiye değildir," dedi Heiko. "Geyşalar, en üst düzeydeki kimselerin kadın dostlarıdır. Doğru sözcük kullanmadıysam, lütfen bana doğrusunu öğretebilir misin Emily?"

Emily, Heiko'nun açık yürekli gözlerine baktı. Gerçek ne

denli acı verici olursa olsun, dürüst olmak, onun Hıristiyanlık göreviydi. "Bizim buna karşılık gelen bir sözcüğümüz yok, Heiko," dedi. "Hıristiyan ülkelerinde, böylesi bir iş onurlu bir iş olarak kabul edilmez; aslında yasaya da aykırıdır."

"Amerika'da fahişe yok mu?"

"Var," dedi Emily, "insanların iradesizliği yüzünden, var. Ama fahişeler polisten gizlenmek zorundadırlar; bu yüzden de kendilerini korusunlar, beslesinler diye, sırtlarını çok kötü suçlulara dayamak zorundadırlar. Yaşamları şiddet, bağımlılık ve hastalık yüzünden oldukça kısadır." Derin bir soluk aldı. Evlilik dışında birlikte yaşamanın her türü günahtı, ama günah işlemenin de düzeyleri yok muydu yani? Heiko'nun gerçekten de fahişe olduğunu söyleyebileceğine inanamıyordu. "Bazen zengin, güçlü bir adamın metresi olur. Bu, adamın sevdiği bir kadındır, ama yasanın ve Tanrı'nın gözünde onun karısı değildir. Belki 'metres' sözcüğü, 'fahişe'ye göre daha yakın bir sözcüktür."

Heiko aynı fikirde değildi. "Metres" de "kapatma" da birbirine çok benzer sözcüklerdi, ikisi de "geyşa" sözcüğüne "fahişe"den daha uzaktı. Emily'nin bu konuya yaklaşımında tuhaf bir şekilde ikircimli bir şey vardı. Sebebi neydi bunun? Emily'nin kendisinin de bir zamanlar fahişe olması ve geçmişinden utanması olabilir miydi? Elbette bir geyşa olamazdı o. Ne denli çekici, yetenekli olursa olsun, bu özellikler, o berbat görünüşünü gölgede bırakamazdı.

"Belki de," dedi Heiko. "Lord Genji geldiği zaman ona soralım. Onun anlayışı benimkinden daha derindir."

Matthew Kardeş geldiği için, Emily, bu edepsiz öneriye karşılık vermek zorunda kalmadı.

"Zephaniah Kardeş seni istiyor," diyordu Matthew.

* * *

"Sen bana amcamın son dört gündür cephanelikte olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Genji gülümsememek için elinden geleni yapıyordu. Başkeşiş Sohaku'nun utancı apaçık görülebiliyordu.

"Evet, lordum," dedi Sohaku. "Onu ele geçirmek için üç girişimde bulunduk. İlkinde bunu aldım." Alnındaki kabarmış izi gösteriyordu. Tahta kılıç yerine gerçek kılıç kullanıyor olsaydı, size bu raporu verme onursuzluğundan kurtulmuş olurdum."

"Kendine bu kadar katı davranma Muhterem Başkeşiş."

Sohaku suratını asarak devam etti. "İkinci seferinde adamlarımdan, daha doğrusu keşişlerimden dördünü ciddi biçimde yaraladı. İçlerinden biri hâlâ komada, muhtemelen de iyileşemeyecek. Üçüncü seferinde, yeşil bambudan yapılmış ok ve yaylarla içeri girdik. Onu gereği kadar hareketsiz kılmak için en iyi yöntem değilse de, yeterince iyi bir yöntem olduğunu düşündüm bunun. Orada, barut fıçılarının üzerine tünemiş, sırıtıyordu, elinde de yanan bir fitil vardı. Başka bir girişimde bulunmadık."

Genji, cephanelikten elli adım ötede bir çadırın altındaki küçük bir kürsüde oturuyordu. Nöbette olmayan keşişler de onun önünde sıraya dizilmişti; keşişten çok, onun emirlerini bekleyen samuraylara benziyorlardı. Altı ay önce, büyükbabası, en iyi süvarilerinin manastıra gelmesini emretmişti. Onun, Gerçek Söz misyonerlerine gösterdiği dostluğu protesto etmek için, eski yaşamlarını geride bırakmaları gerekiyordu. Bu fikir elbette düşmanlarının merakını yatıştırmak içindi. Bu savaşçı görünüşe sahip adamları gören hiç kimse, bunların dünyadan vazgeçmiş keşişler olabileceğini aklına getirmezdi.

"Pekala, galiba gidip onunla konuşmam gerek." Kürsüden kalkıp cephaneliğe doğru gitti, Hidé ile Şimoda da ardındaydı. Barikatın öbür tarafından mırıltılar geliyordu. "Amca, ben Gen-

ji. İçeri geliyorum." Barikata işaret etti, adamları engelleri kaldırmaya başladılar. Cephaneliğin içi bütünüyle sessizliğe büründü.

"Lordum, lütfen dikkatli olun," dedi Hidé hafifçe. "Taro, bize, Lord Şigeru'nun bütünüyle delirmiş olduğunu söyledi."

Genji kapıyı açtı. İçeriden kopup gelen sıcak bir kirli hava dalgası Genji'nin üzerine hücum etti. Geriye doğru çekildi.

"Affedersiniz," dedi Sohaku ıtırlı bir fular uzatarak. "Onun durumuna o kadar alıştım ki, sizi uyarmayı düşünemedim."

Genji elini sallayarak Sohaku'nun teklifini reddetti. Aslında kullanmak isterdi ama yüzü kapalıyken Şigeru onu tanıyamayabilirdi. Berbat kokuların midesini kaldırmasını umursamadan kapının eşiğinde dikildi. Şigeru, parmaklıklı alanın gölgelerinin içine maymun gibi çömelmişti, kendi pisliğine gömülmüştü. Yalnızca iki elinde tuttuğu uzun kılıçlara pislik bulaşmamıştı. Öyle parlak ışıldıyorlardı ki, bu parıltı ancak onların çeliğinden çıkabilirdi.

"Sizi böyle temizlikten uzak bir durumda görmek beni hayal kırıklığına uğrattı." Genji çok nazik bir dille konuşuyordu. "Bir yandan sizin yeğeninizim. Öte yandan sizin lordunuzum, Akaoka Bölgesi Büyük Lorduyum. Yeğeniniz olarak, sizi ziyaret etmeye mecburum. Lordunuz olarak ise böyle bir pisliğe tahammül edemem. Yeğeniniz olarak, sağlığınıza dikkat etmeniz için size yalvarıyorum. Lordunuz olarak, size, bir saat içinde, bu son derece uygunsuz davranışınız için bir açıklama hazırlamış olarak, huzuruma çıkmanızı emrediyorum."

Sırtını amcasına dönüp ağır ağır merdivenlerden aşağı inmeye koyuldu. Eğer nabzının bir iki kez atacağı süre boyunca Şigeru ona saldırmazsa, emrine itaat edileceğine dair mükemmel bir şans var demekti.

Genji'nin gövdesi kapı aralığında görüldü, kasılmaya başlamıştı. Sırtı saldırıya açıktı! Şimdi! Okumiçi soyunun tasfiyesi işi-

ni tamamlama vaktiydi. Şigeru'nun kasları gerilip boşaldı. Sessizce ve son hızla ileri fırladı. En azından, bedeni öyle yaptı. Çatlaklarla, bu yüzden de sızıntılarla dolu zihni, kendi çarpık adımlarıyla, başka bir yerlere gitti.

Şigeru, babasıyla birlikteydi. Muroto Burnu'ndaki uçurumların kenarında, at sırtındaydılar. Lord Kiyori, Şigeru'nun cephanelikteki halinden daha gençti; o öldüğü zamansa, Şigeru kendi oğlunun yaşındaydı.

"Gerçekleşecek olaylardan bahsedeceksin," diyordu babası. "O olayları, şu aşağıdaki dalgalar kadar açık bir şekilde göreceksin."

"Ne zaman, baba?" diye sordu Şigeru. Yerinde duramıyordu. Babasından sonra Akaoka Bölgesi'ne, ağabeyi Yorimasa hükmedecekti, ama eğer geleceği görme gücü onun elindeyse, Lord Kiyori'nin gördüğü saygıyı görecek olan kişi, kendisiydi. O zaman Yorimasa bu denli küstah olamazdı, değil mi?

"Çok fazla zaman kalmadı, bundan memnun olmalısın."

"Neden memnun olmam gerekiyormuş?" Şigeru suratını asmıştı. Duymak istediği şey bu değildi. Bu, Yorimasa'nın onun efendisi olmayı sürdüreceği anlamına geliyordu, hepsi bu. "Geleceği ne kadar erken görebilirsem, o kadar iyi."

Babası, sözüne devam etmeden önce ona uzun bir süre baktı.

"Sabırsız olma Şigeru. Sen bilsen de bilmesen de, olacak olanlar olacak. İnan bana, olacakları bilmek, her zaman o kadar iyi bir şey değildir."

"Bilmek iyi bir şey olmalı," dedi Şigeru. "O durumda kimse seni gafil avlayamaz."

"Seni gafil avlayacak birileri her zaman bulunur, çünkü ne kadar çok şey bilirsen bil, her şeyi bilemezsin."

"Ne zaman, baba? Ne zaman olacakları görmeye başlayacağım?"

Babası bir kez daha sessiz gözlerini ona dikti. Şigeru, bundan sonra tek söz bile etmez, diye düşünüyordu, ama babası konuştu.

"O vakitten önceki günleri iyi değerlendir, Şigeru. Çok mutlu olacaksın. Gençliğinin baharında, büyük erdemlere ve kararlılığa sahip bir kadına âşık olacaksın. Ne talihlisin ki, o da sana âşık olacak." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülse de, gülümsemeye devam ediyordu babası. "Güçlü, cesur bir oğlun, iki güzel kızın olacak."

Bunların hiçbiri Şigeru'yu ilgilendirmiyordu. Altı yaşındaydı daha. Aşk rüyaları görmüyordu. Oğlu, kızı olsun diye yanıp tutuşmuyordu. Onun gördüğü rüyalar, şanlı ataları gibi gerçek bir samuray olmakla ilgiliydi.

"Çok savaşlar kazanacak mıyım, baba? Başkaları benden korkacak mı?"

"Çok savaşlar kazanacaksın, Şigeru." Babası, kimonosunun geniş yeniyle gözyaşlarını sildi. "Başkaları senden korkacak. Senden çok korkacaklar."

"Teşekkür ederim, baba." Şigeru çok mutlu olmuştu şimdi. Bir kehanet koparmıştı! Bu uğurlu günü anımsayacağına dair söz verdi kendi kendine; dalgaların sesini, rüzgarın bıraktığı hissi, gökyüzünde hareket eden bulutları.

"Beni dinle, Şigeru. Bu çok önemli." Babası uzanıp omuzlarını tuttu. "Öngörülerin başladığı zaman, birisi ziyarete gelecek. Aklından geçen ilk istek onu öldürmek olacak. Vurma. Dur. Zihninin içine bak. Orada gördüğün şeye dikkat et. Babasının, omzunu tutan eli iyice sıkıldı. "Unutmayacaksın değil mi bunu?"

"Unutmayacağım, söz veriyorum," dedi Şigeru. Babasının duygu yoğunluğu onu korkutuyordu.

Şimdi kılıcıyla Genji'ye doğru hamle yaparken, uzun zaman önce verdiği bu sözle aydınlandı Şigeru'nun varlığı. Bir an son-

ra, insan kolu uzunluğunda çok sivri bir bıçak, Genji'nin sırtına girecek, onun omurgasını ayıracak, kalbini delecek, göğsünden çıkacaktı. Şigeru, zihnindeki ani parıltıya baktı ve en az beklediği şeyi gördü.

Hiçbir şey.

Şigeru durdu. Kapıya doğru bir adım atmıştı sadece. Genji sırtını yeni dönmüştü. Bir an daha geçti, daha fazla değil.

Şigeru dinledi. Genji'nin hafif ayak seslerinden ve ormandaki kuşların şarkılarından başka hiçbir şey duymuyordu. Baktı. Yalnızca cephaneliğin içini, Genji'nin sırtını, kapının çerçevesinden manastırın avlusunu görüyordu.

Gelecekten haber veren hayaller yok olmuştu.

Tesadüf müydü bu, yoksa Genji'nin varlığı bir şekilde bu hayalleri engellemiş miydi? Umursamıyordu. Hayallerle birlikte öldürme isteği de yok olmuştu.

Kılıcı elinden atarak ön kapıya doğru yürüdü. İki yandaki iki samuray birkaç adım geriye çekilip selam verdiler. Ellerinin kabzalarında, gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Şigeru, mutfağın arka tarafına, banyonun olduğu yere doğru yürürken üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya başladı.

"Sohaku nerede?" diye sordu Şigeru ardı sıra yürüyen samuraya. "Ondan, Lord Genji'nin huzuruna çıkmaya uygun kıyafetler ödünç almam gerektiğini söyle."

"Emredersiniz efendim," dedi Samuray, ama onun ardından gelmeye devam etti.

Şigeru durdu, samuray da durdu. "Hadi, ne diyorsam onu yap." Üzerindeki son giysi parçasını da yere attı. Yakılmaları gerekiyordu. Ne kadar yıkanırsa yıkansınlar, temizlenecekleri yoktu. Şigeru kollarını açtı. "Ne düşünüyorsun? Bu halde kaçacağımı mı? Kışın ortasında çırılçıplak ve bok içinde? Bunu yapmak için

insanın deli olması lazım." Güldü ve yürümeye devam etti. Samurayın peşinde olup olmadığını görmek için arkasına bakmadı.

Banyo dairesine girdiği zaman, teknenin buharı tüten sularla doldurulduğunu görünce şaşırmadı. Genji her zaman iyimser bir delikanlı olmuştu.

Şigeru, teknenin dışında, bütün vücudunu üç kez yıkadı. Ancak temiz olduğundan emin olduğu zaman suya dalarken hazla içini çekti. Ne zamandır banyo yapmamıştı? Günlerdir mi, haftalardır mı, aylardır mı? Hatırlamıyordu. Bu sıcak suda uzun bir süre kalmak son derece zevkli bir şey olurdu. Durumlar başka türlü olsaydı, yapacağı şey de buydu. Ama lordu onu bekliyordu. Şigeru bedenini sudan dışarı çekti.

Bedeni, toprakta açılan bir yanardağ ağzıydı sanki, öyle bir duman çıkıyordu. Yere yeni sandaletler konulmuştu. Sandaletleri giydi, bedenine bir havlu sardı, tapınağın mesken olarak kullanılan kanadına girdi. Orada iki keşiş, ödünç aldığı kıyafetleri giymesine yardım etti. *Kamişimo* ceketin sert kanatları omuzlarından aşağı uzandı, üstüne kimonosunu giydi. Kimononun altına, geniş paçalı *hakama* pantolonu giydi. Bahçede kendisini bekleyen lordunun huzuruna çıkmak için son derece uygun kıyafetlerdi bunlar. Neredeyse hazırdı.

"Kılıçlarım nerede?"

İki keşiş birbirinin yüzüne baktı.

Sonunda içlerinden biri, "Lordum, bize, size silah getirmemiz söylenmedi."

İki keşiş de gergindi, şiddetli bir tepki bekliyorlardı sanki. Ama Şigeru uysallıkla başını sallamakla yetindi. Elbette, tüm bu yaptıklarından sonra, Genji'nin yanına giderken silahlarını kuşanmasına izin vermezlerdi. Keşişleri takip ederek lordunun beklediği yere gitti.

"Durun," dedi Genji.

Şigeru durdu. Belki çadıra girmesine izin bile verilmeyecekti. İdam edilmesi için hazırlanmış başka bir yer de göremiyordu. Bu hiçbir anlama gelmezdi elbette. Genji, resmi bir yargılama yapmamaya karar vermiş olabilirdi. Edo'dan buraya gelirken lorda eşlik etmiş iki samuray onu buracıkta kesebilirlerdi.

Genji Sohaku'ya dönüp, "Ne cesaretle, onurlu bir hizmetkarımı huzuruma yarı çıplak bir halde çıkarmaya cüret edersin?" dedi.

"Lord Genji," dedi Sohaku. "İhtiyatlı olmanız için size yalvarıyorum. Beş adamım bu kişinin eliyle öldürüldü ya da sakatlandı."

Genji sessizce ve dosdoğru bakmakla yetindi.

Sohaku'nun başka çaresi kalmamıştı, önce Genji'ye selam verdi, sonra başıyla Taro'ya bir işaret verdi. Taro cephaneliğe koşup, yanında iki kılıçla geldi; uzun katana, kısa wakizaşi. Şigeru'ya selam verdikten sonra kılıçları ona sundu.

Şigeru silahlarını kuşağına sokarken, Sohaku duruşunu çok hafif bir şekilde değiştirdi. Şigeru, kılıcının Genji'ye karşı çektiği zaman, Sohaku kendi bedenini lordunun bedenine siper edebilecekti böylece. Bu da, huzurda bulunanların arasında silahlı olan yalnızca iki samuraya, Hidé ve Şimoda'ya, Şigeru'yu öldürme fırsatı verecekti; bunu yapabilirlerse tabii. En azından onu engelleyebilir, keşişler de onun Genji'ye ulaşmasını engelleyecek şekilde araya girebilirlerdi. Sohaku, Zen tapınağının keşişi olsa da, Zen'le arası pek iyi değildi. Zen, insana nasıl yaşayıp nasıl öleceğini öğretiyordu. Öbür dünya konusunda bir şey söylemiyordu. Şimdi bu dünyayı terk edip öbürüne gitmek üzereyken, Sohaku, yüreğinin derinliklerinden bir Honganji Budist duası okuyordu. Namu Amida Butsu. Buda'nın Sonsuz Işığı'nın inayeti benimle olsun. Merhametli Olan, bana Saf Ülke'nin yolunu göstersin. Dua ederken bile, Şigeru'nun oturan lorda doğru attı-

ğı her adımı takip etmeye devam ediyordu Sohaku.

Şigeru kürsünün önündeki hasıra diz çöküp yerlere kadar eğildi. Akaoka Bölgesi'nin yönetimini eline alışından beri, yeğenini ilk kez görüyordu. Normalde, böylesi bir buluşmanın son derece resmi olması, hediyelerin alınıp verilmesi ve bütün vasallar gibi Şigeru'nun da kendi canıyla ailesinin canını lordunun emrine sunması gerekiyordu. Ama şu anda hiç de normal bir durum içinde değillerdi. Bunun bir sebebi, Genji'nin lord olmasının Şigeru'nun önceki lordu, yani babasını zehirlemiş olmasından kaynaklanmasıydı. Diğer sebep ise hepsini üç hafta önce katlettiği için, lorduna adayabileceği bir ailesinin olmamasıydı. Başını hasırdan ayırmıyordu. Başka ne yapabilirdi, bilmiyordu. Bir yargılamaydı bu. Böyle olmalıydı. Başını yerden kaldırmadan ölüm kararını beklemeye koyuldu.

"Pekala, Amca," dedi Genji hafif bir sesle. "Şu işe bir son ver de doğru dürüst konuşabilelim." Daha yüksek, daha amirane bir sesle ekledi: "Okumiçi Şigeru, bu tapınağın cephaneliğini ne sebeple ele geçirdiniz?"

Şigeru başını kaldırdı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Genji neden bu önemsiz meseleden bahsediyordu ki?

Genji, sanki Şigeru kendisine cevap vermiş gibi başını salladı. "Anlıyorum. Peki, ne oldu da, silahların uygun şekilde saklanmadığına kanaat getirdiniz?"

"Lordum." Şigeru'nun boğazından çıkan tek boğuk sözcük buydu.

"Aferin," dedi Genji. "Silahlarımızı korumakta gösterdiğin şevk, hepimize esin kaynağı olacaktır. Şimdi, sıradaki meseleye gelelim. Bildiğin gibi, atalarımıza ait bölgenin hükümdarı olma şerefine eriştim. Diğer bütün vasallar bana sadakatlerini bildirdiler. Siz de bildirecek misiniz, bildirmeyecek misiniz?"

Şigeru çevrede toplananlara döndü. Onların yüzü de kendisininki kadar şaşkınlık içindeydi. Özellikle de Sohaku, kalp krizi geçiriyormuş gibi görünüyordu.

Genji öne eğildi. Yine yumuşak bir sesle konuştu. "Amca, yapman gereken şeyi yap da şu işi bitirelim."

Şigeru tekrar hasıra eğildi. Sonra başını kaldırıp kılıçlarına uzandı.

Orada bulunanların hepsi aynı anda ayağa fırlayıp, yekvücut bir halde öne eğildiler. Genji dışında hepsi.

Sesi öfke doluydu. "Siz buraya eski Zen ustalarının sanatını öğrenmeye, zihninizi yanılgılardan kurtarmaya, dünyayı olduğu gibi görmeye geldiniz. Buna rağmen, bitli serseriler gibi hoplayıp zıplıyorsunuz. Son altı aydır ne yaptınız siz?" Hepsi yerlerine oturana kadar ateş saçan gözlerini onlardan ayırmadı.

Şigeru kılıçlarını kınlarıyla birlikte kuşağından çekti. Başını eğerek silahlarını başının üstüne kaldırdı, dizlerinin üzerinde kürsünün kenarına kadar yürüdü. Hediye olarak verebileceği tek şey buydu. Aklına hiçbir şey gelmiyordu, bu yüzden de hiçbir şey söylemedi.

"Teşekkür ederim," dedi Genji. Kılıçları alıp sol tarafına koydu. Sonra sağ tarafına dönüp bir başka kılıç takımını kaldırdı. Şigeru görür görmez tanımıştı. Büyük kılıç dövme ustası Kunimitsu tarafından, Kamakura döneminin son demlerinde yapılmış kılıçlardı bunlar. Ölmekte olan Nagamasa'nın ellerinden alındıkları Sekigahara katliamından beridir kimse takmamıştı bu kılıçları.

"Başımızda büyük bir tehlike var." Genji her iki elinde tuttuğu kılıçları Şigeru'ya doğru uzatıyordu. "Yazgının bütün borçları ödenecek. Yaklaşan savaşta benimle misiniz?"

Şigeru'nun elleri, çocukluğundan bu yana, bir silahı tutarken

titrememişti hiç. Bu totem niteliğindeki kılıçları alırken titriyordu ama.

"Sizinleyim, Lord Genji." Şigeru, atalarının kılıcını havaya kaldırarak yerlere kadar eğildi.

Sohaku'nun nabzında endişe atıyordu yalnızca. Lordu, kendi elleriyle çok eski soylarını tükenişin eşiğine getiren bir adamın sadakatini kabul etmişti. Babasını, karısını, öz evlatlarını öldüren bir adamın. Bütün Japonya'nın en güvenilmez, en tehlikeli delisinin.

Lord Genji, akla mantığa sığmaz tek bir hareketiyle, kendini de peşinden giden herkesi de lanetlemişti.

* * *

Emily, Zephaniah'ın yatağının kenarında oturmaktaydı. Elini içinde tuttuğu eller soğuk ve ağırdı. Bir saat öncesine göre çok daha katıydılar da. Yüzü, uyuyan bir bebeğin yüzü gibi pürüzsüz, gamsız; oyma taşlar kadar griydi. Itır kokan çarşaflara sarılmıştı. Odanın dört bir yanında sandal ağacından tütsüler yanıyordu. Çürüyen etten yükselen kokuşmuş buharı azaltamıyorlardı ama. Işe yaramayan kokulu örtüleriyle zaten pis kokan havayı daha bıktırıcı, daha boğucu hale getiriyorlardı sadece. Midesi bulanmak üzereydi, titredi, boğazından yükselen safrayı bastırmaya çabaladı.

"Rüyamda gördüm," diyordu Cromwell. Artık acı duymuyordu. Aslına bakılırsa, bedenini hissetmiyordu artık. Duyuları beşten ikiye inmişti. Emily'nin ışık saçan yüzüyle etrafında hareket ettiğini görüyordu. Saçları, altın parçaları gibi parlaktı, ince bir güzelliğe sahip yüzünün etrafında bir ayla oluşturuyorlardı. Kendisine yaklaşan ve dönüp duran melekler kalabalığının çıkardığı gök gürültüsünü de duyuyordu. "Bu yarayla ölmeyeceğim."

"Siz kutsanmışsınız Zephaniah." Emily gülümsüyordu. Eğer bu düşünce ona huzur veriyorsa, onun adına mutluluk duyardı. Önceki geceyi hiçbir anlama gelmeyen ıztırap haykırışlarıyla geçirmişti. Şimdiki sükuneti iyiye işaretti.

"Melekler bizim gibi değiller," dedi Cromwell. "Biçim olarak insana benzeyen beyaz kanatlı yaratıklar değiller. Hayır, kesinlikle. Tasavvur edemeyiz onları. Güneşten daha parlaklar. Patlayıcılar. Sağır ediciler." Sonunda Vahiy'in sözcükleri gelmişti aklına. "Ateşle ve dumanla ve kükürtle. Ne yazıldıysa o olacak. Cinayetler, büyücülük, zina, hırsızlık. Bu yer onların lanetine uğramış. Melekler geldiği zaman, dürüstler göğe yükselecek, tövbekar olmayanlar yanacak, parçalanacak, gömülecek."

Emily, Zephaniah'ın bu şiddet dolu sözcükleri sohbet edermiş gibi sükunetle söylemesi karşısında şaşkınlık içindeydi. Kurşunlanmadan önceki olağan davranışları, çok daha keskin, çok daha histerikti. Ardından yüzü bir anda terle kaplandı; şişkin gözleri daha da şişti; boynundaki, alnındaki damarlar neredeyse patlayacakmış gibi kabardı; dudaklarından gürültülü sözcüklerle, sıcak soluğuyla birlikte salyalar saçıyordu. Sonunda huzura kavuştu.

"Öyleyse tövbekar olmak için dua edelim," dedi Emily, "aramızda kimin buna ihtiyacı yok ki?"

* * *

Lucas Gibson'ın, New York'taki Albany'nin on beş mil kuzeyinde, Elma Vadisi'nde bir çiftliği vardı. New Orleans'ta yaşayan uzak kuzini Charlotte Dupay'la, büyükbabasının Baltimore'daki cenazesinde karşılaştı. Yakışıklı, kolay heyecanlanmayan, yaşına rağmen son derece güvenilir Lucas, o zamanlar yirmi iki yaşındaydı. O kuşaktan pek çok Güneyli kız gibi çok fazla Scott oku-

yan Charlotte da on dört yaşında, alabildiğine romantik, altın saçlı, başa bela olacak denli güzel bir kızdı. Yüz elli dönümlük, elma, domuz ve tavuklarla dolu araziye, kendi Ivanhoe'suyla karşılaşacağını sanarak, bakire bir gelin olarak gitti. İlk çocukları Emily evlendiklerinden dokuz ay bir gün sonra doğdu. Charlotte o sırada, Saksonyalı şövalyesinden vazgeçmiş, neredeyse istemeye istemeye, kötü biri olan, ama şiddetli bir tutkuya sahip Mason de Bouis-Guilbert'i düşlemeye başlamıştı.

Emily on dört yaşına geldiğinde, babası, elma bahçesinde kaza geçirerek öldü. Bir merdivenden düşmüştü. Elma toplayıcıları arasında dengesine sahip olmasıyla ünlü olduğu ve Emily'nin hatırladığına göre, daha önce bir kez bile düşmediği için, oldukça kuşkulu bir durumdu. Cesedin durumu da kuşku vericiydi. Kafatasının arka tarafı öyle kuvvetli bir darbeyle ezilmişti ki, parçalanan kemikleri içeri göçmüştü. Dört-beş metre yükseklikten düşen bir adamın ölmesi inanılmayacak bir şey değildi, ama başının yere bu kadar sert çarpmış olduğuna inanmak güçtü. Yine de durum buydu. Babası ölmüş, annesi dul, kendisi ve iki küçük erkek kardeşi yetim kalmıştı.

Babasının mezarında otlar bitmeden, bahçede çalışan çavuş, gecelerini annesinin yatak odasında geçirmeye başladı. Düğünse, altı aylık yas zamanı dolmadan gerçekleşmedi. O vakit geldiğinde, annesinin karnı şişmişti bile. Kısa bir süre sonra da dayak başladı. Daha önce tutku dolu haykırışlar yükselen odadan acı ve dehşet çığlıkları geliyordu artık.

"Hayır! Jed, lütfen! Jed! Yapma! Yapma! Yalvarıyorum!"

Emily ve kardeşleri yatağa oturup ağlıyorlardı. Üvey babalarının sesini hiç duymadılar, annelerinin dehşet içindeki sesi geliyordu yalnızca. Bazı sabahlar annesinin yüzü yara içinde oluyordu. Önce pudrayla, sargı beziyle, ya da karanlıkta yanlış bir yere bas-

tığı yalanıyla yaralarını çocuklarından gizlemeye çalışıyordu.

"Öyle sakarım ki," diyordu.

Ama durum giderek kötüleşti, ne pudra, ne sargı ne de uydurma hikayeler gerçeği gizleyebildi. Burnu defalarca kırıldı. Dudakları ezildi, şişti. Ön dişlerini kaybetti. Topallamadan yürüyemediği, yataktan kalkamadığı günler oldu. Bebek ölü doğdu. Bir yıl sonra, güzel annesi sakat, yaşlı bir kocakarı haline gelmişti.

Artık toplantılara davet edilmiyorlardı. Komşular çağırmaya gelmez olmuşlardı. En iyi meyve toplayıcıları onların bahçesinde çalışmak istemiyorlardı. Bir zamanlar vadinin en tatlı elmalarını yetiştiren bahçeleri ölmeye başlamıştı.

Üvey babaları bu kez onlara saldırmaya başladı.

Erkek kardeşleri, kalın deri bir ustura kayışıyla, kalçaları kanayana kadar dayak yiyorlardı. Bacakları güçsüz düşüp ayakta duramaz oldukları zaman onları bir elma variline bağlayıp, kamçılamaya devam ediyordu. Küçük bir işi yapmadıkları ya da kötü yaptıkları için, tavukları beslemedikleri ya da çok besledikleri için, iyi elmaların variline kötü elmaları bırakıp hepsini berbat ettikleri için cezalandırılıyorlardı. Cezaların ne için olduğunu anlamak güçtü. Üvey babaları hiç söylemiyordu ki.

Tek dokunulmayan Emily idi. Kardeşlerinin yarasını tedavi ederken, "neden" diye soruyordu onlar. Neden onlar dayak yiyordu? O neden yemiyordu? Emily bilmiyordu bunu. Korku ve suçluluk duygusu, aynı gaddarlıkla sıkıştırıyordu kalbini. On beşinci yaş gününün arifesinde, Emily, çocukların yatak odasında yalnız başınaydı. Erkek kardeşleri bir haftalığına bodruma kilitlenmiş, bilmedikleri bir suçtan dolayı mahkum edilmişlerdi. İki gündür onların haykırışlarını dinliyordu. Annesi yataktaydı, eski, tedavi edilmemiş bir yaranın iltihap kapmasından dolayı fena halde hastaydı, sayıklıyordu. Emily, üvey babasının kapının

eşiğinde durduğunu gördüğü zaman, gece kıyafetlerini yeni giymişti. Ne zamandır oradaydı acaba? Onu çıplak görmüş müydü? Adamı, son günlerde sık sık, hiç olmaması gereken zamanlarda arkasında görmeye başlamıştı. Gözleri parlaktı, kızın üzerine dikilmişti, sanki sıtma ateşiyle yanıyordu.

Emily "İyi geceler," deyip yatağına çıktı. Adam, ona ilk ismiyle, Jed diye seslenmesini istemişti. Ona itaat etmemek tehlikeli bir şeydi ama bir türlü bu ismi söyleyemiyordu Emily. Gözlerini kapattı, adamın şimdiye dek olduğu gibi çekip gitmesi için dua etti.

Ama adam bu kez gitmedi.

Her şey bittiği zaman, kıza sarılıp ağlamaya başladı adam. Neden ağlıyordu? Emily bilmiyordu. Tuhaf bir şekilde yaralanmıştı. Ama Emily ağlamıyordu. Ağlayamıyordu. Sebebini de bilmiyordu.

Uyuyakalmış olmalıydı; titreyen bir mum ışığı yüzünden uyandı, annesinin tuhaf biçimde çarpılmış yüzünü gördü.

"Emily, Emily, sevgili Emily'm." Annesi ağlıyordu.

Emily kendine baktığı zaman, kan içinde olduğunu gördü. Öldürülmüş müydü? Nasıl olduysa, bu olasılık korkutmadı onu. Bir kurtuluş olurdu bu.

Annesi sıcak bir havluyla onu temizledi, pazar kıyafetlerini giydirdi. Bu kıyafetleri giymeyeli uzun bir zaman olmuştu. Artık kiliseye gitmiyorlardı. Kalçalarını ve göğsünü sıktı biraz, ama bunu giymek hoşuna gitmişti. Babası, en güzel elbisesinin bu olduğunu söylerdi hep.

"Parton'un çiftliğine git," dedi annesi. "Bayan Parton'a bu mektubu ver."

Emily, annesine yalvardı, kendisiyle gelip bodrumdaki kardeşlerini kurtarmasını istedi, böylece hep birlikte kaçabilirlerdi, bir daha da dönmezlerdi.

"Tom ve Walt," dedi annesi başını sallayarak. "Günahlarımın

bedelini ödemem gerek. Tanrım, affet beni, masumların başına bunların gelmesini hiç istemedim. Hepsi aşk yüzündendi. Aşk gözümü kör etmişti."

Annesi Emily'yi, kendi paltolarının en güzeline sararak uğurladı. Vakit geç olmuştu. Ay batmıştı. Yalnız yıldızlar ışıtıyordu yürüdüğü yolu.

Parton'ların çiftliğine geldiği zaman, arkasında bıraktığı gökler ışıldıyordu. Güneşin neden batıdan doğduğunu merak ederek döndü. Evleri kocaman, göğe yükselen bir ateş içinde yanıyordu.

Parton'lar onu içeri aldılar. Çocuklukları, Emily'nin büyükbabasıyla birlikte geçmiş, nazik ve yaşlı bir çiftti bunlar. Babasını doğduğu günden öldüğü güne dek tanıyorlardı. Annesinin mektupta ne yazdığını hiç sormadı, onlar da hiç bahsetmedi Ama kısa bir süre sonra onlar konuşurken duydu.

"Kaza olmadığını biliyordum," diyordu Bay Parton. "O çocuk daha yürümeyi öğrenmeden, Afrika maymunları gibi ağaçlara tırmanıyordu."

"Çok ateşli bir kızdı," dedi Bayan Parton. "Çok fazla duygu taşıyordu içinde."

"Çok da güzeldi. Güzellik, bakanın gözlerindedir derler, böyle de olmalı. Bir kadının güzelliği öyle herkesin görebileceği kadar ortada olunca, iyi bir şey değildir bu. Erkekler zayıf, kolay kandırılan yaratıklardır."

"Biz de aynı tehlikeyle karşı karşıyayız," dedi Bayan Parton. Kızı da annesi gibi. Erkeklerin ona bakışını gördün mü? Bizim iyi oğullarımız bile öyle bakıyor?"

"Bunda suç kimin?" diye sordu Bay Parton. "O yalnızca bir çocuk, yine de bir Babil fahişesinin yüzüyle gövdesini taşıyor."

"Lanet kadınlar üzerinden geçiyor," dedi Bayan Parton. "Ne yapacağız?"

Bir gece, hummalı ölümle dolu bir rüyayla uyandı Emily. Karanlıkta yükselen şekiller görmüş, intikam iblislerinin uykusunda kendini izlediğini sanmıştı. İblisler yatağına iyice yaklaştığı zaman, Parton'ların üç oğlunu, Bob, Mark ve Alan'ı gördü.

O daha ses çıkarmadan hızla hareket etmeye başladılar. Her yerinde eller vardı. Onu tutuyor, ağzını kapatıyor, giysilerini parçalıyor, ona dokunuyorlardı.

"Suç bizim değil," diyordu Bob. "Senin."

"Çok güzelsin," diyordu Mark.

"Bu daha önce yapmadığın bir şey değil ki," diyordu Alan. "Kaybedecek bir erdemin yok."

"Ağzını tıkayın," dedi Bob.

"Bağlayın," dedi Mark.

"Ses çıkarmazsan sana zarar vermeyeceğiz," dedi Alan.

Suç onundu. Bütün suç onundu. Babasının ölümü, annesinin yıkılması, masum kardeşlerinin çektiği acılar. Karşı çıkmayı bıraktı.

Onu oturtup geceliğini çıkardılar.

Onu yere yatırıp külotunu çıkardılar.

"Orospu," dedi Bob.

"Seni seviyorum," dedi Mark.

"Ses çıkarma," dedi Alan.

Kapı açıldı, oda ışıkla doldu. Bayan Parton'un gözleri, elindeki fenerden çok daha parlak bir ateşle yanıyordu.

"Bizim suçumuz değil," dedi Bob.

"Dışarı çıkın," diye tısladı Bayan Parton.

Üç yorgun delikanlı odadan çıkarken geniş bir daire çizdiler.

Onlar gidince Bayan Parton, Emily'nin yatağına geldi. Kızın elini çekip ona öyle bir tokat attı ki, kulakları çınladı, ortalık beyaza kesti. Yaşlı kadın topukları üzerinde dönüp tek bir söz et-

meden dışarı çıktı.

Bay Parton, ertesi gün Albany'den döndü. Emily, bir sonraki hafta, aile çiftliğinin satışından gelen gelirle, Rochester'daki kilise okuluna gönderildi. Onu ziyaret eden olmadı. Tatillerde, tüm kızların içinde okulda kalan tek kız oydu. Okul arazisinden nadiren çıkıyordu. Okul gezilerinde, grubun içinde görünmeden kalmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de erkeklerin bakışlarından kaçamıyordu. O gözlerle bakıyorlardı ona. Üvey babasının gözleriyle. Parton'un oğullarının gözleriyle. Onu ele geçirmek isteyen erkek gözleriyle.

Birinde, okulca müzeye yapılan bir ziyarette, genç bir adam çıktı karşısına. Çok kibardı. Başıyla selam verip, "Bayan, bu koleksiyondaki bütün hazinelerden daha güzel olduğunuzu söyleyebilir miyim?" Emily'nin kaçıp gitmesi onu şaşırtmış gibiydi. Neden şaşırdığını biliyordu. Suç o genç adamda değildi. Hiç kimsede değildi. Suç ondaydı. Görünüşünde, erkeklerin direncini kıran bir şeyler vardı.

Gerçekten güzellik miydi sebep acaba, her zaman söylendiği gibi? Mary Ellen ondan daha güzeldi. Bütün kızlar da kabul ediyordu bunu. Erkekler onun da güzel olduğunu düşünüyordu, ona da çok dikkat ediyorlardı. Emily yokken ama. Emily varken sadece ona bakıyordu.

Mary Ellen, Emily'yi sevmiyordu. Kızların hiçbiri sevmiyordu. Okul müdürü Bay Cromwell olmasaydı, bütün okul yaşamı tam bir ıztıraba dönüşebilirdi. Müdür, korkutucu kişiliğiyle ve peygamberin sözcükleriyle Emily'yi koruyordu.

"Kimse kardeşine karşı kötülük düşünmesin,"[1] diyordu korku saçan gözlerini belerterek.

"Amin," diye cevap veriyordu kızlar.

---

1) Eski Ahit, Zekarya (Zechariah), 7:10. (çn.)

"Kurtla kuzu birlikte otlayacak, aslan sığır gibi saman yiyecek."[1]

"Amin."

"Komşunu kendin gibi seveceksin."[2]

"Amin."

"Mary Ellen."

"Buyrun efendim?"

"Seni duymadım."

"'Amin', dedim efendim."

"Kulağımla duydum, yüreğimle duymadım. Ruhundan konuş kızım. Söylediğin sözcük kurtuluşundur aslında! Ama boş bir söz gibi söylenirse, ebedi lanetin olur!" Sesi yükseldikçe yükseliyor, alnındaki, boynundaki damarlar şişiyor, kolları bir intikam meleğinin kolları gibi savruluyordu. "Mary Ellen, 'amin' de!"

"Amin, efendim! Amin!"

"Beni ana karnında yaratan onu da yaratmadı mı?"[3]

"Amin!" diye cevap veriyordu kızlar sesleri daha da çılgına dönerek.

"Hepimizin babası bir değil mi? Bizi yaratan aynı Tanrı değil mi?!"[4]

"Amin!"

"Ne iyi, ne güzeldir, birlik içinde kardeşçe yaşamak!"[5]

"Amin!"

Bay Cromwell, hiçbir zaman Emily'ye fazla yakın durmazdı. Ona dokunmaya hiç çalışmazdı. Onun güzel olduğunu hiç söylemezdi. Diğer adamların ona baktığı gibi bakmazdı. Gözleri dışarı uğrar, damarları şişerdi yalnızca, peygamberlerin sözlerini

1) Eski Ahit, Yeşaya (Isaiah) 65:25. (çn.)
2) İncil, Markos 12.31, Matta 22:39, Luka 10:27. (çn.)
3) Eski Ahit, Eyüp (Job), 31:15. (çn.)
4) Eski Ahit, Malaki (Malachi), 2:10. (çn.)
5) Eski Ahit, Zebur (Psalms), 133:1. (çn.)

aklından geçirdiği zamanlar gibi tıpkı. Emily'nin güvendiği bir erkekti o, çünkü onu arzu etmeyen tek erkekti.

O gün müzede, yakışıklı yabancının iltifatından kaçtığı zaman onu arayıp bulan da Bay Cromwell'di. Uzak bir Asya toprağından gelen sanat eserlerinin sergilendiği bir köşeye çömelmiş, duruyordu.

"Kalk çocuğum, kalk."

Onu ayağa kaldırmak için zorlamadı. Kız kalkmayınca dikkatini sergiye yöneltti.

"Japonya," dedi. "Katil, putperest, kulampara kafirlerin ülkesi." Bu ses tonu Emily'yi şaşırtmıştı. Ağzından çıkan sözcükler sert olsa da, kınamadan çok şefkatle söylüyor gibiydi onları. "Din değiştirme zamanları geldi, Emily; Gerçek Söz'ü duymaya hazırlar. Biliyorum, hazırlar. Rabbin adını açıklayacağım; ululuğu için Tanrımızı övün."[1]

"Amin," dedi Emily.

"Rabbin sözünü dinleyin, ey uluslar, uzaktaki adalara duyurun."[2]

"Amin."

"Eski Ahit'in bahsettiği uzak kıyılar bunlar işte. Japon adaları. Oradan uzakta ada yok."

Emily ayağa kalkıp ürkek ürkek adamın yanına gitti. Duvarda bir harita vardı, o toprağın değil, büyük Pasifik Okyanusu'nun haritası. En solda, suların hemen kıyısında dört büyük ada ve başka küçük adalar duruyordu. Doğu kıyılarına "Japonya" sözcüğünün harfleri dizilmişti.

"Krallık iki buçuk asırdır kendini dışarıya kapatmıştı," dedi Bay Cromwell, "ta ki Tuğamiral Perry, beş yıl önce kapalı kapı-

1) Son cümle, Eski Ahit, Yasa Kitabı (Deuteronomy), 32:3. (çn.)
2) Eski Ahit, Yeremya (Jeremiah), 31:10. Kimi zaman "uzaktaki kıyılara duyurun" diye de çevrilmektedir. (çn.)

ları zorlayıp açıncaya dek. Bizim Muhterem Tuttle orada, Japon savaş ağalarının birinin koruması altında bir misyon evi açtı. Gelecek yıl papazlığa atandığım zaman, ben de gidip bir başka ev açacağım."

"Rochester'dan ayrılıyor musunuz?" Emily'nin kalbi kurşun gibi ağırlaştı.

"Uluslar arasında adım büyük olacak, diyor her şeye egemen Rab."[1] Emily'den amin gelmeyince, Bay Cromwell sert bakışını ona çevirdi.

"Amin," diye fısıldadı Emily. Bay Cromwell yokken her şey yeniden başlayacaktı. Kızların düşmanlığı üzerinde olacaktı. Onların aklından geçen zalimliklerin önemi yoktu. Ama erkekler. Cromwell gidince kim onları Emily'den uzak tutacaktı?

Bay Cromwell böyle zayıf söylenmiş aminleri azarlamadan geçmezdi genelde. Belki de Emily'nin apaçık görülen rahatsızlığı yüzünden bu seferlik müsamaha göstermişti. Gümüş levha üzerine çekilmiş eski fotoğrafların önünde durdu.

"Bunlar, o toprağın kadınları," dedi.

Emily, yaşlarla bulanmış gözlerinin arasından porselen bebekler gibi sevimli, saçları dikkatle işlenip kaldırılmış, gövdelerini düzleştiren geniş kuşaklı, geniş yenli kıyafetler giyinmiş şekiller görüyordu. Uzun, dar gözler, çocukçasına yuvarlak ve yüzeysel hatları olan yüzlerden bakmaktaydı.

Emily, hafifçe açılmış gülümseyişi karanlık, dişsiz bir ağzı açıkta bırakan kadınlardan birini gösterdi. "Şunun dişleri yok, efendim."

"Öyle değil, Emily. Onların soylu kadınları dişlerini kararturlar."

Emily, üzerinde resimler hakkında açıklamalar bulunan bir levhaya baktı. "Yokohama Şehri'nin Meşhur Güzelleri" yazıyor-

1) İncil, Malaki (Malachi), 1:11. (çn.)

du. Bay Cromwell'e baktığı zaman, onun da sert gözlerini kırpmadan üzerine dikmiş olduğunu gördü.

"Japonya'da, senin gibi bir kız, en iyi ihtimalle çirkin görülecektir," dedi Bay Cromwell. "Daha büyük ihtimalle de düpedüz iğrenç bulunacaksın. Saçlarının altın rengi, gözlerinin mavisi, boyun, kalıbın, şeklin. Hepsi uygunsuz, hepsi çok, çok uygunsuz görülecek."

Emily, kadınların dar gözlerine, karartılmış dişlerine, kendisinin mahkum olduğu kadınsı kabartıların, çıkıntıların hiçbirini göstermeyen düz bedenlerine bakıyordu. Bay Cromwell haklıydı. Emily ve Yokohama'nın meşhur güzelleri kadar birbirine benzemeyen iki kadın bulmak zordu.

"Beni de birlikte götürün," dedi Emily. Hangisi daha çok şaşırtmıştı Emily'yi acaba; ani isteği mi, yoksa Bay Cromwell'in sakin tepkisi mi?

"Bu konuda uzun zaman düşündüm," dedi Cromwell başını sallayarak. "Biz, bir amaç için bir araya getirildik, sen ve ben. Ve bu amacın Japonya olduğuna inanıyordum. Gerçek Söz'ü taşıyacağız, varlığımızla o sözün canlı timsalleri olacağız. Eğer bunu gerçekten istiyorsan, gecikmeden bu konuda vasilerine bir mektup yazmam gerek."

"Gerçekten istiyorum, efendim," dedi Emily.

"Sınıfın dışında bana Zephaniah demelisin," dedi Bay Cromwell. "Nişanlı bir kızın gelecekteki kocasına 'efendim' demesi son derece mesafeli bir tavır."

Öyle de oldu. Buna hiç niyeti olmamasına rağmen kendini ona verdi. Bay ve Bayan Parton kolayca razı oldular. Emily ile Zephaniah, Akaoka Vilayeti'nin savaş ağasının nüfuz bölgesinde kendilerinin kuracakları misyon evinde evlenmeye karar verdiler. Aklına getirmediği bir evliliğin bu denli yakın olması

Emily'yi şu kadarcık rahatsız etmedi. Japonya'ya gitmesinin başka yolu yoktu. Nişanlılık, yolculuk, varacakları hedef, hazine değerinde bir umut olmuştu ona; lanetli güzelliğinden kaçıp sığınacağı bir umut limanı.

Betlehem Yıldızı, San Francisco'dan batıya doğru yola çıktığında, on yedinci yaş gününe iki ay vardı. Yanına üç şey almıştı yalnızca, bütün malvarlığı buydu. Annesi'nin *Ivanhoe* kitabı, annesinin madalyonu ve geçmişle dolu bir yürek.

* * *

Emily, Matthew Kardeş'in çizmelerinin sesinin azaldığını duyunca düş kırıklığına uğradı. Kendisine arkadaşlık edeceğini düşünmüştü. Uykuya bir dalıp bir çıkan Zephaniah'la yaptığı sohbetin içinde uzun sessizlikler vardı. Şimdi olduğu gibi bilincini yitirdiği zaman, Emily'nin zihnini içinde bulunduğu durumun umutsuzluğundan kurtaracak hiçbir şey yoktu. Bu adam, onun kocası olacak adamdı. Burada; mucizevi bir biçimde, kutsanmışçasına, uğruna dua ettiği kurtuluş mekanı olduğunu her bakımdan gösteren bu tuhaf ülkede olmasının sebebi oydu. Bu sarayda geçirdiği beş gün boyunca, tek bir erkek bile, o korktuğu gözlerle bakmamıştı ona. Erkek olsun, kadın olsun, herhangi bir ifade taşıyan her yüzde, yalnızca hor görme, acıma, iğrenme vardı. Tıpkı Zephaniah'ın vaat ettiği gibi. Onu iğrenç buluyorlardı.

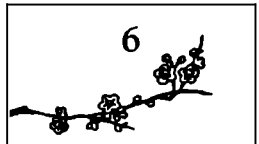
Ama işte bu huzuru bulur bulmaz yitirmek üzereydi. Zephaniah öldüğü zaman, o da gerisin geri Amerika'ya gitmek zorunda kalacaktı.

Bu olasılık karşısında dehşete düşüyordu. Oraya vardığı zaman –hiç de ülkesi olarak düşünemiyordu orasını– gideceği hiçbir yer yoktu. San Francisco'daki misyon evine geri dönemezdi. Yola çıkmadan önceki son haftalarda, Emily'nin oradaki duru-

mu giderek tehlikeli hale gelmişti. Boston'dan gelen bir düzine yeni misyoner Çin'e gönderilmek üzere hazırlanıyorlardı. İçlerinden birkaçı, ona çok fazla ilgili duruyordu. Başlangıçta, terbiye maskesini çıkarmamışlardı. Ama bu böyle gitmedi. Hiçbir zaman gitmemişti zaten. Sonunda ona bakan yüzlerinde açlık görülmeye başladı, gözleri bedeninin her köşesinde serbestçe dolanmaya koyuldu. Koridorlarda, yemek odasında, şapele giderken ya da dönerken birilerinin ona çarptığını, dokunduğunu, bedenini dokundurduğunu fark etmeye başladı. Ne Gerçek Söz'ün emirleri, ne Zephaniah'ın nişanlısı olması, ne de onlara gösterdiği sürekli soğukluk, Emily'nin kendini savunmasına yetiyordu. En azından uzun süre yetmeyecekti. Er ya da geç, gösterdikleri irade çözülecekti. Bunu gözlerinden okuyabiliyordu onların.

Zephaniah uykusunda içini çekti. Emily, ellerini tutup hafifçe sıktı. Gülüşü gözyaşlarıyla doluydu.

"Tanrı seni korusun, Zephaniah. Sen elinden geleni yapın. Kimse bundan fazlasını yapamaz."

6
Lord Genji'nin Ölümü

O yıl, Lord Şayo buz gibi soğuk kış denizinde dondu; halefi Lord Ryoto'ya bahar çiçekleriyle yüklü bir dal çarptı; bir sonraki varis Lord Moritake, yazın çakan bir yıldırımla kavruldu. O zaman, Koseki, bölgenin lordu oldu.

"Havayla başa çıkamam ki," dedi.

Sonbaharın ilk yağmurları düşerken, bütün muhafız birliklerini idam etti, bütün odalıklarını manastıra, aşçıları sürgüne gönderdi, ahır şefinin kızıyla evlenip Şogun'a savaş açtı.

Lord Koseki, otuz sekiz yıl hüküm sürdü.

SUZUME-NO-KUMO
(1397)

Sohaku bütün tartışmaları ve endişeleri geride bırakmıştı. Genji ona, başkeşişin meditasyon kulübesinde Şigeru'yla yalnız kalmak istediğini söylediği zaman, Sohaku "Lordum," dedi, başıyla selam verdi ve çıktı. Felaketin kaçınılmazlığı, altı aylık Zen çalışmalarının yanına bile yaklaşamadığı bir iç huzur vermişti ona. Kuşak kuşak keşişin *satori*'ye[1] ulaştığı bu yerde, çocuksu bir eğlence düşkünü ile cani bir manyak, Okumiçi klanının geleceğine karar verecekti. İkisi de yaşayacaktı belki. Belki ikisi de ölecekti. Bunun pek bir önemi yoktu. Bugün, yarın, ertesi gün yaşayacaklardı belki. Ama çok uzak olmayan bir gelecekte, Genji

1) *Satori*: Zen Budizm'inde ani ruhsal aydınlanma durumu. (çn.)

de Şigeru da ölecekti. Başka bir sonuç çıkmazdı bundan. Kuşkulu olan tek önemli şey nasıl ölecekleri ve kim tarafından öldürüleceklerdi.

Sohaku, meditasyon kulübesinden uzaklaşırken kemiklerinde tuhaf bir ürperti duydu. Bu, kesinlikle bir rahatsızlığın, muhtemelen de ciddi bir rahatsızlığın başlangıcına işaretti. Bu olasılığı düşününce gülümsedi. Bu berbat kasvetli duruma uygun düşen bedensel rahatsızlık hangisi olabilirdi? Kolera belki de, birkaç ay önce yakın köyleri kasıp kavuran salgının hortlaması. Yok, daha kötü bir şey olmalı. İrinli veba mı yoksa? Sonra hissettiği rahatsızlığın ne olduğunu, vücut ısısının neden kendisini bırakıp gittiğini fark etti.

İlk kez, patikanın küçük taşları üzerindeki ayak izleri son derece sessizleşti. Amacı bu olmamasına rağmen, samuraylarının en yeteneklilerinin bile başaramadığı şeyi başarmıştı. Bedeni bunu zihninden önce anladı, anlayınca da iliklerine kadar bir başka derin kavrayışla doldu. İçinde çakan ani bir parıltının ışığında, olası suikastçının daha önce hiç düşünmediği kişi olduğunu gördü.

Kendisi.

Eğer Okumiçi klanı yok olmaya mahkumsa, ki öyleydi, o zaman asıl sorumluluğu ailesini kurtarmaktı elbette. Bir başka lordun vasalı olamazsa, o da, çocukları da, eski sadakatlerini sürdüren diğer herkesle birlikte yok olur giderdi. Sohaku olasılıkları kafasından geçirdi. Bu belirsiz zamanlarda sorunsuzca hükmü altına gireceği tek lord, Şogun'du. Daha doğrusu onun çevresindeki kişiler. Şogun görevinde fiili olarak bulunan kişi on dört yaşında hastalıklı bir çocuk olan Yemoçi'ydi. Elbette temasa geçeceği kişi, gizli polisin şefi olan Kawakami olmalıydı.

Bunu yapmadan önce kendi adamlarının sadakatinden emin

olmalıydı. Hangilerine güvenebilirdi? Hangilerini ortadan kaldırması gerekecekti? Ya Edo sarayındaki eski dostları Saiki ve Kudo? İlk fırsatta onların ağızlarını araması gerekiyordu. Onlarla birlikte olursa tehlike çok daha az olurdu.

Eğer Lord Kiyori başlarında olsaydı, bu düşünceler aklına bile gelmezdi. Ama yaşlı savaşçı ölmüştü.

Sohaku, geleceği bir kehanet rüyası görürmüş gibi görüyordu. Saiki ve Kudo da ona katılacaktı; ya katılacak ya öleceklerdi.

Bir sonraki adımında bütün ağırlığını patikaya verdi. Taşlar sandaletlerinin altında çatırdadı. Gelecek günlere ait bir dolu düşünceye dalmış olan Sohaku duymadı bile.

* * *

Lord Genji ile Şigeru'ya çay dolduran Hidé başıyla selam verdikten sonra başkeşişin meditasyon kulübesinden geri geri çıkmaya koyuldu. Hele de Şigeru bir kez daha silah kuşanmışken, lordunu onunla yalnız bırakmanın hiç de iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Gerçi kılıcı olmasa bile, Şigeru, Lord Genji'yi rahatlıkla bertaraf edebilirdi. Yani silahlar durumda önemli bir değişiklik yapmıyorlardı pek. Genç lord uçarı ve aceleci miydi, yoksa zeki ve kararlı mı? Kaç keredir bu soruyu soruyordu kendine. Şu son bir saat içinde, Şigeru inanılmaz bir değişim geçirmişti. Yine eskisi gibi, deliliği başlamadan önceki haliyle, klanın savaş sanatları hocası gibi davranmaya başlamıştı. Nasıl olmuştu bu? Hidé'nin gördüğü tek değişiklik, Lord Genji'nin gelip ona silahlarını geri vermesiydi. Kendisi gibi sınırlı yetenekleri olan birinin bu işin sırrına varması zordu; aslına bakılırsa imkansızdı. Özgürce verebileceği tek karar, itaat edeceği kişiyi seçmek, sonra da ona tereddütsüz itaat etmekti. Yaşlı lordun ölümünden bu yana, Hidé'nin kafasından hiç çıkmayan meselelerdi bunlar. Şu

anda klanın başında kim vardı? Mabeyinci Saiki mi? Güvenlik şefi Kudo mu? Süvari komutanı Sohaku mu? Genç lord mu yoksa? Bu sonuncusu, en olasılık dışı görüneniydi. Genji, olsa olsa göstermelik yöneticiydi en fazla. Ama yine de, işte, yakın bir zamanda, bir düzineden fazla akrabasını öldürmüş bir adamla rahat rahat oturabiliyordu. Görünüşe göre, son derece zayıf bir yargı gücüne alametti bu. Ama özel bir durumda, en uzak görüşlü yargı olabilirdi. Eğer Lord Genji, olacakları biliyorsa, bu durumda hiçbir risk yok demekti. Ve, evet, eğer biliyorsa, bu durumda kimin ardından gideceğine dair de kuşkusu yoktu, mistik bir öngörüsü olan bir Büyük Lord'a kim üstün gelebilirdi?

"Bir süre bizimle kal," dedi Lord Genji çay fincanını işaret ederek.

Hidé yerlere kadar eğilerek selam verdi, fincanı tepsiden aldı, Lord Genji çayı doldururken de başını kaldırmadı. Lordun bizzat kendi çayını doldurması hayret vericiydi. Yalnızca en yakın çevresinin arasında böyle bir samimiyetle davranabilirdi lordlar.

"Teşekkür ederim lordum."

"Buraya yaptığımız yolculukta gösterdiğin davranışlar herkese örnek olacak nitelikteydi. Ustalığın ve cesaretin beni derinden etkiledi. Ama en çok da kararlılığından etkilendim. Böylesi belirsiz zamanlarda, ancak tereddüt etmeyen bir samuray, gerçek bir samuraydır."

"Böylesi bir övgüyü hak etmiyorum," dedi Hidé yine başını eğerek. Söylediği alçakgönüllü sözlere rağmen, göğsünü dolduran gurur dalgasına karşı gelemiyordu.

"Bunu söylemek sana düşmez," dedi Şigeru. "Lordun konuştuğu zaman, duruma göre, sessiz olman, teşekkür etmen, özür dilemen ya da itaat etmen gerekir yalnızca. Hepsi bu."

"Baş üstüne. Saygısızlığımı affedin Lord Genji. Sizin huzurunuza değil ahırlara layığım ben."

Şigeru yere öyle bir güçle tokat attı ki, kulübe sallandı. "Ne dedim ben? Teşekkür, özür, sessizlik, itaat. Beni duymuyor musun? Mazeret bildirmekten bahsettim mi? Asla mazeret bildirme. Asla. Anlıyor musun?"

"Baş üstüne." Dersini alan Hidé başını döşemeye bastırdı.

Lord Genji gülüyordu. "Bu kadar resmi davranmamıza gerek yok, amca. Üç arkadaş oturmuş, çay içip geleceğe dair planlarımızı tartışıyoruz."

Ayaklarını sürüyen biri aceleyle kulübenin kapısına yaklaştı.

"Lordum," dedi gergin bir ses, "her şey yolunda mı?" O gümbürtülü tokat yüzünden kılıçlarını çekmiş koca bir grup kulübeye koşturmuş olmalıydı.

"Evet, evet. Neden yolunda olmasın? Rahat bırakın bizi."

"Baş üstüne efendim."

Lord Genji, söze devam etmeden önce, ayak seslerinin iyice uzaklaşmasını bekledi.

"Dediğim gibi, davranışların bir karar vermemi sağladı." Sert gözlerini Hidé'nin üzerine dikip sustu. Uzun bir süre sessiz kaldı. Hidé acaba benden bir cevap mı bekliyor diye düşünmeye başlamıştı. Cevap bekliyorsa teşekkür mü etmeliydi, özür mü dilemeliydi? Gizliden Şigeru'ya baktı, orada bir işaret görmeyi umuyordu; ama genç lordun korkunç amcası taş gibi oturmuş, gözlerini meditasyona dalmış gibi yummuştu. Neyse ki, Hidé tam teşekkür etmek için ağzını açmışken, Lord Genji konuşmaya devam etti de, samurayı bir kez daha azarlanmaktan kurtardı. "Kuşkusuz, bende olduğu söylenen geleceği görme yeteneği konusunda bir şeyler duymuşsundur."

"Evet lordum."

"Bu söylediğimi kimseye söylememelisin."

"Baş üstüne lordum."

"Söylediğim gerçektir."

Soğuk kış havası Hidé'nin ciğerlerine doldu. Hiçbir şey diyemiyordu. Lord Genji'nin geleceği görebilmesi değildi şaşırtıcı olan. İnsanların çoğu, Akaoka Lordu kim olursa olsun, onun bu yeteneğe sahip olacağını düşünüyordu; Hidé de çoğu zaman bu görüşü paylaşırdı. Şigeru'nun Lord Kiyori'yi zehirlemesinden ve cinnetini sürdürmesinden sonra buna olan inancı fena halde sarsılmıştı ama. Böylesi bir trajediyi önceden gören biri, onun olmasına izin verir miydi? Arkadaşı Şimoda, Lord Kiyori'nin gördüğü diğer şeyleri kimsenin bilmediğini söyleyince, bu kez mistik görüşe geri dönmüştü Hidé. Bunu tahmin etmek güçtü ama, diğer bütün olasılıklar bu durumdan daha kötüydü belki de. En büyük zaferler en kötü felaketlerden çıkmaz mıydı zaten? Altı yüz yıl önce, Akaoka Bölgesi'nin, serçelerin alameti üzerine kuruluşunu ele alalım. Hayır, Hidé'yi asıl şaşırtan şey, lordunun, klanın hazine değerindeki sırrını kendisiyle, hizmetlilerinin en düşük rütbelisiyle paylaşmasıydı.

Sonunda soluğunu bıraktı, kendisine söylenen sözler yüzünden o denli sersemlemişti ki, koyverdiği soluğunun sesinden utanmak aklına gelmedi. Hidé yerlere dek eğilerek selam verdi. "Lord Genji, bana duyduğunuz güven beni onurlandırıyor. Güveninizi boşa çıkarmayacağım."

"Boşa çıkarmayacağını biliyorum Hidé, dedim ya, geleceği görüyorum ben."

Hidé olduğu yerde sallandı, duyduğu sözler başını döndürmüştü. Savaş eğitimiyle geçen yaşamı boyunca geliştirdiği disiplin olmasaydı, bu denli hızlı aldığı soluklar yüzünden yere devrilebilirdi.

"Ölünceye kadar bana sadık kalacaksın," dedi Lord Genji. "Güveneceğim başka kimse olmadığı için, seni muhafızlarımın komutanı yapıyorum. Amcamla birlikte birtakım başka meseleleri tartıştıktan sonra bu kararımı herkese açıklayacağım. Bu arada, subay olarak kimleri istediğine karar ver. Adamlarının geri kalanını da onlarla birlikte seçeceksin."

Hidé, göğsünün duygularla dolduğunu hissetti. Bu en tehlikeli zamanda, klanın yazgısı gibi ulusun yazgısı da tehlikedeyken, lordu, düzinelerce daha usta, daha kıdemli hizmetli içinden, ona kalkan olsun diye, kendisini seçmişti. O maskara, o kumarcı, o sarhoş Hidé'yi. Artık kendini tutamıyordu. Minnet gözyaşları hasırın üzerine düşerken bir kış fırtınasının ilk damlaları gibi patırtılar çıkarıyordu.

"Teşekkür ederim Lord Genji."

Hidé, meditasyon kulübesini şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde terk etti. Lord Genji'nin ortaya çıkmasını bekleyen diğer samuraylar arasındaki yerini aldı. Karakterine hiç uymuyordu ama, ne gülümsedi, ne de arkadaşlarıyla şakalaştı. Bir saat içinde, bütün yaşamı nasıl beklenmedik, nasıl ani, nasıl geri dönülmez biçimde değişmişti.

Ölünceye kadar sadakat.

Hidé'nin en büyük korkusu, karışık bunalım anlarında yanlış seçim yaparak lordlarına ihanet etmek olmuştu hep; korkaklık yüzünden değil, aptallık yüzünden. Şimdi bu korkudan kurtulmuştu. Geleceği gören Lord Genji, bu dertten kurtarmıştı onu. Ölünceye kadar ona sadık kalacaktı. Sırf bu kesinliğin bile kendisine güç ve kararlılık verdiğini hissediyordu.

"Uzun süre kaldın," dedi Şimoda. "Ne istiyorlardı?"

"Söylemek bana düşmez," diye cevap verdi Hidé. Bir kez daha içine dönmüştü, ilk subayını bulduğunun farkındaydı. Şimo-

da ancak elinde kılıç varken işe yarardı, silahsız bir çatışmada düpedüz gülünç olurdu, ama klandan hiç kimse okla, tüfekle ya da tabancayla atışta onu geçemezdi. Bunun kadar önemli bir başka şey de sapına kadar dürüst olmasıydı. Söz verince tutardı, hayatına mal olsa bile.

Şimoda sırtına yaslandı, Hidé'nin ketumluğu karşısında şaşırmıştı, ciddi davranması ise çok daha fazla şaşırtıcıydı. Meditasyon kulübesinde ne olmuştu acaba? Gamsız dostu bütünüyle değişmiş gibiydi.

"Ee, ne haber?" Taro, Şimoda'nın yanına oturdu. Kafa derisinin üzerinde yeni bitmeye başlayan saçları ovalayarak. Kaşınıyorlardı. Diğer bütün geçici keşişler gibi, Lord Genji'nin manastıra çağrıldığını duyar duymaz kafasını tıraş etmeyi bırakmıştı. Uzun zamandır bekledikleri göreve dönüş müjdesiydi bu. Hepsi eski kıyafetlerini giymeye, kuşaklarında çifte kılıç taşımaya başlamışlardı bile. Bir zamanlar keşiş oldukları ancak saçlarının olmamasından anlaşılıyordu. Utanç verici bir farklılıktı bu, Edo'ya döndükleri zaman çok daha utanç verici olacaktı hem de. Samurayların incelikle yapılmış saç biçimleri, giysilerinin önemli bir parçasını oluştururdu. Ama yapacak bir şey yoktu. Bazen en dayanılmaz şeylere bile dayanmak gerekiyordu işte. Taro başını kaşıdı yine. "Hidé sana ne dedi?"

"Bir şey demedi," dedi Şimoda ters ters.

Taro afallamıştı. "Dost olduğumuzu sanıyordum. O sana söylediyse, senin de bana söylemen lazım."

"Söylüyorum ya," dedi Şimoda. "Hiçbir şey söylemedi."

"Gerçekten mi?" Taro, Şimoda'nın omzu üzerinden öteye baktı. Sırtı dimdik, gözleri yarı kapalı, tetikte bir sükunet içinde, taş Buda kadar sessiz bir samuray oturuyordu orada. Bu gerçekten Hidé mi diye iki kez bakmak zorunda kaldı Taro.

* * *

Genji, Şigeru'ya gülümsüyordu. "Sormayacak mısın?"

"Neyi?"

"Orası belli."

"Pekala," dedi Şigeru. "Neden Hidé'ye o sözleri söyledin?"

"Gerçek olduğu için olmasın?"

Genji de Şigeru da güldü.

Birden ciddileşen Şigeru, "Galiba hata yapıyorsun," dedi. "Hidé işe yaramaz serserinin tekidir. Bütün emsalleri daha yüksek sorumluluklar aldılar. Kendisinden on yaş küçük adamlarla aynı rütbede, aynı sırada olan bir tek o var. Dahası, onu ataman, Sohaku'yu incitecektir. Sohaku, babamın baş muhafızıydı, elbette senin baş muhafızın olarak işe devam etmeyi bekliyordur kuşkusuz."

"Sözlerin pek bilgece, amca," dedi Genji. "Bu bile ne kadar şaşırtıcı bir durum. Bir saat önce çırılçıplaktın, kendi pisliğine gömülmüştün, eğitilmiş bir maymun gibi yüzünü oynatıyordun. Böylesi ani bir dönüşümün mümkün olamayacağını, böylesi bir kişiye güvenilmeyeceğini söyleyenler çıkabilir. Bana ne tavsiye edersin?"

Rengi atan Şigeru gözlerini döşemeye dikti.

"Eh, pekala, bu konuyu sonra ele alırız. Bu konuda birtakım düşüncelerim var, onları seninle paylaşacağım. Senin için yararlı olabilir. Hidé konusuna gelince, onun geçmişteki başarıları konusunda kesinlikle haklısın. Kuşkusuz, onun durumundaki pek çok kişi, böylesi beklenmedik bir sorumluluğun yükü altında ezilecektir. Ama bu adamda böyle bir durumun tersi olacağına inanıyorum."

Şigeru soru dolu gözlerini Genji'ye dikti. "İnanıyor musun? Bilmiyor musun yani?"

"Nereden bileceğim?"

"Ailemizde her nesilden bir kişiye öngörü laneti miras kalır. Babam, ben. Sen de o mirası almış olmalısın. Başka kimse yok."

"Şu anda başka kimse yok, evet," dedi Genji. "Ama daha önce üç kişi daha vardı. Senin çocukların, benim kuzenlerim. Belki de onlardan biriydi bu mirası alacak olan."

Şigeru onları son gördüğü anı hatırlamak istemiyordu. Başını iki yana salladı. "Onlar değildi. Kendi gözlerinin önündekini, bir de çocuksu rüyalarında gördüklerini görebiliyorlardı yalnızca."

"Babam ayyaştı, afyon müptelasıydı. Çocuğunu döllediği sırada hiçbir şeyin farkında olmayabilir."

Şigeru yine başını iki yana salladı. "Onun tükettiği miktarda alkol ve afyonun cinsel arzu üzerinde son derece olumsuz etkisi vardır. Seni dünyaya getirmiş olması bile önemli bir şey." Şigeru gülümsedi; gerçi gözlerinde hüzün vardı. "İnkar etmenin anlamı yok. Biliyorsun."

"Başka kimsenin olmadığından emin misin?" diye sordu Genji. "Büyükbabam tam bir erkekti, biliyorsun. Tanımadığın erkek ya da kız kardeşlerin olamaz mı? Onların da kendi çocukları tabii."

"Babam tam bir erkekti, doğru, ama aynı zamanda çok uyanıktı. Bu laneti ailenin dışına çıkartacak hiçbir şey yapmazdı."

"'Lanet' diyorsun hep. Oysa bir lütuf olarak düşünülür bu yetenek."

"Sen de böyle mi düşünüyorsun?"

Genji içini çekip arkaya yaslandı. "Bu yeteneğe sahip olmak büyükbabayı mutlu etmedi. Sahip olmamak babamın sonunu getirdi. Sana gelince, görüyorsun ne hale geldiğini. Evet, haklısın, bu bir lütuf değil. Bu yükü başka birinin taşıyacağını umuyordum. Oysa ben taşıyorum."

"Anlamıyorum," dedi Şigeru. "Bu yetenek sendeyse, durumu biliyorsun demektir. Elinden bir şey gelmez, olacakları bilirsin Bundan kurtulmayı nasıl umarsın?"

"Büyükbaba yeteneğin bende olacağını söyledi," dedi Genji "Bunun dışında kesin bir kanıtım yok."

"Hayaller görmüyor musun?"

"Umarım görmüyorumdur," diye cevap verdi Genji.

* * *

Kalenin dışında, ormanın derinliklerinde yürüyor, dört mevsim yeşil kalan yaşlı ağaçların gölgeli kabuklarında *shiitake* mantarı arıyorlardı. Büyükbabasıyla o zaman konuşmuştu.

"İstemiyorum," diyordu Genji. "Başka birine ver."

Büyükbaba, sert görünüşünü korumaya çalıştı, ama pek beceremiyordu. Genji, yaşlı adamın gözlerinin kırpıştığını fark etti, kuşkusuz neşelendiğine işaretti bu.

"Bebek gibi konuşuyorsun," demişti Büyükbabası. "İsteyeceğin ya da istemeyeceğin bir şey değil bu."

"Yine de istemiyorum," dedi Genji. "Babama veremiyorsan Şigeru Amca'ya ver."

"Verip vermemek benim elimde olan bir şey değil," dedi büyükbaba. "Elimde olsaydı..." Genji bekledi, ama büyükbabası sözünü tamamlamadı. Gözlerinin kırpışması da durmuştu. "Şigeru'da zaten var. Sonra da sende olacak."

"Eğer amcamda varsa, neden bende de olmak zorunda? Belirli bir zamanda yalnızca birimizde olacağını sanıyordum."

"Her kuşaktan bir kişi," dedi Büyükbaba. "Benim kuşağımdan ben, Şigeru'nun kuşağından Şigeru, senin kuşağından sen."

Genji otların üzerine oturup ağlamaya başlamıştı. "Neden büyükbaba? Atalarımız ne suç işledi?"

Büyükbabası da yanına oturup kollarını onun omuzlarına sardı. Bu dokunuş Genji'yi şaşırttı. Büyükbaba sevgisini pek belli etmezdi.

"Atalarımızdan biri sorumlu bundan," dedi büyükbaba. "Geri kalanlar olarak yalnızca onun ektiğini biçtik. Hironobu'nun."

Genji kolunun yenini yüzüne götürdü, gözyaşlarını sildi; sümüğünün yüzüne akmaması için burnunu çekiyordu. "Hironobu bizim ilk atamız. Akaoka bölgesini altı yaşındayken buldu Ben de yarın altı yaşıma gireceğim."

"Evet Lord Genji." Büyükbabası selama geçti.

Genji bu alaycı formaliteyi görünce güldü, gözyaşlarını çabucak unuttu. "Hironobu ne yaptı? Onu büyük bir kahraman sanıyordum ben."

"Kişinin bir niteliği diğer bütün olasılıkları dışlamaz." Büyükbaba sık sık Genji'nin anlamadığı sözler ediyordu. Bu da onlardan biriydi işte. "Doğum ve ölüm zaman zaman gerçekleşir ve yeniden gerçekleşir. Bazı yeniden doğumlar olmasa daha iyidir. Ama bunu anladığımız zaman vakit çok geç olur. Hironobu, yanlış kadına âşık oldu. Bir cadının torununa."

"Leydi Şizuka mı? Onu prenses sanıyordum ben."

Büyükbaba gülümseyerek az önce söylediği şeyi tekrarladı. "Kişinin bir niteliği diğer bütün olasılıkları dışlamaz." İki kere söylenmiş olsa da Genji bir şey anlamamıştı. "Prensesti. Bir cadının torunuydu aynı zamanda. Ait olduğu manastırda kalsaydı, mesele çıkmazdı, hiçbir Okumiçi hiçbir hayal görmez, hiçbir kehaneti dile getirmez, olacakları bildiği için acı çekmezdi. Tabii, bu zamana kadar Okumiçi klanı kalmamış da olabilirdi. Bu kehanet hayalleri defalarca kurtardı bizi. İyi ile kötü gerçekten de farklı şeyler değil."

Büyükbaba, klan ölülerinin küllerinin saklandığı mahzene

doğru eğilerek selam verdi; burası Serçe Bulutu Kalesi'nin kuzeydoğu kulesinde bulunuyordu. Ormanın bu noktasından görülmüyordu, ama ikisi de kulenin yerini biliyorlardı. Eğer bir saldırı olursa o yeri iyi bilmeleri gerekiyordu. Genji de saygıyla büyükbabasının yaptığını tekrarladı.

"Eğer o bir cadıysa, neden ona selam veriyoruz büyükbaba? Küllerini dört rüzgara dağıtıp anılarını unutmamız gerekmez mi?"

"O zaman her yere dağılmış olur. Ama bu şekilde, nerede olduğunu biliyoruz. Bir vazonun içine kapatılmış, başında da korkusuz savaşçılar gece gündüz nöbet bekliyor."

Genji, Büyükbabasına yaslanıp onun elini tuttu. Ormanın gölgeleri aniden uzamıştı.

Büyükbaba güldü. "Şaka yapıyorum Gen-çan. Hayalet, iblis, görünmez ruh gibi şeyler yoktur. Cadı ve prenses olan Leydi Şizuka alt yüz yıl önce öldü. Ondan korkma. Yaşayanlardan kork sen. Bütün tehlike yaşayanlardan gelir."

"Öyleyse iyi ki bu yeteneğim var," dedi Genji, büyükbabasının elini sımsıkı tutmaktan vazgeçmeden. "Düşmanlarımın kim olduğunu bilirim, onlar bana zarar vermeden hepsini temizlerim."

"Cinayet, cinayet doğurur," dedi büyükbaba. "Üstelik de pek bir işe yaramaz. Güvenliğini bu şekilde sağlayamazsın."

"O zaman olacakları bilmek ne işe yarayacak?" dedi Genji suratını asarak.

"Dikkatli dinle Genji. Bu, kullanmak kullanmamak meselesi değil; iyi kötü meselesi, seçme seçmeme meselesi de değil. Bunlar sadece etiket, öz değil. Görmeyi engellerler, göstermezler. İyi dinle ve ne söylediğimi anlamaya çabala. İster lütuf olsun ister lanet, ister iste ister isteme, bu yetenek sende var. Başını yok sayamadığın gibi onu da yok sayamazsın. Ya sen onu kullanırsın, ya o seni kullanır. Anlıyor musun?"

"Anlamıyorum büyükbaba. Yaşlı Başkeşiş Zengen gibi konuşuyorsun. Onu da anlamıyorum."

"Önemli değil. Sende Okumiçi hafızası var. Söylediklerim aklında kalacak, sonra hepsini anlayacaksın. Beni dinle. Hayaller farklı farklı gelir. Şigeru pek çok hayal görecek. Sense yaşamın boyunca yalnızca üç hayal göreceksin. Onlara dikkat et. Korkuya ya da arzuya kapılmadan incele onları. O zaman apaçık göreceksin, bu üç hayal de bilmen gereken her şeyi sana gösterecek."

Üç hayal, diye düşündü Genji. Altı üstü üç tane. Pek de fena değil. Belki gelir giderler de ben onları fark etmem bile. Büyükbabasının kendisine baktığını gördü. Herkes, büyükbabanın geleceği gördüğü gibi akılların içini de gördüğünü söylüyordu. Genji pek inanmıyordu buna. Yine de tedbirli davransa iyi olurdu. Gökyüzündeki bulutlara odaklandı, annesinin yüzünü hatırlamaya çabaladı. Annesi öldüğünde üç yaşındaydı henüz. Geçen her yılla birlikte, zihnindeki resim de siliniyordu. Hatırlamaya çabalasa da, çabaladığıyla kalıyordu. Büyükbabası zihnine bakacak olursa göreceği tek şey de buydu.

* * *

"Anlıyorum," dedi Şigeru gergin dudaklarıyla gülümseyerek. "Henüz hayal görmediğin için, belki hiç görmem diye düşünüyorsun. Hiçbirimiz o denli şanslı olmadı. Sen de olmayacaksın. Kendini hazırla. Babam üç hayal göreceğini söylediyse, göreceksin. Hayaller konusunda hiçbir zaman yanılmadı o."

"Tek sebep bu değil," dedi Genji. "Umarım gördüğüm şey bir kehanet değildi, çünkü eğer öyleyse, kimsenin bilmemesi gereken bir şey biliyorum demektir."

"Ben, kimsenin bilmemesi gereken bin tane şey biliyorum," dedi Şigeru.

"Kendi ölüm anını da biliyor musun?" dedi Genji.

* * *

Genji bu yeri tanımıyor. Bu hayali defalarca yeniden hatırladı, bir kılıç ustasının rakibinin duruşunu incelediği gibi dikkatle inceledi, yararlanmak için bir açık nokta aradı. Bulamadı. Tek bildiği, bileceği, toplanan çok sayıda kişinin haykırışları. Hangileri daha yüksek, alkışlar mı küfürler mi? Bunu söylemek zor. Ama zihnini zorlasa, küfürleri hatırlıyor daha çok.

"Cehenneme kadar yolun var!"

"Vatan haini! Hain! Hain!"

"*Banzai!*[1] Ulusu sen kurtardın!"

"Ödleklere ölüm!"

"Bizi utandırıyorsun! Onurlu ol da öldür kendini!"

"Bütün tanrılar ve bütün Budalar seni kutsayıp korusun!"

Daha önce hiç görmediği türden büyük bir salonda, iki grup oturma yeri arasındaki koridorda yürüyor. Dışarıda gece olmasına rağmen içerisi gündüz gibi aydınlık. Duvardaki çok sayıda lambadan en ufak bir duman bile yükselmiyor. Işıkları düzgün, düzenli bir akkor halinde ve alev titreyişi yok. (Yeni bir fitil ya da yüksek kaliteli bir yağ kaynağı bulunmuş olmalı?) Sıra sıra dizilmiş yastıklar yerine, yükseltilmiş bir podyuma bakan, yabancıların tarzında belki iki yüz sandalye var. Geride, büyük bir balkonda yüz sandalye daha var. Kimse oturmuyor. Herkes ayakta, duygu dolu yüzlerle haykırıyor, el işaretleri yapıyor. Belki de sandalyeler yalnızca sembolik bir şey, kullanmak için değil. (Bu oldukça olası görünüyor. Genji, bu sandalyelerden birini yakın bir dönemde kullanmış olduğu için, bu aletlerin insanın iç organlarına nasıl işkence ettiğini biliyor.)

---

1) Japonya'ya özgü saygı ifade eden, vatansever bir selamlama şekli. (çn.)

Saç topuzu olan tek bir kafa görmüyor, samuraylar için zorunlu olan çift kılıç da yok kimsede. Herkesin saçı delilerinki ya da mahpuslarınki gibi dağınık ve kimse silahlı değil. Bütün yüzler Japon, ama bütün bedenler yabancıların zarafetten yoksun giysilerini giyinmiş. Küçük çocukların kukla gösterileriyle beceriksiz köylü pandomimlerini hatırlatıyor ona. Böyle saçma sapan bir şey bir kehanet hayali olabilir mi diye merak ediyor bir kez daha.

Podyumda, ince beyaz saçları olan yaşlı bir adam bir masada oturuyor, elinde küçük bir tahta çekiç var.

"Sükunet! Sükunet! Diyet[1] düzene girsin!"

Kimse dikkate almıyor. (Diyet de nesi?)

Tezahüratların çoğu solundan, küfürlerin çoğu sağından geliyor. Genji, tezahüratlara karşılık vermek için sağ elini kaldırıyor. Tam bunu yaparken, küfredenlerin arasından genç bir adam çıkıyor. Üzerinde amblem ya da işaret olmayan düz, koyu mavi bir üniforma giymiş. Saçları neredeyse kafa derisi görülecek kadar kısa kesilmiş. Elleri bir kılıcın kabzasını tutuyor.

"Yaşasın İmparator!"

Bu haykırışla birlikte, genç adam, kılıcını Genji'nin gövdesine, göğüs kemiklerinin hemen altına sokuyor. Genji saplanan kılıçla birlikte bir sarsıntı duyuyor. Göğsünü bir yaban arısı sokmuş gibi ani ve keskin bir acı hissediyor, bütün kasları aniden gevşiyor.

Genç adamın yüzüne kanlar sıçrıyor.

Sonra her şey beyaza kesiyor.

Sessizlik iniyor, ardından karanlık geliyor.

Ama hayal bitmiyor daha.

Genji gözlerini açıyor. Endişeli gözler dikilmiş yüzüne. Üze-

1) Japonya gibi bazı ülkelerde kurultay, genel meclis, millet meclisi. (çn.)

rine eğilen bedenlerin açısına ve onların ardındaki tavana bakarak, döşemeye uzanmış yatmakta olduğunu fark ediyor.

Göğsünden boşalan kanın farkında. Bütün bedeni soğuk ve ıslak. Acı duymuyor.

Yüzlerden oluşan kalabalık açılıyor, olağanüstü güzel bir kadın ortaya çıkıyor. Kanı umursamadan onu kollarına alıyor, başını tutuyor, adamı göğsüne yaslıyor. Yanaklarından akan yaşlar dökülüyor yüzüne. Hıçkıra hıçkıra ağlarken yanağını yanağına dayıyor. Birkaç saniye boyunca kalp atışları aynı hızda vuruyor, sonra onunkiler yavaşlayıp son buluyor.

"Sen hep benim Parıltılı Prens'im olacaksın," diyor kadın. Bir sözcük oyunu bu. Genji. Eski bir roman kahramanının adı.

İki iriyarı adam, muhafız ya da polis, yanı başına diz çökmüş. Onlar da hiç utanmadan gözyaşı döküyorlar.

"Lord Genji," diyor içlerinden biri. "Lord Genji." Soluğu tıkanarak söyleyebildiği tek söz bundan ibaret.

"Dayanın lordum," diyor diğeri. "Yardım geliyor." Adam, ceketini çıkarıp yaraya bastırıyor. Genji, adamın kaburgaları hizasında, yukarıda bir tabanca kılıfı görüyor, daha önce ceketin altında gizlenen yassı bir tabanca ortaya çıkmış şimdi. Ah. Kılıçların yerini tabancalar almış. Bir anlamı var bunun. Bir samuray tek bir tabanca mı taşır, çift mi diye düşünüyor. Silahların neden gizlendiğini de merak ediyor. Sormak istiyor ama gücü yok. Kendini giderek daha hafif hissediyor.

Kadın, gözyaşları arasında gülümsüyor. "Çeviriyi bu sabah bitirdim," diyor. "Acaba Japon isimlerini mi kullansak, yoksa unvanları İngilizceye mi çevirsek? Ne dersin?"

"Sizi duymuyor, Leydi Şizuka," diyor adamlardan biri. "Bilincini kaybetti."

Leydi Şizuka, klanlarının kurucusunu büyüleyen cadı ve

prensesin adıydı. Eğer yeniden doğmamışsa, bu o olamaz. Yok, Genji yeniden doğuma inanmıyor. Yanan odunlar küllerinden nasıl yeniden ortaya çıkamazsa, ölen bir insan da yaşama dönemez. Demek bu başka bir Leydi Şizuka, öncekinin adaşı.

"Beni duyuyor," diyor Leydi Şizuka.

Genji şimdi kadının güzelliğinin tam bir Japon güzelliği olmadığını fark ediyor. Gözleri ela, kara değil, saçları ise açık kahverengi. Yüz hatları normalden daha keskin, daha etkili, Japon'dan çok yabancıya benziyor. Kadını tanımıyor. Ama bu hayali her aklına getirdiğinde, bu yüz daha tanıdık geliyor. Birilerini hatırlatıyor bu kadın ona. Kimi? Bilmiyor. Tek bildiği, Leydi Şizuka'nın gördüğü en güzel kadın olduğu. (Ya da daha doğru bir ifadeyle, göreceği en güzel kadın.)

"İngilizce," diyor Genji. İngilizceye ne çevirdiğini sormak istiyor, ama dudaklarından çıkan tek söz bu.

"Öyleyse İngilizce," diyor Leydi Şizuka. Gözyaşları arasında gülümsüyor. "Bu da bir skandal daha yaratacak. 'Yine şu Genji,' diyecek insanlar, 've onun o korkunç Şizuka'sı.' Aldırmıyoruz ama, değil mi?" Kadının dudakları titriyor, gözkapakları çırpıntı içinde, ama gülümseyişi aynı kalıyor hep ve şu anda artık gözyaşı dökmüyor. "Bizimle öyle gurur duyacak ki," diyor Leydi Şizuka.

Genji sormak istiyor. Kim gurur duyacak ve niye? Ama sesi çıkmıyor artık. Kadının uzun, pürüzsüz boğazında bir şeyler parıldıyor. Bakıyor. Görüyor. Sonra kalbinin sesini duyamaz oluyor artık ve hiçbir şey görmüyor.

* * *

"Bütün kaçış umutlarından vazgeç," dedi Şigeru. "Kuşku yok, senin gördüğün bir kehanet hayali."

"Tarif ettiğim şeyler sana tanıdık geliyor mu?"

"Bazıları. Kıyafetler. Saçlar. Silahların olmaması. Tek olasılık var. Yabancılar bizi yenecek ve köle bir ulus olacağız."

"Ya Diyet? O ne?"

"Gördüğüm hayallerde böyle bir şey görmedim. Köleleştiğimiz zaman, Şogun'un Konseyinin yerini alacak bir şey olabilir. Huzurda bulunanların bu denli edepsizce davranması ancak bütün düzen ve disiplinin kaybolduğu bir yerde olabilir. Şogun'un huzurunda, bırakalım koca bir kalabalığın terbiyesizce haykırmasını, tek bir saygısız sesin yükseldiğini aklına getirebilir misin?"

"Hayır, amca, itiraf edeyim ki getiremem."

"Sana suikast yapan adam? Onu tanımıyor musun?"

"Onu da kimseyi de tanımıyorum. Tanıdığım tek bir yüz yok orada."

"Öyleyse hizmetindeki bütün adamlar öldürülmüş olmalı, yoksa senin böyle bir yere korunaksız girmene izin vermem ben. Saiki de, Kudo da Sohaku da vermez."

"Öyleyse tabancalarını gizlemiş o adamlar kim? Benim sağlığımdan son derece endişeli görünüyorlar."

"Muhafızlardır belki de. Birilerinin vesayeti altında olabilirsin." Şigeru gözlerini kapadı. Birkaç saniye derin derin soluk aldı. Gözlerini açtığı zaman yere kapandı. "Seni böyle berbat bir hale düşürdüğüm için beni affet."

Genji güldü. "Daha beni öyle bir hale düşürmedin, amca. Belki sonucu değiştirmenin bir yolunu buluruz."

"Engellemek için hiçbir şey yapamayız. Sevdiklerimizi böyle bir yazgıyı paylaşmaktan kurtarabiliriz. Ama geleceğin gelip bizi de geri kalanları da silip süpürmesine engel olamayız."

"Sen böyle mi yaptın?" Genji'nin sesi çok yumuşaktı.

Şigeru kaskatı kesildi. Titremeye başladı, önce hafif hafif,

sonra daha şiddetli bir biçimde, giderek muazzam bir çırpıntının ağına girdi. Sonunda boğazı sıkılıyormuş gibi bir ses geldi, yere yığıldı. Hıçkırıyordu.

Genji sakince oturdu. Ne bir şey söyledi, ne bir şey yaptı. Birkaç dakika sonra Şigeru, dış görünüşünü normalleştirmeyi başardı. Genji çay doldurdu, Şigeru aldı.

"Bu acı veren bir şey, amca, ama bundan kaçamayız. Gördüğün hayaller konusunda mümkün olan en fazla şeyi öğrenmeliyim. Kendi hayallerimin anlamına ancak bu şekilde ulaşabilirim."

"Anlıyorum lordum." Şigeru'nun davranışları tam bir resmiyete bürünmüştü yine. Yığılıp kalmamak için protokole yaslanıyordu. "Siz istediğiniz zaman, elimden geldiğince, sorularınıza cevap vereceğim."

"Teşekkür ederim, Şigeru," dedi Genji. "Şimdilik ikimiz de hayallerle yeterince uğraştık galiba. Başka bir konuya gelelim. Cephanelikten ayrıldığım zaman beni öldürecektin. Neden öldürmedin?"

"Sessizlik yüzünden durdum," dedi Şigeru. "Görüntüler ve sesler o kadar uzun bir süredir üzerime hücum etmekteydi ki; ama sen geldiğin zaman hepsi durdu. Babamın uzun zaman önce söylediği sözler geldi aklıma. Böyle bir anın geleceğini söylemişti ve geldiği zaman da içimde duyduğum öldürme arzusuyla hareket etmemem gerektiğini söylemişti."

"Lord Kiyori bilge biriydi," dedi Genji. Aynı zamanda gerçek bir öngörü sahibi olduğunu da düşünüyordu. Yine de kendi ölümünün çılgın oğlunun eliyle gerçekleşmesini engellememişti. Neden? Belki de Şigeru haklıydı. Olacakları engellemeye gücümüz yetmez.

Şigeru elinden geldiğince sustu. Sonra Genji söze devam etmeyince sormak zorunda kaldı. "Ne gördün? Kadının boğazındaki parıltı neydi?"

"Gördüğüm hayal içinde doğru dürüst hatırlayamadığım tek görüntü bu," dedi Genji. Oysa o görüntü, ilk gördüğü andaki gibi canlı bir halde gözlerinin önünde duruyordu, ama amcasını daha fazla zorlamanın akıllıca bir davranış olmadığını düşünmüştü. Şimdiye kadar söylediklerivle uğraşması yeterliydi.

"Çok kötü. Önemli bir alamet olabilir o."

"Evet," dedi Genji. "Olabilir."

* * *

Genji topluluğa hitaben konuşurken Şigeru dikkatini fazla yoğunlaştırmadı. Genji'nin gördüğü hayali düşünüyordu. Onun öngördüğü zamanlar gerçekleşmeden önce pek çok olay gerçekleşecek olmalıydı. Samuraylar ne denli yozlaşmış, yabancılar ne denli güçlü olurlarsa olsun, Japonya'nın ele geçirilmesi yılları alacaktı. Birileri eski savaşçı erdemlerini yitirmeyecek, ölene kadar savaşacaktı. Görünüşe göre Genji onlardan biri değildi. Gördüğü hayalde, vatan haini diyorlardı ona. Bunun kesin bir tanım değil bir iftira olacağını umuyordu Şigeru.

Endişelerine rağmen umutluydu Şigeru. Aylardır ilk kez, üzerine hücum eden hayal tufanı durmuştu. Genji'nin geldiği saatlerden beridir başkalarının gördüğü şeylerden başka bir şey görmüyordu. Belki de o çıldırtıcı seli dizginleyen güç, Genji'nin yalnızca üç hayal görmesini sağlayacak güçle aynıydı. Bütünüyle iyileştiğini sanmıyordu. Çok üst düzey bir beklenti olurdu bu. Hayaller geri gelecekti. Ama birkaç güncük ara verseler bile, öz kontrolünü geri kazanmak için o kısa süreyi kullanabileceğine inanıyordu, tıpkı şimdi yaptığı gibi. Bütün yaşamı boyunca, kendini saldırılara karşı korumak için savaş sanatlarını öğrenmişti. Sonuç olarak bu hayaller de insanın içinden gelen saldırılardan başka bir şey değildi. Kaynak noktaları dışında, sıradan

bir saldırıdan farkları yoktu. Onu yenemeyeceklerdi.

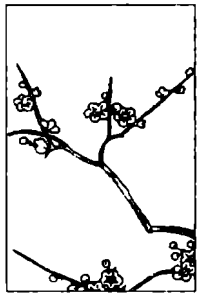
Hidé'nin adının söylendiğini, ardından samurayın Genji'nin önünde yerlere kadar eğildiğini gördü. Atandığı ilan edilmişti demek. Şigeru, toplulukta memnuniyetsizlik gösteren yüzlere dikkat etti. Bu adamlara dikkat etmek gerekiyordu. Sohaku'ya bir göz attı. Yüzünde hayret dolu bir dehşet görmeyi bekliyordu. Ama eskiden olduğu gibi bir kez daha süvari komutanı olacak olan Muşindo Manastırı Başkeşiş'i, yapılan bildirimi olanca vakarıyla dinlemekteydi. Şigeru bunu gördüğü zaman, eski dostunu öldürmek zorunda kalacağını anladı. Hidé'nin atanmasının Sohaku'yu öfkelendirmemesinin tek sebebi, genç lorda ihanet etmeye karar vermiş olmasıydı. Keşke Sohaku da onun bildiğini bilseydi: Yabancılar Japonya'yı fethedene kadar Genji'ye hiçbir şey olmayacaktı.

O an geldiği zaman bile Genji daha talihli olacaktı. Korkusuzca ölecek, kalbinin kanını güzel bir kadının kucağına dökecek ve kadın onun için ağlayacaktı.

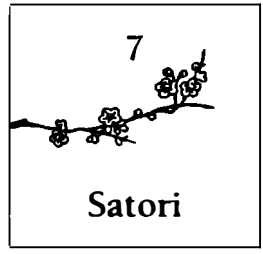
Bir samuray bundan başka ne isterdi ki?

3

DAIMYO*

* Büyük Lord. (çn.)

Satori

Her savaş, savaştan önce kazanılır. Her geri çekilme kaybetme değildir. İlerleme bir stratejidir. Geri çekilme de bir stratejidir.

Geri çekilme düzenli olmalıdır. Görünüş her zaman düzenli olmak zorunda değildir. Geri çekilme bir stratejidir. Geri çekilmenin görünüşü de bir stratejidir.

SUZUME-NO-KUMO
(1600)

"Senin gerçek adın Jimbo değil," dedi Genji.

"Gerçek ad ne demektir?" dedi Jimbo.

Genji güldü. "Sen yabancısın, yine de başını tıraş etmiş, Zen keşişlerinin yamalı kıyafetlerini giymiş, eki Başkeşiş Zengen gibi muammalı sözlerle konuşmaya başlamışsın. Sana dilimizi o mu öğretti?"

"Hayır, lordum Başkeşiş Zengen, kolera salgını sırasında hayatımı kurtardı; ondan sonra bakımımla ilgilenen köy çocukları öğretti bana konuşmayı ve dinlemeyi."

"Son derece beklenmedik bir durum. Onların tek bir harfi bile okuyabileceklerini sanmıyorum."

"Ben de okuyamıyorum lordum."

"Öyleyse dilimizdeki başarın çok daha etkileyici. Hepimiz Amerika kırlarında okuma yazma bilmeyen köylüler arasında bir yıl geçirsek, hiçbirimiz sizin dilinizi senin yarın kadar öğrenemeyiz."

"Öğretmenlerim adına size teşekkür ederim lordum. Bütün övgüleri onlar hak ediyor."

Başlarının üzerindeki çadırın kumaşı ani bir kış rüzgarıyla hafifçe sallandı. Genji, soluk kış göğüne baktı. Günışığı azalmaya başlamıştı bile. Koç saati geçmeden, gerisingeri Edo'ya doğru yola çıkabilirlerdi. Akşam indikten sonra, Yoşino Bölgesi'ndeki düşman araziye ulaşıp, orayı karanlıkta geçebilirlerdi. Bunun belirli bir avantajı vardı: Geceleyin, düşman birlikleriyle karşılaşma olasılıkları gündüze göre daha azdı. Bir adet anlamsız katliam, böylesi bir yolculuğa yeterde artardı bile.

"Japonya'ya geldiğin zaman Hıristiyan misyoneriydin," dedi Genji. "Şimdi ise Zen keşişisin. O zaman adın James Bohannon'du. Şimdi sana Jimbo diyorlar. Söyle bana, James Bohannon olmadan önceki adın neydi?"

"Ethan Cruz," dedi Jimbo.

"Ondan önce?"

"Yalnızca Ethan."

"Bu isim değişikliklerinin Hıristiyan diniyle bir ilgisi yok sanırım."

"Doğrudur lordum."

"Zen'le de ilgisi yok."

"Bu da doğru lordum."

"Öyleyse neden?"

Jimbo, cevap vermeden önce bakışlarını indirdi, karnından nefes alıp vermeye başladı; varlığının merkezi *tanden*'i uzun ve

ağır bir solukla doldurdu. Soluğunu bıraktığı zaman bütün korku, nefret ve arzulardan kurtulmuştu.

"Kaçıyordum," dedi Jimbo.

"Kimden kaçıyordun?"

"Kendimden."

"Güç bir uğraş," dedi Genji. "Çokları bunu başarmaya çalıştı. Tanıdıklarımdan hiçbiri başaramadı. Sen başardın mı?"

"Evet, lordum," dedi Jimbo. "Başardım."

* * *

Tom, Peck ve Haylow ondan kurtulalı epey vakit olmuştu. Yeterince cana yakın insanlardı, hiçbir işte de meseleye sebep olmamışlardı; ama Ethan hoşlanmıyordu onlardan, çünkü güvenmiyordu. Ethan'ın yaşlı adamdan edindiği bir alışkanlıktı bu. Şu anki işi bakımından da oldukça iyi bir alışkanlıktı bu; soygunculuk, hırsızlık ve at hırsızlığında yani.

Güvenemeyeceğin kimseden hoşlanma, demişti Cruz. Akıllı bir çocuk olduğunu düşünebilir, birilerinden hoşlanabilir, gözlerini dört açmaya da devam edebilirsin. Ama hoşlanma duygusunda öyle bir şey var ki dikkatini harap eder. O şey ne, bilmiyorum. Güvenmediğin birinden hoşlanacak olursan, en fazla bir gece içinde kafatasının arkasını ikiye ayırmış bir baltayla uyanırsın, kendi budala hoşlanma duygun da sana teşekkür eder.

Ethan, Cruz'un söylediklerinin kesin bir deneyime dayandığını düşünüyordu, çünkü kafatasının gerisinde saç bitmeyen uzun, beyaz bir yara izi vardı.

Güvenilmeyen birinden hoşlanmak ne kadar kötüyse, diyordu Cruz, onları sevmeye çalışmak da öyledir. Sana kadınlardan bahsediyorum, oğlum. Güvenemeyeceğin bir kadını asla sevme. Şşşt, öyle başını sallayıp bana hak verip durma. Böyle bir hatayı

yapacağını biliyorum lanet olası. Hepimiz yapıyoruz. Niye, biliyor musun? Sonuna dek güvenebileceğin bir kadın yoktur da ondan. Kadınların hepsi, her biri yalancı, hileci, arkadan vuran orospulardır."

Cruz'un arkadaşlık ettiği kişi de bu bakış açısını etkiliyor olmalıydı. Bir pezevenk olarak vaktinin çoğunu onlarla geçiriyordu; bir orospunun envanterinde de, edep yerlerinden başka yalan, hile ve ihanet olurdu yalnızca.

Ethan, Cruz'un başındaki baltanın sorumlusunun bir erkek mi yoksa bir kadın mı olduğunu hiç öğrenemedi. Eğer işin içinde bir kadın varsa, bir de erkek vardır, diye düşünüyordu. Genelde böyle olurdu. Cruz, baş dönmesi krizlerinden, şiddetli öfke nöbetlerinden, hafıza sorunlarından ve alkolikliğinden başındaki yarayı sorumlu tutuyordu.

"Olayın nasıl olduğunu hatırlamıyorum bile," diyordu Cruz. "İçeri göçen kemik, tıpkı bir balta şeklinde kaldı iyileşirken. Başımın iç tarafındaki yumuşak şeyi dürterek bana sürekli güvenemeyeceğim kimseyi sevmememi, hattâ ondan hoşlanmamamı hatırlatıyor. Duyuyor musun oğlum? Sözüm daha çok kadınlara, ama erkeklerden de gözünü ayırma, hele de kadınlar ile para bir aradayken. Biliyor musun peki? Kadınlar ile para çoğunlukla bir aradadır. Şu dünyanın hırsızlarla, sakatlarla dolu kör bir kuyu olması bu yüzden. Kadınlar parayı sever."

Ama Cruz'a mortu çektiren şey ne bir kadına duyduğu aşk, ne para, ne de baltaydı. Mary Anne adlı bir orospuydu. Hiçbir özelliği yoktu, diğerlerinden daha yaşlıydı, besleyip giydirmesi gereken iki kızı vardı, Cruz sübyancılara ve oğlancılara tahammül edemediği için de bu kızlar pazarlanmıyordu. Benim işletmemde kimse on iki yaşından küçük birini beceremez, diyordu ve dediğini de yapıyordu. Ethan'ın onunla karşılaştığı gün, bu-

na cüret eden iki adamı vurup öldürmüştü. O sıralar bu iki adam Ethan'ı becermeye çalışıyorlardı. Cruz'un işletmesinde yapmıyorlardı bunu, ama Ethan on ikisine, aslına bakılırsa onuna bile varmamıştı, Cruz'un yolu da o sırada ahıra düşmüştü. Ethan'ın çığlıklarını fark etti, durumu gördü, kurallarının nüfuz bölgesini bu iki ibnenin bulunduğu yere kadar genişletti.

"Annenle baban seni yetiştirmekle pek de muazzam bir iş yapmamışlar oğlum," dedi Cruz. "Bundan daha fazla özen gerekli sana. Gidip onlarla senin adına konuşayım."

"Ethan, onları bulunca kim olduklarını bana da söyle," dedi.

"Yetim misin yani?"

"Yetim nedir?"

Cruz da yetimdi. Ethan'ın alıp genelevine götürdü, Betsy'ye onu yıkamasını söyledi, ona odaları temizleme, döşemeleri paspaslama, viski doldurma, bir de domuzları çöplerle besleme görevini verdi. "Domuz kokusunda öyle bir şey vardır ki, erkeklerde birilerini becerme, sonra da becermeye devam etme isteği uyandırıyor," diyordu Cruz. "Domuzlar bizim işte iyidir." Ethan, domuzların kokusunu sevmediğini söyledi. "Burada bir süre kaldıktan sonra fikrini değiştirirsin oğlum. Bu nasıl dünya ki bir oğlan çocuğunun umumhanede çalışması ahırda çalışmasından daha güvenli? Ama işte buradayız, değil mi?"

"Adın ne oğlum?"

"Ethan."

"Ethan ne?"

"Sadece Ethan. Seninki ne?"

"Manual Cruz."

"Manuel Cruz."

"Değil Allahın belası. Manual, el emeği gibi.[1] Açlıktan ölen

1) *Ing.* Manual labor: El emeği. (çn.)

kahrolası bir Meksikalı tırmıkçı gibi Manuel değil. Kahrolası bir tırmıkçıya benziyor muyum ben?" Lekesiz giysilerini gösterdi. "Açlıktan ölüyor gibi duruyor muyum?" Öne fırlamış göbeğini gösterdi. "Kahrolası bir Meksikalıya benziyor muyum?"

Bu sorunun cevabını vermek biraz daha zordu, çünkü Meksikalıydı Cruz. Şimdiye kadar yaptığında sebat eden Ethan başını yine iki yana salladı.

Cruz güldü, neşeyle çocuğun sırtına bir şaplak vurdu. "Kahrolası bir Meksikalıya benziyorum tabii, çünkü öyleyim. Ama açlıktan ölmüyorum, toprak da tırmıklamıyorum. Annemle babam beni bu hale getirmek için gerekeni yaptılar, vaktinden önce de öldüler."

Cruz da vaktinden önce öldü, bunun sebebi de Ethan Cruz'un Austin'in kuzeyindeki tepelerde, bir kamp ateşinin başında Tom ve Peck'le birlikte oturup Haylow'dan gelecek haberi beklemesiydi. Haber geldi, Matthew Stark'ın gizlendiği yeri bulduğunu söylüyordu haber.

"Yirmi, yirmi beş mil kuzeyde, küçük bir çiftlik var. Ama o orada değil." Haylow, iniltiler çıkaran atından indi. Yakında yeni bir at çalmak zorunda kalacaktı. Atlar, yüz otuz kilo ağırlığında, çok hızlı at süren bir adama fazla dayanmıyorlardı. "Gelen habere göre, Arizona Bölgesi'ne çıkmış, Arizona Rangers[1] üyesi olup validen görev almaya uğraşıyor. Ne yiyoruz?"

"Ben yalnızca Teksas Rangers var sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi Haylow tenceredeki fasulyeleri ağzına doldururken. "Ama kasabada söylenen bu."

"Arizona'da korucu diye katilleri tutmuyorlar mı?" diye sordu Peck.

---

1) *Rangers*: 1800'lerde ilk önce Teksas'ta kurulan suçla mücadele birimleri; korucular. (çn.)

"Şu sıralar her yerde yasayı korusun diye onları tutuyorlar," dedi Haylow, fasulyelerini bitirdikten sonra yumulacak başka bir şey ararken. "Bu iş için deneyim istiyorlar."

"Öyleyse biz de gidip görev emirlerimizi alalım," dedi Tom. "Biz de katiliz."

"Bizimkisi rastlantı," dedi Haylow. "Onlar ciddi bir deneyim istiyorlar."

"Çiftlikte kim var?" dedi Ethan.

"Orospuyla onun iki küçük orospusu."

Ethan kalkıp eyerini atına fırlattı. Diğerleri ona, şafak, Stark'ın çiftliği üzerinde sökmeden hemen önce yetişti.

"Onu bekleyecek miyiz?" dedi Peck. "Pusu gibi yani, hani geri döndüğü zaman?"

"Gelen habere göre, şu sıralar her gün geri dönebilir," dedi Haylow. "Bu iyi bir fikir olabilir."

"Orospuyu seviyor mu?" diye sordu Ethan.

"Gelip onu aldı," dedi Haylow. "Ona düşkün olmalı."

"Onu seviyor mu?" diye sordu Ethan.

"Bunu ondan başka kim bilebilir ki?" dedi Haylow.

Çiftlik evinin bacasından ilk duman çıkmaya başladı. Birileri uyanmıştı. Ethan, atını topuklayıp tepeden aşağı indi.

İşlerini bitirdikleri zaman, Ethan'da Stark'ı bekler gibi bir duygu yoktu. Karnındaki ağrıdan başka hiçbir duygusu yoktu aslında. El Paso'ya geri gitmek anlamsızdı. Genelev oradaydı hâlâ; ama Cruz öldükten sonra, sadece bir genelevdi orası ve Ethan domuzların kokusunu sevmeyi hiç başaramamıştı.

Stark'ın küçük sürüsünü, sınırdan geçirdikten sonra Juarez'de yarı fiyatına sattılar. Stark'ın peşlerine düşüp düşmeyeceğinden emin değillerdi, ama düşeceğini sanıyorlardı.

"Ben olsam düşerdim," dedi Peck. "Lanet olsun, kesinlikle

düşerdim."

"Ben düşmezdim," dedi Tom. "Altı üstü bir orospu."

"Ya iki küçük orospu?" dedi Haylow. Stark'ın çiftliğinden sonra iştahı daha da açılmıştı. 180 kilo geliyordu şimdi. Juarez'de aldığı yeni at da tuhaf iniltiler çıkarmaya başlamıştı.

Tom'la Peck bir şey demediler, ikisi de omuzlarının üstünden geriye baktılar, yeterli bir cevaptı bu. Haylow da aynısını yaptı.

En sonunda, Stark'ın onları aradığını anladılar, çünkü ne zaman bir kasabaya girseler onlardan bir-iki gün önce Stark oradan geçmiş oluyordu. Ne o, ne de onlar düz bir çizgide gidiyorlardı. Dolambaçlar çiziyorlardı, en sonunda karşılaşacakları kesindi.

"Ben bu boktan usandım," dedi Haylow. "Evime gidiyorum."

"Ne halt edeceksin?" dedi Peck. "Seni El Paso'da bulamaz mı sanıyorsun?"

"El Paso'ya değil Hawaii'ye gidiyorum," dedi Haylow. Haylow'un, He'eloa diye başlayıp uzadıkça uzayan bir adı vardı aslında.

"Orada ne işin var?" diye sordu Tom. "Ailenin, kasabanın, bütün halkının frengiden öldüğünü söylemiştin."

"Dağlar oldukları yerde duruyor. Irmaklar da. Okyanus da öyle. Son zamanlarda hepsini özlemeye başladım."

La Ciudad de los Angeles'a varana kadar birlikte kaldılar. Peck, siktir olsun gitsin, diyordu, beni bulmak istiyorsa burada bulsun. Tom, Sacramento'da kaldı; orada amcası bir bar işletiyordu, Tom'a da orospulara göz kulak olma görevi vermişti. "Ben kötü bir şey yapmadım ki," diyordu Tom. "Ufak bir özür dilerim, biraz dayak yerim, peşimi bırakır belki." Haylow, Ethan'la birlikte San Francisco'ya at sürdü, orada Hawaii'ye giden bir gemi yakalamayı düşünüyordu, ama okyanusu görünce fik-

rini değiştirdi. Şu sıralar 230 kiloya yaklaşan ve eyer yerine iki atın çektiği bir araba kullanan iri adam orada oturup rıhtımın kazıklarını döven dalgaları dinleyerek ağlamaya koyuldu. "Orada beni bekleyen çok mezar var," diyordu.

Ethan da San Francisco'da kaldı. Ta ki bir bardan çıkarken, bir köşe başı vaizinin sesini duyana kadar. "Sizi doğruluğa çağırmaya gelmedim," diyordu vaiz, "günahkarları tövbeye çağırmaya geldim." Yanı başındaki biri amin deyince, Ethan'ın kalbindeki bir şey açıldı, dizlerinin üzerine çöküp ağlamaya koyuldu. O gece, Efendimiz İsa Peygamberin Gerçek Söz'ünün Işığı'nın barınağına alındı. Bir ay sonra, yeni misyoner James Bohannon, Japonya'ya doğru yola çıkmıştı bile.

Ethan, bütünüyle yeniden doğmuş bir adam olarak hissediyordu kendini, yeni ismini de bu yüzden aldı. Ama bu, diğer bir düzine misyonerle birlikte Yamakawa Bölgesi'ndeki Kobayaşi Köyü'ne, yeni misyon evlerine ulaşınca gerçekleşti. Onların vardığı gün bir kolera salgını patlak verdi. Bir ay içinde herkes öldü, tek kalan Ethan'dı. Köylüler de ölüyorlardı ve bunun suçunu misyonerlerin gelmesine bağlamaktaydılar. Ethan'ın hayatta kalmasının tek sebebi yakınlardaki Muşindo Manastarı'nın Başkeşiş'i olan Zengen adlı yaşlı bir adamın ona bakması oldu. Etkili bir adam olmalıydı ki, köylüler çok geçmeden ona karşı tavırlarını değiştirdiler. Ona yiyecek getirmeye, kıyafetlerini değiştirmeye, banyo yaptırmaya başladılar. Ziyaretçileri çoğunlukla çocuklardan oluşuyordu, Ethan'ın tuhaf görünüşü meraklarını uyandırıyordu çünkü. Daha önce hiç yabancı görmemişlerdi.

Hastalığın pençesinde sayıklarken, ne olduysa, bütün duvarlar yıkıldı. Ateşi düştüğü zaman, çocukların söylediklerinin çoğunu anlayabildiğini, birkaç sözcük de söyleyebildiğini fark etti. Ayağa kalktığı zaman, Zengen'le konuşmaya başlamıştı.

Zengen bir gün sordu: "Annen ile baban doğmadan önce senin yüzün nasıl bir yüzdü?"

Zengen'e annesiyle babasını hiç tanımadığını dahi söyleyecekti. Yukarı-aşağı, dışarı-içeri duygusunu yitirdiği bir gün, az kalsın.

Jimbo o günden sonra, Hıristiyan misyonerlerinin kıyafeti yerine Buda kıyafetlerini giymeye başladı. Bunun sebebi en çok da Zengen'e duyduğu saygıydı. Giysiler isimlere benzerdi. Gerçek bir anlamları yoktu onların.

Jimbo daha önce James Bohannon ve Ethan Cruz'du. Hâlâ öyleydi. Aynı zamanda da bunların hiçbiri değildi artık.

* * *

Jimbo bunların hiçbirini Genji'ye anlatmadı. Lord, "Gerçekten mi? Kendinden kaçmayı başardın mı yani? Öyleyse Gautama Buda'nın aydınlanmasına ulaşmış birisin sen," dediği zaman anlatmaya başlamak üzereydi.

"Aydınlanma sözcüğünün anlamını bilmiyorum," dedi Jimbo. "Her soluk aldığımda giderek daha az sözcüğün anlamı kalıyor aklımda. Çok geçmeden anlamlı tek bir söz bile edemeyeceğim."

Genji gülerek Sohaku'ya döndü. "Zengen'in halefi olmaya senden çok daha uygun biri o. Bu yüzden de sen gideceksin, o kalacak."

"Sizin beklediğiniz yabancı bu değil mi lordum?"

"Sanmıyorum. Benim beklediğim muhtemelen şu anda Sessiz Turna Sarayı'nda."

"Başka yabancılar mı geldi?" Sohaku kaşlarını çatmıştı, hoşnutsuzluğunu gizlemeyi başaramıyordu.

"Gerçek Söz misyonerlerine dostluk göstermek, önceki lordumuzun politikasıydı. Ben sadece onun başlattığı şeyi sürdürü-

yorum." Genji, Jimbo'ya döndü. "Sen de bu yüzden buradasın, değil mi?"

"Evet, lordum."

"Kısa bir süre sonra onlarla birlikte olacaksın," dedi Genji. "Misyon evini inşa etmeye geliyorlar. Güç bir görev olacak bu. Buradaki dostların öldüler, gelen üç kişiden de yalnızca bir tanesi sağ kalacağa benziyor."

"Biri hasta mı lordum?"

"Ne yazık ki, beni hedefleyen bir suikast kurşunu gelip onu buldu. Belki arkadaşlarından biridir, adı Zephaniah Cromwell."

"Tanımıyorum lordum. San Francisco'ya ben oradan ayrıldıktan sonra gelmiş olmalı."

"Bu kadar yoldan böyle anlamsızca ölmeye gelmek ne büyük utanç. Bir şeye ihtiyacın var mı Jimbo?"

"Hayır lordum. Başkeşiş Sohaku, tapınağı iyi bir şekilde donattı."

"Eski dindaşların geldiği zaman ne yapacaksın?"

"Misyon evini inşa etmelerine yardım edeceğim," dedi Jimbo. "Buda'nın sesini duymayanlar Isa'nınkini duyarak da aynı kurtuluşa erişebilirler."

"Sağlıklı bir tutum. Sana iyilikler dilerim Jimbo. James mi desem yoksa? Yoksa Ethan mı?"

"İsim isimdir. Olsa da olur olmasa da."

Genji güldü. "Eğer daha çok sayıda yurttaşımız aynı duyguyu hissetseydi, Japonya şimdiki halinden çok daha az kanlı bir ülke olurdu. Yine de olacak ya."

Genji ayağa kalktı. Huzurdaki samurayların hepsi secdeye vardılar ve lord, Şigeru'nun eşliğinde yolculuğa hazırlanmak için oradan ayrılıncaya kadar kalkmadılar.

Sohaku, "Burada yalnız başına sorun yaşamaz mısın?" diye sordu.

"Hayır, başkeşişim, yaşamam," dedi Jimbo. "Zaten yalnız da kalmayacağım. Çocuklar buna izin vermez."

"Ben başkeşiş değilim artık," dedi Sohaku. "Başkeşiş sensin. Dinsel törenleri yerine getir. Meditasyon programına uy. Köylülerin ruhsal ihtiyaçlarını gider, ölümleriyle doğumlarıyla, yaslarıyla kutlamalarıyla ilgilen. Bunu yapabilir misin?"

"Evet, lordum, yapabilirim."

"Öyleyse aramıza gelmen, şu an bulunduğun yere ulaşman, bizim için gerçekten de büyük talih Jimbo. Öyle olmasaydı, Zengen'in ölümü ve benim buradan ayrılmamla birlikte, tapınak terkedilmiş olacaktı. Bir tapınağı terk etmek her zaman kötü bir şeydir. Kötü karma her zaman ardından gelir."

Sohaku ve Jimbo karşılıklı selamlaşıılar, sonra süvari komutanı kalktı. "*Sutra*'ları[1] benim için de oku. Tehlikeli günler yaşayacağım, başarısız olup ölmek, başarılı olup yaşamaktan daha büyük bir olasılık benim için."

"Başarılı olanlar da başarısız olanlar da ölüme yazgılıdır," dedi Jimbo. "Yine de sizin için her gün *sutra* okuyacağım."

"Bu söylediğin hakikatli sözler için teşekkür ederim," dedi Sohaku. Tekrar selam verip ayrıldı.

Jimbo oturduğu yerde otırmaya devam etti. Farkına bile varmadan meditasyona dalmış olmalıydı, çünkü ertesi gün bilinci geri geldiği zaman tek başınaydı, derin bir karanlık vardı çevresinde.

Yukarıda, kış yıldızları, kendi yörüngelerinde ilerliyordu.

* * *

Hava girsin diye kapılar açık olsa da, odadaki kokuşmuş atmosferden kurtulmanın yolu yoktu. İki hizmetçi, Hanako ile Yukiko, odanın kenarında, hissettiklerini belli etmeden oturu-

1) *Sanskritçe* Vecizeler. (çn.)

yorlardı. İki gün önce yüzlerine kokulu fularlar sarmak için izin istemişlerdi ama Saiki böyle bir şeye izin vermemişti.

"Eğer yabancı kadın dayanıyorsa, siz de dayanabilirsiniz. Ondan daha güçsüz görünürseniz bizi utandırırsınız."

"Baş üstüne, lordum."

Ama Saiki, bu soluk alan cesedi görmeye en son ne zaman gelmişti?

Hanako ile Yukiko, yabancı kadının bilincini yitirmiş adamla konuştuğunu duyuyorlardı. Kötü kokuların kaynağının hemen yanında oturuyordu, ama öğürdüğü falan yoktu. Onun için disiplinine hayran mı olmalıydılar, çaresizliğine acımalı mıydılar yoksa? Öyle iğrenç biri ki, diye düşünür olmuşlardı Hanako ile Yukiko, başka bir koca bulma umudu kesinlikle yok. Korkularının boşuna olduğunu kim söyleyebilirdi ki? Neredeyse ölmüş bir adama böyle umutsuzca yapışmasının sebebi bu olmalıydı.

"Ya diğeri?" diye sordu Hanako. "Bu ölünce, o devreye girmez mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Yukiko. "Kadınlara bakmıyor o."

"Kendi cinsiyetinden birilerini mi tercih ediyor?"

"Erkeklere ya da oğlanlara da bakmıyor. O şekilde bakmıyor yani. Sanırım kendi dininde tam bir keşiş bu adam. Sadece kurtaracak ruhlar arıyor, bedensel ödüller değil."

Öbürü dedikleri, gelip kadına ve ölmekte olan adama baktı. Ama Hanako, hiçbir tutku işareti görmedi gözlerinde. Yukiko haklıydı. Başka bir amacı vardı onun. Birkaç saniye sonra çekip gitti, dua edecek ya da kutsal kitaplarını inceleyecek olmalıydı.

Heiko, iki hizmetçinin yanına diz çöktü. "Vay, vay. Bu koku insanın iradesini sınıyor değil mi?"

"Evet, Leydi Heiko," dedi Hanako. "Korkunç."

"Cesur samuraylarımızdan buraya gelen olur da iradesini

kuvvetlendirir, diye düşünüyordum," dedi Heiko. "Ama biz zayıf kadınlardan başka kimse yok."

İki kadın elleriyle dudaklarını kapatarak kıkırdadı.

"Aynen öyle," dedi Yukiko.

"Gidebilirsiniz," dedi Heiko. "Bir saat sonra geri dönün."

"Lord Saiki kalmamızı emretti," dedi Heiko istemeye istemeye.

"Şikayet edecek olursa, size ayrılmanızı emrettiğimi söylersiniz, Lord Genji'nin yabancıları rahat ettirme emrini yerine getirmek için."

"Peki, Leydi Heiko." İki kadın minnettarlıkla selam verdikten sonra çekildiler.

Heiko, koku alma duygusunu kapattı. Çocukluğundan beridir duygu dengesini kontrol etme eğitimi almış olması sayesinde yapabiliyordu bunu. Emily nasıl başa çıkıyor bu kokuyla, diye merak ediyordu. Ona selam verdikten sonra yanı başındaki sandalyeye oturdu. Bu nesnenin tam kenarına tünese bile, ayak parmaklarının ucuyla dokunabilirdi döşemeye ancak.

"Nasıl?" diye sordu Heiko.

"Matthew Kardeş, Zephaniah'ın bugün bir ara uyuyacağını, sonra da uyanmayacağını düşünüyor."

"Üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi Emily. "Ben de üzgünüm."

Cromwell'in gözleri açıldı. Emily'nin arkasına uzanan bakışları tavanı geçti, çok uzakta bir yerlere dikildi. Derin bir soluk alıp, yatakta yan doğruldu.

"Kıyamet ve lanet melekleri geldi," dedi yüzünü aydınlatan çok büyük bir mutlulukla. "Yardım için kime koşacaksınız? Şöhretinizi nereye koyacaksınız?"[1]

1) Eski Ahit, Yeşeya (Isaiah), 10:3. Son cümle "Servetinizi nereye saklayacaksınız?" diye de çevrilmektedir. (çn.)

"Amin," dedi Emily adamı rahatlatmak için öne eğilirken.

Oda bembeyaz bir ışık ve gümbürtüyle doldu.

Aniden esen rüzgarın gücü Cromwell'i yataktan kaldırarak, parçalanan tavanın içinden gökyüzüne taşıdı.

Tıpkı söylediği gibi; tüfek yarası yüzünden ölmemişti.

* * *

"Bütünüyle normal görünüyor," dedi Taro.

"Üç günlük sükunet hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Başkeşiş Sohaku. "Deliler de üç günlüğüne kendilerini tutabilir."

Küçük grup Edo'dan Sessiz Turna Sarayı'na doğru ilerliyordu. Taro ile Sohaku arkadaydı. Hidé ile Şimoda önden gidiyordu. Genji ile Şigeru ise ortadaydı. Sorguçları yoktu, bayrak da taşımıyorlardı, yüzlerini saz örgüsü büyük sepetlere benzeyen şapkalar gölgeliyordu. Tebdili kıyafet seyahat geleneklerine göre, tanınmaz oldukları anlamına geliyordu bu; dolayısıyla sokaklardaki kalabalıktan, Büyük Lordların ortaya çıkacağına dair her işarette yapmak zorunda oldukları gibi bütün işlerini bırakıp secdeye varmaları beklenmiyordu. Yoldan geçenler, herhangi bir samuraya yaptıkları gibi, başlarıyla selam vermekle yetiniyorlardı.

"Onun bu kadar sakin olduğunu hiç görmedim," dedi Taro. "Belki Lord Genji'nin bulunması sağaltıcı bir etki yaratıyor onda."

"Bu hikayelere inanmıyorsun, değil mi?" dedi Sohaku.

"Hangi hikayelere?" diye sordu Taro. "O kadar çok hikaye var ki."

Sohaku kaşlarını çattı. "Lordumuzun sahip olduğu söylenen büyülü güçlere. Başkalarının düşüncelerini denetleme yeteneği olduğuna."

"Belki herkesin düşüncelerini kontrol edemiyordur," dedi Şi-

geru. "Ama Şigeru'ya baksana. Lord Genji ile bir araya geldikten sonra değiştiğini inkar edemezsin."

"Üç günlük sükunet hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Sohaku yine. İleriye, Genji ile Şigeru'nun birlikte at sürdüğü yere baktı, gizli konuşabilmelerine yetecek kadar ayrı ilerliyorlardı onlardan. Sanki ne konuştukları önemliydi de. Gevezelik, başka bir şey değil, diye düşünüyordu Sohaku, boş gevezelik.

"Öngördüğün gibi, Hidé kendisine subay olarak Şimoda'yı seçti," dedi Şigeru. "Şimdi de Taro'yu mu seçecek?"

"O, öylesi bir öngörü değildi," dedi Genji. "Hidé hayal gücünden son derece yoksun biridir. Bir muhafız için ille de bir kusur sayılmaz bu. En doğal şeyi yapacağını düşündüm, yani en iyi arkadaşlarını seçeceğini."

"Taro'yu atamasına izin vermemelisin. Sohaku'nun doğrudan vasalı o. Onun babasıyla Sohaku, köylü ayaklanmaları sırasında silah arkadaşlığı yaptı. Kendisi de ileri savaş eğitimini Sohaku'dan aldı. Ona güvenemezsin."

"Hidé ona güvenirse ben de güvenirim," dedi Genji. "Yetkini ne zaman devredeceğini bilmek önemlidir."

"İlk kehanetle bu kadar rahatlaman bir hata," dedi Şigeru. "Her şeye rağmen, Taro'nun saldırısına uğrayıp on yıl komada kalabilir, sonra da kalktığın zaman, o hayalde gördüğün yerde öldürülebilirsin."

"Bunun farkındayım."

"Öyle mi? Öyleyse Jimbo'nun, Lord Kiyori'nin seni uyardığı yabancı olabileceği olasılığını neden öyle kolayca bir kenara bıraktın? Senin hayatını kurtaracak olan adam o olabilir."

"Yeni Yıl'da karşılaştığım bir yabancı hayatımı kurtardı zaten."

"Hedef gerçekten sensen elbette," dedi Şigeru. "Yeni Yıl ise daha gelmedi."

"Yabancılara göre Yıl Başı geçti. Asıl hedefin ben olduğumdan kuşku mu duyuyorsun?"

"Sen olmadığından eminim."

"Ya? Orada olmadığın halde eminsin ha? Gördüğün bir kehanet hayali sayesinde mi?"

"Hayır, lordum," dedi Şigeru, Genji'nin sinirli haline karşılık resmiyetini artırarak. "Saldırının durumu buna inandırdı beni. Apaçık görülecek şekilde yürüyordunuz, yine de tahtırevan hedeflendi, sizinle birlikte yürüyen biri değil."

"Biz Japonlar, ateşli silahlarda pek usta değiliz, yine de onları kullanmakta ısrarcı davranıyoruz; bir yayın daha iyi iş göreceği yerlerde bile. Yabancıların geçici heveslerine av oluyoruz hep."

"Saldırgan kaçmakla kalmadı, görünmemeyi de başardı."

"Epey uzaktaydı. Adamlar oraya gittiği zaman, o oradan ayrılmıştı. Bunda tuhaf bir şey yok."

"Tüm bunlar, bunun bir ninjanın işi olduğunu gösteriyor," dedi Şigeru. "Kime ateş etmek istiyorsa ona etti. Misyonerlerin liderine."

"Huzursuzluğa sebep olup kuşkuları artırmak için mi?"

"Kesinlikle."

"Mümkün. Bu konuyu düşünsem iyi olacak."

Edo Körfezi'nden gelen gürültüler konuşmalarını sürdürmelerini engelledi. Dev ağaç gövdelerinin ikiye ayrılmasına benzeyen bir sesti. Ardından önlerinde uzanan kıyı şeridi havaya uçtu.

"Top ateşi!" diye bağırdı Şigeru. "Gemiler, saraylara ateş ediyorlar!"

Genji atını mahmuzlayarak panik içindeki kalabalığa daldı ve dörtnala Sessiz Turna'ya doğru koşturmaya başladı.

"Bekleyin!"

"Lordum!"

Genji hiçbirine kulak asmadı. Şigeru, Hidé ve Şimoda, atlarını mahmuzlayıp onun ardından atıldılar.

Taro, emir almak için Sohaku'ya bakıyordu.

"Yapabileceğimiz en iyi şey bu mu?" diye sordu Sohaku. "Yabancıların toplarının ağzına atlamak mı?"

"Efendim!" Taro, dörtnala giden arkadaşlarına katılmak için sabırsızlanan atını gemlemekte zorlanıyordu.

"Önderlerimiz yanlış yöne gidiyorlar," dedi Sohaku.

"Efendim, emirleriniz!" Taro da atı gibi gitmekte sabırsızlanıyordu. Altı aylık keşiş hayatı keşişleştirememişti onu.

Sohaku başını salladı.

Taro gemi tutan elini bıraktı, atı son hızla ileri fırladı. Kuşağında iki uygunsuz kılıç bulunan bir keşiş kılığındaki Taro, hücuma geçen bir süvari gibi eyerinin üzerinde dengedeydi.

Sokakta Sohaku kalmıştı yalnızca. Halk, evlerinin içine kaçmıştı. Savaş kılıçlarla ve oklarla yürütülürken akıllıca bir davranıştı bu. Şimdi ise intihar gibi bir şeydi. Top ateşine doğru at sürmek gibi bir intihar. Sohaku da atını tekmeleyip lordunun ardından yollandı.

* * *

Stark bir yıldır tek el silah atmamıştı. San Francisco'daki Gerçek Söz Misyonu'na katıldıktan sonra, Emily ile Cromwell'e, silahlarını Pasifik Okyanusu'na attığını söylemişti. Böylece nişan talimleri de son bulmuştu. Ateş edemediği için, silahını mümkün olan en hızlı şekilde çekme işine yoğunlaştı. Misyondaki odasında ve yolculuk sırasında, *Betlehem Yıldızı*'ndaki kamarasında aynı işle uğraşmaya devam etti. Şu sıralar nişan yeteneği iyice körelmiş olmalıydı. Keskinliğini korumanın tek yolu vardı,

bu da doğrudan kurşun atmaktı. Barut ateş alır kurşun ileri fırlarken geri tepen silahı hissetmek. Hareketin, sesin, parıltının, kokunun, dumanın aklını çelmesine izin vermemek. On adımda bir adamı göğsünden vuracağına emindi hâlâ. Yirmi adımda zorlanabilirdi belki. Ama hızı, doruktaydı. Daha öncekinden, yani Teksas'ta hızlı silah çekmekte ünlendiği sıralardan bir, belki de iki derece daha hızlıydı.

Lord Genji'nin sarayında kaldıkları beş gün boyunca silahına hiç dokunmadı. Duvarların yarısı bildiğin kağıttan yapılmıştı ve ortalıkta dolanan insanlar vardı her yerde. Kendi başına kalabileceği tek yer, kafasının içiydi. O da orada talim yaptı.

Çek.

Horozu kaldır.

Kalbine nişan al.

Tetiği çek.

Horozu kaldır.

Kalbine nişan al.

Tetiği çek.

Bunun bir avantajı vardı. Kafası, taşınabilir bir odaydı, her yerde, her zaman pratik yapabilirdi.

Onu gözetleyen samuraylar, dua ya da meditasyonla uğraştığını, Tanrısıyla iletişime geçtiğini ya da Amida Buda'nın takipçileri gibi mantra'ları sessizce tekrarlayarak zihnindeki bütün düşünceleri boşalttığını ya da Zen uygulayıcıları gibi boşlukla birleştiğini sanıyorlardı. Yaptığı şey her ne olursa olsun, uzun zaman süreleri boyunca hareketsiz kalıyordu. Samuraylar daha önce bu kadar sakin bir yabancı görmemişlerdi hiç. Orada, iç bahçede dikilmiş dururken, kayalar gibi sessizdi neredeyse.

Çek, horozu kaldır, nişan al, ateş. Defalarca, defalarca. Kendisine doğru gelen keskin bir ıslık sesini duyduğu zaman kafa-

sının içinde yoğun bir talimdeydi. Patlamayı duymadı.

Gözlerini açtığı zaman tam bir sessizlik içindeydi. Geceydi. Kapıda durmuş yatak odasına bakıyordu. Mary Anne iki çocuğunu kollarına almıştı. Becky ile Louise küçük kızlardı hâlâ, ama oldukları kadar da küçük değillerdi. Kızların da kendisinin de kendi yataklarına gitme zamanı gelmişti. Ama anne ile kızları, uykularında o denli dingin görünüyorlardı ki, onları uyandırmaya kıyamadı. Rüya gören üç güzeldi onlar.

Mary Anne'in gözkapakları titreyerek açıldı. Stark'ı görünce gülümsedi. Yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum," dedi.

Daha cevap vermeden, ikinci patlamayla uyandı. Sırt üstü yatıyordu. Daha çok ıslık, daha çok patlama, daha hızlı bir şekilde geliyordu. Havada şarapnel ve moloz parçaları uçuşuyordu.

Yanı başına bir kan yağmuru boşaldı. Stark baktı. Ona gözetmenlik eden samurayın üst yarısı bir söğüt ağacının dallarına takılmıştı. Alt yarısı cilalı tahtalardan yapılmış yürüme yolunda diz çökmüş bir halde duruyordu.

Gizlenip kımıldamadan beklemek akıllıca olurdu. Kaçmaya çalışmanın anlamı yoktu. Hangi yol daha güvenliydi? Ama Stark bunları düşünmedi. Ayağa fırlayıp Cromwell'in odasına koştu. Daha birkaç dakika önce Emily'yi oraya götürmüştü, o koridordan geçerken Emily de oraya doğru gidiyordu. Şu dünyada, en ufak tanışıklığı olan tek insan Emily'ydi. O olmazsa bütünüyle yalnız kalacaktı. Aklında Heiko da var mıydı, bilmiyordu.

Avluyu çevreleyen dört binadan biri yoktu artık, Stark'ın yanından koşarak geçtiği ikincisi de alev alev yanıyordu, ahşap gövde parçalanmaktaydı.

Sarayın konuk ağırlama kanadının bütünüyle parçalanıp alevler içinde kaldığını gördü. Ondan önce oraya ulaşan birileri vardı, iriyarı bir adam dikkatle sağ kalanları arıyordu.

Stark'ın gördüğü adam Kuma'ydı ve dört kişiyle ilgileniyordu yalnızca. Kurtarabilirse kurtarmak için Heiko'yla. İşlerini bitirmek için üç yabancıyla. Bombardıman sayesinde saraya girme fırsatı bulmuştu. Bu tahribatı yapan kimin toplarıydı, bilmiyordu, ama Şogun'un topları olmadığına emindi. Öyle bir durum olsaydı, Çipil Göz Kawakami önceden ona haber verirdi. Peki Şogun'un bilgisi ya da izni olmadan kim böyle bir savaşa girişebilirdi ki? Kuma, molozların arasında aranırken aylak aylak bu konuyu da düşünüyordu. Belki de herkesin uzun süredir beklediği iç savaş başlamıştı. Savaşın kalelere, önemli geçitlere ve iki önemli ülke yolu olan kıyı boyundaki Tokaido ile ülkenin merkezine giden Nakasendo'ya yönelik değil, Edo'daki Büyük Lordlara yapılan saldırılarla başlaması oldukça tuhaftı yine de. Patlamalar doğuya kayıyor, Şogun'un destekçilerini de muhaliflerini de yakıp yıkıyordu. Ne karışık zamanlardı bunlar?

Kuma düşmüş bir kirişi kaldırdı. Ah, oradaydı işte.

"Hei-çan," dedi Kuma. Heiko gözlerini açıp kırpıştırdı. Rengi iyi görünüyordu. Hızla kontrol etti, yerinden çıkmış önemli bir kemik görünmüyordu, kanama da yoktu. Yalnızca sersemlemiş olmalıydı. "Yaralanmadın, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Heiko.

Kuma, Heiko'nun sözleriyle omuzlarındaki yük kalkana kadar ne denli gerildiğinin farkına varmamıştı. Çipil Göz'ün emri üzerine Heiko'yu, üç yaşında köye getirildiği zamandan beridir gözetiyordu. O zamanlar bir işti bu sadece. Yıllar geçtikçe başka bir hale büründü. Bir süre önce, Çipil Göz, kızı öldürmesini emrederse, onun yerine Çipil Göz'ün kendisini öldürmeye karar vermişti. Aslında, kızı tehdit eden herkesi öldürmeye hazırdı. Genji'yi, Kudo'yu hattâ bizzat Şogun'u. Ne profesyonel ne de sadık bir tutum olduğunu kabul ediyordu bunun, ama ne yapa-

caktı? Altı üstü yaratılmasına yardım ettiği bir maşa olan bu genç kadını en değerli çocuğu gibi seviyordu.

"Bombayı sen mi patlattın?" diye sordu Heiko.

"Hayır. Toplar, sanırım denizden geliyor."

"Neden? Savaş mı başladı?"

"Bilmiyorum. Çırpınma. Seni dışarı çıkaracağım." Ağır kirişi dikkatle kadının üzerinden çekti. Heiko'nun kollarına yayılmış tuhaf solgun saçları da o zaman gördü. Yabancı kadın. Hançerini çekti. Boğazına çekeceği ince bir çizik, onun ölümünü sağlamaya yeter de artardı bile.

Bıçağı gördüğü zaman yirmi adım ötedeydi Stark. Adam önüne çıkan bir engeli kesmeye hazırlanıyor gibiydi. Stark'a doğru bakınca, göz göze geldiler. Stark, bu bakışı tanıdı. O silahın namlusundan nişan alan gözlerdi bunlar.

Kuma, Stark'ı görür görmez elindeki bıçağı bıraktı. Yıldız biçimli bir fırlatma bıçağı olan, kuşağında sakladığı *şuriken*'e uzandı. Yirmi adım pek öyle kusursuz bir menzil sayılmazdı ama, ilk atışı kaçırsa bile ikinci atışta işini tamamlayacaktı. Elindeki bıçağı salıvermeye hazırlanırken, bir yandan da aradaki mesafeyi kapatmak üzere Stark'a doğru atıldı.

Stark aynı anda belinin sol tarafında, gömleğinin altında sakladığı 0.32 kalibre revolvere uzandı. Kafasının içinde yaptığı sürekli hayali silahlı kavgalar, bedenine öyle bir kalıp vermişti ki bu hareketleri yapmak için düşünmesine gerek bile kalmadı. Sağ eliyle silahı çekti, bir nabız atışı süreden daha kısa bir sürede, *şuriken*, Kuma'nın elinden çıkmadan silahı ateşledi. Uzun süredir gerçek atış yapmamış olmasının bedeli, hedefini şaşırmak oldu. Attığı kurşun, Kuma'nın sağındaki kayaya çarpıp sekti.

Bu beklenmedik silah sesi Kuma'nın dikkatini dağıttı, bu da hedefi şaşırmasına yetti. Attığı ilk *şuriken* Stark'ın sol omzunun

üstünden döne döne geçti. Hedefine doğru koşmaya devam ederken ikinci *şurikeni* çekti.

Kuma, kendi sanatında, Stark'tan çok daha ustaydı. Ama ilk fırlatıştan sonra kolunu geriye çekip kuşağından diğer *şurikeni* çekmesi ve Stark'a fırlatması tam bir saniye aldı. Stark'ın horozu kaldırması, nişan alıp tetiği çekmesi içinse yarım saniye yetti.

Kurşun, Kuma'nın göğsüne çarpıp adamı sırt üstü yere yuvarladı. Şuriken gökyüzüne yükseldi, kimseye zarar veremeden bahçenin kalıntıları arasına düştü.

Stark, bir kez daha ateş etmek için düşen adama doğru ilerledi. Ama adamın başına geldiği zaman, başka kurşun yakmasına gerek kalmadığını gördü. Silahını kenara bıraktı, iki kadını yıkıntıların altından kurtarmaya girişti.

Bombardıman bitmişti. Her tarafı kaplamış ölüm sessizliği içinde yaklaşan ayak sesleri duydu Stark. Daha gelenlerin kim olduğunu görmeden silahını çekmeye hazırlandı.

* * *

Genji, ön kapıya doğru sürdü atını. Eyerinden atlayıp sarayın ortasındaki yıkıntılara doğru ilerledi. Muhterem Cromwell, orta bahçenin yanındaki bir odada yatıyordu. Heiko da büyük olasılıkla oralarda olmalıydı.

Aklına gelen ilk şeyin Heiko olması şaşırttı onu. Savunma ya da sarayı boşaltma mevzuları üzerine düşünmeliydi. Böylesi kısa süren bir yaylım ateşinin ardından istila kuvvetleri karaya çıkabilirdi. Ya da yabancıları, özellikle de Matthew Stark'ı düşünüyor olmalıydı. Sohaku'ya, ölmekte olan vaiz Zephaniah Cromwell'in büyükbabasının geleceğini kehanet ettiği yabancı olduğunu söylemişti, ama aklındaki her şey bundan ibaret değildi elbette. Genji, Stark'ı görür görmez misyoner olmadığını an-

lamıştı. Büyükbabasının bahsettiği adam bu olmalıydı. Ama işte Sessiz Turna'nın yıkıntıları arasında dolaşan Genji'nin aklında Heiko'dan başka kimse yoktu.

Onsuz hayatı ne denli kasvetli olacaktı, kim bilir? Büyükbabasının kehanetlerinin ve kendisinin henüz doğrulanmamış öngörü yeteneği bir yana, tanıdığı kişiler o denli sıkıcıydılar ki. Kendisine miras kalan üç danışman, Saiki, Kudo ve Sohaku, her zaman en az enerji gerektiren hareket tarzına bel bağlayan adamlardı. En yaşlıları Saiki daha kırkına bile varmamıştı, ama üçü de yaşlı adamlar gibi davranıyordu. Eğer bir adamı yalnızca dostlarıyla değil düşmanlarıyla da değerlendirmek gerekiyorsa, baş düşmanının Şogun'un baş casusu Çipil Göz Kawakami gibi zırvalayıp duran beceriksizin teki olması, onun ne denli yetersiz olduğunu göstermiyor muydu? Kawakami, Heiko'nun Genji'nin yatağına arzunun dışında kuşku da uyandırmadan girebileceğini mi sanıyordu gerçekten? Kızın patronunun kim olduğunu anlaması için onu takip etmesi gerekmiyordu ki. Başka hiç kimse olamazdı zaten. Aşka gelince, eh, Edo'nun en güzel geyşasının gizli bir sebebi olmadığı sürece, ona âşık olması pek olası bir şey değildi. Altmış Büyük Lordun en az ellisi, Genji'den daha zengin, daha güçlüydüler.

Ama işte yine de, kesik kesik soluğu, buz kesmiş kalbi, uyuşmuş bedeniyle, aklından geçen en kötü şey, Heiko'suz bir dünyaydı. Nasıl, ne zaman olmuştu bu? Fark etmemişti. Hayatının en önemli kadını kesinlikle bir casus, hemen hemen kesinlikle de bir suikastçıydı. Alnındaki küçük bir yaradan kan akan Saiki sendeleye sendeleye yarı yarıya yıkılmış odadan çıktı. "Burada olmamanız gerekiyor. Düşman her an ateşe yeniden başlayabilir."

"Heiko nerede?" diye sordu Genji. Kulağında atan nabzı top atışı kadar gürültülüydü. Sarayın konuk ağırlama kanadına doğ-

ru koşup, tahrip olmuş bir yürüme yolundan ilerlemeye başladığı zaman, tanımadığı şişman bir adamın Stark'a iki döner yıldız bıçak savurduğunu gördü. Stark, gizli bir silah çekti, ninjanın fırlatmasına kalmadan ateşledi, ikinci vuruşuyla da şişman adamı yere serdi.

"Silah atışı mıydı o?" Saiki tırmanarak yanına geldi.

"Gel," dedi Genji. "Stark, kızı bulmuş galiba."

* * *

"Hei-çan." Heiko adının söylendiğini duyunca gözlerini açtı. Kuma'nın huzur veren yüzünün ona baktığını gördü. Adamın ardında açık bir gökyüzü vardı. "Yaralanmadın, değil mi?"

"Sanmıyorum," dedi Heiko.

Kuma gülümsedi, kızın üzerindeki yıkıntıları kaldırmaya koyuldu.

"Bombayı sen mi patlattın?" diye sordu Heiko.

Kuma'nın gözleri yumuşaklığını kaybetti. Gülümseyişi kayboldu, hançerini çekti.

Heiko, adamın niyetini o anda anladı. Emily'nin başını omzunda hissedebiliyordu.

"Hayır, Kuma, yapma."

Kuma birden bakışını çevirdi, hançeri düşürdü, Heiko'nun görüş alanından çıktı. Artarda iki hızlı silah sesi duyuldu, sonra bütün sesler kesildi, ta ki Matthew Stark, az önce Kuma'nın durduğu yere gelinceye kadar. Tek bir söz etmeden onu dışarı çıkarmaya başladı. Sonra o da birden durdu, eli belinin sol tarafına uzandı. Şimdi gömleğinin altında gizli bulunan silahı ateşleyenin o olduğunu anladı Heiko. Stark, gelenleri tanımış olmalıydı ki silahını yerinde bıraktı ve kurtarma işine devam etti.

"Kımıldatma," dedi Genji. "Yaralanmış olabilir. Dr. Ozawa

gelinceye kadar bekle."

Heiko oturur duruma geldi. "En fazla birkaç çürük, lordum, başka bir şey yok. Doktor gelince başka yerlere yardıma gitsin." Uzak yakın her yönden gelen acılı haykırışları duyuyordu. Kuma, birden çok bomba koymuş olmalıydı. Neden onu uyarmamıştı ki? Onun yapmayacağı bir şeydi bu. Aslında ona o kadar uzaktı ki, bunun sorumlusu başka biri olmalıydı. Kuma, onun hayatını asla tehlikeye atmazdı. Pek benzemese de, sorumlu toplardı belki de gerçekten. Onunla bir dahaki karşılaşmalarında, sorup işin doğrusunu öğrenecekti. Kuma iyi bir yalancıydı, ama yalan söylemezdi ona. Ayağa kalkıp bedenini kontrol etti.

"Dikkatli ol lütfen." Genji, destek olmak için, elini kızın beline sardı. "Ciddi şekilde yaralanmışsındır da farkında değilsindir belki." En sıkıntılı zamanlarda bile öylesine sakin kalabilen yüzünde endişe gerginliği vardı şimdi. Alnı çizgi çizgi, kaşları bitişmişti. Dudaklarından hiç gitmeyecekmiş gibi görünen hafif, bir parça kibirli gülüşünden eser yoktu.

Genji'nin gizleyemediği endişesi, Heiko'yu, odayı paramparça eden patlamadan daha çok şaşırttı. Kalbine dolan ani bir sevinçle hiçbir şey düşünmeden gülümsedi. Sonra Genji daha da şaşırttı onu. Kollarını ona sardı, sımsıkı kucakladı.

Lordunun heyecanını pervasızca çırılçıplak ortaya sermesi Saiki'yi de serseme çevirdi. Utanç içinde başını çevirdiği zaman Hidé ile Şimoda'nın ağızları bir karış açık Genji ile Heiko'yu seyrettiğini gördü.

"Ahmak ahmak ne duruyorsunuz orada?" dedi Saiki. "Çevreyi kontrol edin. Saldırıya hazırlayın."

"Gemiler gidiyor," dedi Hidé. "Kıyıya çıkan askeri birlik olmadı."

"Gemiler mi?"

"Evet efendim. Körfezde. Kırmızı, beyaz, mavi, üç renkli bayraklar taşıyan üç buharlı savaş gemisi. Toplarıyla Tsukiji mahallesinin tamamını yaylım ateşine tuttular.

"Yabancılar mı yaptı bunu?" Saiki'nin yüzü öfkeden sarsılıyordu.

"Evet efendim," dedi Hidé.

"Bayrakların şeklin nasıldı? Hollandalılar da, Fransızlar da, İngilizler de, Amerikalılar da kırmızı, beyaz, mavi renkleri kullanıyorlar."

"Galiba üçten daha fazla çizgi vardı," dedi Hidé, "değil mi?"

Şimoda başını her anlama gelecek şekilde bir yana eğdi. "Sanırım, evet, belki öyledir."

"Ne kadar da dikkatlisiniz!" dedi Saiki. "Şimdi tek bildiğimiz bu işin içinde Ruslar ile Almanların olmadığı. Hollandalılara da benzemiyor. Öyleyse geriye Fransızlar, İngilizler, Amerikalılar kalıyor."

"Ya da üçü birden," dedi Şimoda. "Birden fazla bayrak olabilir."

"Yardım edin," dedi Stark.

Hidé ile Şimoda, söylediği sözleri anlamasalar da kendilerinden ne istendiğini anladılar. Birlikte Saiki'ye selam verdikten sonra yabancının yardımına koştular.

"Yavaş olun," dedi Stark. İki samurayla birlikte, Emily'nin sırtına düşmüş olan ağır kirişi kaldırdılar. Kirişin ağırlığının çoğu kısmen yıkılmış duvara yaslanmıştı. Eğer Emily'den önce duvara vurmuşsa, kızın yarası o kadar kötü olmayabilirdi. Tam olarak bir şey söyleyemiyordu; çünkü kız yüzükoyun, baygın halde yatıyordu. Onu bulduğu andan beridir kımıldamamıştı. Stark diz çöktü, elini yavaşça kızın sırtına koydu, kırık olup olmadığına baktı. Eli, omurgasının en altına ulaştığı zaman, kızın gözleri aniden ve şiddetle açıldı. Kısa, keskin bir soluk aldı, ters dön-

dü, Stark'ın karnını tekmeleyerek adamı sırt üstü devirdi. Kafası karışmış bir halde, vahşi, alev alev gözleriyle ayağa fırladı, kaçacak yer arıyordu.

"Emily, güvendeyiz." Heiko, kendisini kucaklayan Genji'nin kollarından kurtuldu. Korkmuş kadına doğru yavaş yavaş ilerledi. "Lord Genji ile samurayları burada. Kimse bize zarar veremez."

"Heiko." Emily'nin gözleri duruldu. Bedenini kaskatı hale getiren gerginlik gevşedi, hıçkıra hıçkıra Heiko'nun kollarına yığıldı. "Sandım ki..." Sözünü bitirmedi, ama Heiko gerisini anladı. Kızın üstünde geçmişin pençesi vardı. Birçok kadında olduğu gibi. Geçmiş her zaman geçmişti. Değiştirilmeyecek ve değiştirilemeyecek geçmiş.

"Bütün Budalar ve bütün tanrılar bizi korusun," diye mırıldanan Saiki yüzünü çevirdi. Duygularını pervasızca, uygunsuz bir şekilde sergileyen birileri daha. Yabancı kadının davranışının önemi yoktu. O da bütün yabancılar gibi barbarın tekiydi. Ama Heiko'nun ne yapacağını bilmesi gerekti. Bir geyşanın varlığının özü, uygun davranışı kusursuz biçimde ifade etmekti. Saiki daha önce değilse de, şimdi son derece emindi artık: Yabancılar, bütünüyle ve bir an önce temizlenmesi gereken ölümcül bir kirdi. Varlıkları bile eski adetlerin şok edici bir hızda bozulmasına sebep oluyordu. Kanıt, gözlerinin önündeydi işte. Lordları, ülkenin en saygıdeğer klanlarından birinin varisi, Yoşiwara haz mahallesindeki sarhoş bir hödük gibi bir kadına sarılmıştı. Edo'nun en ünlü geyşası, aralarında doğaya aykırı bir aşk varmış gibi, yabancı bir kadına sarılmıştı.

Bütün Budalar ve tanrılar bir araya gelse de bizi kurtarmaya yetmeyebilir, diye düşünüyordu Saiki. Güya savaşçı bir ulusuz. Yine de güçsüz düşürülmemize o kadar izin verdik ki, yabancılar, Şogun'un başkentinde, Büyük Lordların saraylarını yerle bir ediyor

da, kendimizi savunmak için hiçbir şey yapamıyoruz. Eli, umutsuz bir öfkeyle kılıcına gitti. Ama çekmedi. Kime çekecekti ki?

Gülümseyen Stark, "Kırk yıl düşünsem senden böyle bir dayak yiyeceğim aklıma gelmezdi, Emily."

"Özür dilerim Matthew. Kafam karmakarışıktı."

"Önemli değil." Eğilip, Kuma'nın düşürdüğü hançeri kaldırdı.

Saiki aynı anda kılıcını çekti.

"Gerek yok," dedi Genji. Sonra Stark'a sordu: "Kimi öldürecekti? Heiko'yu mu Emily'yi mi?"

Stark da Genji de Kuma'nın cesedine baktılar. Stark olumsuz anlamda başını iki yana salladı.

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır," dedi Genji. Heiko'ya döndü. "Sen tanıyor musun?"

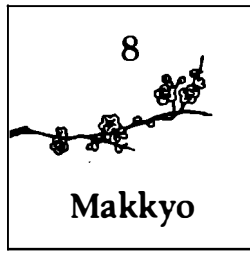
İki silah sesi duyduktan sonra başka bir şey duymayınca, Kuma'nın kaçtığını sanmıştı. Heiko kendini bildi bileli kaçmayı her zaman başarırdı. Adamın cesedini görünce dengesini kaybetti. Gözlerini kapatarak Genji'ye yaslandı, bacaklarındaki gücü alıp götüren daha büyük bir zayıflığı örtmek için daha küçük bir zayıflığa sığınıyordu.

"Hayır, lordum," dedi Heiko.

"Eminim, ne kadar güçsüz olurlarsa olsunlar, Şogun'un danışmanları bile böyle bir hakaretin cezasız kalmasına izin vermezler."

Genji, Sessiz Turna'nın yıkıntılarına baktı.

"Ortada hakaret falan yok," dedi. "Üç yüz yıldır uyuyor, rüyamızda eski savaşları görüyorduk. Şimdi uyandık. Hepsi bu."

Kimileri zaferin üstün bir stratejiyle kazanıldığını sanır.

Bazıları cesarete güvenir.

Bazılarıysa umutlarını tanrıların lütfuna bağlar.

Casuslara, suikastçılara, kandırmacalara, ihanetlere, rüşvete, tamaha, korkuya yaslananlar da vardır.

Tüm bunlar, tek bir basit mantığa doğru giden aldatıcı yollardır. Zaferi düşünürsünüz ve gerçeği yitirip sahteye yapışırsınız.

Gerçek nedir? Düşmanlarınızın bıçakları amansızca üzerinize gelirken, yaşamınız dengede sallanırken anlarsınız onu.

Anlamazsanız, boşa ömür tüketmişsiniz demektir.

SUZUME-NO-KUMO
(1599)

"Diğer yabancıyı da birlikte getirmeyerek ihmalci davrandınız Muhterem Başkeşiş," dedi Saiki. "Kehanete göre, bir yabancı, Yeni Yıl'da, lordumuzun hayatını kurtaracak. Hangi yabancının kurtaracağını bilmiyoruz."

Sohaku, eski dinsel unvanını söyleyen Saiki'nin sesindeki alaycı tutumu umursamadı. "Lord Genji'ye bu konuda ısrar ettim. Ama o reddetti, kehanette bahsedilen yabancıyla karşılaştığını ve hayatının zaten kurtarıldığını söyledi."

"Lord Kiyori, torununu üçümüze emanet etti," dedi Kudo. "Bu kimi zaman son derece kararlı olmamızı gerektirir, hattâ genç lor-

dumuzun açıkça ifade edilmiş görüşlerine rağmen. Onun yaşamını kurtarmak, onun teveccühünü kazanmaktan daha önemlidir."

"Bunun yeterince farkındayım," dedi Sohaku. "Ama onun emirlerine bütünüyle karşı emirler verememem ya."

"Zayıf bir tez bu," dedi Saiki. "Yabancının kendi başına Edo'ya gelmesini sağlayabilirdiniz, ne bileyim, bir 'yanlış anlama' yüzünden belki. Lordumuz bunu kabul ederdi."

"Verdiğiniz dersler için teşekkür ederim," dedi Sohaku. Öfke tepesindeydi ama aşırı bir uysallıkla başını eğdi. "Lütfen rehberliğinizi eksik etmeyin. Lordumuzun, Lord Şigeru'yu göreve geri getirmesini engellemek için hangi 'yanlış anlama'yı kullanacaktım acaba?"

"Bir başka önemli konuyu gündeme getirdiğin için teşekkür ederim," dedi Saiki, Sohaku'nun abartılı baş selamına kendi selamıyla yanıt vererek. "Acaba, olanları bize ayrıntılarıyla anlatma nezaketini gösterebilir misiniz? Zayıf kavrama gücüm, olayların nasıl olup da böyle tehlikeli ve mantığa aykırı bir şekilde yön değiştirdiğini anlamakta güçlük çekiyor."

"Daha sessiz konuşmayı önerebilir miyim?" dedi Kudo. "Seslerimiz başka yerlerden duyulabilir." Aslında, Saiki de Sohaku da son derece kısık sesle konuşuyorlardı. Ama nezaketin seviyesini hızla yükselmeye başlaması apaçık bir tehlike işaretiydi. Aniden başlayan birçok düellodan önce böyle bir şeyin gelmesi adettendi. Kudo'nun uyarısı da bu durumu savuşturmaya yönelikti.

Üç adam, orta bahçeye bakan odalardan birinin yıkıntıları arasında oturuyordu. Bahçe, bombardımandan, dikkat çekecek kadar az etkilenmişti. Kuma çizilen desenler bile bozulmamıştı. Ama oda için aynı şeyi söylemek zordu. Çatı, duvarlar ve döşemenin büyük bölümü mahvolmuştu. Saiki, Sohaku ve Kudo yı-

kıntıların içinde bir köşeye oturmuşlardı, hizmetlerindeki adamlar kapıda nöbetteydiler. Ortamdaki değişiklik kimsenin duruşunda, tavırlarında ya da formalitelerde bir etki yapmamıştı.

"Fazlasıyla kafa karışıklığı, korku ve spekülasyon var," dedi Kudo. "Saldırıyı kimin, niye yaptığını bilen yok. Biz lideriz. Herkes bizden cevap bekliyor. Birbirimizi suçlamak yerine bu cevapları arasak daha iyi olmaz mı?"

"Cevapların bir önemi yok," dedi Saiki. "Önemli olan bizim tutumumuz. Güvenli olursak, bizim ardımızdan gelenler de güvenli olur, bir şey bilseler de bilmeseler de; ya da biz, bir şey bilsek de bilmesek de."

Sohaku öne eğildi. "Yabancı ya da Şigeru konusundaki anlamsız ayrıntılar yüzünden boş yere tartışmayalım. Asıl sorun daha ciddi."

"Katılıyorum," dedi Kudo. "Bu kritik meselede bir karar almalıyız."

"Koşulların açık bir şekilde ortaya çıktığına inanmıyorum," dedi Saiki.

Sohaku ile Kudo şaşırmış bir halde birbirlerine baktılar.

"Kaçırdığım bir şey mi var?" dedi Sohaku. "En son buluştuğumuzda, bölgede fiili iktidarı kullanmak üzere bir naip belirlenmesi konusunu düşünüyorduk, aramızda bunu en güçlü savunan da sendin. Yanlış hatırlamıyorsam, genç lordun, klanımızı felakete götüren bir eğlence düşkünü olduğunu söylüyordun."

"Eğlence düşkünü değil de fazla nazik olarak tanımlamalıydım belki."

"Ya Hıristiyan yabancılara aşırı düşkünlüğü?" diye sordu Kudo. "Bu konuda da fikrini değiştirmedin değil mi?"

"Hayır, bu konuda tehlike görüyorum hâlâ," dedi Saiki. Daha geçen gün tanık olduğu duyguların pervasızca açığa vurulma-

sı olayını hatırlamıştı. "Aslına bakılırsa, tehlike her zamankinden daha büyük. İleride, gizlice ve gerekirse genç lordun izni olmadan da, onlara karşı eylemler başlatmamız gerekebilir."

Kuşkuları giderilmiş olan Kudo başını salladı. "Tüm bunları birlikte ele aldığımız zaman, amcasına gösterdiği tavrın karar almamızda belirleyici olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten de öyle mi acaba?" dedi Saiki. "Katılıyorum, görünüşe göre şüpheli bir durum bu. Ama, kehanet hayalleri bağlamında düşünüldüğü zaman, son derece akıllıca bir tutum olabilir."

"Kehanet hayalleri mi?" Sohaku çok öfkeliydi. "Ne zamandan beri bu peri masallarına inanıyorsun? Lord Kiyori'ye yirmi yıl hizmet ettim ama gelecekten haber verdiğini hiç görmedim. Lord Genji'ye gelince, gelecek konusunda onun ilgisini çeken tek şey bu gece yatacağı geyşayla, bir sonraki ay seyretme partisinde alacağı sake."

"Şigeru çılgının teki," dedi Kudo. "Onu gözetim altına alanların arasında ben de vardım. Sen de orada olsaydın, şimdiki durumdan bu kadar hoşnut olmazdın. Kendi klanından adamların, katlettiği karısının, kızlarının ve önünde yatan varisinin kanlarının içine oturmuş kahkahalar atıyordu. Bunu hiçbir zaman unutmayacağım. Keşke unutabilsem."

"Seni duyuyor, anlıyorum," dedi Saiki.

Sohaku ile Kudo bir kez daha bakıştılar, bu kez durumu kabullenmişlerdi. Saiki en sevdiği sözü söylemişti, kararını verdiği ve değiştirmeyeceği anlamına gelen sözü.

Saiki devam etti. "Ancak, sizin gözlemleriniz ne kadar kuşku götürmezse, benim, genç lordun bütünüyle değiştiğine dair görüşüm de o kadar inandırıcı. Onun kehanet yeteneği konusunda henüz emin değilim ama, böyle bir yeteneğin varlığını kabul etmeye açığım." Eliyle bahçenin doğu tarafını, sarayın en iç ke-

siminin olduğu yeri gösteriyordu.

Sohaku baktı. "Yıkıntılardan başka bir şey görmüyorum. Kesin bir değişikliğin zorunlu olduğunun kanıtlarını yani."

"Ben de yıkıntıları görüyorum," dedi Saiki. "Ama senin göremediğin bir şeyi de görüyorum."

"Neymiş o?"

"Lord Genji'nin yerleşim yerinin kalıntılarını."

"Evet, biliyorum. Yani?"

"Bombardıman başladığı zaman Muşindo Manastırı'na gitmiş olmasaydı orada olabilirdi." Saiki, arkadaşlarının yüzünde bir anlayışın belirdiğini görünce sevindi.

"Bilemezdi ki," dedi Kudo. Ama sesi titrekti.

"Ama görünüşe göre biliyordu," dedi Saiki.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Sohaku.

"Tersini de kanıtlamaz," dedi Saik.

"Biliyorsa, neden bizi uyarmadı?" dedi Sohaku.

"Mistik öngörülerin nasıl işlediğini anladığımı iddia etmiyorum," dedi Saiki. "Ama şurası açık ki, bu konuda kararımızı daha sonra vermeliyiz. Bu arada yolculuğa hazırlanalım. Burası güvenli değil artık."

"Burayı boşaltıp Serçe Bulutu'na mı geçmeyi öneriyorsun yani?" dedi Sohaku.

"Evet."

"Lojistik açısından bakınca, çok güç bir iş bu," dedi Sohaku. "Edo ile Akaoka arasındaki bölgelerin çoğu bize düşman. İç Deniz de pek önemli bir engel sayılmaz. Sularında Şogun'un deniz kuvvetleri devriye geziyor. Bu koşullar altında anayurdumuz olan adaya geçmemiz çok tehlikeli olur."

"Tehlikeyi kesin ölüme tercih ederim," dedi Kudo. "Burada kalamayız."

"Başka bir mesele daha var," dedi Kudo. "Şogun, kimsenin Edo'dan ayrılmasına izin vermedi."

"Ben, Akaoka Büyük Lordu Okumiçi na kami Genji'ye bağlıyım," dedi Saiki. "Böbürlene böbürlene Şogun unvanını taşıyıp Şogun'un sarayını işgal eden gaspçıya değil." Ayağa kalktı. "Lordum, o kişiye itaat etmemi isterse, ederim. Onu öldürmemi emrederse, bu emri yerine getirmemi ölümden başka hiçbir şey engelleyemez. Kim olduğumu biliyorum. Sizin de bildiğinize eminim." Cevap beklemeden arkasını dönüp lordun yerleşim yerine doğru ilerledi.

"İnatçı ihtiyarın teki," dedi Kudo.

Sohaku kaşlarını çattı. "Eskiden de inatçı gencin tekiydi. Geçen yıllar, en önemli özelliğini neden törpülesin ki?"

"Şu sıralar naipliğe yanaşmayacağı açık. Genji'nin geleceği gördüğüne ikna etmiş kendini."

Başka bir söz söylenmedi. Uzun bir sessizlikten sonra, Sohaku ile Kudo bakıştılar, göz göze geldiler, selam verip tek bir adammış gibi kalktılar.

* * *

"Üzgünüm Emily," dedi Stark. "Ondan en küçük bir iz bulamıyorum."

"Belki düşündüğü gibi, melekler alıp götürmüştür onu," dedi Emily, sonra buna inanmadığını gösteren hüzünlü bir gülüş oturdu dudaklarına.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Stark.

"Ne yapmam gerekiyorsa onu. Bulabildiğim şeyleri toplayacak, paketleyecek ve Amerika'ya dönen bir sonraki gemiyi bekleyeceğim." Bu düşüncenin kendisi bile göğüs kaslarını sıkıştırıp gözlerini yeni yaşlarla doldurmaya yetti. Eski odasının yıkıntıla-

rının yanına olanca hızıyla oturup utanmadan ağlamaya başladı. Varlığına bile inanmadığı limanını, bütünüyle iğrenç olarak kabul edileceği, güzelliğinden hepten kaçabileceği cennetini bulmuştu. Bulmuş ve tek bir silah atımıyla kaybetmişti. Tüm bunlar çok fazlaydı onun için. Güçlüydü, ama bu kadar da değil.

Stark yanına çöküp kızı kollarına aldı, başını göğsüne dayadı. Acısının sebebini yanlış anlayarak "Yurduna döndüğün zaman kendini daha iyi hissedeceksin," dedi; ama bu, kızın ıztırabını artırmaktan başka işe yaramadı. Ne yapacağını bilmeyen Stark, göğsünde hıçkıran kızı tutmaya devam etti. "Daha çok gençsin Emily. Hayat senin için yeni başlıyor. Gökler sana gülümsüyor. Aşkı yeniden bulacaksın. Eminim, bulacaksın."

Emily, aradığı şeyin aşk değil huzur olduğunu söylemek istedi. Ama sözcükler, içini harap eden acının yıkıntıları arasında yol bulup çıkamıyordu.

* * *

Şigeru, top ateşi kesilir kesilmez, eskiden saray arazisinin dış duvarlarının bulunduğu yere gidip nöbet tutmaya başladı. İçeride tehlike yoktu. Ama bu karmaşadan yararlanıp Lord Genji'nin hayatına kastetmek isteyen kimse varsa, yapacağı şeyi şimdi yapardı; saldırıdan hemen sonraki anlarda. Şigeru, Sohaku'nun harekete geçmeye hazır olmadığını biliyordu. Önce Saiki ile Kudo'ya haber vermesi gerekiyordu çünkü. Bu yüzden de şimdiki tek endişesi dış düşmanlara yönelikti. Umarım gelirler, diye düşünüyordu. İyi bir pratik olurdu çünkü. Sohaku hakkında, bu arada Saiki ve Kudo hakkında da daha sonra düşünürdü gerekirse. Çevre bu kadar tehlikelerle doluyken, klanın üç kıdemli komutanının öldürülmesinin gerekebileceği son derece talihsiz bir durumdu. Saiki ve Kudo sadakatlerini sürdürseler bile, So-

haku'nun yitirilmesi sert bir darbe olacaktı. Aralarındaki en iyi strateji uzmanı ve Şigeru'dan sonraki en iyi dövüşçü oydu.

Yaklaşan atlıların sesiyle Şigeru'nun dikkati düşüncelerinden uzaklaştı. İki atlı vardı. Peşlerinden kırk elli piyade geliyordu. Koşan adamların ayaklarından çıkan düzgün ve disiplinli adım seslerinden bunların samuray olduğunu anladı. Şigeru omuzlarını gevşetti, soluğunu yavaşlattı. Hazırdı.

Birkaç dakika sonra, Şogun'un gizli polis şefi Çipil Göz Kawakami, kara bir atın sırtında, saraya bakan sokağa girdi. Yanında, yine at sırtında, yardımcısı Mukai duruyordu; bineği, pek yerinde olarak, niteliği daha düşük bir gri kısraktı. Arkalarında, kırk kişilik bir samuray tugayı koşmaktaydı. Kawakami, Şigeru'yu görünce atını dizginleyip durdu, yüzünde şaşkın bir bakış vardı.

"Lord Şigeru, Edo'da olduğunuzu bilmiyordum."

"Yeni geldim, Lord Kawakami, bu yüzden de bulunduğum yer hakkında sizi bilgilendirme fırsatı bulamadım."

"Pek önemli bir şey değil ama, daha önce bulunduğun yeri de bilmiyordum."

"Ya? Astlarımın korkunç bir hatası." Şigeru, gözlerini Kawakami'den ayırmadan eğilerek selam verdi. "Sorumluları cezalandıracağımdan emin olabilirsiniz."

"Eminim dediğini yaparsın," dedi Kawakami. "Bu arada, saray arazisine girip denetleme yapmama müsaade verir misin?"

"Denetleme yapılacağından haberimiz yoktu. Bu yüzden, ne yazık ki, teklifinizi geri çevirmek zorunda kalacağım."

"Teklifte bulunmuyorum ki," dedi Kawakami atını mahmuzlayarak, adamları da hemen ardından ilerlemeye başladı. "Şogun'un emriyle, hasar gören bütün sarayları denetleyecek, hayatta kalan lordlarla görüşeceğim. Lütfen kenara çekil Lord Şigeru."

Şigeru'nun kılıçları, açılan bir turna kanadı gibi pürüzsüz ve

hafif bir şekilde kınlarından dışarı fırladı. Bir saniye önce elinde hiçbir şey yoktu. Bir an sonra sağ elinde uzun katana, sol elinde kısa wakizaşi duruyordu. Kılıçları bedeninin iki yanında tutuyor, böylece ne savunma ne de hücum pozisyonu almış oluyordu. Gerçekten de, safça bakan bir göz, Şigeru'nun teslim olmaya hazırlandığını sanabilirdi; bu durumda muharebeye o denli hazırlıksız görünüyordu ki.

Elbette Kawakami durumun böyle olmadığını biliyordu. Bütün iyi samuraylar gibi o da Miyomoto Musaşi'nin kılıç ustalığı konusundaki klasik risalesi *Go-rin-no-şo* üzerine çalışmıştı. Şigeru'nun duruşu, muharebeden hemen önceki andı – *Ku*, yani boşluk. Hazırlıksız olmak şöyle dursun, her şeye açık, hiçbir şey beklemeyen, her şeyi kabul eden bir duruştu bu. Eski zamanlarda, bu duruşu kullanmaya cesaret edebilecek tek kişi vardı, o da Musaşi'nin kendisiydi. O günlerden bu yana tek bir kişi daha çıkmıştı. Şigeru.

Kawakami işaret verince kırk kılıç kınlarından dışarı fırladı. Adamları, yalnız kılıç ustasına saldırmak üzere üç yönden yaklaşmaya başladılar. Arkasına geçmediler. Geçerlerse, Edo sokaklarıyla Okumiçi saray arazisi arasındaki sınır çizgisini aşmış olacaklardı. Kawakami henüz böyle bir emir vermemişti.

Kawakami kılıcını çekmedi. Atını, olası bir çatışmada zarar görmeyeceğine hükmettiği bir mesafede tuttu. "Aklını o kadar yitirdin mi ki, bizzat Şogun'un emirlerine karşı gelmeye cesaret ediyorsun."

"Bildiğiniz gibi, Şogun'a hizmet etme imtiyazına sahip değilim," dedi Şigeru. "Lordumun vermediği hiçbir emir, verilmiş sayılmaz." Kawakami'nin eyerde duruşuna bakınca, at sürmekte pek usta olmadığını görüyordu. Yani, atını çevirip kaçmaya başlamadan yanına ulaşabilirdi. Beş kalp atışı süresinde, aralarında-

ki mesafeyi hesapladı. Bu arada, bir düzine adamı doğraması gerekecekti, ama mesele değildi bu. Potansiyel düşmanlarının hepsi korkudan kaskatı kesilmişti. Ölü sayılırlardı.

"Lord Kawakami, bu ne sürpriz." Saiki, kayıtsız bir tavırla, Şigeru'nun gergin hasımlarının sıralarına yöneldi. Çekilen kılıçları fark etmemiş gibiydi. "Bir şeyler içmek için içeriye davet etmek isterdim. Ama gördüğünüz gibi, şu durumda konukseverlik yeteneğimiz biraz sınırlı. Bir başka sefere belki?"

"Saiki, mümkünse Lord Şigeru'yla konuşur musun?" Sinirli bineğinin yelesini okşadı. "Şogun'un emri üzerine içeriye girmeme müsaade etmiyor."

"Size karşı çıktığım için affedin Lord Kawakami," dedi Saiki yarım daire halinde çekilmiş kılıçların parıltısının tam ortasına yürüyerek. "Lord Şigeru'nun girmenize izin vermemekte haklı olduğunu düşünüyorum."

"Ne?"

"Osaka Protokollerine göre, Şogun, bir denetlemeden en az iki hafta önce Büyük Lordları bilgilendirmelidir. Akaoka Bölgesi'nin baş yöneticisi olarak bildirmek isterim ki, lorduma böyle bir tebliğ ulaşmadı."

"Osaka Protokolleri iki yüz elli yıl önceydi ve günün ihtiyaçlarını karşılamıyor."

"Yine de," dedi Saiki yerlere dek eğilip kocaman bir gülümseyişle, "hâlâ yürürlükteler."

Kawakami'nin yüzünde akıllı bir bakış belirdi. "Hatırladığım kadarıyla, savaş dönemlerinde Protokol'ün istisnaları olabilir."

"Doğru. Ama savaşta değiliz."

Yanmakta olan bir bina, Kawakami'nin ardında çöktü, paniğe kapılan atı arka ayaklarının üzerine kalktı. Denetimi ele geçirebilmesi için birkaç saniye gerekti.

"Bu savaş değilse bile, savaşın iyi bir taklidi," dedi Kawakami.

"Fiili bir savaş ilanından bahsediyorum," dedi Saiki. "Protokolde de böyle yazar. Şogun birilerine savaş mı ilan etti?"

Kawakami suratını asarak kaşlarını çattı. "Hayır, etmedi."

Atını çevirip son hızla oradan uzaklaştı, adamlara silahlarını toplayıp geri çekilmeyi emretmesi için geride Mukai'yi bırakmıştı.

"Her zamanki gibi diplomatsın," dedi Şigeru kılıcını kınına sokarak.

"Teşekkür ederim," dedi Saiki, Şigeru'nun bunu iltifat diye söylemediğini bilerek. "Siz de her zamanki gibisiniz, Lord Şigeru, hem de tam zamanında."

* * *

"Lordum," dedi Hidé. "Stark gizli bir silah taşıyor."

"Biliyorum," dedi Genji. "Meraklanma. Bana zararı dokunmaz."

"Emin misiniz lordum?"

"Eminim."

Hidé rahatladı. Eğer bu bir kehanet meselesiyse, demek ki kendi sorumluluk alanının dışındaydı.

Genji gülümsedi. Sanki zihin okuma yeteneği varmış gibi zihnini okuyabildiği bir muhafız şefine sahip olmak son derece huzur vericiydi. "Hanako iyi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, lordum."

"Bulamadın mı?"

"Aramadım."

"Neden aramadın?"

"Benim sorumluluğum sizin güvenliğinizi sağlamaktır. Kişisel işlerim için ortalıkta dolaşamam."

"Hidé, nişanlından bahsediyorsun, oğlunun, yani varisinin

gelecekteki annesinden, yaşam boyunca sana arkadaş ve dost olacak kişiden."

"Evet, lordum."

"Git bul onu. Sen yokken Şimoda beni korur, değil mi Şimoda?"

"Evet, lordum."

Hidé yerlere dek eğilerek selam verdi. "Hemen dönerim."

"Yarın sabah döneceksin," dedi Genji, "kahvaltıdan sonra. Ha, bir şey daha. Şu verdiğin selamların derinliğini biraz düşür. Muhafız şefi olarak, bir anlığına bile olsa, dikkatini çevreden uzaklaştırman doğru değil."

"Sizi duydum ve itaat edeceğim, lordum."

"İyi. Git, gelinini bul."

Heiko, Hidé gidene, Şimoda da ihtiyatlı bir mesafeye çekilene kadar bekledi. Kıyı tarafındaki duvarın yakınına kurulmuş büyük bir çadırın altında oturuyorlardı, bombardımandan sonra sağlam kalan tek duvar burasıydı. Hafif bir kıyı rüzgarı denizin kokusunu taşımaktaydı.

"Kısa bir süre içinde ne çok değiştin," dedi Heiko. Sake şişesinin kenarına dokundu. Ortamın ısısıyla onun ısısı arasında yeterince fark olduğuna kanaat getirince, Genji'nin fincanını doldurdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir hafta önce, göstermelik bir önderdin. Sana miras kalan vasalların gözünde önemsiz biriydin, sana tahammül edemiyorlardı bile. Şimdi ise onların lordusun gerçekten de. Bence çok önemli bir değişiklik."

"Bunalım insanları değiştirir," dedi Genji, o da Heiko'nun bardağını doldurarak. "Talihleri yerindeyse, bunalım onlara asıl önemli olanın ne olduğunu da gösterecektir."

Genji'nin samimiyet dolu bakışı karşısında sersemleyen He-

iko başını çevirdi. Ona âşık olmak ne güç bir şeydi. Onun, aşkına karşılık vermesi ise çok daha güç. Çiftçi, esnaf ya da balıkçı olsalardı keşke, o zaman başka sonuçlarından korkmadan duygularını rahatça paylaşabilirlerdi.

"Anlık duygular seni ele geçirmiş," dedi. "Bana bugün söylediklerinin hiçbirini aklında tutmayacağım."

"Her zaman aklında tutacaksın," dedi Genji, "ben de öyle istiyorum. Beni ele geçiren anlık duygular değil, sensin Heiko."

"Bana tatlı sözler söylemene gerek yok," dedi Heiko. Yanaklarından yaşlar akıyordu ama dudağında yumuşak bir gülümseme vardı, soluk alıp verişi sakinliğini korudu. "Seni seviyorum. Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Son nefesime kadar da seveceğim. Ama sen beni sevmek zorunda değilsin."

Genji, Heiko'nun yüreğini eriten her zamanki kayıtsız gülüşüyle gülümsedi. "Benim de seni aynı tutkuyla sevmem sıkıcı bir karşılık oluyor, biliyorum. Belki zamanla seni daha az sevmeyi öğrenirim. Bu seni hoşnut eder mi?"

Heiko gülerek adamın kollarına düştü. "Sevimliliğime rağmen mi? Korkarım, zaman geçtikçe beni daha çok seveceksin, daha az değil."

"Kendine güveniyorsun, değil mi?"

"Hayır, Gen-çan," dedi. "Kesinlikle güvenmiyorum. Aşk, bir kadının güçsüzlüğüdür, gücü değil. Ne kadar güzel olursa olsun, çiçeklerinin bütün parlaklığıyla açtığı zamanları gelip geçicidir. Beni sonsuza dek sevmeni beklemiyorum. Ama lütfen, elinden gelirse, bana karşı nazik ol, olmaz mı?"

Elini kızın kimonosunun geniş yeninden içeri sokup onu okşamak istedi. Ama gün serin, elleri soğuktu. Kız için pek de iyi olmazdı bu, bu yüzden vazgeçti. Heiko, sanki anlamış gibi, ikisinin de elleri birbirlerinin kimonosundan içeri girecek şekilde

hareket etti. Kızın göğüslerinin ılıklığını parmak uçlarında hissettiği anda, onun parmak uçlarının soğukluğunu da kendi göğsünde hissetti. Soğuk ve sıcak bir aradaydı. Burada kim kimin aklını okuyor acaba, diye düşünüyordu.

"Nasıl nazik olmayayım? Seninle birlikteyken, hattâ seni düşünürken, dünyanın bütün insafsız tarafları yok oluyor ve kalbim, bütün varlığım yumuşuyor."

"Bütün varlığın değildir."

"Doğru belki bütün varlığım değildir."

Soyunmayı düşünmediler. Genji'nin en iç odasında olsalar bile, bir gün ortası buluşması için soyunmazlardı. Kıyafetleri çok ayrıntılıydı çünkü; hele de Heiko'nunki.

Kimonosu ipektendi, ağır krepten yapılan *omeşi* tarzındaydı. Kimononun üzerine soğuğa karşı takviyeli uzun bir *haori* dış ceket giyiyordu. *Fukura suzume* fiyonguyla bağlanan, üst kenarında, alta kıvrılmış bir *obi-age* yastığı ile öne çıkartılan geniş, nakışlı bir *obi* kuşağı tutuyordu kimonoyu.

Seçilebilecek üç yüz değişik fiyonk vardı ve Heiko, her gün, hangisini bağlayacağına karar vermek için önemli bir zaman harcıyordu. *Fukura suzume* –dolgun serçe– modelini seçmesinin sebebi, bugün Genji'nin büyük olasılıkla evine döneceğini ve bu durumu klanın totemine yapılacak ince bir göndermeyle kutlamak isteyeceğini düşünmesiydi. Genji'nin varacağı günü tahmin etmişti. Yanılmış olsaydı, bir daha *fukura suzume* fiyongunu bağlamazdı. Görgüsüz bir tutum olurdu bu. Eğer zamanlaması yanlış çıksaydı, fırsatı kaçırmış olur, bu durumu da kabul ederdi.

Obi kuşağı, bir *obi-jime* ipiyle tutturulmuştu. Kimono ile *obi* arasına bir *obi-ita* desteği koymuştu Heiko; bu, kimononun *obi* çizgisi boyunca buruşmasını engelliyordu. Fiyongun altında duran bir *makura* yastığı, şeklini korumasını sağlıyordu. *Obi-jime*

ipinden biraz daha ince olan bir ipe bağlanmış *obi-dome* broşu, *obi*'nin ön tarafını süslüyordu.

Kimono, obi, *makura*, *obi-age*, *obi-jime* ve *obi-dome*'nin altına yine ipekten yapılmış, boy büyüklüğünde bir *nagajuban* iç kimono giymişti. Yaka uçlarına tutturulmuş ipler, *çikara nuno* yakasının ilmeklerinden geçerek, boynun ense tarafında yumruk büyüklüğünde, münasip bir açıklık ortaya çıkaracak şekilde bağlanmıştı. *Nagajuban*'ın çevresine bir *date-maki* iç kuşağı bağlanmıştı.

Nagajuban'ın altında *hadajuban* iç gömleği ile *susoyoke* yarım külotu vardı. Bunların altında köprücük kemiklerine, karna ve bele çeşitli yastıklar yerleştirilmişti. Kimono düz çizgiler halinde kesildiği için, vücudun şeklini giysinin doğal biçimde akan dış çizgilerine uydurmak üzere, bu yastıklara ihtiyaç vardı. Normalde, göğüs çizgisi desteklesin diye, gövdesinin üst tarafına da bir kuşak sarardı. Ama Genji'nin dönüşünü beklediği için, bu sabah kendini kuşaklarla sarmamıştı.

Genji de Heiko da soyunmamıştı ama giysilerinde en üst, en yakın samimiyete izin verecek açılıklar vardı. Gerçekten de, sıcak ve soğuk nasıl aynıysa, giysili ve çırılçıplak olmak da aynıydı.

Genji derinden soluk alarak, "Eğer aşkın zayıflığınsa, gücün nedir, düşündükçe titriyorum," dedi.

Soluksuz kalmamak için elinden geleni yapan Heiko, "Lordum," dedi, "sanmam ki herhangi bir şey sizi titretsin."

Gözlerini terbiyeli davranarak başka tarafa çeviren, ama yüzündeki gülümsemeyi engelleyemeyen Şimoda, çadırın kanadını sessizce indirdi.

* * *

Hidé, tahribatın boyutlarının farkına, ancak Hanako'yu aramaya başladığı zaman vardı. Çocukluğunda, insafsız bir depre-

min Edo'yu harap ettiğine tanık olmuştu, depremlerden sonra çoğu zaman olduğu gibi başlayan bir yangın, şehrin yarısını öldürmüştü. Sessiz Turna Sarayı, her tarafa dağılmış ezik, paramparça cesetlerle dolu, dumanı tüten bir harabeydi, havada, yanan insan etlerinin keskin kokusu vardı. Hidé, burun deliklerini yakan kokuya sebep olan görüntüyü gözlerinin önüne getirince midesi çalkalanmaya başladı. Hem mide bulantısıyla hem de gözyaşlarıyla mücadele ediyordu.

Yabancıların odasının enkazında, yere düşmüş bir kirişin altında paramparça bir kadın kimonosu gördü. Diz çöktü, iki eliyle nazikçe kaldırdı. Onun kimonosu muydu bu? Son gördüğünde buna benzer bir kumaştan yapılmış bir giysi vardı üzerinde, ama emin olamıyordu. Neden daha fazla gözlemci değildi? Karısı olacak kızın kimonosunu bile tanıyamadıktan sonra muhafız şefi olmayı nasıl hak edebilirdi ki?

Bu düşünceyi, aklına gelir gelmez terk etti. Kendisine yönelik kuşkularına teslim olamazdı artık. Lordu onu bu göreve atamıştı. Görevlerini yerine getirme yeteneğinden kuşku duymak, lordundan kuşku duymak demekti. Sadakat gereği kendine güvenmeliydi, çünkü lordu ona güveniyordu. Birçok kusurundan biriyle karşı karşıya kaldığı şu anda, kendini düzeltmeye, lordunun onun içinde gördüğü kişiliğe ulaşmaya çabalamalıydı yalnızca. Yükümlülüğü buydu. Kalktı, dimdik ve güvenli duruyordu artık.

Ama ipek parçası elindeydi, gözlerine yaşlar yuvalanmıştı. Kimseyle paylaşamayacak olduktan sonra rütbelerin, ödüllerin ne anlamı vardı ki? Zaferin tadını artıracak, yenilgilerde varlığıyla teskin edecek, onu kutlayacak, hattâ kusursuz bir samuray ölümüyle öldüğü zaman ardından yas tutacak kişi neredeydi?

Hidé, Hanako'yla karşılaştığı zaman on altı yaşındaydı ve ku-

şağında, ilk tam boy katanası vardı. Hanako, o sıralarda, Başkeşiş Zengen'in önerisi üzerine Lord Kiyori tarafından saraya yeni getirilmiş dokuz yaşında bir yetimdi. Hidé, ona söylediği ilk sözleri hatırlayınca utançtan kızardı.

* * *

"Sen, bana çay getir."

Soluk renk kumaştan bir kimono giymiş kız çenesini kaldırıp, "Kendin al," dedi.

"Kız, çay getir bana!"

"Getirmiyorum."

"Sen hizmetçisin. Ben samurayım. Benim dediğimi yapacaksın."

Küçük kız güldü.

"Samuray, Lord Kiyori'dir," dedi. "Lord Şigeru, Lord Saiki, Lord Kudo, Lord Tanaka; samuray onlardır. Kana batmamış yepyeni bir kılıcı olan şımarık bir çocuksun sen."

Eli katanasının kabzasında, yüzünde öfkeli bir utançla ayağa fırladı.

"Ben samurayım. Seni şimdi ikiye böleceğim."

"Bölemezsin."

"Ne?" Hidé, kızın utanmazlığı ve beklenmedik cevapları karşısında sersemlemişti. "Samuraylar, senin gibi bir köylünün yaşamına da ölümüne de karar verecek güce sahiptir."

"Sen, değilsin."

"Neden değilmişim?"

"Çünkü ben senin klanının ev hizmetlerini görüyorum. Senin görevin beni korumak. Gerekirse kendi canını vererek."

Küçük kız, ardından, Hidé'yi ağzı açık ve tek söz edemez bir halde, utanç içinde bırakarak çekip gitmişti.

* * *

Sarayın yıkıntılarına bakıyordu. Sahi, bu olay, yıllar önce, tam da burada gerçekleşmemiş miydi? O zamanki gibi yere dikti gözlerini. Hanako o vakitler çocuktu daha, ama aklından hiçbir zaman çıkmayan bir şeyi hatırlatmıştı ona. Samuray bir koruyucuydu, küstah bir zorba değil.

O utanmaz küçük kız büyümüş, marifetli, erdemli bir kadın olmuştu şimdi, oysa o bunca zaman içki ve kumarla yaşamını boşa geçirmişti.

Ne mükemmel bir kadın seçmişti ona Lord Genji. Oysa sonsuza kadar kaybetmişti onu.

"Hidé!"

Hanako'nun sesini duyunca şaşkına döndü.

Oracıkta, eskiden yürüme yolunun olduğu yerde, elinde servise hazır bir çay tepsisiyle duruyordu işte.

Mutluluktan altüst olan Hidé, kızı kucaklamaya koştu, ama son anda kendini tuttu. Onun yerine eğilerek selam verdi.

"Yaralanmadın demek. Öyle rahatladım ki."

Kız, selama karşılık verdi.

"Böyle önemsiz bir insan için küçücük bir endişe bile duymanız beni onurlandırdı."

"Sen önemsiz değilsin," dedi Hidé. "En azından benim için."

Bu sözlerin karşısında kimin, Hanako'nun mu yoksa bizzat Hidé'nin mi daha çok şaşırdığını anlamak olanaksızsa da, Hanako'nun tepkisinin daha güçlü olduğu kesindi. Hidé'nin böyle apaçık konuşmasından sersemleyen Hanako sendeledi, elindeki tepsi düşecekti neredeyse. Hidé'nin çabucak yetişen yardımı olmasaydı düşerdi de. Hidé, tepsiyi kavrarken kazayla kızın eline de dokundu. Hanako hiç beklemezdi ama, ilk dokunuşla birlikte yatıştığını hissetti.

"Lord Genji, yarın sabaha kadar dönmememi emretti," dedi

Hidé. "Kahvaltı sonrasına kadar."

Hanako bunun ne anlama geldiğini anlayınca kızardı. "Lordumuz çok cömert," dedi gözlerini ağırbaşlılıkla başka taraſa çevirerek.

Hidé'nin söyleyecek o kadar çok sözü vardı ki, artık kendini tutamadı. "Hanako, Muşindo Manastırı'na giderken Lord Gaiho'nun birlikleriyle savaşa girdik, kazandık. Lord Genji, gösterdiğim tavırlar yüzünden beni, kendisinin baş muhaſızı tayin etti."

"Senin adına o kadar mutlu oldum ki," dedi Hanako. "Görevini kuşkusuz büyük bir cesaret ve onurla yerine getireceksin." Bir kez daha yerlere dek eğilerek selam verdi. "Lütfen bir süreliğine beni mazur görün. Lord Şigeru ile Lord Saiki'ye hizmet etmem gerek. Görevlerimden fırsat bulur bulmaz yanınıza döneceğime emin olabilirsiniz lordum."

Hidé, kızın kendisine "lordum" diye seslendiğini ve artık bu unvanla anılmayı hak ettiğini, Hanako'nun yıkıntıların arasında, sanki hiçbir şey değişmemiş, sanki iç koridor yerinde duruyormuş gibi ilerlediğini görünceye dek ſark etmedi. Baş muhaſızlık, arazi sahipliğiyle ilgili bir unvandı. Lord Genji bunu belirtmemişti ama bu gerçeği resmi Yeni Yıl duyuruları sırasında açıklayacağı muhakkaktı.

Hidé, kısa bir süre önce elleri birbirine değdiği zaman hissettiği sıcaklığı hatırladı. Tenlerinin birbirine ilk dokunuşuydu bu. Bir süredir, hiç bilmeden Hanako'yu sevmekte olduğunu anladı. Lord Genji biliyordu gerçi. Hidé bir kez daha hissettiği minnet duygularıyla gözyaşlarına boğuldu. Böyle güçlü bir öngörüye sahip bir efendiye hizmet etmek için ne denli kutsanmış olmalıydı ve olmalıydılar, kim bilir?

Yerinde durup durmadığını anlamak için odasını görmeye gitti. Geliniyle birlikte bu geceyi bir parça gizlilik içinde geçire-

bilmeleri için hiç olmazsa bir duvarın yerinde kalmasını o kadar istiyordu ki.

* * *

Hanako, bütün dikkatini bastığı yere vermeye çalışıyordu. Yıkıntılar, her an yanlış bir adım atmasına sebep olabilirdi. Baş başa kalacakları ilk gecenin arifesinde, gelecekteki kocasının gözü önünde beceriksizce ayağı takılarak düşmekten daha utandırıcı ne olabilirdi ki? Ama şu an içinde bulunduğu ana ve yere yoğunlaşma çabaları boşunaydı. Düşünceleri on iki yıl öncesine, Lord Kiyori'nin sesine uzanmıştı bile.

* * *

"Hanako."

"Lordum." Dizlerinin üzerine çöküp alnını yere bastırdı. Bedeni korkuyla titriyordu. O kendini beğenmiş yakışıklı çocuğun havasını indirdiği için kendinden o kadar memnun ve gururlu, çenesi o kadar yukarıda yürüyordu ki bizzat Büyük Lord dikkatinden kaçmıştı.

"Benimle gel."

Yumuşak ilkbahar güneşi altında elinde olmadan titreyen Hanako, gözleri yerde, felaketine yürüdüğüne kesinlikle emin, lordun peşinden gidiyordu. Aksi halde Büyük Lord, bu muazzam sarayda, sırf köy rahibi yaşlı Zengen'in inceliği sayesinde bulunan, yetim, önemsiz bir kızla konuşmaya neden tenezzül etsindi ki?

O oğlan lordun akrabası ya da çok sevdiği bir yeğeni olmasındı? Geleli o kadar kısa süre geçmişken baltayı taşa vurmuş, hakaret etmek için yanlış kişiyi mi seçmişti acaba? Gözlerine biriken yaşlar yanaklarından aşağı dökülmeye başladı. Zengen'i

mahçup ettiği için o kadar utanıyordu ki. Zengen, annesiyle babası öldükten sonra ona yardım etmek istemişti, oysa bu fırsatı boşu boşuna harcamıştı o. Sırf gururu yüzünden. Zengen ona defalarca söylememiş miydi? Kendini o kadar önemseme Hanako; ben dediğin yanılsamadan başka bir şey değildir. Evet, Başkeşiş Zengen, böyle demişti hem de defalarca. Ama dersi yürekten öğrenememişti, şimdi ise vakit çok geçti.

İleride, talim yapan samurayların kılıç seslerini duyuyordu. Kuşku yoktu. İdam edilecekti. Saf Ülke'de, annesiyle babasının yüzüne nasıl bakacaktı? Ama hayır, bu konuyu düşünmesine gerek yoktu. Amida Buda'nın mağfiretine layık değildi ki o. Cehennem ülkelerinden birine düşecekti kuşkusuz; orada, yarı kadın yarı erkek cadı Kiçi, tecavüzcü Gonbe ve cüzamlı İso ile birlikte, kötü yazgısının bedelini ödeyecekti. Belki o berbat yerde, Kiçi'nin kölesi, İso'nun karısı bile olurdu.

"Eeeeehhhh!"

Vahşi savaş çığlıklarıyla o kadar dehşete düşmüştü ki, başını kaldıramıyordu; bu yüzden de dosdoğru, talim yapanların olduğu yerde bir süreliğine duran Lord Kiyori'ye çarptı. Korkuyla geri çekildi, ama Kiyori ne kendisine çarptığını ne de geri çekildiğini fark etmişti.

"Lordum!" Haykıran zırhlı samuray bir dizinin üstüne çöktü, gövdesini kırk beş derece eğdi; savaş meydanında kullanılan kısa bir selamlaşmaydı bu. Diğerleri de hızla aynı şeyi yaptılar.

"Devam edin," dedi Lord Kiyori.

Kalkıp, talim icabı muharebelerine devam ettiler. Hanako ilk başta neden kimsenin düşüp ölmediğini anlayamadı. Sonra askerlerin çelik yerine kara meşeden ağır kılıçlar kullandığını gördü.

"Diğer klanlar eğitimlerinde bambu şinai kullanıyor," dedi Lord Kiyori. "Şinai kimseye zarar vermez, bu yüzden de beş pa-

ra etmez. Oysa usta bir kılıç ustasının ellerinde, kara meşe kemik kırabilir, bazen adam da öldürebilir; darbe, zırha gelse bile. Biz eğitimimizi böyle yapıyoruz, çünkü bunda her zaman gerçek bir tehlike unsuru var. Tehlikesiz eğitime, eğitim denmez." Hanako'ya baktı. "Neden eğitim yapıyoruz?"

"Çünkü siz samuraysınız, lordum."

"Samuray nedir?"

Doğrudan öldürmek yerine kendisine sorular sorulduğuna şaşırmıştı Hanako. Bu gecikmeye minnet duydu. İso'nun cüzamlı, cehennemi düğün yatağına sürüklenme düşüncesi aklına gelince bir mide bulantısı dalgası kaplıyordu içini.

"Savaşçıdır lordum."

"Son savaş ne zaman oldu?"

"İki yüz yıldan daha uzun bir süre önce lordum."

"Öyleyse bu şiddet sanatlarını talim etmenin ne yararı var? Barış içinde yaşamıyor muyuz?"

"Çünkü savaş her an başlayabilir lordum. Samuraylar hazır olmalıdır."

"Neye hazır olmalıdırlar?"

İşte. Sonuna gelmişlerdi. Tören bitmişti. Şimdi ölecekti. Başıyla selam vererek, "Öldürmeye hazır olmalıdırlar, lordum," dedi ve boynunu kesecek bıçağı beklemeye başladı.

Ama Lord Kiyori bir kez daha şaşırttı onu. "Hayır, Hanako," dedi. "Öldürmek için o kadar talim yapmaya gerek yoktur. Dikkatli bak."

Baktı. Adamlar birbirlerine şiddetli darbeler indiriyorlardı. Görebildiği tek şey buydu. En azından ilk başta. Sonra dikkatle seyretmeye devam edince, dövüşen samurayların tavırlarında bir ayrım fark etti. Bazıları, üzerlerine darbeler yağarken, yoğun bir kararlılıkla hareket ediyorlardı. Bazılarıysa darbeyi almamak için

sağa sola zıplıyor, yine de darbe alıyorlardı. Böyle küçük bir yerde bu kadar adam dövüşürken darbelerden kaçmak olanaksızdı; ne yaparlarsa yapsınlar. Eğer kılıçlar gerçek kılıç olsaydı, gerçek bir muharebede olsalardı, aralarından çok azı sağ kalırdı. Bunu fark edince cevabı da buldu.

"Ölmeye hazır olmalıdırlar, lordum," dedi.

Lord Kiyori gülümsedi. "Samurayın kaderi budur, Hanako. Bu korkuyu sürekli duyarak yaşamak kolay değildir."

"Ama gerçek bir samuray korkmaz ki lordum, korkar mı?" Büyük Lordun herhangi bir şeyden korktuğunu aklına bile getiremiyordu.

"Korkusuz olmak cesaret göstergesi değildir. Ahmaklığın göstergesidir. Cesaret, korkuyu tanımak ve onun üstesinden gelmektir." Lord Kiyori, kızın başına vurdu. "Bazen, hele de gençseler, samuraylar korkularını küstahlıkla örterler. Erdemli bir kadın onları affeder. Onları güçlendirmek için elinden geleni yapar. Onları zayıflatacak bir şeyi ise yapmaz. Anlıyor musun?"

"Evet lordum."

"Gidebilirsin."

Lord Kiyori'den ayrılır ayrılmaz mutfağa koştu. Oradan, kibirli genç adamla laf dalaşına girdiği avluya gitti. Oldukça rahatlayarak gördü ki, adam oradaydı, bıraktığı yerde oturuyordu. Hayal mi görüyordu, yoksa omuzları fena halde çökmüş müydü? Yanaklarını kızartan bir utanç ateşi bastı yüzünü.

Onun karşısına gitti, eğilerek selam verdi, diz çöktü. "Çayınız, samuray efendim."

"Ah," dedi genç samuray şaşkınlık ve telaş içinde. "Teşekkür ederim."

Hanako'ya öyle geldi ki, çayı alırken omuzları diklemişti. Mutluydu küçük kız. Çok, çok mutluydu.

* * *

Şigeru ile Saiki, daha önce Şigeru'nun asıl odasının bulunduğu yerin ortasında, iki dokuma *tatami* hasırın üzerinde oturuyordu. Odanın asıl *tatami*leri bombardıman sırasında sonsuza dek havaya uçmuştu. Bunlar başka yerdeki, hafif zarar görmüş hasırlardı. Şigeru kımıldamadan duruyordu, gözleri kapalıydı. Hanako, daha önce kapının bulunduğu yerde diz çöküp selam verdiği ve gerçek bir odaya girermiş gibi girdiği zaman da kımıldamadı.

Saiki, nezaketle karşıladı kızı. "Saldırıdan sağ kurtulduğuna sevindim, Hanako."

"Teşekkür ederim, lordum." Korkunç dedikoduları duyduğu için Şigeru'ya yaklaşırken bir parça heyecanlandı, ama çayını doldurduğu adamda sakin bir nezaketten başka hiçbir şey görünmüyordu.

"Hidé ile konuşma fırsatın oldu mu?" dedi Saiki.

"Evet lordum."

"O zaman, iyi haberlerini de almışsındır. Kısa sürede hem varlığı hem onuru epey yükseldi, ha?"

Hanako yerlere dek eğildi. "Hak etmese de öyle oldu; Lord Genji'nin büyük iyilikseverliği sayesinde." Nişanlısının yokluğunda, alçakgönüllü olma yükümlülüğü ona düşüyordu.

"Lordumuzun iyiliksever olduğuna kuşku yok. Ama o, Hidé'ye güveniyorsa, bén de güveniyorum." Sözleri Hanako'dan çok Şigeru'ya yönelik olsa da, Saiki, Şigeru'ya bakmıyordu. "Evinizi nereye kuracağınıza karar verdiniz mi?"

"Hayır lordum. Terfi ettiğinden yeni haberim oldu." Aslına bakılırsa, sarayın batı kısmında bulunan, alçakgönüllü bir tarzda ama zevkle döşenmiş ve şu anda boş olan subay bölgelerini aklından geçirmişti. Çocuk odası yapmaya yetecek kadar oda da

vardı. Elbette, sarayın o kısmı, birkaç saat önce bütünüyle yok olmuştu, ama taşınma işi, yeniden inşa süreci tamamlanana kadar bekleyebilirdi. Ancak daha önemli bir görev bekleyemezdi. Şimdi Hidé, kocası olmasının yanı sıra baş muhafız da olduğuna göre, ona bir varis verme konusunda çok daha kararlıydı.

"Öyleyse onunla konuşacak çok şeyin vardır. Bize hizmet için beklemene gerek yok. Onun yanına git. Senin varlığın bizden daha çok işine yarayacaktır onun."

"Teşekkür ederim, lordum." Hanako minnettarlıkla ayrıldı.

Saiki gülümsüyordu. İnsan genç ve âşıkken ne tatlı şeydi yaşamak. Bunalımlar, trajediler bile azaltamıyordu tadını. Hattâ duyguları bir parça artırıyorlardı bile. Şigeru'nun konuşmaya başlamasını sabırla beklerken, kendi gençliğinin geçip gitmiş düşüncelerine dalıp gitti bir süre.

"O, Hidé'ye güveniyorsa, ben de güveniyorum," dedi Şigeru, Saiki'nin sözlerini tekrarlayarak.

Saiki başını eğdi. "O sırada derin meditasyonda olduğunuz için beni duymadığınızı sanmıştım."

"Meditasyondaydım, Saiki, komada değil."

"Buna memnun oldum, Lord Şigeru. Çünkü komaya girecek vakit değil."

"Katılıyorum." Şigeru çayından bir yudum aldı. "Sekigahara Savaşı'nın son safhası yakın."

Saiki, bu sözcüklerin altında yatan anlamı düşündü. O savaşın mağlupları, tam iki yüz altmış bir yıldır, savaşın sonuçlanmadığını düşünüyordu. Batı Hükümdarlığı bütünüyle yıkılmış olsa da, o vakitler iktidarda olan Toyotomi klanı son adamına kadar imha edilmiş olsa da, tek bir günde yaklaşık yüz bin savaşçı ölmüş olsa da ve Tokugawalar, görünüşe göre sürekli olarak, Şogunluğa yükselmiş olsalar da, sonuçlanmamış bir savaş.

Çünkü hiçbir samuray, hayattayken, öyle kolay kolay kabul etmezdi yenilgiyi. Her şeyi sonuçlandıracak olan neydi peki? Yalnızca ölüm. Mesele serinkanlılıkla ele alındığı zaman, bütünüyle çılgınlık olduğu apaçıktı. Ama akıl dışılığının farkında olsa da, Saiki'nin de paylaştığı bir görüştü bu. Başka ne yapabilirdi ki? O da hayattaki bir samuraydı.

"O vaktin ben yaşarken gelmesinden ötürü şükran doluyum," dedi Saiki. Duyguları o denli derindi ki, yaş doldu gözlerine. Kaderinde savaşın var olması ne denli kutsanmış olduğunu gösteriyordu. Kendisinden çok daha değerli savaşçılar olan babasıyla büyükbabası barış içinde yaşayıp ölmüşlerdi. Atalarının onurunu kurtarma fırsatı ona verilmişti oysa.

"Ben de," dedi Şigeru.

Birkaç dakika boyunca, iki adam da başka bir şey söylemedi. Saiki, Şigeru'ya çay doldurdu; Şigeru, Saiki'ye.

Gün, kışa hiç uymayacak bir yumuşaklıktaydı. Saiki gökyüzünü düşündü. Burada, aşağılarda hissedilmeyen stratosfer rüzgarları, mavi boşluğa beyaz fırça darbeleri vurmaktaydı. Yaşamın büyük canlılığını, varlığının her hücresinde hissediyordu bu ebedi anda.

Şigeru ise ata kılıçlarını çekişini hatırlamaktaydı. Saiki'nin zamansız müdahalesi olmasaydı, silahlarının keskinliğini o ahmak Çipil Göz Kawakami'nin bedeninde deneyecekti. Yine de, onları kınlarından çekmesi bile aydınlatıcı bir deneyimdi. Bıçakları dışarı çektiği anda, onları bir savaşta kullanacak son Okumiçi'nin kendisi olduğunu anlamıştı. Bunun ne zaman olacağını bilmiyordu. Apaçık göremiyordu bunu. Son rakibinin kimliğini de, muharebenin sonucunu da bilemiyordu. Bütün bildiği kendisinin son olduğuydu, bu da büyük bir ağırlık veriyordu yüreğine.

Sekigahara'nın ardından gelen güçsüzleştirici barış yıllarında,

Tokugawalar'dan gelen Şogun, ülkenin *meito* denilen en ünlü kılıçlarının durumları ve kimin mülkiyetinde oldukları konusundaki bilgilerin derlenmesine karar vermişti. Şimdi Şigeru'ya ait bulunan ve Serçe Pençeleri denilen kılıçlar buna dahil olmamıştı, çünkü zamanın Akaoka Lordu Uenomatsu, samurayların ruhu olan kılıçlarla ilgili olarak Tokugawa kefaletinde yürütülecek bir işleme katılmayı reddetmişti. Uenomatsu'nun bu konu üzerindeki beyanı, klanın gizli kayıtlarına işlenmişti ve her Okumiçi onu bilirdi.

"Çay içmeyi dövüşmeye tercih edenler," demişti lord, "meşhur çay fincanlarının listesini çıkarsınlar."

Somut hiçbir şey tartışılmamış olsa da, buluşmalarının özü ortaya çıkmıştı. Şigeru da Saiki de, Akaoka Büyük Lordu Genji'ye bağlılıklarını yeniden teyit etmiş; ona, Tokugawa Şogun'u indirmek için canları pahasına yardım etmeye ant içmişlerdi. Daha önemli meseleleri sonuçlanıncaya dek, aralarındaki düşünce farklılıklarını bir kenara bırakmayı da kabul etmişlerdi – örneğin misyonerler meselesini. Bunların hiçbiri açık bir şekilde dile getirilmemişti. Yine de hepsi anlaşılmıştı.

"Muşindo Manastırı'ndaki durum olması gerektiği gibi değildi," dedi Şigeru.

Saiki, onun, son dönemdeki hapisliğinden değil Sohaku'nun, Lord Genji'nin temel hizmetkarlarından biri olarak Sohaku'nun güvenilirliğinden bahsettiğini biliyordu. "Sessiz Turna'daki durum da öyle."

Şigeru başını salladı. Yani, Sohaku'nun yanı sıra Kudo'nun da yok edilmesi gerekiyordu. Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek kalmadı. Eyleme geçme zamanı gelmemişti henüz. Koşullar olgunlaşacak, olgunlaştıkları zaman da gereken eylem tarzı açığa çıkacaktı. Burada örtülü bir suikasttan endişelenmeleri

söz konusu olamazdı. Ne Sohaku ne de Kudo, Genji'yi öldürmek için sinsi yöntemler kullandıkları takdirde, kendi vasallarının kendilerine olan bağlılığını bekleyebilirdi. Böyle bir ihanet, onlara silinmez bir leke bulaştırırdı. Zaferi yalnızca isyan başlatarak ve savaş meydanında kazanabilirlerdi. En avantajlı yeri ve zamanı belirledikten sonra isyan edeceklerinden kuşku yoktu. Böylesi bir fırsat ise kısa zamanda ortaya çıkacaktı.

"Edo'dan çekilmeyi mi önereceksin?"

"Başka yol yok," dedi Saiki.

Şigeru, olası rotaları düşündü. Okyanustan geçmek olanaksızdı. Edo'yu bombalayan yabancı filolar, Japon gemilerini de tek soru sormadan batırmayı tercih edebilirlerdi rahatlıkla. Onların tehdidi olmasa bile Şogun'un deniz kuvvetleri de sorundu. Yabancıların kuvvetleriyle karşılaştırıldığı zaman pek önemli değillerdi; ama Akaoka'nın denize indirdiği her gemiyi de yok etmeye yeterdi. Karadan izlenen en hızlı rota ise İç Deniz'in kıyısından geçiyordu. Ne yazık ki, oradaki bölgeler, Şogun'a bağlıydılar. Geriye yalnızca dağ yolları kalıyordu.

"Yurdumuza giden yol uzun ve tehlikelerle dolu," dedi Şigeru.

"Saldırıdan bir saat sonra Serçe Bulutu'na bir haberci gönderdim. İki hafta içinde, bölgenin doğu sınırında, beş bin adam, gerekirse bize doğru hareket etmeye hazır olacak."

"Bu, savaş demek."

"Evet."

Şigeru başını salladı. "Çok iyi. Sanırım bu sabah başlıyoruz."

"Lordumuzun onayıyla."

* * *

Heiko'ya göre, diğer Gerçek Söz misyonerleri, Muşindo denen bir yerde, şehrin kuzeyindeki başka bir vilayetteki bir ma-

nastırda bulunuyordu. Bir yıl önce, onların oraya ulaşmasından kısa bir süre sonra bir salgın olmuştu. Kaçının ve kimlerin sağ kaldığını, Heiko bilmiyordu.

"Aralarında arkadaşlarınız mı var?"

"Görmem gereken birileri var."

"Öyleyse umarım o kişi yaşıyordur."

"Ben de umarım."

"Yaşamıyorsa, dininiz ne der?"

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"İlgilendiğiniz biri ölürse, onu tekrar görür müsünüz? Dininize göre yani?"

"Hıristiyanlar, ölümden sonraki yaşamın sonsuz olduğuna inanırlar. İyiler cennete, kötüler cehenneme gider. Kimi göreceğiniz, sizin nereye gittiğinize bağlıdır."

Stark, bir at çalıp Muşindo'ya doğru gitmeyi düşünüyordu.

Heiko, Lord Genji'nin oraya gitmesinin üç gün aldığını söylemişti. Burası onun ülkesiydi, yolu biliyordu ve o bir lord idi. Bu avantajlarına rağmen, direnişle karşılaşmış, yoluna devam etmek için dövüşmek zorunda kalmıştı. Stark, kendisinin oraya ulaşma şansının çok az olduğunun farkındaydı.

Uzun bir süre beklemişti. Biraz daha beklemek zorunda kalacaktı. Saldırı yüzünden Şogun onları ülkeden kovma kararı almazsa tabii. Bu durumda, çok az, hiçten daha iyiydi. Cromwell'in gemide, bu ülkenin coğrafyası hakkında verdiği konferansları daha dikkatli dinleseydi keşke. Dört büyük ada olduğunu ve onların üzerinde bulunduğu adanın, en büyükleri olan Honşu olduğunu hatırladı. Gerçek Söz Misyonu da Honşu'da kurulacaktı. En azından doğru adadaydı. Başlangıç için hiç fena değildi.

Heiko, kısa bir süre önce, savaş ağasının yanına gitmek için izin istemişti; Stark böylece, yıkıntıların arasında en değerli var-

lığını aramaya girişme fırsatı buldu. Büyük 0.44 kalibre revolverini, sağa sola dağılmış İncillerin altında, ne mutlu ki zarar görmemiş bir durumda, yeni bulmuştu ki, Emily beklenmedik bir anda ortaya çıktı. Silahı İyi Kitap'ın altına sokuverdi. Kızın gördüğünden korkmuştu, ama Emily bir şey demedi.

"Açık konuşabilir miyiz Matthew?"

"Elbette." Etrafa bakındı. Kıza verebileceği sandalye yoktu.

"Ayakta gayet rahatım, teşekkür ederim." Durdu, gözlerini yere indirdi. Ellerini sımsıkı birbirine kenetlemişti. Dudakları, endişeyle aşağı düşmüştü. Derin bir soluk aldı, sonra hepsini bir seferde söyledi. "Japonya'da kalmam gerekiyor. Senin, benim ve Zephaniah'ın planladığı gibi yola devam etmem, misyon evimizi burada kurmam gerekiyor. Gerekiyor Matthew, gerekiyor. Bunu yapmamın tek yolu da senin yardımını almak."

Emily'nin coşkusu, Stark'ı etkilemişti. Kendisi gibi kararlıydı o da. Ama onun kararlılığı inanca, kendisininki ise inanç yokluğuna dayanıyordu.

"Elimden geldiği kadar sana yardıma hazırım Emily, her zaman. Ama şu an istediğin şey olanaksız olabilir. Bombardımanın bize karşı öfke doğuracağı şüphesiz, çünkü biz yabancıyız, burayı bu hale getiren gemiler gibi. Durum güvenli değil. Bu durumda başka seçeneğimiz olmayabilir. Japon hükümeti ülkeyi terk etmemizi emredebilir."

"Bu olursa, gidecek misin?"

"Hayır," dedi Stark. "Gitmeyeceğim. Japonya'ya bir amaçla geldim, amacımı yerine getirmeden de ayrılmayacağım."

"Öyleyse beni anlarsın, ben de tam böyle hissediyorum."

Stark başını iki yana salladı. Nasıl açıklayabilirdi ki? Açıklayamazdı. Tek söyleyebildiği şey, "Ben burada öleceğimi sanıyorum," oldu.

"Ben de aynı şeyi yapmaya hazırım."

Hayır, demek istedi Stark, aynı şeyi değil. Sen Tanrı'nın sözünü yaymaya geldin. Bense bir adamın hayatını almaya.

* * *

Stark, çiftliğe gelmeden önceki son yokuşa doğru at sürmeden önce durdu, yeni teneke yıldızını, ortasındaki yuvarlakta "Arizona Rangers" yazan beş noktayı taktı. Valinin verdiği görev emri eyerinin çantasındaydı, valinin imza primi dediği on altınla birlikte. Valinin sırf bir işi yapmayı kabul ettiği için, daha hiçbir iş yapmadan, neden para verdiğini anlamıyordu; ama adamla tartışmadı, teşekkür ederim dedi, yıldız ve görev emriyle birlikte parayı da aldı. Muhtemelen, orada Apaçilerle, kaçaklarla, haydutlarla ve zararlı baş belalarıyla yaşanan sorunlar duyduklarından da fazlaydı, ki duydukları da hiç az değildi. Yine de bir fırsattı bu ve elinden geleni yapacaktı.

Yokuşu çıkmadan önce yıldızı ceketine takmasının sebebi, bazen, hele de havanın bugünkü gibi yumuşak olduğu günlerde, Becky ve Louise'in oyun oynadıkları kulübeden biraz uzakta dolaşmaları ve onların, kendisini görür görmez yıldızı da görmelerini istemesiydi. Evden ayrıldığı zaman hepsi heyecanlanmıştı, üvey babacıkları da korucu olacaktı en sonunda. Eh, Teksas Rangers üyeleri gibi ünlü olmayacaktı ama korucu korucuydu.

Kızlar, kendi yaşlarında arkadaşlarının ve eğitim görebilecekleri bir okulun olacağı bir yere gidecekti; Tucson'da ikisi de vardı. Çiftlikteki yaşamı daha önce de iyiydi, ama iyinin de iyisi, bu yıl Mary Anne ve iki kızı da onunla birlikteydi. Ama hepsine bir son vermenin ve dördü birlikte, Arizona'da yeni ve daha iyi bir yaşama başlamalarının vakti gelmişti.

Yokuşun ortasında bir şey yüzünden durdu. Sebebini tam

olarak söyleyemiyordu, sırf bir huzursuzluktu. Arkasındaki torbadan karabinasını çekti, dinledi. Sorun buydu işte. Hiçbir şey duymuyordu. Küçük bir sürüsü vardı, Dallas'la Houston'ın dışında akan canlı hayvan nehirlerine hiç benzemiyordu. Ama diğer bütün sürüler gibi onun sürüsü de çok uzaktan duyulabilecek bir ses çıkarırdı; çok işkembeden, az beyinden çıkan mırıltıların yumuşak gümbürtüsü. Sessizliği dinlediği zaman mallarının gittiğini anladı, bu yüzden de, yokuşu tırmandıktan sonra görmesi gereken ilk şeyi, yani sürüsünü göremeyince şaşırmadı.

Göremediği ikinci şey, teninden ısıyı, bakışlarından rengi alıp götürdü. Rüzgarda uçuşan toz, çalılık ve demirağaçlarından başka hiçbir şey göremiyordu, kulübeden de ses gelmiyordu.

Stark atını mahmuzladı ve yokuş aşağı dörtnala koşturmaya başladı; zihni durmuş, kalbi boşalmıştı birden. Tepenin yarısındayken çitlerin dışında yatan iki köpeği gördü, silahla vurulduktan sonra çürüyüp şişmişlerdi. Leşlerini kemirmeye gelen hayvan yoktu. Bunun tek sebebi olabilirdi. Yakında başka cesetler vardı.

Eğerinden atladı, karabinayı sol eline alıp sağ eliyle 0.44'lüğünü çekti. Eve doğru yürümeye başlamadan önce olduğu yerde uzun bir süre durdu. Her iki silahı da omzunun hizasında, ateşe hazır tutuyordu. Karşısına çıkacak şeye karşı bir işe yaramayacaklarını biliyordu. Ama yapabileceği başka bir şey de yoktu.

Rüzgar yer değiştirip koku burnuna ulaştığı zaman evle arasında on-on iki adım vardı daha. Zihninin tükenmemiş kısmı, silahları doğru yöne nişanlanmış durumda tutmasına yetti. Midesindeki yumruğu, boğazından ağzına tırmanan sıvının asit tadını, kemiklerinin gevşediğini, kaslarının laçkalaştığını hemen hiç fark etmedi.

"Mary Anne."

Kendi sesini tanıyana kadar, kadının adını seslenenin başka biri olduğunu sandı.

İlerledi, kapının eşiğini geçti. Ama gördüğü şey anlamsızdı. Yaşıyorlardı, yaşıyor olmalıydılar çünkü hareket ediyorlardı; ya da onlar değil de, onları örten battaniyeler. O gittikten sonra, Meksikalı tüccarlardan almış olmalıydı Mary Anne onları. Sınırın güney yakasındakilerin sevdiği geometrik desenler vardı üzerinde. İlkbaharda o kadar battaniyeye gerek yoktu, hele de gündüz vakti. Soğuk almıştılar belki. Öyle olmalıydı, çünkü battaniyelerin altında tüylere sarılmışlardı.

Derken bir tüy diğer tüylerden ayrıldı, yakınındaki battaniye hareketlenip onu örttü.

Onları duyduğu zaman bile, duyduğu şeyin ne olduğunu anlamadı bir süre. Ondan sonraki haftalar boyunca, bu sesin boşlukta yankılandığını duydu, ilk seferki gibi apaçıktı, duyuyordu; oracıkta, elmas sırtlı yılanların arasında ölüverseydi keşke. Daha önce bu kadar yılanı bir arada görmemişti, böyle bir çıngırak sesini hiç duymamıştı; sanki ölüler, kemiklerini sallayarak diriliyorlardı. Ziyafete konmuşlardı, bazıları o kadar tıkınmıştı ki, bükülmeleri bile mümkün olmuyordu. Çürüyen eti tıka basa yemiş olan sıçanlar, koşamayacak kadar şişmanlamışlardı. Elmas sırtlı yılanlar çıngırdayarak onları gövdeye indirirken, tek yapabildikleri ciyaklamaktı.

Kulübeyi yakabilirlerdi. Onların yaptığını yapanların çoğu bunu da yapardı. Yapmamalarının tek sebebi vardı. Onun görmesini istemişlerdi. Ama yılanlar ve fareler yüzünden göremedi o. Stark, dünya yüzünde sevdiği üç kişiye ne olduğunu anlamak için hayal gücüne güvenmek zorundaydı.

Ağır ağır geriledi. Kendi çıngırak sesleriyle tahrik olan yılanlar birbirlerine vurmaya başladılar. Stark kapıya yaklaştı, pencerelerin kepenklerini indirdi. Önce çatıyı yaktı. Çatı aşağı düştü-

ğü zaman, duvarların yanına yığdığı saman balyalarını ateşe verdi. Günün geri kalanıyla geceyi, elinde kürek, gördüğü her haşereyi ikiye bölmeye hazır, çevrede dolaşarak geçirdi. Ama dışarı çıkan olmadı.

Ertesi sabah, daha önce kulübenin olduğu yerde, kömürleşmiş ağaç ve tahtalardan oluşan alçak bir tümsek kalmıştı sadece.

Kımıldayan hiçbir şey yoktu.

Stark atına atladı ve Ethan Cruz'u bulmak üzere El Paso'ya sürdü.

* * *

Emily, Matthew'nun İncillerin altına sakladığı tabancayı görmüştü. Çok büyüktü, Stark'ın Gerçek Söz Misyonu'na geldiği gün üzerinde olan tabanca kadar büyük. Büyük olasılıkla da aynı tabancaydı, San Francisco Körfezi'ne attım, dediği tabanca. Görmüş ve bir şey dememişti. Yargı yetkisi onun değildi. O rolü oynaması gereken Zephaniah'tı, Zephaniah da ölmüştü. Tek görevi vardı artık, neye mal olursa olsun, Japonya'da kalmak.

"Her şeye rağmen," diyordu Matthew, "nasıl yardım edeceğimi bilemiyorum. Benim yetkim yok."

Dosdoğru konuşmaktan başka yok kalmamıştı. "Kocası ya da ailesiyle olmayan yalnız bir kadın," diye başladı Emily, "yabancı bir ülkede kalmaz. Burada kalmamın tek yolu, senin, benim ailem olmayı kabul etmen."

"Senin ailen olmak mı?"

"Evet. Nişanlım."

Emily, teklifinin Matthew'yu şoka uğratacağını bekliyordu. Uğrattıysa bile, o hiç renk vermedi.

"Bu şeyleri düşünmen için vakit biraz erken değil mi, Emily Kızkardeş?"

Emily, yanaklarına hücum eden bir ateş hissetti. "Böyle söyleyeceğiz. Böyle olmayacak."

Matthew gülümsedi. "Ev sahiplerimize yalan söylemeyi mi öneriyorsun?"

Emily çenesini kaldırdı. "Evet."

Şimdi şu soruyu sorması gerekiyordu: Neden? Bu durumda ne söyleyecekti Emily? Gerçeği mi? Güzelliğinin, doğduğu yere dönmesini olanaksız hale getirdiğini mi; buradaki kusursuz çirkinliğinin, buradan ayrılmasını olanaksızlaştırdığını mı yoksa? Hayır, bu durumda, dünyadaki en kibirli ya da en çılgın kadınmış gibi görünürdü. İnancı. Matthew'ya, inancının gücünün, daha büyük bir gerçek olan İsa'nın adına ebedi kurtuluşumuzun gerçeğini yaymak için küçük bir yalanı kabul edilebilir kıldığını söyleyecekti. Küfürdü bu, ama umursamıyordu. Amerika'ya geri dönmeyecekti. Matthew ona yardım etmese bile, bir yolunu bulup yalnız başına kalacaktı burada.

"Bunu tuhaf bulacaklardır," dedi Matthew. "Bir dakika önce Zephaniah için gözyaşı döküyorsun. Bir an sonra onun yerine benimle evleniyorsun. Yine de bir çaresine bakabiliriz. Onlar bize ne kadar yabancıysa biz de onlara o kadar yabancıyız. Bu durumda bize inanabilirler."

Şoke olma sırası Emily'nindi. "Bunu yapacak mısın?"

"Evet." Elini İncillerin altına uzattı, Emily'nin az önce gizlediğini gördüğü silahı çıkardı. Gözlerini onun gözlerine dikti, ayırmadı. O da dimdik bakıyordu. "Ama dünya yüzünde fazla kalacağa benzemiyorum. Çok geçmeden bu yabancı ve tehlikeli yerde tek başına kalacaksın. Buna hazır mısın?"

"Hazırım."

Emily, Matthew'nun, silahı, muhtemelen kurşunla dolu bir kutuyla birlikte bir süvetere sarmasını izledi.

"Ben kabul ettim. Açıklamayı da sen yap." Yıkılmış duvarlardan birine doğru ilerledi, az sonra kocaman bıçağını bulmuştu.

"Onlara, evliliğimizin inancımız gereği olduğunu söyleyeceğim; tıpkı Zephaniah'la olan evliliğim gibi. Dünyevi bir aşka dayanmadığını söyleyeceğim. İnançlarımız farklı olsa da, Japonların da dini var. Anlarlar."

"Öyleyse ortağız," dedi Matthew.

"Teşekkürler, Matthew."

Nedenini sormamıştı. Emily de silahtan bahsetmedi. Ortaklar gerçekten de.

* * *

Genji, Şigeru, Saiki, Sohaku, Kudo ve Hidé, hizmetçiler bölümünün ana odasında, bir karenin içinde oturuyorlardı. Sarayın hiç hasar görmeyen tek yeri burasıydı. Heiko ve Hanako çay sundular. Herkes Saiki'nin konuşmasını bekliyordu. Mabeyinci lord oydu. Karar alınacak bağlamı belirlemek de, protokole göre, onun göreviydi.

Tartışacak bu denli önemli konular varken, kadınların bulunmamasını tercih ederdi Saiki. Genji bu itiraza karşı çıkmış, eğer Hidé'nin geliniyle kendi âşığına güvenilmeyecekse, zaten yok olmaya mahkum olmaları gerektiğine işaret etmişti. Saiki, güvenilmez bir kişiyi kılıçtan geçirmek için daha vakit olduğunu söylememek için kendini tuttu. Heiko söz konusu olunca, Genji'nin mantığı unuttuğu açıktı. Gerekli olursa, genç lordun izni olmadan da bazı adımlar atmaları gerekecekti. Edo'dan dönüş yolunda, eğer gerekli koşullar oluşursa, bunu yapmaya hazırlanmıştı.

"Lord Senryu'nun sarayı zarar görmedi," dedi Saiki. "Nakil için uygun hale gelinceye kadar, ağır yaralılarımızı barındırmayı

kabul etti. Ölüleri yakmak için gerekli ayarlamalar yapıldı. Ayakta tedavi edilen yaralılar büyük grupla gidecekler."

"Şogun buna bir tepki verecektir," dedi Kudo. "Şu zayıf halinde bile –aslında tam da bu yüzden– otoritesinin bu kadar pervasızca çiğnenmesine izin veremez."

"Katılıyorum," dedi Saiki. "Ama başka çaremiz yok. Yabancılar bu kez ne yapacak? Bilmiyoruz. Belki yeni bir bombardıman için geri dönecekler. Belki bir dahaki sefere karaya birlik çıkaracaklar. Bu, bir istilanın öncesi olabilir. Bu belirsiz tehlikelerin yanında belirli bir tehlike de var. Saray duvarlarımız delindiği için, yerli düşmanların da saldırılarına açığız. İki suikast girişimi oldu bile. Biri, bombardımandan önce lordumuza, diğer ise Leydi Heiko'ya ya da belki aynı zamanda, ondan hemen sonra, misyoner kadına. Suikastçı öldürüldü. Kimliği, dolayısıyla efendisi, sır olarak kalıyor. Bu karmaşık zamanlarda, başkalarının hareket sebeplerini ve hedeflerini anlamak her zaman kolay olmuyor. Bu ise tehlikeyi daha da artırıyor."

"Burayı boşaltmamız gerektiğine katılıyorum," dedi Sohaku. "Şogun'un buna bir cevap vereceğine de katılıyorum. Hazırlıklı olmalıyız. Yedekteki ateşli silahlarımız ve cephanelerimiz derhal dağıtılmalı. Edo'dan çıkan ve iç taraflara, Akaoka yönüne giden bütün olası rotalar incelenmeli. Yolumuzu kesecek kuvvetlerin saldırma olasılığının olduğu yerlere özel dikkat gösterilmeli. Kawakami'nin girişine izin vermediğimiz için, gözetim altında olduğumuz kesin; bu da, bir yığın düşman kuvvetle karşılaşmadan, Edo'dan çıkmamızın bile olanaksız olduğu anlamına gelir."

"Bir hedef saptırma işe yarayabilir," dedi Kudo. "Eğer bir düzine gönüllü Edo Kalesi'ne hücuma geçerse, dikkati buradan uzaklaştırabilirler."

"Şogun'un kalesine karşı bir düzine adamla saldırıya geçmek

mi?" dedi Saiki. "Birkaç saniyede hepsi öldürülür."

"Tek tek ve rasgele saldırırlarsa öyle olmaz," dedi Kudo. "Değişik zamanlarda, değişik yönlerden. Garnizon uzun bir süre boyunca tetikte durmak zorunda kalacaktır. Adamlarımız, üzerlerine, yabancıların bombardımanına karşı Şogun'un harekete geçmemesini protesto eden afişler iliştirirler. Bu da kafa karışıklığını artırır."

Genji, Şigeru'ya döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

Şigeru dinlemiyordu. Şimdi kendi mülkiyetinde olan eski kılıçları düşünüyordu. Daha özeldeyse, en son gördüğü kehanet hayalini düşünüyordu, bu kılıçları kullanacak son Okumiçi'nin kendisi olacağını düşünmesine sebep olan hayali. Bunu önceden bilmesinin bir anlamı vardı kesinlikle, üstelik bu hayale eşlik eden kafa karıştırıcı görsel ve işitsel cümbüşler de olmamıştı. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kendindeki bir değişikliğe mi işaret ediyordu bu, yoksa yeğeninin yakında olmasının getirdiği başka bir yan etki mi? Yoksa iblislerin gönderdiği hileler olan *makkyo*'ların bir başka şekli mi? Bundan kesinlikle emin olmadan Genji'ye söylemesinin bir anlamı yoktu.

"İleri sürülen bütün planların kendilerine özgü yararları var," dedi Şigeru. Dinlemese de besbelli seçeneklerin ileri sürüldüğünü anlamıştı. Saray halkının açık, gizlenmeden taşınması. Önce bir hedef saptırma eylemi, ardından genç lordun, en iyi süvarilerden oluşan bir çekirdek kadro eşliğinde kaçması. Ateşli silahların dağıtılması. "Lordumuzun güvenli bir şekilde buradan uzaklaştırılması, ancak kombine bir yaklaşımla en iyi şekilde başarılabilir. Bu, riski azaltırken avantaj kazanmamızı sağlar. Ölülerimizin yakılması nerede gerçekleşecek?"

"Nakaumi Tapınağı'nda," dedi Saiki.

"Cesetleri oraya taşımaya devam edin."

Saiki sabırsızlıkla oturuş konumunu değiştirdi. "Bu görevin yerine getirilmesi için başka bir talimata gerek yok Lord Şigeru, zaten tamamlanmak üzere."

"Cesetleri oraya taşımaya devam edin," diye tekrarladı Şigeru. "Yaşayanlar ölüleri taşıdı. Şimdi de yaşayanlar yaşayanları taşısın. Adamlarımızın yarısı ölü yakma yerinde toplanana kadar devam edin. Bu arada, Lord Genji ile küçük bir grup, kış tüylerine bürünmüş turnaları gözlemlemek üzere doğu bataklıklarına doğru ilerlesinler. Son saldırıdan sonra gerilimi boşaltıp rahatlama sağlayan bir şey olacaktır bu. Oraya ulaştıktan sonra dağlara doğru yola devam edecek, sapa yollardan Akaoka Bölgesi'ne ulaşacak. Sarayda kalanlar akşam inene kadar bekleyecek. Ardından gizlilikte en usta adamlarımız, Şogun'un casuslarını ortadan kaldırdıktan sonra, sarayın boşaltılması tam bir gizlilik içinde tamamlanacak."

Saiki'nin kaşlarının çatıldığı zaten Şigeru söze başladığı zaman görülüyordu, şimdiyse çok daha belirgindiler. "Lordumuzun ince sanatsal duyarlıklara sahip olma gibi bir ünü vardır, evet. Ama turnaları seyretmeye gitmek mi? Sarayı darmadağın olduktan sonra mı? Düzinelerce hizmetçisi ölü ya da yaralı yatarken mi? Bu kabul edilemez."

"Turnaları seyredecek değilim," dedi Genji yumuşak bir sesle.

"Hayır, lordum, elbette değilsiniz," dedi Saiki. "Ama diğerlerinin buna kısa bir süreliğine bile olsa inanmasını sağlamak, onurunuzun izin verebileceği bir tutum değil. Siz, Yirmi Altıncı Akaoka Büyük Lordusunuz. Atalarınız Şogunlar devirdi, Şogunlar yükseltti, torunlarınız da böyle yapacak. Böylesi bir zamanda, turnaları seyretmeyi aklınızdan bile geçirmezsiniz."

"Açıklanamaz bir durum ama, tam da bu işi yapmak için dayanılmaz bir arzu duyuyorum şu sıralarda." Genji, Heiko'ya gülümsedi. "Bazı turnaların kışın bile çiftleştiği söyleniyor."

Saiki bir an gözlerini yumdu. Geri açtığı zaman hiçbir şey değişmemişti. "Lordum, bir düşünün lütfen. Böylesi bir hareket tarzının riskleri akla gelmez derecede yüksek."

"Diğer oyunları düşünelim, şiddetli bir çatışma çıkma olasılığı ne kadar?"

"Çok yüksek."

"Eğer turna gözlemleme işini başarıyla halledersek, hiçbir şiddet benim buradan ayrılmamı engelleyemez. Öyle değil mi?"

"Başarıyla halledersek, lordum."

"Kuşlar söz konusu olunca, atalarımın talihi hep yaver gitmiştir," dedi Genji.

"Bu stratejiyi sorgulamak için başka sebepler de var," dedi Saiki. "Bizi üç gruba bölmeye mi niyetlisiniz?"

"Bu doğru," dedi Şigeru.

"Sayımız zaten az. Daha da düşürürsek, saldırılara karşı daha açık olacağız. En hafif silahlarla donanmış en az sayıda adamı da, lordumuzla birlikte, yurdumuza giden en zor ve en uzun yoldan göndermeyi öneriyorsunuz."

"Evet," dedi Şigeru, "ve önlem olarak da, misyonerlerin de onunla birlikte gitmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Ne?" diye bağırdılar Saiki, Kudo ve Sohaku neredeyse hep bir ağızdan.

"Lordumuz, yeni konuklarımıza, yurdumuzun güzelliklerini göstermek isterse, anlaşılabilir bir durum olur bu. Aksi halde, yabancıların böylesi zamanlarda saray dışında olmalarını açıklamak güç olur."

"Neden onları kendimize yük etmemiz gerekiyor?," diye sordu Şigeru. "Amerikan konsolosu Harris'in yanına sığınsınlar."

"Kehaneti biliyorsun," dedi Şigeru. "Yabancının biri Lord Genji'nin hayatını kurtaracak. Bu yabancının hangisi olduğunu

bilmiyoruz. Dolayısıyla lordumuzun iyiliği için, onların yaşamını da lordumuzun yaşamı gibi korumalıyız."

"Kurşunu yiyip ölen yabancı zaten bu görevi yerine getirdi," dedi Kudo. "Bu ikisi bir işimize yaramaz."

Saiki içini çekti. "Bu kesin değil." İtiraf etmeyi hiç istemiyordu ama Şigeru'nun görüşünü kabul etmek üzereydi; kurşunun tam da hedeflediği kişiyi, misyonerlerin liderini vurduğunu yani. "Lord Şigeru'ya katılıyorum. Onları iyi korumamız gerekiyor."

Kudo, fark etmemiş gibi davranan Sohaku'ya baktı. Sohaku, böylesi batıl inançlı bir kişiliği olduğu için suç ortağına lanet okuyordu. Genji'yi öldürmeyi başarıp başarmamaları kendi kaderlerine bağlıydı, yabancılarla ilgili birtakım saçma sapan kehanetlere değil.

"Üç grubun başında kimler olacak?" diye sordu Sohaku. Şigeru'nun cevabı, kuşkulandığı şeyin doğru olup olmadığını gösterecekti.

"Sen süvarilerin komutanısın," dedi Şigeru. "Asıl kuvvetin başında elbette sen olacaksın. Gerekirse çatışmaya gir, ama meydan savaşına girmekten kaçın. Ayrılmadan önce bir araya gelir, sana yolun neresinde katılacağımıza karar veririz."

"Pekala lordum." Sohaku başıyla selam verdi. Demek hâlâ ona güveniyorlardı; aksi halde asıl komutayı ona vermezlerdi.

"Kudo, en iyi suikastçılarımız senin hanenin vasalları arasında." Şigeru durdu. Yüz ifadesi değişmedi. Ama yakından bakan bir gözlemci, Kudo'ya bakarken, gözbebeklerinin daraldığını fark edebilirdi. "Bu yüzden de burada kalacak adamları sen ayarla. Önce bizi gözetleyen casuslardan kurtul. Sonra elinden gelen en hızlı şekilde Sohaku'yla birleş.

"Peki, lordum." Kudo da önemli bir görev alınca rahatlamıştı. Suikastçılardan bahsedilmesinden rahatsız olmuştu biraz,

ama Şigeru'nun sözlerinde uğursuz bir ton sezilmiyordu. Ufacık bir kuşku olsa, ne ona ne de Sohaku'ya bu sorumluluklar verilmez, kuvvetlerini birleştirilmeleri emredilmezdi.

Saiki dehşet içinde dinliyordu. Şigeru, mevcut güçlerinin hepsini, lordlarına karşı komplo kurduklarını bildiği iki adama devretmekteydi. Yüzeyde yeterince akıllı görülse de, alttan alta eski çılgınlığını sürdürdüğü kesindi. Birkaç gün içinde, Japon dağlarının derinliklerinde bir yerde, Sohaku ile Kudo, Genji'yi bulup, onu öldüreceklerdi kuşkusuz. Zihni son hızla çalışıp boşu boşuna bir çözüm bulmaya uğraşıyordu.

"Lord Mabeyinci," dedi Şigeru, "siz bu akşam son hızla bölgemize doğru yola çıkacaksınız. Taro ile Şimoda size eşlik edecek. Yurda varır varmaz ordumuzu savaşa hazırlayın. Üç hafta içinde, herhangi bir yöne doğru hareket etmeye hazır olun."

"Peki, lordum." Saiki başıyla selam verdi. Şigeru'nun planını bir anda anlamıştı. Sohaku ile Kudo aldıkları emirlerle yerlerinde dururken, Saiki Akaoka'ya koşup, hakkında kuşku duyulan bütün unsurları amansızca temizleyerek, ana ordunun sadakatini garanti altına alacaktı. Bu arada da Şigeru, Genji'yi, Şogun ile bu iki hainin göndereceği takipleri atlatmak için iç bölgelerin en akla gelmeyen patikalarından götürecekti. Şigeru'nun üstlendiği görevi başkası üstlense, tam bir intihar anlamına gelirdi bu. Ama yanında o varken, Lord Genji'nin hayatta kalma şansı çok daha yüksek olacaktı.

"Lord Genji'yle kaç adam gidecek?" diye sordu Sohaku.

"Bizzat ben," dedi Şigeru, "ve Hidé. Doğal olarak, Lord Genji, yanında Leydi Heiko olmadan kış turnalarını gözlemeyi aklına bile getirmez. Bir de iki misyoner. Başkasına gerek yok."

"Lordum." Bu harika bir haberdi. Ama Kudo, sadakatini göstermek için bu duruma karşı çıkmanın gerekli olduğunu hissedi-

yordu. "Sizin yiğitliğiniz her türlü kuşkunun üzerindedir, Hidé ise son derece yeterli olduğunu yakın zamanda gösterdi. Ama yalnızca iki adam mı olacak? Hem de lordumuzu, çoğunlukla atadan beri düşmanımız olan kimselerin arazisinden geçirmek için? Yanınızda en azından bir müfreze olmalı. Bir saldırı olursa, bu adamlar kendi canlarını vererek lordumuzunkini koruyabilirler."

"Hayatta kalmak için tek şansımız çatışmadan kaçınmak," dedi Şigeru. "Eğer muharebeye girersek, yanımızda bir, iki, on, kaç müfreze olursa olsun, yenilgiye uğrarız."

"Bence de risk çok yüksek," dedi Sohaku. "Lordumuz benimle ya da Kudo ile birlikte yolculuk etse, daha ihtiyatlı bir tutum olmaz mı? Onu ana kuvvetler dışında her türlü tehlikeye karşı korumak için gücümüz olacak, ana kuvvetler ise süvariyi yakalayacak kadar hızlı ilerleyemez." Konuşurken aklına yeni bir fikir geldi, bu da planlarını büyük ölçüde basitleştirecekti. "Gizlice bizimle birlikte yola çıkabilir. Bu arada siz de, yanınızda dikkati üzerine çekecek sahte bir Lord Genji olmak üzere, yaptığınız plandaki gibi hareket edebilirsiniz. Bu durumda lordumuzun güvenliği iki kat güvence altına alınmış olur." Genji ellerinde, Şigeru ise uzaktayken, zafer çantada keklik sayılırdı.

"Umut veren bir öneri," dedi Şigeru. "Üstelik önemli avantajları da var. Siz ne düşünüyorsunuz lordum?" Soruyu Genji'ye yöneltmesinin sebebi cevap beklemesi değil, yükselen duygularını kontrol etmek için zaman kazanmaktı. Sohaku'nun da Kudo'nun da kellesini şuracıkta vurmamak için kendini zor tutuyordu. Hem küstah hem de ahmak hainler! Ama onları şimdi öldürürse, bir deli olarak kazandığı ün, yeğeninin mahvına sebep olabilirdi. Klanları dağılırdı. Sükunet. İçinde sakin bir yer bulması gerekiyordu. Kaldıysa tabii.

"Gerçekten parlak bir plan, Muhterem Başkeşiş," dedi Genji. "Önerdiğiniz ikili aldatmaca son derece zekice." Şigeru ve o, toplantıya gelmeden önce tutacakları hareket tarzı konusunda anlaşmışlardı. Şigeru, Sohaku'nun önerisini değerlendirirmiş gibi yaparak saygısını gösteriyordu aslında. Amcası böyle bir durumda bile nezaket gösterebiliyorsa, delilikten gerçekten kurtulmuş olabilirdi. İyimser olmak için çok iyi bir sebepti bu. Genji, bir kez daha gülümseyerek Heiko'yu yüreklendirdi. "Üzerinde düşündükçe Edo'dan ayrılmak için en eğlendirici yöntemin bu olduğuna daha çok inanıyorum. Sence Heiko?"

"Eğlendirici olabilir." Heiko, Şigeru'nun, Genji'nin yazgısını Sohaku'nun ellerine bırakma fikrini ciddi ciddi düşünmediğini umuyordu. Bu sabah, şafak yabani tavşan saatini aydınlatmadan önce, hizmetçisi Saçiko, bir habercinin saray arazisinden ayrıldığını fark etmişti. Haberci, Sohaku'nun meskeninden geliyordu. Saçiko, adamın gittiği yeri anlayana kadar peşinden gitmişti. Edo Kalesi'ne gidiyordu. "Ama tek başına olunca, kuşkuluyum."

"Tek başına m? Birbirimize arkadaşlık edemez miyiz?"

"Bir arada olursak, elbette," dedi Heiko. "Ama elbette, benim, sahte Lord Genji'ye eşlik etmem gerekecek. Aksi halde, bu aldatmaca daha başlangıçta başarısız olur."

Genji güldü. "Saçma. İkimiz de gizleneceğiz, sahte Genji'yle birlikte bir de sahte Heiko gidecek. Çok eğlenceli olacak." Bu saçma düşünceyle dalgasını geçerken gerçekten eğleniyordu. Bir nokta da, ya Şigeru ya da Saiki itiraz ederdi, yani planın gerçekleştirilme şansı yoktu zaten. "Köylü kadın taklidini çok iyi yapıyorsun. Hizmetçi taklidini de yapabilirsin kuşkusuz."

"Teşekkür ederim lordum." Genji'nin hatırlattığı olay önceki utancını ve öfkesini hatırlamıştı. "Lütfen mazur görün. Saçlarımı kesmek için hazırlıklara başlayayım." Selam verip odadan çık-

maya hazırlandı. Genji'nin, o saçını kesmeden önce mantık dairesine geri döneceğini umuyordu.

"Leydi Heiko, lütfen bizimle kalın," dedi Saiki. Heiko'nun sözleri sayesinde, Sohaku'nun önerisindeki apaçık kusuru bulmuştu. "Böylesi saçma bir planın yürümesini sağlamak için güzelliğinizi bozmak göklere karşı günah işlemek olur."

"Böylesi zor zamanlarda," dedi Sohaku, "geleneksel sınırların dışında düşünmekten korkmamalıyız. Doğrudan *Savaş Sanatı*'ndan çıkartılmamış her fikre 'saçma' diye kara çalmak bir işe yaramaz." Yemiş, avucuna düşmek üzereydi. Yapması gereken tek şey, bu inatçı yaşlı ahmağın dikkatini dağıtmaktı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Genji, "Muhterem Başkeşiş'in planında bir kusur göremiyorum. Sen görebiliyor musun?"

"Hayır," dedi Saiki. "Tabii, Leydi Heiko, sizin taklidinizi yapacak kişiye bizzat eşlik ettiği sürece."

"Bu olmayacak," dedi Genji. "İşin eğlencesi kendi kişiliklerimizden başka kişilikler gibi davranabilmekte. Günlük yaşamımızda, böylesi bir oyunu asla yapamayız." Cümlesindeki apaçık ironiye rağmen, odadaki hiç kimsenin yüzünde, bu alayı anladıklarına dair bir işaret göremiyordu Genji. Samurayların kendilerini kontrol etme gücü gerçekten de çok büyüktü. "Onun yerine de sahte bir Heiko gidebilir."

"Lordum," dedi Saiki, "sizin silah altına alınmış alt rütbeli bir asker gibi gizlenmeniz mümkün olabilir. Belki Leydi Heiko da kimliğini gizleyip, sanatını kullanarak ev hizmetçisi gibi davranabilir. Sizin taklidinizi yapacak bir adam da bulabiliriz. Ama inandırıcı bir şekilde Leydi Heiko'nun yerine kim geçebilir ki?"

Odadaki bütün adamlar, Heiko'nun bulunduğu tarafa döndü.

Heiko alçakgönüllü bir selam verdi. "Benim yerime birinin bulunabileceğinden eminim," dedi.

Sohaku'nun gözleri üzerindeydi. Uzun gözleri aynı anda hem uykulu hem de tetikte. Burnunun ve çenesinin kusursuz hatları. Küçük ağzının ayartıcı şekli. İnce ve çekici elleri. Bedeninin, kimonosunun akan çizgilerini tam bir doğrulukla yansıtan duruşu. Sohaku'nun yüreği hopladı. Doğruydu. Heiko'yu taklit etmek olanaksızdı.

"Saiki haklı," dedi. "Uzaktan bakan biri bile farkı görür. Eğer sahte Genji'ye Leydi Heiko eşlik etmezse, plan çalışmaz."

"Leydi Heiko benim dışımda hiç kimseye eşlik etmeyecek," dedi Genji. "İssız kırlarda onsuz üç hafta geçirmem. O zaman ne yapacağım? Avlanacak mıyım?"

"Hayır, lordum," dedi Saiki felaketi atlattığı için rahatlayarak. "Avlanmanın en sevdiğiniz uğraşlardan olmadığını biliyoruz."

"Anlaştık mı?" diye sordu Şigeru.

Bütün grup hep birlikte başını eğdi.

Şigeru'nun öfkesi geçmişti. Serçe Pençeleri daha uygun zamanlar için kınında kalmaya devam edecekti. Tanrılar bir an önce getirsindi o zamanları.

* * *

Şogun'un Çipil Göz Kawakami'si, başkalarının bilmediği şeyleri bildiği zaman üzerine çöken aşırı neşe halini yaşıyordu. Mesleğinin gereği olarak, bilgisinin başka insanların bilgisinden fazla olmayı başaramaması hiç söz konusu olmadığından, bir dereceye kadar, sürekli bir mutluluk yaşadığı dahi söylenebilirdi. Ama buna rağmen, bu sabah yine de istisnai bir neşe yaşıyordu. Bugün gelen ikinci haberciyle az önce konuşmuştu ve henüz güneş doğmamıştı. Sohaku, Muşindo Başkeşiş'i ve Okumiçi klanının eski süvari komutanı acil bir toplantı istiyordu. Habercinin söylediğine göre, hem de "en ihtiyatlı koşullar altında." Bu-

nun tek bir anlamı vardı. Sohaku, lorduna ihanet etmeye hazırlanıyordu. Ama diğer iki kıdemli komutan olan Kudo ve Saiki'nin bu komplonun bir parçası olup olmadığını bilmiyordu. Önemli değildi. Sohaku onları hesaba katmadan hareket etmeyi aklına getirmezdi. Ya Kudo da Saiki de onunla birlikteydi, ya da onları bertaraf edecek bir planı vardı Sohaku'nun.

"Lordum." Emir subayı Mukai kapıdaydı.

"Girin."

"Haberci, sorularımıza cevap vermiyor."

Mukai, ilk haberciden bahsediyordu, Sohaku'nun temsilcisinden değil. Bu, şu anda sorgu odasında bulunuyordu, oradan da bilinmeyen bir mezara gidecekti çok geçmeden. Bombardımandan kısa bir süre sonra Edo'dan ayrılmaya çalışırken yakalanmıştı. Kawakami, onun Saiki'nin ekibinden olduğunu biliyordu.

"Belki yeterince ısrarlı sormuyorsundur," dedi Kawakami.

"Kollarıyla bacaklarındaki büyük kemikleri kırdık lordum, ayrıca bazı organlarını kestik–"

"İyi," dedi Kawakami durumun tam olarak tarif edilmesini engelleyerek. "Onunla bir daha konuşacağım. Şu sıralar daha normal bir konuşmaya uygun olabilir. Karşıma çıkmaya hazır hale getirin."

"Zaten hazır, lordum."

Kawakami başını salladı. Mukai birçok açıdan kusursuz bir yardımcıydı. Kawakami'nin ihtiyaçlarını anlayacak kadar akıllıydı ama ona komplo kuracak kadar akıllı değildi. Kawakami'nin konumuna uygun düşecek şekilde, yeterince soylu bir kana sahipti, ama onun yerini almayı aklından geçirecek kadar değil. Kawakami'ye evlilik bağıyla da bağlıydı, kız kardeşinin kocasının üvey teyzesinin kızının kocasıydı. Dahası, ailesi, yaklaşık üç yüz yıldır, Kawakami'nin doğrudan varisi olan vasallardı. Ayrıca

manevi, kişisel etkenler de vardı. Mukai fiziksel olarak güçlü bir adamdı, ama bir kişilik sahibi olduğunu en ufak biçimde hissettirmiyordu. Her zaman uygun giysiler giyerdi, ama bir başkasının üzerinde erkekçe ve koruyucu duran giysiler, Mukai'nin üzerinde sönük dururdu. Bu, kocaman yuvarlak bir burnu, birbirine yapışacak kadar yakın küçük gözleri, aşırı ince dudaklı büyük bir ağzı ve geriye çekik bir çenesi olan son derece çirkin yüzünün bir sonucu olabilirdi belki. Kawakami'ye, onun kendisine sadık olduğuna dair en çok bir güven veren, başka şeyler değil de görünüşüydü onun. Mukai gibi birinin hizmet etmek için Kawakami gibi, iyi bir görüntüsü, dünya ve hayat hakkında derin bilgisi, sevimliliği ve karizmatik kişiliği olan bir samuraya hizmet etmesi gerekiyordu ki böylece, onun, kendi başına ortaya çıkaramayacağı iç ışığından yararlanabilsin.

"Teşekkür ederim Mukai. Her zamanki gibi iyi çalışıyorsun." Bu adama iltifat etmek parayla değildi, oysa o minnettarlığını belirtmeyi hiçbir zaman ihmal etmezdi.

"Böylesi övgülere layık değilim, lordum." Mukai yerlere kadar eğildi.

Sorgu odasına doğru yürürken sessizdiler. Kawakami'nin kafası her zamanki gibi kendisine yönelik memnuniyetini gösteren canlı düşüncelerle doluydu. Kim suçlayabilirdi ki onu? Gelecek ümitleri onun aklına gelenden daha kusursuz biçimde serilmişti önüne. Yanındaki adamın herhangi bir şey düşünüp düşünmediğini merak ediyordu. Aslında bilmek istediği bu değildi. Sıklıkla olduğu üzere, şimdi de, sönük, durgun bir tavır içindeydi o. Aklındaki şeyin ne olduğunu, eğer bakma zahmetine girerlerse –ki muhtemelen girmezlerdi– tanrılarla Budalar bilebilirdi ancak. En azından işverenleri açısından talihliydi.

Uygulanan şiddetin görünürdeki bütün kanıtları kaldırılmış-

tı. Gojiro adlı orta yaşlı bir samuray olan haberci tutuklandığı zaman üzerinde bulunan temiz giysi içindeydi. Bir minderin üzerinde, normal pozisyonda, bacaklarını altına kıvırmış oturuyordu. Dik durması için tahta bir destek vardı. Bacakları kırık olduğu için, başka türlü bu konumda kalması olanaksız olurdu. Yüzü acıyla çarpılmıştı, soluğu kesik kesikti, ter damlıyordu yüzünden. Kawakami, elinde olmadan adamın ellerine baktı, eksik parmaklar görmeyi bekliyordu orada. Ama iki elin bütün parmakları yerinde duruyordu. Başka bir yerini kesmiş olmalıydılar.

"Sessizliğini korumanın anlamı yok," dedi Kawakami. Görevinin ne olduğunu biliyoruz. Akaoka Bölgesi'nin ordusunu seferberliğe çağırmak. Sadece teyit etmeni istiyoruz."

"Ne biliyorsanız bilin, beni ilgilendirmiyor," dedi Gojiro.

"İlgilendirmesi gerek ama," dedi Kawakami. "Çünkü benim bildiğim bu şey lordunu ölüme, evini yıkıma, ailenin bütün üyelerini de ölüme ya da köleliğe götürecek."

Gojiro'nun bedeni sarsılmaya başladı. Yüzü çarpıldı. Boğazından, boğuluyormuş gibi, eziyet dolu bir ses çıktı. Kawakami adamın bir tür nöbet geçirdiğini sanıyordu ki, neden sonra güldüğünü anladı.

"Sen Çipil Göz'sün," dedi Gojiro. "Herkesin bildiği şeyleri bilirsin. Ama en önemli şeyi bilmezsin."

"Neymiş o?"

"Gelecek," dedi Gojiro. "Onu tek bir kişi bilir. Lord Genji."

"Aptal!" Kawakami kendini tuttu. Sakat bir tutsağa vuracak değildi. "Bir peri masalı yüzünden mi böyle acılar içinde öleceksin?"

"Ben burada öleceğim Çipil Göz, evet. Ama benim oğullarım, aynı öngörü sahibi lorda hizmet etmek için yaşayacaklar ve senin çürüyen cesedine işeyecekler." Bu ona apaçık bir acıya mal olsa da tekrar güldü. "Felakete mahkum olan asıl sensin."

Kawakami kalktı ve tek söz etmeden odayı terk etti. Konuşamayacak kadar öfkeliydi. Mukai peşinden koşturdu.

"Onu öldüreyim mi, lordum?"

"Daha değil. Sorgulamaya devam edin."

"Konuşmayacak lordum. Eminim."

"Yine de devam edin. Bütün ayrıntıları uygulayın ki denemediğimiz hiçbir olasılık kalmasın."

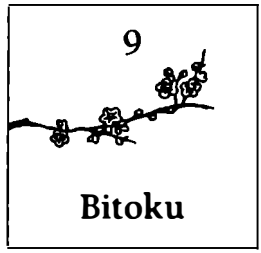
Mukai selam verdi. "Baş üstüne lordum."

Kawakami oradan ayrılıp çayevine yöneldi.

Mukai, sorgu odasına döndü. Tahmin ettiği gibi Gojiro hiçbir bilgi vermeyecekti; bedeninin dış tarafları kırılsa, parçalansa, koparılsa, iç organları dışarı çıkarılsa da. Çığlık atıp ağlıyordu. Bir kahraman bile bundan başkasını yapamazdı. Ama o hiçbir şey söylemedi.

Adamın ciğerleri son kez tıkandığında öküz saatinin en karanlık vaktiydi. Mukai cesede başıyla selam verdi, sessizce affedilmeyi diledi. Gojiro'nun ruhu kuşkusuz affederdi onu. İkisi de samuraydı. İkisi de gerektiği gibi lordlarına hizmet ediyordu. Mukai, ölünün saygılı ama yine de gizli bir şekilde ortadan kaldırılması için gerekli emirleri verdi.

Odadan ayrıldıktan sonra meskeninin olduğu yere yöneldi, ama oraya gitmedi. Peşinde kimsenin olmadığından emin olunca gizli bir kapıdan çıktı. Birkaç dakika sonra Edo Kalesi'nin duvarları dışındaydı ve canlı bir yürüyüşle Tsukiji mahallesindeki Büyük Lordların sarayları yönüne doğru ilerlemeye başladı.

Lord Mabeyinci konuştu: "Son zamanlarda erdemin doğuştan mı geldiği yoksa sonradan mı edinildiği konusunda tartışmalar var. Lordumuzun bu konudaki görüşü nedir?"

Lord Takamori, "Önemsiz," dedi.

Mabeyincibaşı, "Eğer erdem doğuştan geliyorsa, bu durumda eğitim bize hiçbir fayda sağlamaz. Eğer sonradan ediniliyorsa, bu durumda bir serseri ile bir samuray denk olabilir," dedi.

Lord Takamori, "Erdemliyi de bok götürsün. Erdemsizi de bok götürsün," dedi.

Mabeyinci saygıyla selam verdikten sonra çekildi.

Lord Takamori bütün dikkatini önündeki sahneye verdi ve Leydi Şinku'nun Banyosunu Kapatan Ağaçların Görünümü tablosunu boyamaya devam etti.

SUZUME-NO-KUMO
(1817)

Gizli bir şeyler yapıldığını gösteren ses Heiko'yu uyandırdı. Yaklaşan her kimse, ayak seslerini en aza indirmek için elinden geleni yapıyordu. Muhtemelen burada olmaması gereken biri değildi. Ama duvarlar yıkıktı. Daha uğursuz birinin gelmesi olasılığı da yüksekti. Genji'nin iki kılıcı başının yakınında bir sehpanın üzerinde duruyordu. Genji katanaya uzandığı zaman Heiko kısa wakizaşi'yi kapmak için harekete geçmek üzereydi.

"Lord." Kapının öbür tarafından Hidé'nin sesi geldi.

"Evet?"

"Sizi rahatsız ettiğim için beni affedin. Ama sizi derhal görmek isteyen bir ziyaretçi var."

"Kim o?"

"Kimliğini gizliyor. Ama sizin tanıyacağınızı söylediği bir nişan verdi bana."

"Göster."

Kapı kayarak açıldı, Hidé dizlerinin üzerinde girdi. Karanlıkta selam verdi, dizlerinin üzerinde ilerleyerek Genji'ye yaklaşık büyük bir erik çapında, düz, yuvarlak bir metal nesne verdi. Dalgaların üzerinde uçuşan bir serçe sürüsünü gösteren eski bir kılıç muhafazasıydı bu.

"Onu kabul edeceğim. Uygun bir süre sonra içeriye al."

"Daha önce maskesini çıkarttırmak, ihtiyatlı bir tavır olmaz mı?"

"Öyle olur, ama gerek yok."

"Baş üstüne lordum." Hidé, hâlâ dizlerinin üzerinde geri geri çıktı, kapıyı ardından çekti.

Heiko, iç kimonosunu üzerine çekip yataktan çıktı. "Çekiliyorum."

"Nereye?"

Heiko hatırladı. Hizmetçilerin bölümündeydiler, sarayın zarar görmeden kalmış tek kanadında. Genji'yle birlikte ana odayı onlar işgal ediyorlardı. Diğer bütün odalarda birkaç kişi vardı. Heiko'nun gideceği başka oda yoktu.

"Dışarıda beklerim."

"Çok soğuk olur. Üstelik kalmanı tercih ederim."

"Lordum, sizin dışınızda herhangi birinin karşısına çıkabilecek bir durumda sayılmam." Saçları omuzlarından kalçalarına dek dökülüyordu. Düpedüz çıplaktı. Yüzünde makyaj kalmamıştı. Genji son zamanlarda onu makyajsız görme merakına kapılmıştı. Kendisini azıcık derleyip toparlaması için en az bir sa-

at gerekiyordu, üstelik de Saçiko'nun yardımıyla

"Olağanüstü zamanlardayız. Normal kurallar geçerli değil. Elinden geldiğince hazırlan."

Heiko, saçlarını bir parça eski Heian tarzını hatırlatır biçimde bağladı; uzun bukleleri tek bir kurdeleyle gevşek bağlanmış, ortadan ayrılan bir saç şekliydi bu. İç kimonosunun katmanlarını, o dönemlerin gevşek kıyafetlerinin taklidi biçiminde ustalıkla düzenledi. Çok hafif bir pudra ve ruj vardı ama hiç yoktu sanki, yine de gözlerinin ve dudaklarının şeklinin akla getirdiği gülümsemenin parlaklığını artırıyorlardı.

"Beni hayrete düşürüyorsun," dedi Genji, Heiko elinde bir çay tepsisiyle yeniden içeri girdiği zaman.

"Nasıl oluyor bu, lordum?"

"Parıltılı Prens Devri'ni gösteren bir resimden yeni çıkmış gibisin." Aceleyle bağlanmış kendi kimonosunu gösterdi. "Bir de bana bak, neysem oyum. Uykudan yeni kalkmış bir adam."

Konuk içeri girince alçakgönüllülükle dolu protestoları yapmaktan kurtuldu. Tepeden tırnağa pelerinlere bürünmüş iri bir adamdı. Heiko'ya birilerini azıcık hatırlatan bir şeyler vardı hareketlerinde. Daha önce görmüş müydü onu? Nerede?

Hidé ile Şimoda adamın hemen arkasında, iki yanında duruyorlardı. En küçük bir kuşkulu hareketi, ölmesine sebep olurdu. Adamın apaçık ihtiyatlı hareketleri bu gerçeği çok iyi anladığını gösteriyordu. Selam verişi bile ağır ve bilinçliydi.

"Sizi zamansızca rahatsız ettiğim için beni affedin Lord Genji."

Pelerinin bir kısmıyla yüzünü kapatmıştı, yalnızca gözleri açıktaydı. Küçücük gözleri, Heiko'yu görünce şaşkınlığa düştü.

"Yalnızca sizin huzurunuzda konuşmaya hazırlanmıştım."

Genji Hidé ile Şimoda'ya bir el işareti yaptı. İki adamın yüzündeki endişe de derinleşti. Ama ikisi de dışarı çıkacaklarını

gösteren bir hareket yapmadılar.

"Dışarıda bekleyebilirsiniz," dedi Genji.

"Baş üstüne lordum." Hidé ve Şimoda, dikkatlerini suikastçı olabilecek kişiden uzaklaştırmadan selam verdiler. Odadan çıkarken de gözleri onun üzerineydi.

Kapı kapandıktan sonra da, sanki ahşap ve kağıdın ardını görebiliyormuşçasına açık bir şekilde görebiliyordu onları Genji. Öbür tarafta, elleri kılıçlarında, bir anda kapıyı parçalayıp içeri girmeye hazır halde bekliyorlardı. Heiko selam verdi ve elindeki çayla birlikte bir adım attı.

Şimdi Mukai beklenmedik ama tam bir açmaz içindeydi. Çayı içmek için maskesini çıkarması gerekiyordu. Çayı reddedip pelerinini çıkarmazsa konuşma olmayacaktı. Genji onun kim olduğunu biliyordu –bu ikinci buluşmalarıydı– dolayısıyla kendisini Heiko'ya tanıtmasının tek amacı olabilirdi. Birbirlerine karşı tepkilerini sınamak. Bu, Genji'nin Heiko'dan şüphelendiği anlamına mı geliyordu? Ondan mı şüpheleniyordu yoksa? Yoksa ikisinden birden mi? Geyşa olduğunu sandığı kadınla oyun mu oynuyordu yoksa? Daha büyük bir sorun da vardı elbette. Eğer maskesini çıkarırsa, Heiko'nun bu ziyareti Kawakami'ye bildireceği kesindi. Bu durumda Mukai de, Gojiro'nun ardından sorgu odasını, çok geçmeden de aynı çukuru boylardı. Heiko'nun casus ve suikastçı olduğunu şu anda açıklamazsa tabii. Hayır, bu da işe yaramazdı. Elinde kanıt olmadıkça Genji ona inanmazdı, şu anda da kanıtı yoktu. Heiko'nun olabileceğini düşünmediği için kendisine lanet okuyordu. Bombardıman olduğu için kadının sarayda olabileceği olasılığını düşünmemişti. Sayısız olasılığın kopuk kopuk zihnine doluşmasından bezginlik geçiren Mukai çıkar yol aramaktan vazgeçti. Yüzünü açıp kendisine sunulan çayı aldı.

Heiko şaşkınlık ya da tanıma belirtisi göstermedi. Bunun sebebi, Mukai'yi bir an önce, ince, sımsıkı gözlerinden ve yüzünün geri kalanını kaplayan örtünün altındaki soğan biçimli burundan tanımış olmasıydı. Adamın, Kawakami tarafından, hedef şaşırtmaca amaçlı gönderildiğini düşünüyordu. Böylesi bir iş için tuhaf bir seçimdi Mukai. Doğuştan, sapına kadar bir salak.

Genji, Heiko'dan herhangi bir tepki gelmediğini gördü; hiçbir anlama gelmiyordu bu. Kadının kendini kontrol etme yeteneğinin çok güçlü olduğunu biliyordu. Mukai'nin titreyen gözleri ise en azından bir soruya cevap vermekteydi. Heiko ile Mukai tanışıyorlardı. Bu, ihanetin kesine yakın olduğunu gösteriyordu. Kimin kime ihaneti olduğu ise henüz netleşmemişti.

Mukai, yere dek eğilerek Genji'ye selam verdi. "Haberciniz Gojiro'nun Edo'dan çıkarken Şogun'un ajanları tarafından ele geçirildiğini bildirmekten üzüntü duyarım."

"Bu gerçekten de talihsizlik," dedi Genji. "Sorulara cevap verdi mi?"

"Hayır lordum, vermedi."

"Oğullarının üçünün rütbesini yükselterek bu sadakat ve cesareti onurlandıracağım. Cesedini ele geçirmemizin olanağı var mı?"

"Hayır lordum. Bu olanaksız."

Genji, güvenilir ve yaşlı bir hizmetçisinin ölümünden duyduğu acı bir yana, Gojiro'nun Edo'dan ayrılmayı başaramaması konusunda fazla endişelenmiyordu. Yazgısının büyük olasılıkla yakalanmak, işkence edilmek ve öldürülmek olduğunu bilerek gönüllü olmuştu. Saiki aynı zamanda bir başka haberci daha göndermişti, o da muhtemelen şu anda Akaoka'ya ulaşmıştı bile.

"Bu değerli raporun için sana teşekkür ederim."

"Dahası da var. Diğer haberciniz de yakalandı."

"Emin misin?" Genji, bu sözcüğü dikkatle seçmişti. Mu-

kai'ye, sahip olmadığı bir bilgiyi vermek istemiyordu. Kawakami'ye düpedüz ihanet etmesinin ardında bizzat Çipil Göz'ün tezgahladığı bir hile olma olasılığı her zaman mevcuttu.

"Edo ile Akaoka arasındaki stratejik geçitlerde şahinciler var. Lord Kawakami, merhum büyükbabanızın haber taşıyan güvercinlere olan tutkusunu biliyor ve onları kullanacağınızdan şüpheleniyor. Ordunuza seferberlik emri ulaşmayacak."

"Öyleyse durumumuz gerçekten de kötü." Şimdi, Saiki, Akaoka'ya ulaşana kadar yardım gelmeyecekti. Ulaşabilirse tabii.

"Yurdunuzdaki komutanlardan biri kendi inisiyatifiyle seferberlik emri veremez mi?"

"Komutanlarım Japon'dur," dedi Genji, "yabancı değil. İnisiyatif, zehirli ve yabancı bir dürtüdür, bilmiyor musun? Emirleri bekleyecekler, kendilerine söylendiği gibi."

"Yine de Edo'dan ayrılmak zorundasınız lordum. Lord Kawakami sizin için suikast emri vermese bile, yabancı karşıtı unsurların harekete geçmesi son derece olası. Bombardıman, duyguları tehlikeli boyutlara yükseltti." Mukai durdu. Konuşmaya başlamadan önce kendini toparlaması gerekti. "Ailem, Kawakami klanının atadan kalma bir vasalı olsa da, bizim kalemiz, Japon Denizi'nin üstündeki yüksek bir uçurumda, karlar arasında, görece izole bir yerde duruyor. Eski zamanlardan beridir hiçbir kuşatmada düşmedi, bizzat Oda Nobunaga'nın komutasındaki ordu bile teslim alamadı. Kimse sizin o yöne doğru gideceğinizi aklına getirmez. En iyi alternatifiniz bu olabilir. Bu arada Akaoka'ya başka haberciler gönderilebilir. Biri değilse diğeri buradan çıkmayı başaracaktır. O vakte dek, sizin güvenliğinizi sağlayabileceğime inanıyorum."

"Cömertliğin beni hayrete düşürüyor," dedi Genji gerçekten hayrete düşmüş bir halde. "Böylesi bir hareket yalnızca Kawaka-

miler'e değil Şogun'a karşı da açık bir isyan anlamına gelir."

"Sonuçlarına hazırım, lordum."

"Önerini düşüneceğim," dedi Genji, ama buna niyeti yoktu "Yine de sana bildirmek isterim ki, senin için en güvenli hareket yolu önceki müttefiklerinin yanına dönmek olacaktır."

"Asla," dedi Mukai, sesi kendisine hiç yakışmayan bir dinçlikle çıkmıştı. "Ataları Sekigahara'da nasıl sizin atalarınızla yan yana saf tuttuysa, ben de sizinle tutacağım."

"Sonuç aynı olsa bile mi?"

"Sonuç aynı olmayacak," dedi Mukai. "Bütün alametler tanrıların sizden yana olduğunu gösteriyor."

Mukai, şu anda gülen birini anlayamayacak kadar ciddi bir adamdı, bu yüzden de bütün isteğine rağmen gülmedi Genji. Onun kehanet yeteneğine inanan herkes sağda solda alametler görüyordu. Belirsizliği gören tek kişi ise kendisiydi.

Genji, kılıç muhafazasını Mukai'ye geri verdi. Gerekli olursa bir daha kullanacaktı.

"Demek ailen bunca yıldır gizlice saklıyor bunu?"

"Evet, lordum." Mukai yerlere kadar eğildi, menevişli çelikten oval nesneyi saygıyla aldı. "Muharebeden beridir. Gerçek bağlılığımızın kimlere olduğunu hatırlatmak için."

Sekigahara'dan kurtulamayacaklar mıydı? Tokugawalar devrilse bile, onlar ve onların destekçileri, kendi "kesin savaş"larını kazanmayı beklemeyecekler miydi? Bundan yüz yıl sonra, eğer kaderleri buysa, yabancılar dünyanın geri kalanıyla birlikte Japonya'yı da fethettikten sonra mı unutacaklardı Sekigahara'yı?

Mukai ayrıldıktan sonra Genji, düşünceli bir halde bu soruyu sordu Heiko'ya.

"Bilmiyorum, lordum. Ama şunu biliyorum, bu beyin size olan bağlılığının Sekigahara ile bir ilgisi yok."

"Olmaz olur mu?" dedi Genji. "Başka nasıl bir sebebi olabilir?"

"Aşk," dedi Heiko.

"Aşk mı?" Genji şaşkındı. Heiko ile Mukai arasında anlamlı bir bakış ya da işaretleşme görmemişti. "Onun da mı sana âşık olduğunu söylemek istiyorsun?"

"Hayır lordum." Heiko gülümsemekten kendini alamıyordu. "Bana değil."

* * *

Yirmi beş samuray, Kanto eteklerindeki terk edilmiş eski avcı kulübesinden ayrıldı. Hiçbirinin üzerinde av gereçleri yoktu. Grubun başındaki iki adamdan biri diğerine döndü

"Bu toplantı hiçbir şeyi halletmedi."

"Tam da beklendiği gibi değil mi?"

"Evet, öyle. Ama ben daha iyisini ummuştum."

"Böyle bir toplantının gerçekleşmesi bile bir zafer sayılır." Arkasını döndü, Edo'ya doğru giden patikayı takip eden adamları gösterdi. "Bize bir bak. Bir düzine lordun sorguçlarını taşıyan yirmi beş adam. Oysa kısa, çok kısa bir süre önce, böyle farklı klanlara bağlı insanların bu şekilde bir araya gelmesi düşünülemezdi bile. Eski sınırlarımızı aşıyoruz, dostum. Yeni bir ideali yaratacak bir neslin evlatlarıyız biz. Samimi kararlılığımız sayesinde, Japon Ulusu'nun erdemli yeniden doğuşunu gerçekleştireceğiz."

Konuşan ilk adam, arkadaşına gizlemediği bir hayranlıkla bakıyordu. Göğsünün, davalarının haklılığıyla dolduğunu hissediyordu şu anda. Gerçekten de, Erdemli Adamlar'dı onlar.

Gruptaki diğer kişiler daha yararsız sohbetler yapıyorlardı.

"Heiko'nun iki hafta önce giydiği kimonoyu duydun mu?"

"Duymakla kalmadım. Gördüm."

"İnanmam!"

"Evet. Giysilerinin her yanına o çarpık çurpuk, çiğ renkli yabancı çiçekler işlenmişti. Daha kötüsü, şu ahmakların Amerikan Güzeli Gülü dediği cinstendiler. Sanki 'Amerikan' ile 'güzel' sözcükleri yan yana bir anlam ifade ediyormuş gibi."

"Güller dünyasında da yabancı çiçeklere hayran olacak kadar yozlaştık mı biz?"

"Şu yabancılara tapan hainler için bizim güllerimizin bir önemi yok."

"Bütün güller yabancıdır," dedi bir başkası. "Hepsini eski zamanlarda Kore ve Çin'den getirdik."

"Kendi bilimimiz olduğu zaman hangi çiçeklerin gerçekten Japon çiçeği olduğunu anlayacak, sadece onlara hayran olacağız."

"Bilim, yabancıların uydurduğu iğrençliklerden biridir."

"Öyle olmak zorunda değil. Bir silah her yöne ateş edebilir. Yani bilim de onların ellerinde olduğu gibi bizim ellerimizde de bir alete dönüşebilir. Bilim, Japonya'yı güçlendirmek için kullanılabilir, bu yüzden bilimi anlamayı kendime görev edindim. Bu vatanseverliğe aykırı bir şey olamaz."

"Gerçekten de, böylesi bir fedakarlığı yapmak istemen övgüye değer. Davamızı güçlendirmek için kirlenme tehlikesini göze almak. Önünde minnetle eğiliyorum."

"Krizantemin Japon olduğu kesin."

"Elbette. Ona kuşku yok."

Krizantem, İmparatorluk Ailesi'nin kutsal simgelerindendi. Onun soyundan şüpheye düşmek başlı başına erdemsizlik demekti.

"Bilim sayesinde, bunların aslen Japon çiçekleri olduğunu kanıtlayabiliriz."

Grup liderlerinden biri elini kaldırarak tehlike işareti verdi. "Çabuk. Ağaçların arasına!"

Birkaç saniye sonra, yakın mesafede bir atlı belirdi, yirmi beş samurayın indiği yoldan yukarı doğru çıkıyordu. Ardında beş atlı adam daha vardı – daha doğrusu üç atlı adam ve onların yanında cinsi latiften iki arkadaşları.

* * *

Şigeru kaşlarını çattı. "Bu kadar lakayt davranmak akıllıca bir tutum mu?"

"Edo'dan kaçmamızın tek yolu lakayt olmak," dedi Genji. "Eğer fazla ilgi gösterirsek, şüpheler alevlenir. Kış turnalarını başarıyla gözlemledikten sonra ıssız bayırlara ulaştık bile. Lakayt strateji güçlü bir stratejidir."

Şigeru, iki düzine kimliği bilinmeyen ve şu anda yaptıkları gibi kendilerini gizleyen samurayın ortasına, savaş için hiçbir hazırlık yapmadan at sürmenin neden gerekli olduğunu anlayamıyordu. Yine de Genji'yi, onunla tartışmaya girmeyecek kadar iyi tanıyordu. Genç yeğeninde herkesin gördüğü –herkesin gördüğü ama gerçek olmayan– yumuşaklık, esneklik buydu işte. Genji de kendi yöntemleriyle en az Lord Kiyori kadar inatçı ve bükülmezdi. Şigeru, grubun arka tarafına geçti. Saldırıya en açık pozisyon buydu. Eğer bir saldırı gerçekleşirse buradan gerçekleşeceğini umuyordu.

"Affedin lordum," dedi Hidé, "ama Lord Şigeru'yla hemfikir olmak zorundayım. İki düzine adam gördüm, ama onların arkasında çok daha fazla sayıda adam olabilir. Yolunuzu kesmek için gönderilmiş suikastçılar olma ihtimali son derece yüksek."

"İkindi gezisine çıkmış masum bir arkadaş grubu da olabilirler. Yola devam edelim. Ve lütfen, benden doğrudan emir almadan, hiçbir hareket yapmayın."

"Baş üstüne lordum." Hidé, yüzündeki endişeli ifadeyi gizle-

meyi başaramıyordu, atını mahmuzlayarak en öne geçti. Bunlar gerçekten suikastçılarsa eğer, en önce kendisine saldırabilirlerdi, bu da kaçmak için lorduna iyi bir fırsat sağlardı.

Emily, soru dolu gözlerle Lord Genji'ye baktı. Genji gülümseyerek "İlerideki patikada birileri var," dedi. "Sorun çıkacak diye endişelenmeye gerek yok." Atını hafifçe mahmuzladı.

"Haklı olduğunuza eminim lordum," dedi Emily onun yanında ilerleyerek. "Barış içinde, kötü niyetlerden arınmış bir halde gittiğimiz için, kimse bize kötü niyetli yaklaşmayacaktır."

"Hıristiyanlar buna mı inanır?" diye sordu Genji. "Niyetlerin dengesine yani?"

"'Ne ekersen onu biçersin.' Evet, ben öyle düşünüyorum."

"Siz bu görüşü paylaşıyor musunuz?" diye sordu Heiko, Stark'a.

"Deneyimlerim bana bunun tersine düşünmeyi öğretti," dedi Stark ihtiyatla ceketinin altına gizlenmiş cep tabancasını kontrol ederek.

Patikanın hafifçe genişlediği bir noktaya ulaştıkları zaman bir anda her yanlarında samuraylar belirdi. Kılıçları çekili olmasa da her an çekmeye hazır oldukları belliydi.

"Burada yabancılara izin yok." Konuşan samuray, diğerlerinden bir parça önde duruyordu. "Burası Japonya'nın, henüz onlar tarafından harap edilmemiş bir parçası."

"Yolu açın," dedi Hidé. "Bir Büyük Lord, geçişiyle sizi onurlandırıyor."

"Onurlanırdık," dedi diğerinden biraz geride duran ikinci adam, "eğer söz konusu lord gerçekten büyük olsaydı. Ama görüyorum ki, senin bahsettiğin lord yabancılara yaltaklanmasıyla ünlü bir lord. Böylesine yol veremem."

Hidé'nin eli kılıcının kabzasına gitti. Onun kılıcını çekmesi-

ne fırsat vermeden Genji konuştu.

"Merasimlerde ısrar etmemize gerek yok," dedi Genji. "Gün ilerledi. Hepimiz buradan başka bir yerde olmayı istiyoruz, değil mi? Öyleyse devam edelim. Kimsenin kimseye yol vermesine gerek yok. Yolun bir tarafını seçin, biz de öbür taraftan gideriz.

"Korkaklar gibi konuşuyorsun," dedi ilk adam. "Büyükbaban saygıya layık bir savaşçıydı. Sense ölen bir soyun yozlaşmış bir kalıntısısın."

"Hidé." Adamın kafasının omuzlarının üstünde kalmasının tek sebebi lordun uyaran sesiydi. Hidé kılıcı tutan elini gevşeterek derin bir soluk aldı, pek başaramasa da sakinleşmeye çalışıyordu.

"Öyleyse," dedi Genji, "eminim sizin gibi erdemli adamların dikkatine layık değilim. Bu işi burada kesip birbirimizden ayrılalım."

"Belki de onun dediğini yapsak daha iyi olur," dedi ilk adam diğerine. "Onu bu denli alıştığı zevklerden mahrum bırakmak pek zalimce davranmak olur."

"Evet, öyle olur," dedi ikinci adam. Küstah bir küçümsemeyle Genji'ye baktı. "Duyduk ki, geceleri barbar canavarlar pis kokulu organlarıyla senin kanayan kıç deliğini yararken zevkten çığlıklar atıyormuşsun."

"Gündüzleri de, o hastalıklı organlardan akan pis sıvıları emerken karnı doyan bir bebek gibi mırıltılar çıkartıyormuşsun."

"Ne yazık ki yanlış bilgi almışsınız," dedi Genji. "Samimi olduğum tek yabancı şu an benim yanımda duran kadın."

Samurayların birkaçı alaycı alaycı güldüler.

"Tahmin edemeyeceğiniz kadar büyük hazlar barındıran bir hazinedir," dedi Genji.

İlk adam konuştu. "Ya ahmaksın ya deli, ya da ikisi birden. Belki de körsün. Şu kadına baksana. Üstünde durduğun binek

ondan daha çok kadına benziyor. İkisi de aynı boydalar, burunları da aynı boyda. Ama atının rengi, dostunun hayalet teninden çok daha güzel."

"Ya kokusu? Anlatılamayacak kadar pis."

Genji yumuşak huylulukla güldü. "Onun gerçek kokusunu duyamayacak kadar uzaktasınız. Heyecanlandığı zaman özel bölgelerinden afyon dumanlarına yakın bir koku çıkarıyor, sonra bir tür cinsel sarhoşluğa kapılıyor. Ellerindeki ince kemiklere baksanıza. Neredeyse teni kadar saydam. Heyecanlandığı zaman neredeyse yıldırım kadar güçlü oluyorlar, dokunduğu zaman, onun bedeninden sizin bedeninize küçük sarsıntılar geçiyor. Renginin bu kadar tuhaf olmasının sebebi bu. Varlığının özü dönüşüme uğramış."

Genji, hasımlarının dikkatini dağıtırken, Hidé ile Şigeru konumlarını ustaca değiştirdiler. Eğer hücuma geçmek gerekirse, en etkili bir şekilde geçebileceklerdi. Kılıçlarıyla ve atlarının toynaklarıyla, muharebenin daha ilk anlarında, karşı grubun yarısını safdışı edebilirlerdi. Geri kalanı ile başa çıkmaksa kolaydı. Hidé, kendi klanında sıklıkla tekrarlanan bir kuralı hatırladı – bir Okumiçi süvarisi, on yaya samuraya bedeldi. Durum bu olunca, avantajın bu Erdem Adamları denilenlerde değil kendilerinde olduğuna dair en ufak kuşkusu yoktu. Hidé ile Şigeru birbirlerine bakarak hazır olduklarını teyit ettiler.

"Göğüslerine dikkat etiniz mi?" diye devam etti Genji. "O kadar dolgun, o kadar şişkin ki, hiç doğal değiller." Emily hakkında konuşma bahanesiyle iki adım attı, böylece kadınla savaşa hazır samuraylar arasına kendisi geçmiş oldu. Kendisine en yakın adamı, hiçbir zarar görmeden kesebileceğini düşünüyordu. "Göğüsleri aydan aya olgunlaşıyor. Şu an biz konuşurken bile olgunlaşıyor. Sütle değil, ateşli ve çok lezzetli bir çiyle doluyor.

Bu kadının çoğu yerine dokunduğunuz zaman buz gibi olduğunu görürsünüz, çünkü bütün vücut ısısı üç yerde toplanmış – göğüslerinde, ağzında, cinsel organında."

Emily, Genji'nin bu yeni tanıştığı insanlara ne söylediğini merak ediyordu. Ne söylüyorsa, büyüleyici bir şey olmalıydı, çünkü çoğu ağızları bir karış açık duruyorlardı, kendisine doğru bakanların sayısı ise öyle az değildi. O da, gösterdiği dostluğun Genji'ninkiyle uyum içinde olduğuna inanarak adamlara gülümsedi.

Stark da Genji'nin ne söylediğini bilmiyordu, ama ne yaptığını biliyordu. Okumiçi samuraylarının üçü de daha iyi çatışma koşulları almışlardı. Çatışma yakındı.

Stark karşı taraftan yirmi beş kılıçlı adam saymıştı. Hiçbirinin ateşli silahı yoktu, en azından görünürde. Genji, Hidé ve Şigeru'ya karşı yirmi beş kişi. Pek elverişli bir durum değildi, yine de onlar atlıydı, hasımlarıysa değil. Stark'ın kullanmaya hazır durumda yalnızca 0.32 kalibrelik cep tabancası vardı. Altı kurşunu vardı yalnızca, yedeği de yoktu. *Bowie* bıçağı yanında olsaydı bir, belki de iki kişiyi daha haklayabilirdi, ama o da yoktu. En iyi ihtimalle bunların yarısını halledebilirlerdi, diğer yarısınınsa onları öldüreceği kesindi. Ya da daha kötüsü. Genji'nin yanında duran Emily'ye baktı. Heiko da onun yanındaydı. Bu adamların onlara öldürmeden önce çektirmeye hazırlandıkları ıztıraplardan kurtarmak için ilk kurşunla Emily'yi, ikincisiyle Heiko'yu öldürecekti. Ardından en yakındaki dört kişiyi vuracaktı, biri onu atından devirinceye kadar da geri kalanını atıyla çiğneyecekti. Hazırdı. Omuzları gevşek duruyordu. Düşünmüyordu artık.

Genji'nin şiddet dolu sözlerinden bir anlığına sersemleyen ilk adam toparlanmış, konuşmaya başlamıştı. "Kirli fantezilerini ken-

dine sakla. Bu pisliklerle muhatap olmak hiç hoşumuza gitmiyor."

İkinci adam, "Kötü kokunun yıkanmamış atlarınızdan mı, hayvani yatak arkadaşından mı yoksa kendi çürüyen, yozlaşmış kişiliğinden mi çıktığını anlayamıyorum," dedi.

"Yeter!" Şigeru, daha fazlasına tahammül edecek değildi. Erdem Adamları kılıçlarını çekerken o da atını onların üzerine doğru mahmuzladı. "Atalarınızdan af dileyin, çünkü işinizi bitirdiğimiz zaman onların sunaklarını yıkacağız, leşlerini mezarlarından çıkarıp serserilerin atıldığı sakatat çukurlarına atacağız."

Samurayların liderleri onunla karşılaşmak için ileri çıktılar, sonra onu tanır tanımaz geriye kaçtılar.

"Şigeru!"

"İmkansız. O öldü."

Bir an oldukları yerde donan samuraylar dönüp dört yana kaçmaya başladılar. Konuşmayı sürdüren ikisi hariç. İkisi de dizlerinin üzerine düşmüş, başlarını yere yapıştırmışlardı.

"Lütfen özürlerimi kabul edin," dedi ilk adam, "ve yaşlı ana babamı esirgeyin."

İkinci adam, "Çocuklarım masum bebekler," diyordu. "Benim kanım onların günahını da temizlesin."

İki adam aynı anda harekete geçti. İlki iki eliyle katanasının bıçağını kavradı, kesilen avuç içinden ve parmaklarından kanlar dökülürken, demiri kendi boğazına sapladı İki yana sendeledi, yarasından, ağzından ve burnundan oluk oluk kan akıyordu. İkinci adam bıçağını ağzına yerleştirip başını ileri itti. Kabza yere çarparken silahın geri kalanı kafatasından dışarı fırladı. Ama kılıç bir şekilde devrilmesini engelledi. Kılıçtan ve dizlerinden oluşan o dehşetli üçayağın üzerinde, sarsıla sarsıla öldü.

Emily baygınlık geçiriyordu. Genji onu kollarına almasa çoktan düşmüş olurdu. Kızın ağırlığıyla atından aşağı yuvarlanacağı-

nı sanıyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, hiç de göründüğü kadar ağır değildi kız. Bu kadar yakında durunca, o kadar büyük de görünmüyordu. Kadının vücudunun abartılı şekli ve tuhaf yüz hatları yüzünden, Genji onun gerçek boyutlarını anlayamamıştı.

Şigeru atından inmeye hazırlandı.

"Gerek yok," dedi Genji.

"Kim olduklarını anlamam gerek," dedi Şigeru. Yüzü alev alevdi. Ancak kan durdurabilirdi öfkesini.

"Boş ver gitsin," dedi Genji. "Hepimiz zor zamanlar yaşıyoruz. Yanlış yönlendirilmişlerdi, ama samimiyetlerine kuşku yoktu. Samimiyetlerini onurlandıralım, gerisini unutalım."

Şigeru başıyla selam verdi. Ama Genji ilerledi, atından indi. Adamların kimonolarının üzerindeki sorguçlara baktı, yüzlerini ezberledi. Genji çok merhametliydi. Bazı sözler söylendikten sonra asla hatırlanmayabilirdi. Affetmenin ötesinde bir şeyler de vardı.

Bir adam annesiyle babasından, diğeri çocuklarından bahsetmişti. Daha sonra, şu bunalım geçtikten sonra, onları bulup ne gerekiyorsa yapacaktı.

Şigeru atına geri bindi ve atını sürdü.

* * *

"Anlamıyorum," diyordu Emily. "Herkes konuşuyordu. Lord Genji ise gayet neşeli görünüyordu. Sonra birden..." Bütün vücudu titriyordu. Stark'ı daha sıkı tuttu, adamın da kendisini daha sıkı tutacağını umuyordu. Tuttu da. İşe yaramadı. Hâlâ titriyordu. Böyle dehşetli bir şeyin olabileceğini aklından bile geçiremezdi; böyle anlamsız bir şiddet, hepsinden kötüsü insanın kendisine uyguladığı şiddet. Bir an önce iki adam konuşuyordu. Bir an sonra ise kendi canlarına kıyarak ölümsüz ruhlarına ebedi bir lanet bulaştırmış oldular. Peki, ne için? Korkunç yaralarının görün-

tüsü, boğazlarından akan kanın sesi... bunları unutabilecek miydi bir daha? Unutacağını sanmıyor ve daha çok titriyordu.

"Onlar bizden çok farklı düşünüyorlar," dedi Stark hiçbir şeyi açıklayamadan. Rakip samurayların sayı avantajı çok güçlüydü. Yine de Şigeru'nun söylediği bir çift laftan sonra hepsi korkuyla kaçmışlardı. Neden? Bilmiyordu. İçlerinden ikisi, özellikle acı veren yöntemlerle öldürmüştü kendilerini. Böyle büyük bir acıyla ölmeyi gerçekten kabul edebildiklerine göre, demek ki, cesaretten yoksun değillerdi. Öyleyse neden ölmek yerine saldırıya geçmemişlerdi? Bilmiyordu.

Savaş ağası ile amcası kısa bir mesafe ötede toplantı halindeydiler. Heiko'da, en küçük bir huzursuzluk görünmüyordu, Hidé ile birlikte bir şeylerle uğraşıyor, adamın kestiği bambulardan bir korunak yapıyordu. O denli ince görünmesine rağmen, az önceki şiddet, onun üzerinde hiçbir etkide bulunmamış gibiydi.

Stark da olanları Emily'den daha iyi anlamış değildi. "Biz de onlar için o kadar sır dolu muyuz acaba?"

"Bu olamaz," dedi Emily. "Bizim hareketlerimizin bir mantığı var, Tanrı da böyle ister."

* * *

"Gece de yolculuğu sürdürmek akıllılık olurdu," dedi Şigeru. "Şu kaçanların geri döneceği şüpheli. Ama diğer takipçiler hemen ardımızda olabilirler."

"Evet, akıllılık olurdu," dedi Genji, "ama aynı zamanda da olanaksız. Emily yola devam edemez. Uğradığı şok çok güçlü."

"Şok mu?" Şigeru yabancı kadına doğru baktı. "Neden şoka uğradı ki? Rahatlamış olması lazım. Böylece başka muharebe yapmaya gerek kalmadı."

"İnsanların kendilerini boğazlamasına alışkın değil," dedi

Genji. "En azından kılıçla boğazlamalarına. Silah yarasıyla ölüm, duyarlığını bu denli rahatsız etmeyebilirdi."

Şigeru'nun böyle bir tartışmaya ayıracak sabrı yoktu. Daha önemli bir konuya girdi. "Hasımlarımızın bir kısmı Yoşino Büyük Lordunun sorgucunu taşıyordu. Bu demektir ki, lord çok geçmeden yerimizi ve muhtemel yönümüzü öğrenecektir. Ondan kısa bir süre sonra da Şogun. Çünkü Yoşino, Tokugawalar'ın müttefikidir."

"Yine de haberi öğreneceği kesin değil," dedi Genji. "Herhangi bir lordun bu toplantıya onay verdiğinden kuşkuluyum. Kendi başlarına hareket eden adamlardı bunlar. Bu yüzden de, belki teknik olarak, belki de gerçekten, ihanet halindeydiler. Kendilerini de ailelerini de yıkıma götürecek bir suçu itiraf etmelerine mal olursa, bizim yerimizi açığa vurmayacaklardır. Güvenlikteyiz."

"Yine de," dedi Şigeru, "tedbir olarak, kuzeye doğru gitmeye devam edip, Muşindo Manastırı'nın hemen güneyinden batıya dönebiliriz. Bu yolu iki gün uzatır, ama yolumuza birilerinin çıkma olasılığını da düşürür."

Hidé ile Heiko yanlarına geldi. Hidé, "Barınaklar hazır, lordum," dedi.

"Teşekkür ederim. İlk nöbeti ben alacağım, ikincisini Şigeru, üçüncüsünü de sen."

"Böyle bayağı bir görevi yapmanıza gerek yok, lordum," dedi Hidé.

"Yalnızca üç kişiyiz. Eğer kendi payımı yerine getirmezsem, çok geçmeden sen de Şigeru da bir iş göremeyecek kadar yorulmuş olursunuz. İlk nöbeti ben alacağım."

"Baş üstüne, lordum."

Heiko, Genji'ye gülümsedi.

"Hoşuna giden bir şey mi var?"

"Öylesine bir düşünce, başka bir şey yok."

"Neymiş o öylesine düşünce?"

"Kuzeye doğru ilerlemeyi sürdürecek miyiz?"

"Evet, birkaç gün daha devam edeceğiz. Neden?"

"Mukai ailesinin ele geçirilmez denen o ünlü kalesi kuzeyde değil mi?"

Genji kızı yakalamaya çalışıı, ama yetişemedi. Heiko kıkırdayarak kaçtı.

"Gel buraya."

"Sabırlı olun, lordum."

Heiko, yabancıların biraz uzağında durup selam verdi. "Emily, Matthew." Hidé ayağa kalktı. "Gece burada kalacağız. Lütfen biraz dinlenmeye çalışın. Bu geceden sonra, Lord Genji'nin kalesine varıncaya kadar boş zamanımız olacağını sanmıyorum."

"Teşekkür ederim, Heiko," dedi Emily.

Emily, birkaç kat battaniyenin altına girdi. Stark ile Heiko, kadın en sonunda uyuyuncaya dek onun yanında oturdular. Heiko kalktığı zaman Stark onu durdurdu.

"O adamlar kimdi?"

Heiko doğru sözcüğü bulmak için zihnini zorladı. "Haydutlar."

"Saldırıya geçeceklerine neden kaçıp gittiler?"

"Lord Şigeru'yu tanıdılar da ondan."

"Bizim tarafımızda dört erkek vardı, onlarsa iki düzineydiler."

"Evet," dedi Heiko. "Sayılarının çok az olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden kaçtılar."

Stark, Heiko'nun soruyu anlamadığına emindi. Verilen cevap anlamsızdı çünkü. Dünyanın hiçbir yerinde iki düzine adam, dört adamdan kaçmazdı. "O ikisi neden kendini öldürdü?"

"Söyledikleri kötü sözlerden dolayı özür dilemek için."

"Özür dilemek için mi? Kendi kılıçlarını kendilerine saplayarak mı?"

"Evet."

"Neden böyle bir hareket yapmaları gerekti?"

"Terbiyesiz laflar ettiler," dedi Heiko. "Tekrarlayamam, çok terbiyesizdiler çünkü." Başıyla selam verdi. "İyi geceler, Matthew."

"İyi geceler, Heiko."

Stark şafak sökene kadar uyuyamadı. Heiko'nun kıkırdayışlarını duyuyordu. Daha sonra savaş ağasının amcası kalkıp ağaçların arasında gözden kayboldu. Birkaç saat sonra o döndü, nöbete Hidé geçti. Stark da yardım etmek istediğini söyleyecekti, ama söylemedi. Birilerini kötü bir şekilde incitip kendi canıyla özür dilemeyi hiç istemiyordu çünkü. Ethan Cruz'u öldürene kadar yaşaması gerekiyordu.

* * *

"Mukai hakkında söylediğin şeye kendin de inanmıyorsun değil mi?"

"İnanıyorum. O adamın size bakışı. 'Lordum' demesi. Hem de sık sık 'Lordum' demesi. Her fırsatta tekrarlıyordu, sanki bu sözü tekrarlayarak size sahip oluyordu."

"Mukai'nin ataları benim atalarımla birlikte Sekigahara'da savaştılar. Bana bağlılığının sebebi bu."

"Eğer buna inanıyorsanız, ergin bir köylü kızı kadar kolay kandırılabilir birisiniz, demektir."

"Ailesi kuşaklar boyunca serçeli bir kılıç muhafazasını saklamış."

"O öyle diyor. Rehinci dükkanından da almış olabilir. Sekigahara işin bahanesi, sebebi değil. Aşk her zaman bir yolunu bulur."

"Saçma. Gülecek bir şey de yok üstelik Gülmeyi kes."

"Haklısınız. Gülmemeliyim. Öfkelenmeliyim."

"Neden öfkelenmen gerekiyor?"

"Çünkü benden daha güzel buluyorlar sizi En azından bazıları."

"Mukai bana âşık değil."

"Bir gün, Mukai'nin, çalkalanan kuzey denizinin üstündeki yüksek kalesinde şımartılırken yanıldığınızı anlayacaksınız."

"Dünya o kadar bozulmadı daha. En azından ben yaşarken bozulmayacak."

"Bu bir kehanet mi, lordum?"

* * *

O gece ve sonraki sabah Kanto Ovası kalın bir kar örtüsüyle kaplandı. Mukai, Edo Kalesi'ndeki bürosundan beyaza dönen dünyayı seyrediyordu. Genji oralarda bir yerdeydi; peşinde avcılar olan bir kaçak. Genç lordun bu kötü havaya maruz kaldığını düşününce yüreği ağrıyordu.

Genji'nin yolunu kesme görevini üstlenmek istemişti, ama Kawakami bu görevi kendisi almıştı. Böylece yaşamaktan daha çok sevdiği kişiye yardım edemeyecek şekilde elleri kolları bağlı bir halde, Edo'ya saplanıp kalmıştı. Bundan daha zalim olabilir miydi kader?

Elindeki kılıç muhafazasına baktı. Dalgaların üzerinde uçuşan kuşlar. Seami'nin dükkanında bunu gördüğü zaman Genji'ye karşı hissettiği gerçek duyguları fark etmişti. O zamana kadar, geçen ilkbahardan bu yana başına bela kesilen sürekli sıkıntının kaynağını anlayamıyordu. Japonya'da yabancıların sayısının artışının herkeste doğurduğu huzursuzluğa bağlıyordu bunu da. Oysa Genji'yi ilk kez ilkbaharda görmüştü.

"Akaoka Büyük Lordu işte orada," demişti Kawakami, Şogun'un önünde toplanan kalabalığı göstererek. "Yaşlı adam ölünce bu soy da bitti."

Mukai, kendisini soluksuz bırakan güzellikte bir genç görmüştü orada. Kawakami ile hemfikir olduğunu söylemesi gerektiğini biliyordu, ama sözcükler çıkmıyordu ki ağzından.

Sebebi o an olmalıydı. Başka hiçbir şey geçmemişti aralarında. Ama o akşam, yabancıların zehirleyici değerleri hakkındaki bir tartışmayı dinlerken, yaşamı ilk kez ortaya serilmişti.

"Yabancıların temel amacı mutluluktur," diyordu Kawakami

"Buna inanmak güç," dedi Lord Noda. "Böylesine sığ, benmerkezli bir kavramın çevresine toplanan hiçbir toplum, en iyi ihtimalle birkaç nesilden fazla yaşayamaz."

"Ne kadar yaşayacaklarını bilmiyorum," dedi Kawakami. "Ama bu bir gerçek."

"Tuhaflar," dedi Lord Kubota. "Ama o kadar tuhaf olamazlar."

"En önemli kanunlarında bu yazıyor," dedi Kawakami. "Mutluluk, herkese verilmiş bir hak olarak ilan ediliyor."

"Bireylere mi yani?" dedi Mukai.

Kawakami öfkeli gözlerini ona çevirdi. Onun görevi durup dinlemek ve anlamaktı, konuşmak değil. Mukai özür dilemek için başını eğdi. Yumuşayan ve kendini bu gece yüce gönüllü hisseden Kawakami ona cevap verdi. "Evet, bireylere."

"Ne kadar sapkın bir fikir," diye sordu Lord Noda.

Mukai sessizce onayladı. Kuşkusuz sapkınlıktı bu. Toplumun hedefi düzendi, düzenin tek yolu da herkesin yerinin doğru bir şekilde belirlenmesiydi. Uygarlık bunu gerektirirdi. Herkes yerini bilmeli, kabul etmeli ve buna uygun davranmalıydı. Başka türlüsü kaos doğururdu. Mutluluk. Amma da tuhaf fikir. Mukai, o zaman buna gösterilmesi gereken uygun tepki olarak

düşündüğü ve haklı bir öfke sandığı bir heyecan hissediyordu.

Sonra kılıç muhafazasını gördü ve içinde bir şeyler koptu. Farkına bile varmadan ağlamaya başlamıştı.

"Lordum," dedi dükkan sahibi Seami, "hasta mısınız?"

Havada uçan serçeler. Menevişli çeliğin üzerine nakşedilmiş cansız resimler olsa da, onun hiç olamayacağı kadar özgür değiller miydi onlar?

Genji'nin güzelliği.

Kendi çirkinliği.

Mekanın boşluğu.

Mutluluk. Saf, bireysel, kişisel, bencil bir mutluluk. Birini düşünmek ve her şeyi unutmak. Daha iyisi, dizginsiz bir aşkın mutluluğunda kendini yitirmek. Genji'yle birlikte olabilseydi kendisi yok olur giderdi, Genji kalırdı geride, olanca güzelliğiyle.

Bu yüzden de Seami'nin yanı başında, adamın ellerini umutsuzca tutarak ağlıyordu.

Mukai, kılıç muhafazasını, pazarlık etmeden, Seami'nin ağzından çıkan ilk fiyata aldı. Seve seve iki katını verebilirdi. Aynı zamanda, Sekigahara'da Okumiçilerle birlikte savaşan uydurma bir ata da buldu. Bu da Genji'yle baş başa buluşması için bir bahane oluyordu.

Şimdi kar yağmaya devam ederken, kılıç muhafazasını küt parmaklı elinde sımsıkı tutarak, hayatının en tarihi kararını verdi Mukai.

Birkaç saat sonra, Japon Denizi'ndeki evine gitmek üzere Edo Kalesi'nden ayrıldı. Küçük bir lorddu, yalnızca iki yüz silahlı vasalı vardı. Önemli değildi. Hepsine emir verecek, Okumiçi klanının serçeli oklu bayrağı altına toplayacaktı onları. Eğer genç lord ölecekse, o da ölecekti.

Genji ile aynı anda, aynı yerde ölme düşüncesi, hayal gücü-

nü, neredeyse dayanılmaz bir güzelliği gösteren enfes bir resimle doldurdu. Çok büyük bir umuttu bu. Ama olanaksız değildi. Birbirlerinin kollarında ölebilirler ve aşkın kanı, ikisini de o ölümsüz ölüm anında güzelleştirebilirdi.

Keyifli bir sıcaklık doldurdu Mukai'nin göğsünü.

Utanmıyordu, varlığının kökünde duyduğu o gerçeği kabullenmişti.

Yabancılar haklıydı. Mutluluktan önemli şey yoktu dünyada.

* * *

Sohaku ile Kudo, atlarını karın ortasına sürdüler.

"İşte oradalar," dedi Kudo.

İki bin samuray ilerideki açıklıkta ordugah kurmuşlardı. Kumanda çadırı tam ortadaydı. Normal kılıç ve mızrakların yanı sıra tüfeklerle silahlanmış bir bölük adam vardı.

"Nöbetçi koymamışlar," dedi Kudo. "İhtiyatsızlık bu."

"Kırlar sakin," dedi Sohaku, "üstelik Edo'nun bu kadar yakınında, Şogun'un ordusuna kim saldıracak?"

Tepeden tırnağa gösterişli bir savaş zırhına bürünmüş Kawakami, çadırına giren adamları coşkuyla karşıladı.

"Lord Kudo, Muhterem Başkeşiş Sohaku, hoş geldiniz."

"Böyle olağanüstü koşullarda bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz, Lord Kawakami," dedi Sohaku.

"Saçma. Soğuğu kırmak için biraz sake ister misiniz?"

"Sağolun."

"Sanıyorum, fazla güçlük çekmeden Edo'dan ayrılmayı başarmışsınızdır."

"Evet, sizin sayenizde." Sohaku fincanını boşaltır boşaltmaz bir hizmetçi hemen yeniden doldurdu. "Ne yazık ki, sarayda nöbet tutan adamları öldürmek zorunda kaldık. Aksi halde oradan

bu kadar kolay ayrılamazdık, ayrıca kuşku da uyandırabilirdi. Kendi adamlarımızın sadakatinden emin değiliz henüz."

"Anlıyorum," dedi Kawakami. "Bekliyordum zaten. Bu yüzden de nöbete en az güvenilir adamlarımı koymuştum. Dolayısıyla, birbirimize olan teveccühümüzü karşılıklı olarak göstermiş olduk." Başını eğerek selam verdi, Sohaku ile Kudo da aynısını yaptı. Şu noktaya kadar, verdikleri selamların yüksekliği tam olarak birbirine eşitti. "Gücünüz nedir?"

Bu ikinci sınavdı. Geçtikleri ilk sınavsa, yalnız başlarına, yanlarında bir muhafız grubu olmadan Kawakami'nin kampına girmekti. Şimdi de sayılarını ve silahlarını bildirmeleri gerekiyordu.

"Yüz on iki samuray," dedi Sohaku tereddüt etmeden. "Hepsi atlı, hepsi Napolyon tipi tüfeklerle silahlı ve her biri yirmi atımlık mühimmat taşıyor."

"Atadan kalan kendi vasallarınız mı bunlar?"

"Çoğu benim ya da Kudo'nun atadan kalan vasallar. Bir düzine kadarı ise Okumiçi ailesinin doğrudan hizmetinde bulunan adamlar."

Kawakami kaşlarını çattı. "Vakit geçirmeden bunları safdışı etmek akla yatkın bir tutum olmaz mı?"

"Hassas bir durum," dedi Sohaku. "Adamlarımız en tutucu ve en geleneksel samuraylardan oluşuyor. Korkakça ya da el altından vurulacak bir darbe, kendi konumumun altını oymak olur. Kendi lordlarına sadık olan bir düzine adamı öldürmek böylesi bir durumda işe yaramaz."

"Onları aranızda tutmak da son derece tehlikeli," dedi Kawakami.

"Katılıyorum. Bugün öğle üzeri, Şogun'a olan bağlılığımı bildireceğim, sebep olarak da olası bir barbar istilası karşısında ulusal birliğe duyduğumuz ihtiyacı göstereceğim. Eski sıkıntıla-

rı bir yana bırakıp birleşmeliyiz, Moğollar altı yüz yıl önce Japonya'yı istila ettiği zaman atalarımızın birleştiği gibi. Kudo ve benim, ne yazık ki, Lord Genji'nin, iğrenç suçları adamlarımız tarafından iyi bilinen amcası Lord Şigeru gibi, kehanet sahibi değil deli olduğuna karar verdiğimizi söyleyeceğim. Körlemesine onun ardından gitmek, sadakat değil ödlekliktir. Gerçek sadakat, merhum lordumuz Kiyori'nin eski ideallerine bağlı kalmaktır. Bir vekiller heyeti kurarak Okumiçi ailesinin başını dik tutmalıyız. Lord Genji, korunmak üzere nezaret altına alınacak ve biz, bundan sonra, onun adına hareket edeceğiz."

"Oldukça iyi bir hatipsiniz, Muhterem Başkeşiş. Manastır ortamında kalsaydınız, birçok dinleyiciyi *bitoku*'ya götürebilirsiniz."

"Çok naziksiniz, Lord Kawakami. Gerçek bir samuray olarak, temel ahlaki erdemlerin doğası konusunda da yorum yapabilirsiniz."

"Ya sizin apaçık sözlerinize rağmen kuşkuları dağılmayanlar olursa?"

"Yanlış yönlendirilmiş olsa da, Lord Genji'ye olan sadakatleri onurlandırılacak. Dosdoğru Akaoka'ya gitmek üzere kendilerine izin verilecek." Sohaku bir sake daha aldı. "Kuvvetlerinizin elinden kurtulabileceklerine inanıyor musunuz?"

"Bundan gerçekten kuşkuluyum."

"Ben de."

"Yine de Lord Şigeru'yu hesaba katmamız gerek," dedi Kawakami.

"O, Lord Kiyori'nin katilidir. Onu layık olduğu sona kavuşturacağız."

Kawakami başını salladı. "Mükemmel. Ancak planınızın bir yönü canımı sıkıyor."

"Endişenizi bizimle paylaşır mısınız?"

"Lord Genji hayatta olduğu sürece, nezaret altında da olsa, ciddi bir tehlike olmaya devam edecektir. Kahin olarak ünü, bu bir yalan olsa da, halkın hayal gücünde güçlü bir yere sahip."

Sohaku gülümsedi. "Ne yazık ki, onun canını korumaya çalışsak da, Lord Genji, o kargaşa içinde öldürülecektir. Onurlu küllerini, gömmek üzere Serçe Bulutu'na taşıyacağız."

"Bundan kısa bir süre sonra," dedi Kawakami, "Şogun, sizin ailenizi, Akaoka lordluğunun başına getirecek. Hizmetinizdeki en değerli kişi olan Lord Kudo için ise uygun bir toprak ve maaş ayarlaması yapılacak."

"Teşekkür ederiz, Lord Kawakami." Bu kez karşılıklı selam verirken, Sohaku da Kudo da, ev sahiplerinden daha aşağıya eğildiler.

"Kuvvetlerim son hızla kıyı yolundan aşağı doğru harekete geçecek. Lord Genji, muhtemelen Kobe'nin batısında bir yerde, İç Deniz'e doğru geçmeye çalışacak. Onu orada bekleyeceğim."

"Elbette ana süvari birliğimizden kurtulmayı başarabilirse," dedi Sohaku. "Dağlarda, Yamanaka Köyü'nde önünü keseceğim. Tumaları gözetlemek üzere yola çıkmadan önce, bizimle orada buluşmaya çalışacağını söylemişti."

"En iyi yirmi izcimle Lord Genji'yi takip edeceğim," dedi Kudo. "Lord Şigeru'yu, dağlardan ayrılmadan önce, keskin nişancılar vasıtasıyla saf dışı etmek için elimizden geleni yapacağız."

Kawakami fincanını kaldırdı. "Tanrılar gerçek erdem sahiplerini korusun."

* * *

Taro ile Şimoda'yı deniz tutmuştu ama kararlılıkla kürek çekiyorlardı. Okyanus uçurumlarının sarp yüksekliklerinden düşmediklerine göre, demek ki, eğer, dev su çığlarıyla karşı kar-

şıyaydılar. En azından onlara öyle geliyordu. Eğer küçük kayıkları suyla dolarsa –ki her an dolacak gibiydi– yokoluş kaçınılmazdı. Ortalıkta kara falan da yoktu.

Varsa bile onların görebileceği şüpheliydi. Suratlarına çarpıp duran okyanus suları yüzünden kör olmuşlardı neredeyse.

Taro, Şimoda'ya yaklaştı. "Akaoka ne tarafta?"

"Ne?" Şimoda, Sürekli çarpıp duran dalgaların çıkardığı gümbürtüler yüzünden duymakta güçlük çekiyordu.

"Doğru yöne mi gidiyoruz?"

"Bilmiyorum. Sence o biliyor mu?"

Dümendeki Saiki bir özgüven resmi gibiydi.

"Umarım biliyordur."

"Hava, okyanus ve fırtına tanrıları bizi koruyor," dedi Saiki. Kayığa çarpan bir dalga, giysilerinin üzerine giydikleri muşambalara rağmen hepsini sırılsıklam etti. Saiki bir eliyle kayıktaki suyu boşaltırken, diğer eliyle dümeni tutuyordu. Zaman zaman da yelkenin açısını düzeltiyordu.

Islanmış, üşümüş, midesi bulanan Taro titremesini bir türlü durduramıyordu. "Demek ki tanrıların lütuflarını sunma tarzları çok tuhaf. Ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya gibi görünüyoruz."

"Tam tersi," dedi Saiki. "Böyle zorlu bir denizde kimse bizi göremez. Şogun'un devriyelerine de yakalanmamız imkansız."

Saiki suda büyümüştü. Gamsız gençlik günlerinde, özel sorumlulukları olmayan alt rütbeli bir samurayken, Muroto Burnu'nun vahşi sularında, çocuklukta oyun arkadaşları olan balıkçılarla balina avında, uzun ve mutlu saatler geçirmişti. Devasa hayvanlar burnu geçerken, balıkçılar uzun kayıklarını bir tarafına çeker, hayvanın sırtına atlar, mızrağı dosdoğru beynine saplarlardı. Eğer hedefi kaçırmazlarsa balina onların demekti. Kaçırırlarsa, onlar balinanın. Mızrakçı suya düşüp boğulurken, yara-

lı balinaya mızrak ve iple bağlı olan kayık denizde sürüklenirdi. Genelde balıkçılar ipi kesip evlerine dönmeyi başarırlardı. Bazen de bir daha haber alınmazdı hiçbirinden.

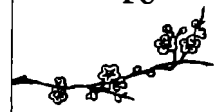
"Küreklere asılın," dedi Saiki. "Dalgayla olan açıyı bozmayın."

Talihin ve dayanılır bir hızda devam eden doğu rüzgarının yardımıyla, üç gün içinde Akaoka'ya ulaşabilirlerdi. Beş yüz adam derhal at binmeye hazır olacaktı. İki hafta içinde bütün ordu savaşa hazır duruma gelecekti. Saiki, Lord Genji'nin o zamana dek yaşayacağını umuyordu.

Kayığa dev bir dalga daha çarptı.

Saiki, bütün dikkatini denize verdi.

10

İaido

Katana, kimsenin hatırlamadığı zamanlardan beridir samurayların silahı olmuştur. Bunun iç anlamını düşünün.

Bıçağımızın yalnız bir yanı bilenir. Neden? Çünkü kör ucu etimize değerken, katana bir kalkan haline gelir. İki taraflı keskin kılıçlar böyle olmaz. Bir gün, bir meydan kavgasının ortasında, hayatınızı keskin taraftan çok, kör tarafa borçlanabilirsiniz. Bu karşıtlık size, saldırı ve savunmanın bir olduğunu hatırlatsın.

Bıçağımız eğridir, düz değil. Neden? Çünkü bir süvari hücumunda, eğri bir bıçak düz bir bıçaktan daha etkilidir. Bu eğri çizgi size bir samurayın her şeyden önce atlı bir savaşçı olduğunu hatırlatsın. Yayayken bile, öfkeli bir savaş atının eyerinde duruyormuşsunuz gibi davranın.

Bu iki hakikat, varlığımızın bir parçası olsun. O zaman yaşamlarınız yaşanmaya değer, ölümleriniz onurdan yoksun kalmaz.

SUZUME-NO-KUMO
(1334)

Çayırın üzerindeki kar temizlenmiş, alçak bir platform kurulmuştu. Ahşap karenin her iki yanında, altına yargıçların oturacağı küçük bir çadır kurulmuştu. Her şey hazırdı.

"Hava serin, ama dondurucu değil. Rüzgar, bayraklarımızı dalgalandırmaya yetecek kadar güçlü. Bulutlu gökyüzü ışığı dağıtıyor. Bütün koşullar mükemmel, lordum."

Yamakawa Büyük Lordu Hiromitsu mutlulukla başını salladı. "Eh, başlayalım öyleyse." Doğudaki çadırda, başhakem minderine oturmuştu. Mabeyincisi batıdaki çadırdaki ikinci minderdeydi, süvari komutanı kuzeydeki, piyade komutanı ise güneydeki minderlerdeydiler.

Yamakawa Bölgesi lordunun, kıdemli hizmetlilerinin ve en iyi kılıç ustalarının her Yeni Yılın başında kaleden ayrılıp yakındaki ormanlarda bir gün, bir gece ve ertesi gün kamp kurmaları ve orada bir *iaido* turnuvası düzenlemeleri gelenektendi. Kadınların ve çocukların bulunmasına izin yoktu. Bu kural, çok eski zamanlarda, gereksiz acılar çeken samuray ailelerini korumak için konulmuştu. O günlerde, her yarışmada, gerçek keskin bıçakları olan gerçek katanalar kullanılırdı. Darbelerin karşı tarafla fiili temasa geçmeden hemen önce durması gerekse de, heyecan, eski kinler, kazanana verilecek olan ödülün büyüklüğü ve amirlerinin huzurunda üstünlüklerini gösterme isteği nadir denilemeyecek kerelerde kan dökülmesine, sakatlamalara ve hattâ ölüme sebep oluyordu.

Artık katana kullanılmıyordu elbette. Onların yerine, çok uzun zaman önce, şinai denilen kesilip bağlanmış bambulardan yapılmış sahte kılıçlar geçmişti. İki yüz elli yıllık barış, dövüş ruhundan da alacağını almıştı. Olaya bir böyle bakılabilirdi, bir de Hiromitsu'nun baktığı gibi; değerli olanın yaşadığını, olmayanın yaşamadığını düşünerek.

Tek eleme usulüyle yapılacak karşılaşmalara otuz iki samuray katılacaktı. Kazanan bir sonraki grup karşılaşmaya geçerken, kaybeden elenecekti. Böylece ikinci raunda on altı, üçüncüye sekiz, dördüncüye dört samuray kalacaktı, finaldeyse kalan iki kişi, şampiyonu ve üç yaşındaki savaş atlarının en iyisini kazananı belirlemek üzere karşılaşacaktı.

Hiromitsu turnuvanın başlama işaretini vermek üzereydi ki, nöbetçilerden biri koşarak geldi.

"Lordum," dedi adam soluk soluğa, "Lord Genji ve beraberindekiler geçmek için izninizi istiyor."

"Lord Genji mi? O bu yıl Edo'da kalmıyor muydu?"

"Belli ki artık orada değil."

"Yol verin. Her zamanki gibi hoş geldi, safa geldi." Genji, Edo'dan ayrılırken Şogun'un iznini almış olsa da olmasa da. Eğer izin almamışsa, Hiromitsu'nun bilmemesi daha iyiydi, bu yüzden de sormayacaktı. Genji'yi görmeyi reddetmesi ya da geçiş izni vermemesi gibi bir şey söz konusu olamazdı ama. Çok uzun zamanlardan beri müttefiktiler. Birbirlerini kişisel olarak tanıdıkları için değil. Tanışmıyorlardı zaten. Ataları, Sekigahara'da birlikte dövüşmüştü de ondan. Ya da en azından, Hiromitsu'nun baba tarafından ataları, kaybeden taraftaydı. Anne tarafından akrabaları, en önde gelen kişileri şimdiki Şogun'un ataları olan galiplerin yanındaydı. Bu yüzden de, teknik olarak, Tokugawalar'ın da müttefikiydi. Bu, yumuşak ve hırssız bir adam olan Yamakawa Büyük Lordu için kusursuz bir konum oluşturuyordu. Klanının tarihi, her iki tarafa da en üst düzey saygı ve konukseverlik göstermesini gerektiriyordu, aynı zamanda da her geçen gün daha çok yaklaşıyor görünen bir iç savaş durumunda iki taraftan birinin yanında aktif olarak yer almaktan kaçınmasına da yarıyordu. İyi ki tımarı küçüktü, temel kaynakların önemli bir kısmını oluşturmuyordu, olası savaş alanlarından uzaktaydı ve önemli hiçbir yolu kontrol etmiyordu. Bu yüzden de tarafsızlığı, kimseyi incitmiyordu.

Hiromitsu, yüzünde kocaman bir gülümseyişle, gelen konukları karşılamak üzere ilerledi. Yolcuları gördüğü zaman şaşırmasına sebep olan çok şey vardı. Sadece altı kişiydiler önce-

likle. Evinden bu derece uzaktaki bir Büyük Lorda eşlik etmek için son derece küçük bir gruptu bu. İkincisi, bunların yalnızca üçü samuraydı. İkisi, o her zamanki gülünç görünüşleriyle, biri erkek biri kadın iki yabancıydı. Serbestçe hareket etmelerine izin verilen bölgenin çok dışındaydılar ve eğer grubun son üyesi olmasaydı dikkatinin çoğu onların üzerinde kalırdı. Bu son üye hayran edici bir güzelliği olan bir kadındı. Hiromitsu gözlerine inanamıyordu. Böylesi bir kusursuzluk mümkün değildi.

"Hoş geldiniz, Lord Genji." Akaoka Büyük Lorduyla bizzat tanışmış olmamasına rağmen hitap edeceği adamın kim olduğunu bulması kolay oldu. Biri Şigeru olan iki samurayın ortasındaki kişiydi bu. Hiromitsu, yakın zamanlarda, şimdi yanlış olduğu anlaşılan bir rapor almıştı; rapora göre, meşhur düellocu, kendi klanından kimselerce, rezil bir şekilde öldürülmüştü. "Siz de hoş geldiniz Lord Şigeru. Çok uygun bir zamanda geldiniz. Yeni Yıl'ın *iaido* turnuvasına başlamak üzereydik."

"Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm," dedi Genji. "Ama yolumuza derhal devam ederek rahatsızlığınızın uzamasını engelleyeceğiz."

"Ah, hayır, lütfen. Madem geldiniz, kalın ve izleyin. Adamlarım sizin ünlü savaşçılarınızın düzeyinde değiller. Ama ellerinden geleni yapacaklardır, herkesten de bu beklenir.

"Teşekkür ederim, Lord Hiromitsu," dedi Genji. "Konukseverliğinizi minnetle kabul ediyoruz."

"Bu ihtiyatlı bir tutum olmayabilir," dedi Şigeru.

"Onlardan çok ilerdeyiz," dedi Genji. "Aramızda bu dinlenmeden yarar sağlayacaklar çıkabilir." Arkasındaki kadına döndü. Heiko yerden bir selam verdi. "Bu Leydi Mayonaka no Heiko."

"Sizinle tanışmaktan onur duydum, Leydi Heiko." Geçen yıl,

bu kadının adı, Edo'ya giden herkesin ağzındaydı. Kendisinin duyduğu tarifler gerçeğin çok altındaydı. "Ününüz bu uzak yere bile ulaşıyor."

"Bütünüyle hak etmediğim bir ün, lordum."

Kadının sesi en ince zillerin çınlayışını hatırlatıyordu. Uygun süreden bir ya da iki saniye uzun bir süre, tek söz edemeden kadına baktı, sonra ağzının gerçekten açık olduğunu fark etti. Utanarak mabeyincisine döndüğü zaman onun da hayran hayran baktığını fark etti.

"Yabancı bayın adı Matthew Stark. Leydinin adı Emily Gibson. Muşindo Manastırı'nın yanındaki misyon evinin inşasına yardım etmek üzere geldiler."

Hiromitsu yabancılara kibar bir selam verdi. "Hoş geldiniz." Sonra mabeyincisine, "Konuklarımıza yer hazırlayın," dedi.

"Baş üstüne lordum. Yabancılar için de mi?"

"Lord Genji'nin grubunun bütün üyeleri için."

"Lordum, kadınların bulunmaması kuralımız ne olacak?"

"Askıya aldım," dedi Hiromitsu, Heiko'nun attan inmesine yardım ederek. "Lord Genji, lütfen doğu kanadındaki hakem minderinde benim yerimi alın. Lord Şigeru da batıdaki hakemimiz mabeyincimin yerini alacak."

"Öneriniz çok nazik, Lord Hiromitsu," dedi Genji. "Ama gösteriyi sorumluluktan uzak bir mevkide izlemek isteriz. Bu geleneğin bir parçasının da iddia olduğunu biliyorum."

Hiromitsu yürekten güldü. "Mükemmel, çok mükemmel. Ama önemli bir engel var. Adamlarımın hiçbirinin yeteneklerini bilmiyorsunuz, dolayısıyla kimi destekleyeceğinizi de bilemezsiniz." Zaten şen olan ruh hali, Heiko'nun burada bulunmasıyla birlikte daha da şenlenmişti. Heiko, emir subayından aldığı sakeyi ona doldurmaktaydı. Duruşunun zarafeti, suyu bile sarhoş-

luk veren bir içkiye çevirebilirdi.

"Grubumuzdan birinin adına bahse girmeyi düşünüyordum," dedi Genji, "eğer katılmasına izin verirseniz son derece eğlenceli olacağını düşünüyorum."

Hiromitsu'nun neşeli ruh hali bir anda uçup gitti. "Eğer Lord Şigeru katılacaksa, karşılaşmalar başlamadan yenilgiyi kabul edebilirim. Otuz iki yarışmacının otuz ikisi birden onun dengi olamaz."

"Amcamın bambu eğitim araçlarına tahammülü yok," dedi Genji. "Bunları kullanmayı kabul edeceğini hiç sanmam."

"Bu doğru," dedi Şigeru. "Hakikate ancak gerçek kılıçlarla ulaşılabilir."

"Lord Genji, buna izin veremem," dedi Hiromitsu dehşete düşmüş ruh halinin yüzüne yansımasını engellemeye kalkmadan. "Yeni Yıla, evlere cesetler, dullar ve yetimler getirerek nasıl başlayabilirim?"

"Başlayamazsınız," dedi Genji, "zaten ben de böyle bir şey önermiyorum. Eğer böyle bir canavarlık yaparsak göklerin en sert ve kesin cezası başımızın üstünde olacaktır. Aklımdaki kişi amcam değil, yabancıydı; Stark."

"Ne? Tabii ki şaka yapıyorsunuz?"

"Kesinlikle yapmıyorum."

"Adamlarım bunu korkunç bir hakaret olarak algılayacaklardır, Lord Genji. Sizin samuraylarınız kadar ünlü olmayabilirler, ama yine de samuraydır onlar. Yeteneklerini böyle bir kişiye karşı sınamalarını nasıl isteyebilirim onlardan?"

"Bunun gerçek bir bahis olacağını düşünmeseydim, önermezdim," dedi Genji. Stark'ı yenen adama yüz altın *ryo* vereceğim. Dahası, sizinle her istediğiniz şey üzerine bahse girebilirim. Stark'ın turnuvayı kazanacağına eminim."

Hiromitsu daha önce şoka uğramışsa bile, şu anda uğradığı şokla karşılaştırılır gibi değildi. Delilik bütün Okumiçi soyuna bulaşmıştı demek. Ne yapıyordu bu? Böyle apaçık bir çılgından yararlanmayı düşünemezdi. Yüz *ryo*, ortalama bir hizmetlinin yıllık gelirinin on katıydı. Yine de bunu reddetmek incitici bir tutum olurdu ve karşıdakini incitmeye pek niyeti yoktu, hele de vahşi, ölümcül ve bir o kadar da çılgın Şigeru bu kadar yakındayken. Nasıl bir açmazdı bu!

"Eğer Stark karşılaştığı herkesi yenemezse, Leydi Heiko, bir sonraki sefer Edo'ya geldiğinizde sizi bir hafta eğlendirecek. Benim hesabıma. Bu size de uyar mı leydim?"

Heiko, Hiromitsu'ya gülümsedi, sonra selam verirken ağırbaşlılıkla yere baktı. "Lord Hiromitsu ile vakit geçirmek benim için çifte ödül olur."

"Eh, hımm, eh," dedi Hiromitsu. Heiko'yla bir hafta. Bu sürede karşılıklı bir muhabbetin çiçekleneceğini beklemek çok fazla olurdu, hele de kayıtsız dostluktan öteye giden bir muhabbetin. Bu kadarını bekleyemezdi. Ama mümkündü de. "Lütfen adamlarımla konuşmama izin verin. Ancak onların rızası olursa bu işe devam edebiliriz."

"Elbette. Bu arada, iflah olmaz bir iyimser olarak adamlarınızın onayını beklerken, ben de şampiyonumu hazırlayayım. Bir çift *şinai* ödünç alabilir miyim? Bir de izin verin de ek bir teşvik önereyim. İster kazansın, ister kaybetsin, Stark'la karşılaşan her adam on altın *ryo* alacak."

Gözlerinin önünde Edo'da, Heiko'yla birlikte geçirdiği zamanların görüntüleri dans eden Hiromitsu, adamlarını ikna etmeye gitti. Başlangıçta böyle gülünç bir saçmalığa bulaşmaya isteksiz davrandılar, altın *ryo*lardan oluşan küçük bir servet için bile. Onları ikna eden, Genji'nin lordlarıyla girdiği diğer iddiaydı.

"Leydi Heiko'yla bir hafta mı?"

"Evet," dedi Hiromitsu. "Edo'da, Leydi Heiko'yla bir hafta."

Sadık hizmetlileri başlarını eğdiler. "Böyle bir ödülü reddedemeyiz lordum, onurumuza mal olsa bile."

"Sadakatin olduğu her yerde onur vardır," dedi Hiromitsu minnet içinde.

"Lordum." Konukları gözetlemekle görevlendirilen nöbetçi rapor getirmişti. "Lord Genji, Lord Şigeru ve yabancı, bambu korusuna gittiler. Talim yapmak için."

Hiromitsu'nun adamlarından kıkırdamalardan oluşan bir mırıltı yükseldi. Nöbetçi onlara katılmadı.

"Yabancı çok hızlı," dedi nöbetçi.

"Kılıç kullanmayı biliyor mu?"

"Öyle görünüyor ki, bu konuda ilk dersi Lord Genji'den alıyor."

"*Iaido*'da ustalaşmak yıllar alır," dedi mabeyinci. "Eğer Lord Genji bir yabancıya bu sanatı birkaç dakikada öğretebileceğini sanıyorsa, bu, Okumiçilerin en çılgınının o olduğu anlamına gelir."

Hiromitsu, "Çok hızlı mı dedin?" diye sordu.

"İlk başta değildi, lordum. Ama beşinci çekişinde, evet, hızlıydı. Çok hızlı. Aynı zamanda da çok keskin."

"İçki mi içiyordun sen, İçiro?" diye sordu adamlardan biri. "Kim beş çekişte kılıç kullanmayı öğrenebilir?"

"Susun," dedi Lord Hiromitsu. "Konuştuklarını duyacak mesafede miydin?"

"Evet lordum, ama Lord Genji ile yabancı, İngilizce konuşuyordu. Yalnızca Lord Şigeru ile onun arasında geçenleri anlayabildim.

"Ee, ne diyorlardı?"

* * *

İki çılgın lordla yabancıyı bambu koruluğuna kadar takip et-

ti, sesinin duyulmaması için de kendi adımlarını onların adımlarına uyduruyordu.

"Eminim bizi aptal durumuna düşürmek için sağlam sebeplerin vardır," dedi Şigeru.

"Stark kazanacak," dedi Genji.

"Kehanet mi bu?"

Genji güldü ve cevap vermedi.

Yabancı berbat, barbar dilinde bir şeyler söyledi. Genji de aynı dilde cevap verdi. Japonca tek sözcük vardı. *Iaido.* Yabancı soru sorar gibi bir şeyler söyledi. O da "*iaido*" sözcüğünü kullanmıştı. Genji, üç metre uzunluğunda, on beş santim kalınlığında tek bir bambu kamışından bir buçuk metre ötede durdu. Eli aniden kılıcına gitti, çelik ışıldadı, bıçak bambunun tam ortasından geçti. Bir an sonra, sapın üst kısmı köklü gövdeden ayrılıp yere düştü.

* * *

"Şaşırdım ama Lord Genji çok iyiydi," dedi nöbetçi.

"Demek bunca yıldır bütün dikkatini yalnızca şiire, sakeye ve kadınlara yöneltmemiş," dedi Hiromitsu. "Hile yaptılar. Büyükbabası Lord Kiyoru düzenbaz ihtiyarın tekiydi. Torununu gizlice eğitmiş olmalı."

* * *

Bambu karın üzerine düştüğü zaman, Genji, yabancının dilinde bir şeyler söyledi. Yabancı bir soru daha sordu. Şigeru'nun adı duyuldu. Genji cevap verdi.

"Ne dedi?" diye sordu Şigeru.

"Turnuvada bizi neden senin temsil etmediğini soruyor. Ona senin dövüş oyunlarını sevmediğini söyledim."

Şigeru homurdandı. "Vuruşun iyiydi. Sap düşmeden önce bir kalp atışı bekledi."

"Büyükbaba vurduğu zaman," dedi Genji, "öyle temiz ve öyle hızlı keserdi ki, sap, sanki hiç bölünmemiş gibi, beş kalp atışı boyunca olduğu gibi dururdu."

Yabancı konuştu. Yine Japonca "*iaido*" sözcüğünü kullanmıştı. Karşı çıkıyor gibiydi. Genji cevap olarak başka bir bambu sapının önünde durdu. Sağ eli bedeninin sol tarafında, kılıcın kayışının bağlı olduğu yere gitti. Bıçak çıktı, sapı kesti. Bu kez düşmeden önce iki kalp atışı süre geçti. Yabancıya dönüp tekrar bir şeyler söyledi. Sağ eliyle tuhaf bir hareket yaptı, sanki daha kısa bir kılıç çeker gibiydi.

"Silahla kılıç çok farklıdır," dedi Şigeru.

"Çok da değildir," dedi Genji. "İkisi de onları tutan adamın elinin uzantılarıdır sadece."

* * *

Genji kılıcını çıkardı, yerine ödünç aldığı *şinai*lerden birini yerleştirdi. Diğerini yabancıya verdi. Anlaşılmaz birkaç söz söylediler, sonra iki adam karşı karşıya geldiler.

Yabancının eli kımıldar kımıldamaz Genji *şinai*sini belinden çekti, yabancıyı sağ şakağından vurdu.

İkinci seferinde ilk hareketi Genji yaptı. Yabancı karşılık veremeden bir darbe daha almıştı. Bu kez sağ omzundan.

Üçüncü seferinde hareketleri neredeyse eş zamanlıydı, ama sonuç değişmedi. Yabancının *şinai*si Genji'nin boynuna erişmeden, Genji'nin *şinai*si yabancının alnına değdi.

Dördüncü çekişte, yabancı ilk zaferini kazandı. Şakağa doğru temiz bir vuruş.

Beşincide, lord daha *şinai*sini kemerinden çekemeden o Genji'yi vurmayı başardı.

* * *

"Bu hiçbir şeyi ispat etmez," dedi adamlardan biri. "Lord Genji gibi birini yenmek ne kadar büyük bir maharet gerektirir ki?"

"Üstelik," dedi diğeri, "kendine güveni gelsin diye yabancının kazanmasına izin vermesi gerekir."

"Belki öyledir," dedi nöbetçi. Ama ses tonu da, yüz ifadesi de aksini söylüyordu.

* * *

Gerisin geri turnuva platformuna yöneldiler. Nöbetçi hemen uzaklaştı. Giderken birkaç söz daha duydu.

Şigeru, "Senin bunu niye yaptığını biliyor mu?" diyordu.

"Hayır. Ama bana güveniyor."

* * *

"Ne küstahlık," dedi adamlardan biri. "Kendi eğlencemizde bizi küçük düşürmeye çalışıyor."

"Öyle mi dersin?" dedi Hiromitsu.

"Başka ne amacı olabilir ki?" dedi mabeyinci.

"Bir kehaneti yerine getiriyor olabilir."

"Lordum, bu tam bir ahmaklık," dedi mabeyinci. "O ne kadar kahinse, siz ve ben de o kadar kahiniz."

"Bundan emin misin?" dedi Hiromitsu. "Ne sen ne de ben öyle değiliz. İhtiyatlı olalım. Toşio. Yabancıyla ilk sen karşılaşacaksın. Dikkatli ol."

"Baş üstüne lordum."

* * *

Iaido genelde oturur pozisyonda başlardı. Yarışmacılar, platformun iki ucunda diz çöker, selam verir, diğerine doğru, dizlerinin üzerinde, ihtiyatla ilerlerdi. Uygun mesafeye geldikleri zaman –genelde beş ila üç metre olurdu bu– kılıçlarını çeker, tek

bir pürüzsüz hareketle darbeyi vururlardı. Darbeyi savuşturmak yoktu. İkinci şans yoktu. Kılıcını en hızlı çekip hedefi en keskin biçimde vuran, kazanırdı.

Dizlerinin üzerinde gerektiği gibi duramayan yabancıyı dikkate alarak kurallar biraz değiştirilmişti. Sayıyı tutturmak için de, kurayla çekilen bir samuray yarışlardan çekilmişti.

Nöbetçinin verdiği rapora rağmen Toşio kendine fazlasıyla güveniyordu. Ateş saçan mağrur gözleriyle Stark'a bakmakla o kadar meşguldü ki, *şinai*sini çekemeden boynundan vuruldu. Daha tetik duran ikinci adam da aynı kaderden kurtulamadı. O silahını çekmeye çalışırken yabancı, kılıcı tutan elinin omzundan vurdu onu. Üçüncü, çok hızlı çekip ileri atıldığı için diskalifiye edildi, oysa tek hareketle silahını çekip vurması gerekiyordu. Dersini alan samuray acınacak bir halde özür diliyordu.

"O anın sıcaklığı yüzünden," dedi alnını platformun zeminine bastırarak. "Bütün disiplinimi kaybettim. Affedilmez bir şey."

"Hayır," dedi Hiromitsu. "Sen de bizim gibi şoktaydın. Lord Genji, bu yabancı ne kadar süredir Japonya'da?"

"Üç haftadır."

"Üç haftada mı *iaido*'da uzmanlaştı?"

"Beş dakikada," dedi. "Daha önce hiç denememişti."

"Sizden kuşkulandığım anlamına gelmesin, ama bunu hayal etmek bile çok zor."

"Yabancıların da benzer bir sanatı var. Kılıç yerine silah kullanıyorlardı. Stark da bu sanatın ustası."

"Ah. Sırf yabancı olduğu için onu hafife almakla hata ettik."

"Sadece görmek istediklerimizi gördüğümüz zaman," dedi Genji, "sadece zihnimizin içindekileri görürüz ve gözlerimizin önündekini göremeyiz."

Genji, geleceği görme yeteneğini mi ima ediyordu? Hiromit-

su'ya tamamen öyle gelmişti. Aslına bakılırsa, sanki bu yarışmanın sonunu önceden bildiğini söylüyor gibiydi. Böyle önemsiz bir şeyi biliyorsa, önlerindeki daha büyük meselelerin sonuçlarını da biliyor olabilir miydi, özellikle de onları bekleyen iç savaşın sonucunu? Hiromitsu, bu konuyu ilk fırsatta bölgedeki diğer Büyük Lordlarla birlikte ele alması gerektiğine karar verdi. Burada önemli bir şeyler oluyordu. Belki de basit bir *iaido* turnuvasının ötesindeydi bu olanlar.

"Onun geçmişini bilmediğiniz için, sizinle bahse girmek adil olmaz," dedi Genji. "Stark'ı yarışmadan çekeceğim."

"Oh, hayır, Lord Genji, devam etmeliyiz. Çok eğlenceli. Üstelik risk size ait. Ben hiçbir şey üzerine bahse girmedim."

"Ben de girmedim," dedi Genji, "sonuçtan şüphem yoktu ki."

Genji elbette kehanet gücünden bahsediyordu. Burada onu sınamak için iyi bir fırsat vardı. "İzin verirseniz," dedi Hiromitsu, "son iki turda bir değişiklik yapmak istiyorum."

"Lütfen yapın".

Hiromitsu, yabancıyla karşılaşması için piyade komutanı Akeçi'yi öne sürdü. Eğer yabancı kazanırsa, bu kez, süvari komutanı Masayuki ile karşılaşacaktı. Akeçi, yabancıyı göğüs kafesinin sağ tarafından, apaçık bir darbeyle vurdu. Ama darbesi, yabancı onu boynundan vurduktan bir an sonra gelmişti.

Masayuki, Yamakawa Bölgesi'ndeki en iyi kılıç ustasıydı ve tüm ülkede de Şigeru'dan başka, en iyi kılıç ustasına denkti. Eğer o da yabancıyı yenemezse, gizli birtakım güçlerin iş başında olduğu kesindi. Ancak saptırılamaz bir kehanet başarabilirdi böyle bir şeyi.

Masayuki de yabancı da aynı anda çektiler silahlarını. İkisinin de vuruşu doğruydu. Masayuki, yabancıyı alnından vurdu. Yabancı, Masayuki'yi sağ şakağından.

"Aynı anda vurdular," dedi mabeyinci batıdaki hakem minderinden.

"Bana da öyle geldi," dedi Hiromitsu. "Sizin farklı bir görüşünüz var mı, Lord Genji, Lord Şigeru?"

"Hayır," dedi Şigeru. "Aynı anda vurulmuş gibi görünüyor."

"Öyleyse bahsi kaybettim," dedi Genji.

"Kimse kaybetmedi. Berabere."

"Ben kaybettim," dedi Genji. "Çünkü Stark kazanacak dedim. Kazanamadı."

Masayuki başıyla selam verdi. Yabancı elini uzattı.

"Onlar baş selamı yerine el sıkışıyorlar," dedi Genji. "Zaferinizi kabul ediyor."

Yabancı ile samuray el sıkıştılar.

"Aferin, Masayuki," dedi Genji. "Kendine hem iyi bir savaş atı, hem de yüz altın *ryo* kazandın, lordun içinse eğlenceli geçeceği kesin bir hafta."

Masayuki yerlere kadar eğildi. "Ödülleri kabul edemem, Lord Genji. Yabancının vuruşu benimkinden önce hedefine ulaştı. O kazandı."

"Emin misin?" diye sordu Hiromitsu.

"Evet, lordum." Başını tekrar eğdi. Onuru, kendisine ait olmayan bir zaferi kabul etmesine izin vermiyordu. "Başarısızlığım için çok üzgünüm."

"Elinden gelenin en iyisini yapmak, sonra da sonucu dürüstlükle kabul etmek başarısızlık değildir," dedi Genji.

"Pekala," dedi Hiromitsu. "Ne şaşırtıcı bir sonuç. En azından benim için Lord Genji."

"Yeğenim nadiren şaşırır," dedi Şigeru.

"Ben de öyle duydum," dedi Hiromitsu.

"Ödülleri nereye teslim edeceğiz?"

"Bir yere teslim etmeye gerek yok," dedi Genji. "Stark atı kullanacak."

"Lordum," dedi mabeyinci. "Bu bir savaş atı, evcil bir oyun atı değil. Usta binicilerden başka kim binerse öldürür."

Genji gülümsedi. "Bahse girmek ister misin?"

Konukları, Hiromitsu'nun o gece kalede kalma önerisini reddettiler. Hiromitsu, neden böyle acele ettiklerini ve nereye gittiklerini sormadı. Geleceği görme gücü elindeyken, Genji varacağı yere varmış sayılırdı.

* * *

"Ününü kullanmakla akıllılık ettin," dedi Şigeru.

"Yarışmalara ve kumara düşkünlüğüm konusundaki ünümü mü?"

"Kehanet ve mistik güçler konusundaki ününü. Hiromitsu şimdi senin, bir yolunu bulup bir yabancıyı birkaç dakika içinde *iaido* ustasına dönüştürdüğüne ikna olmuş durumda. Ya da senin kehanet yeteneğin sayesinde imkansızın gerçekleşeceğini ve Stark'ın kazanacağını bildiğine. Kusursuz bir strateji."

"Yine de bir kumardı," dedi Genji. "Stark'ın tabancalar konusundaki yeteneğini, sınırlı bir biçimde de olsa kılıca aktarabileceğini düşündüm. Yine de bir tahmindi, kesinlik değil."

"Öyleyse, diğer şeylerin yanında talihlisin de. Bu yüzden de kutluyorum seni. Eğer yeterince talihliysen, diğer niteliklerinin gücü artacaktır.

"Bu kez talih hepimize güldü," dedi Genji. "Peşimizdekiler, Hiromitsu'dan pek yardım alamayacak. Ve daha sonra, Şogun, kuzeyi bize karşı savaşta seferber etmeyi aklından geçirirse, sanırım Hiromitsu'nun çevresindeki bütün lordlar buna son derece yavaş bir yanıt verecekler." Çevresindeki dağlara baktı. "Mu-

şindo Manastırı'na yaklaşmadık mı?"

* * *

Jimbo, kışın ortasında serpilmek için ihtiyaç duydukları ısıyı vererek çevredeki mevsimsiz bitkilerin büyümesini sağlayan sıcak pınarı minnettarlıkla selamladı. Yaşlı çam ağacını, şiitake mantarlarını güneşten koruyan gölgeyi verdiği için selamladı. Koparmadan önce her mantarı selamladı, kendi varlıklarından vazgeçerek onun ve diğer insanların varlığını sürdürmesine izin verdikleri için teşekkür etti. Burası ziyafet vermeye yetecek kadar lezzetli mantarlarla doluydu. Köy çocukları için planladığı basit yemeği gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu kadarını aldı yalnızca. Şiitakenin çok ince bir lezzeti vardı. Çocuklar severdi. Lezzetli otlarla yenilebilir çiçekleri toplaya toplaya sıcak pınarın çevresini dolandı. Alık Goro, çiçek yemeyi seviyordu.

Çocukları düşünerek yürümesine ara verdiği zaman çok yoğun bir acı ve pişmanlıkla dolduğunu hissetti içinin. Artık dünya yüzünde yaşamayan, yaşamlarını zalimce yok ettiği iki çocuktan özür dilemek için başını eğdi. Her gün, defalarca aklına geliyorlardı, cennette ya da Saf Ülke'de, Efendimiz Isa'nın ya da Merhametli Kannon'un kollarında yeniden doğdukları geliyordu gözlerinin önüne. Masum yüzlerinin sonsuz bir mutlulukla ışıldadığını hayal ediyordu. Ama dünya yüzünde aldıkları son soluğu verirken yüzlerindeki bakışı unutmayı başaramıyordu. Isa'ya ruhunu kurtarması, Kannon'a herkesi affeden sevgisiyle kendisini de yıkaması için yalvardı.

Muşindo'ya geri dönerken köyün küçük kızlarından biri olan Kimi'ye rastladı.

"Jimbo, birileri bu tarafa geliyor! Yabancılar!"

Jimbo, Kimi'nin gösterdiği yöne baktı. Vadinin karşı tarafında

altı atlı, atlarını dağın yamacındaki dik ve dar bir patikada sürmekteydi. Kimlikleri çıkartılamayacak kadar uzaktaydılar. İçlerinden ikisinin, adamla kadının yabancı olduğu kesindi. Lord Genji'nin bahsettiği Gerçek Söz misyonerleri miydi bunlar acaba?

Kimi bir açıklığa çıkıp küçük ciğerlerinin olanca gücüyle haykırdı: "Merhaba! Merhaba!" İnce, küçük kollarıyla elinden gelen en büyük daireleri çiziyordu.

Gruptaki üçüncü atlı da el sallayarak cevap verdi. Hareketlerinde Lord Genji'yi hatırlatan bir şeyler vardı.

"Bizi gördüler. Gidip onları selamlayalım Jimbo."

"Buraya gelmiyorlar, Kimi. Geçip gidecekler sadece."

"Ah, yoo. Bütün hayallerim yıkıldı. Başka yabancılar da görmek istiyordum."

"Göreceğine eminim," dedi Jimbo. "Zamanı geldiğinde."

"Jimbo! Jimbo! Jimbo!" Goro'nun güçlü sesi yankılanıyordu vadide.

"Buradayız Goro!" Kimi dönüp patikadan aşağı yöneldi. "Onunla gitsem iyi olacak. Kaybolup duruyor."

Jimbo atlıların bir sonraki vadide gözden yitişlerini izlemekteydi.

* * *

Önlerindeki patika üç yöne ayrılıyordu.

"Burada birbirimizden ayrılacağız," dedi Genji. "Heiko, sen Stark'a dağların rüzgar yönündeki patikalarında kılavuzluk et. Ben Emily ile birlikte vadilerden gideceğim. Şigeru geriye doğru iz sürüp peşimizdekilerin saflarını biraz seyreltecek. Bunlar muhtemelen Kudo ve adamları. Kudo keskin nişancıları çok sever, bu yüzden de dikkatli ol. Hidé burada kalıp tuzak kurabileceğimiz birkaç yer belirleyecek. Buraya kadar gelen olursa, elinden geldiği kadar oyala."

"Kadınlar birlikte gitsin," dedi Şigeru. "Stark seninle gelsin."

"Katılıyorum," dedi Hidé. "Kehanete göre bir yabancı Yeni Yıl'da hayatınızı kurtaracak. Stark'ın birkaç dakikalık bir eğitimden sonra *şinai* kullanabildiğini kendi gözümüzle gördük. Eğer seninle birlikte olmazsa, rolünü oynayamaz."

"Bu vahşi arazi haydutlarla ve kaçaklarla dolu," dedi Genji. "İki kadın yalnız başına fazla uzun yaşamaz."

"Ben o kadar çaresiz değilim, lordum," dedi Heiko. "Kısa kılıcınızı bana ödünç verin, her şeyin üstesinden gelirim. Söz veriyorum."

"Her şeyin üstesinden geleceksin, çünkü Stark seninle olacak," dedi Genji. "Tartışmanın anlamı yok. Kararımı verdim. Yeni Yıl çok uzun. Kurtarma işi ne zaman gerçekleşecek, kim bilir? Beni kimin kurtaracağını kim söyleyebilir peki? Belki de Emily'dir, Stark değil. Kehanetler, yorumlanması güç şeylerdir.

"Karşılıklı jestler yapmaya vaktimiz yok," dedi Hidé. "Biriyle karşılaşırsınız Stark size çok yardımcı olacaktır. Emily ise onunla uğraşmak zorunda kalacağınız için, yük olmaktan başka işe yaramaz."

"Ben samurayım," dedi Genji. İki kılıcım, bir yayım var. Kendimle birlikte bir arkadaşımı savunamayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Elbette hayır, lordum. Yalnızca riskleri en aza indirmenin akıllılık olacağını söylüyorum."

"Mesele halledildi. Akaoka'da buluşuyoruz."

Genji, planını Stark'a ve Emily'ye anlattı.

"Emily'le özel konuşabilir miyim?" dedi Stark.

"Lütfen

Stark ve Emily at sırtında biraz uzaklaştılar. Stark, ceketindeki 0.32 kalibrelik revolveri alıp Emily'ye verdi.

"Buna ihtiyacın olabilir."

"Senin ellerinde daha çok işe yarar bu. Ya da Lord Genji'ye verebilirsin."

"O seni korumayı başaramayabilir."

"O başaramazsa ben nasıl başarayım? Hayatımda bir kez bile tetik çekmedim.

"Kabzayı böyle tutacaksın," dedi Stark. "Horozu kaldır, tetiği çek. Çok basit."

"Bir de nişan almak gerekmiyor mu?"

"Namluyu hedefine daya." Silahı kendi şakağına tuttu. "Nişan almana gerek kalmaz."

Emily anlamıştı. Matthew, bir felakete hazırlıyordu onu. Gerek kalırsa, ölümden daha kötü bir kaderden kurtulacaktı böylece. Matthew, onun şu anda da böyle bir kaderle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Üstelik Emily Hıristiyan'dı. Merhum nişanlısı kadar olmasa da Hıristiyan. En kötü koşullarda bile kendi canını alamazdı.

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim, Matthew. Ama ya Leydi Heiko? Kendimizi başkalarından, hele de İsa'nın adına koruma sözü verdiğimiz başkalarından önce düşünebilir miyiz? Senin silahını ben alırsam, onu nasıl koruyacaksın?"

Stark atından indi. Eyer torbasını çıkardı. İçeride el örgüsü bir süveter vardı. Süveteri açıp, içinden Emily'nin yıkıntıların arasında bulduğunu gördüğü 0.44 kalibrelik revolveri çıkardı. Kılıfı da yanındaydı. Kılıfı kemere taktı, deri köseleyi kalçasına sarıp büyük tabancayı içine bıraktı. Birkaç kez ağır ağır kılıfa sokup çıkardı, metalin deriye karşı dayanıklılığını kontrol ediyordu.

Matthew 0.32'lik tabancayı bir kez daha kendisine verince Emily aldı; kullanmak için değil, adamı biraz olsun rahatlatmak için. İkisinin de gideceği uzun bir yol vardı. Bu çok tehlikeli yol-

culuk boyunca adam sürekli kendisi için endişelenirse, iyi bir şey olmazdı bu.

Hidé, silahı gördüğü zaman, "Iki tabancası varsa, birini Lord Genji'ye vermesini istemeliyiz."

"Yabancı bile olsa, hiç kimseden, silahını başka bir adama vermesi istenemez," dedi Şigeru. "Eğer vermek isterse, verir. Aksi halde, bize bir şey söylemek düşmez." Eyerinin üzerinden Genji'ye selam verdi. "Atalarımız seni gözetsin ve yurdumuza doğru yapacağın yolculuk boyunca korusun." Dönüp atını mahmuzladı. Birkaç dakika sonra ne görüntüsü, ne sesi kalmıştı.

"Size kalemi göstermeye söz vermiştim, Leydi Heiko, yakında sözümü gerçekleştireceğim."

"Sabırsızlıkla bekliyorum, lordum. Elveda." Stark'la birlikte kuzeye giden patikaya yöneldiler.

"Ben yaşadıkça kimse buradan geçemez," dedi Hidé.

"Hayatını feda etmeden oyalaman yeterli. Bütünüyle güveneceğim çok az adam var. Sen de onlardan birisin. Sakın Serçe Bulutu'ndaki buluşmaya gelmemezlik etme."

"Lordum." Çok duygulanan Hidé başka hiçbir şey söyleyemedi.

Genji, sulu göz baş muhafızının gözyaşlarına tanıklık etmek zorunda kalmamak için Emily'yle birlikte yola koyuldu.

* * *

Fırtına, Saiki'nin sandığından da uzun sürdü. Beş gün geçmişti ve onlar hâlâ rüzgarla ve dalgalarla boğuşuyorlardı.

"Iki saat içinde karayı göreceğiz," dedi Saiki.

"Iki saat önce demiştin," dedi Taro. O da Şimoda da tükenmişti. Kayığın pruvasını dalgalara doğru tutmak için sürekli kürek çekmekten elleri kanıyordu.

Saiki gözlerini kıstı. Önlerinde bir anafor görünüyordu. Karadan bu kadar uzakta girdaplar pek görülmezdi. Bilinmeyen bir mercan kayalığı olabilirdi.

"İleride tehlike olabilir," dedi. "Hızla yön değiştirmeye hazır olun."

Kayığın altındaki su yukarı kalkmaya başladı. Saiki sebebini anlayamadan bir tanesi altı metre ötede sıçradı.

"Deniz canavarları!" dedi Taro.

"Balinalar," dedi Saiki. Yakındaki iki balina daha yüzeye çıktı, bir anne, bir de yavru. Akaoka'nın bu kadar yakınlarına geldiklerini hiç görmemişti. Havaların yumuşak seyretmesi, bu sürüyü kuzeyde olağan süreden daha fazla tutmuş olabilirdi. Yanlarından geçerken başını eğerek selam verdi. Bir zamanlar avlardı onları. Şimdi ise yüzmelerini seyredecekti yalnızca.

Sonra altlarındaki su patlayarak kayığı parçaladı ve üç adamı denize savurdu. Geçip giden balinanın yarattığı anafor Saiki'yi suyun derinliklerine çekti. Yüzeye doğru çıkmaya çabalarken, aynı anda da yanan ciğerleri yüzünden ağzını açmak zorunda kaldı. Tuhaf bir tat vardı suda. Kendine baktı, yarasını görmeye çalışıyordu. Ama yara yerine kan, galon galon kan gördü. Bütün bedeninde bile bu kadar kan yoktu. Altında başka kan kabarcıkları yükseliyordu. Sırtında zıpkın olan bir balinayı gördüğü sırada kızıl akıntının sıcaklığını da hissetti. Kocaman, uğursuz gözlerle bakıyordu hayvan ona.

Balina mıydı bu, yoksa yıllar önce öldürdüğü bir balinanın yeniden hayata dönmüş hayaleti mi? Ruhu, intikam almaya mı gelmişti. Karmadan[1] kurtuluş yoktu. Şimdi dost canlısı, duygulu yaratıklara karşı işlediği suçların bedelini ödüyordu. Buda,

1) *Karma*: Yazgı, Budizm ve Hinduizmde insanın iyi veya kötü yazgısının dünyaya daha önce gelişinde yaptığı iyi veya kötü hareketlerinin sonucu olduğunu savunan öğreti. (çn.)

bütün yaşamın böyle olduğunu söylememiş miydi? Bu hayalet kanın içinde boğulacak, lordunun kurtuluşu umutları da onunla birlikte sulara gömülecekti. Geriye kalan bütün yaşamı dakikalarla ölçülebilirdi artık. Buz gibi kış denizinde fazla uzun yaşayamazdı.

Derken suyun çırpıntılı yüzünü kesen sırt yüzgeçlerini gördü. Köpek balıkları. Öldürdüğü köpek balıklarının ruhu kolay tatmin olacağa benzemiyordu. O nasıl onları öldürüp yemişse, o da öldürülecek ve sudaki kanın cezbettiği etobur canlılarca yenilecekti.

"Şurada!" Bir adamın haykırdığını duyuyordu. "Bir tane daha var!"

Sese doğru döndüğü zaman, kendisine doğru gelen büyük sandalı gördü.

* * *

Balıkçı teknesi, Kageşima Köyü'ndendi, gençliğinin büyük kısmını geçirdiği köyden. Saiki'nin kayığına çarpan, kaçmakta olan bir yaralı balinaydı. Karmanın gönderdiği bir yazgı değildi hiç de.

"Şimoda kötü yaralandı," dedi Taro. Balıkçıların sudan ilk çıkardığı oydu. "Birkaç kaburgasıyla sol bacağı kırılmış."

"İyileşir," dedi balıkçılardan biri. "Amca oğlumun iki bacağı da un ufak oldu, ama o iyileşti. Tabii, artık o kadar iyi yürüyemiyor."

"Kıyıdan bu kadar uzakta, bu küçücük teknede ne yapıyordunuz?" diye sordu bir başkası.

"Bu adamlar ve ben, Akaoka Büyük Lordu Genji'nin hizmetindeyiz," dedi Saiki. "Mümkün olan en çabuk şekilde Serçe Bulutu'na ulaşmamız gerek. Bizi oraya götürebilir misiniz?"

"Bu hoyrat sularda götüremeyiz," dedi dümende oturan adam. Balıkçıların en yaşlısı, sandalın kaptanıydı. "Samuraysanız, kılıçlarınız nerede?"

"Küstahlaşma," dedi Saiki. "Kılıçlarımızı okyanusta kaybettiğimiz açık değil mi?"

"Samurayların kılıçlarını kaybetmemesi gerekir."

"Sus! Konumuna uygun davran."

Adam başını eğdi, ama fazla değil. Saiki, kıyıya çıkar çıkmaz bu konuyu ele alacaktı.

Balıkçılardan biri gözünü Taro'ya dikmişti. "Başkeşiş Sohaku'nun adamlarından değil misin sen?"

"Seni tanıyor muyum?"

"Üç ay önce manastıra kurutulmuş balık getirmiştim. Mutfakta çalışıyordun."

"Ah, hatırladım. Böyle bir ortamda karşılaşmamız ne tesadüf."

"Hâlâ başkeşişin vasalı mısın?" diye sordu kaptan.

"Elbette. Babam da öyleydi."

"İyi," dedi kaptan.

"Bir balıkçı, samurayın kime bağlı olduğunu niye merak ediyor?"

"Şunu yakalayın," dedi kaptan.

Balıkçılardan birkaçı Saiki'nin üzerine atlayıp zıpkın ipiyle sımsıkı bağladılar. Taro'yu da tuttular, ama bağlamadılar.

Kaptan, "Başkeşiş Sohaku naiplik ilan etti. Lordumuz Fumio, Sohaku'nun ardında. Sen hâlâ onun vasalı olduğunu söyledin, değil mi?"

Taro, Saiki'ye baktı. "Üzgünüm Lord Mabeyinci, ama yeminimi tutmak zorundayım. Evet, hâlâ Beşkeşiş Sohaku'nun vasalıyım." Balıkçılar onu bıraktı.

Kaptan, çenesiyle Şimoda'yı işaret etti. "Şunu da bağlayın."

"Buna gerek yok," dedi Taro. "Onu yaraları bağlamış zaten."

"Yine de bağlayın. Samurayların işi belli olmaz. Ölürken bile tehlikeli olabilirler."

Kıyıya vardıklarında gece iniyordu. Taro banyo aldı, elbiselerini değiştirdi. Saiki ile Şimoda törensiz mörensiz bir kulübenin kıyısına atıldı, zıpkınlarla silahlanmış iki balıkçı başında nöbet bekliyordu.

"Bu bölge iç savaşın eşiğinde," dedi kaptan. Aynı zamanda köyün ihtiyar heyetindendi. "Hizmetlilerin üçte biri tarafını seçmedi. Diğerleri, Genji ile Sohaku arasında bölündü."

"Bu ikisinin de yıkanmasına izin vermeyecek miyiz?" diye sordu bir adam. Saiki onu tanımıştı. Yirmi beş yıl önce, son balinasını yakalarken Saiki'ye yardım etmişti.

"Önemli değil," dedi ihtiyar. "Yakında ölmüş olacaklar."

"Sen dünü nasıl görebiliyorsan geleceği de o kadar iyi gören Büyük Lorda nasıl karşı çıkabilirsin?"

"Size aptal köylüler gibi görünüyor olabiliriz sayın samuray, ama o kadar aptal değiliz."

"Onun bu yeteneğini kendi gözlerimle gördüm," dedi Saiki.

"Öyle mi? Peki gelecekte ne olacak, bize söylesene."

Saiki adama tiksinti dolu gözlerle baktı. "Öngörülü olan ben değilim, lordum."

"Sana geleceği hiç anlatmadı mı?"

"Ben ona hizmet ediyorum, o bana değil."

"Çok inandırıcı."

"Sohaku ve Kudo'nun ihanetini biliyordu, bu yüzden de orduyu harekete geçirmek için beni buraya yolladı. Bu arada da Lord Şigeru, hainlerle uğraşacak."

"Lord Şigeru öldü."

"Neye istiyorsan ona inan. Ahmaklar öyle yapar." Saiki gözlerini kapadı, yazgısıyla ilgilenmiyordu artık.

"Efendim?" dedi ihtiyar Taro'ya. "Bu doğru değil, değil mi?"

"Doğru," dedi Taro. Muşindo Manastırı'ndan Lord Şigeru'yla birlikte çıktım, daha beş gün önce de ondan ve Lord Genji'den ayrıldım."

Balıkçılar telaşla danışmaya oturdular.

"Lord Fumio'nun talimatlarını sormalıyız. Lord Şigeru yaşıyorsa, yeğenine karşı savaşa kalkmak çok tehlikeli olacaktır."

"Kim gidecek?"

"İhtiyarlardan biri."

"Ben giderim," dedi Taro. "Ortada bir samuray varken, böyle bir haberi lorda bir köylünün götürmesi saygısızlık olur. Bu arada, bu iki adamın güvenlikte olmasını ve onlara zarar gelmemesini sağlayın."

"Teşekkür ederiz efendim. Siz lordumuzdan talimat getirmeden, biz hiçbir şey yapmayız."

Altı saat sonra, köy uykudaydı. Tutsakların başında nöbet bekleyen iki muhafız bile kestiriyordu. Taro, kulübeye sessizce daldı. İlk muhafızın boynunu kırdı, zıpkınını aldı, diğerinin kalbine sapladı. İki adam da ses çıkarmadan öldüler.

"Sohaku'ya yeminim var," dedi Taro, Saiki ve Şimoda'yı serbest bırakırken. "Ama Hidé'ye de, Lord Genji'yi korumakta, gerekirse hayatım pahasına yardım etmek üzere sözüm var. Bu yemin önce gelir."

"Ben yolculuk yapamam," dedi Şimoda. Elinde bir zıpkın tutuyordu. "Ama merak etmeyin. Ölmeden önce kendimi onlara bir iyice anlatırım."

Saiki, Taro'yla birlikte ormana girmeden önce köye son bir kez baktı. Bir daha asla bu şekilde görmeyecekti burayı. İsyancı-

lar bastırıldığı zaman birliklerin başında buraya gelecek ve Kageşima'nın imhasına bizzat kumanda edecekti. Gençlik mutluluklarının çoğu da köyle birlikte ölecekti. Gözyaşlarını tutamadı.

Evet, balinalar iyi bir öç almıştı ondan.

* * *

Lord Genji'den ayrıldıktan kısa bir süre sonra, Heiko üstünü değiştirmek için izin istedi. Stark'a taktığı silahı sormadı, daha önce hiç görmediği bir silahla beş deneyimli samurayı nasıl yenilgiye uğrattığını da. Adamın da bunu bildiğinden emin değildi. Genji, onun kazanacağını biliyordu. Stark'ın silah kullanmasını bir kez görmüştü, buna bakarak, kılıcı da hızlı çekebileceğini anlamıştı. Anlamamışsa bile bu konuda kumar oynamak istemişti.

Adamın altındaki at karla kaplı toprağı toynaklarıyla döverek dizginleri zorluyordu. Stark, atın boynuna vurdu, yatıştırıcı sözler mırıldandı, at sakinleşti.

Heiko döndüğü zaman, bütünüyle farklı görünüyordu. Renkli kimono da ayrıntılı saç tuvaleti de yoktu artık. Basit bir ceket, samurayların giydiği gevşek pantolonlar, binek çizmeleri giymiş, gevşek örülü saçlarına yuvarlak bir şapka, kuşağına kısa bir kılıç takmıştı. O ona silahları da *iaido*'yu da sormamıştı, adam da ona giysileriyle kılıcını sormadı.

"Gideceğimiz yol çok az kullanılan bir yol," dedi Heiko. "Haydutlarla karşılaşma olasılığımız çok düşük. Onlar daha yoğun yolları tercih ederler. Asıl tehlike Sohaku'dan gelecek. O da bu dağları biliyor. Önceden adam yollamış olabilir."

"Ben hazırım."

Gülümsedi. "Seni tanıyorum, Matthew. Hedefimize sağ salim ulaşacağımıza da kuşkum yok."

Yolculuğun ilk iki günü olaysız geçti. Üçüncü gün, Heiko atını durdurdu, elini dudaklarına götürdü. Attan indi, dizginleri Stark'a verdi, ilerideki ağaçların içinde kayboldu. Bir saat sonra döndü. Hâlâ sessizlik istiyordu, adama atları bırakıp peşinden gelmesini işaret etti.

Bir sonraki tepeye çıktıkları zaman, bir buçuk metre yüksekliğinde kütüklerle kapatılmış bir yolda toplanmış, tüfekli otuz samuray gördüler. Heiko, Stark'ın durumu iyice gördüğünden emin olunca, atların yanına geri götürdü.

"Sohaku," dedi.

"Onu görmedim."

"Adamlarının geri kalanıyla başka yere gittiğini sanmamızı istiyor."

"Öyle değil mi?"

"Çok uzakta değil. Bu engeli dövüşmeden geçmek isteseydin, ne yapardın."

"Tepede dar bir patika gördüm. Barikattan görülmeyecek bir yerde başlıyor. Gece o yoldan giderdim." Bir an düşündü. "Atları bırakmamız gerekir. Ancak yaya gidilebilecek bir yol."

"O da bunu yapmamızı istiyor," dedi Heiko. "Patikanın çevresindeki ağaçların arasında adamlarını gizlemiş. Onları atlatmayı başarsak bile yaya olacağız. Biz güvenliğe ulaşamadan o arkamızdan gelip bizi yakalar."

Stark, gördüğü manzarayı bir daha düşündü. Gizlenen kimseyi fark etmemişti, ama iyi gizlenebiliyorlarsa tabii fark etmeyecekti. "Ne yapacağız?"

"At sürüşüne baktım. Iyi at kullanıyorsun."

"Teşekkür ederim. Sen de."

Heiko, övgüyü bir baş selamıyla karşıladı. Adamın silahını gösterdi. "Bunda ne kadar iyisin?"

"İyiyim." Alçakgönüllülük gösterisi yapmanın sırası değildi. Gerekmese sormazdı Heiko.

"At sürerken de keskin nişan alabilir misin?"

"Durduğum kadarki kadar değil." Stark, gülümseyişini tutamıyordu artık. Bu narin kadın, barikatı yarmayı planlıyordu.

* * *

"Uyumak yok," dedi barikat komutanı. "Buradan geçmeyi düşünürlerse, bu işi gece yapacaklar."

"Bu yoldan kimse gelmez," dedi samuraylardan biri. "Engeli gördükleri zaman, tam da Sohaku'nun düşündüğü gibi, öbür yoldan geçecekler."

"Uyuduğunuzu görürlerse fikirlerini değiştirebilirler. Şimdi kalkın ve dikkat kesilin." Komutan ateş saçan gözlerini sıradaki adama dikti. "Beni duyuyor musun? Uyan." Adamın başına bir tokat attı. Adam cansız bir halde devrildi. Komutan eline baktı. Kan içindeydi.

"İiiii!" Bariyerin önüne başka bir adam düştü, boğazındaki jilet keskini fırlatma yıldızını tutuyordu.

"Saldırıya uğradık!" diye haykırdı komutan. Her tarafa bakıyordu. Saldırıya uğramışlardı, ama nereden ve kim tarafından?

Tepeden doğru bir şey yuvarlandı. Komutan ateşlemek için tüfeğini kaldırdı. Ceset ayaklarının dibine yuvarlandı. Adamlarından biriydi. Boğazı bir kulağından öbür kulağına kadar dümdüz kesilmişti.

"Ninjalar!" diye çığlık attı biri

Ahmak! Bu panik yaratmaktan başka işe yaramazdı. Bu iş bittiği zaman, bu çığlığı atanı cezalandıracaktı. Sesin kime ait olduğunu hemen tanıyamamıştı ama. Hangi adamının böyle kız gibi ince sesi vardı ki.

Emir vermek üzere döndüğü zaman tam önünde duran, yüzü örtülü birini gördü. Yalnızca gözleri görünüyordu. Çok güzel gözler. Komutan göğsünde bir ıslaklık hissetti. Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama sesi yoktu artık. Yere düşerken silah sesini duydu. Kendi tüfeklerinin sesine benzemiyordu hiç. Başı yere çarparken dörtnala gelen toynakların sesini duydu. İlk atın üstündeki adamın elinde büyük bir el silahı vardı. İkinci atın üstünde kimse yoktu. En azından birini haklamışlardı.

Hangisini hakladıklarını tahmin edecekti ama beynine hücum eden kan izin vermedi.

* * *

Stark, derenin yanında duruyordu. Tamı tamına, Heiko'nun söylediği yerdeydi. Stark, yedeğinde Heiko'nun atıyla birlikte bariyerin üstüne at sürdüğü sırada, ağır bir tüfek ateşi altına girmeyi bekliyordu. Sohaku'nun adamları ateş ediyordu etmesine, ama onun yönüne doğru değil. Bariyerin üstünden atladığı zaman şimdiden öldürülmüş birkaç kişiyi görmüştü. Ama o ateş etmemişti onlara.

Heiko ağaçların arasından sessizce çıktı. Bu kadar hızlı bir şekilde buraya gelmeyi nasıl başarmıştı?

"İyi misin?" diye soruyordu kız.

"Evet, iyiyim. Sen?"

"Kolumu tüfek kurşunu sıyırdı." Derenin yanına diz çöktü, yarayı yıkadı, ustalıkla sardı. "Ciddi bir şey değil."

Heiko'nun atı kişnedi. Uğursuz bir şey vardı sesinde. Bu kez daha hafif kişnedi ve bir tarafına devrildi.

Stark'la Heiko, yere düşen hayvanın yanına diz çöktü. Nefes alıyordu daha. Ama çok geçmeden alamaz olacaktı. Boynunu bir kurşun sıyırmıştı. Kar, kanla kararmıştı.

"Ödül olarak kazandığın at çok güçlü," dedi Heiko. "Bir başka at bulana kadar ikimizi de taşır."

Adamın arkasına çıktı. Öyle hafifti ki, atının farkına bile varmayacağına emindi Stark.

Şu gerideki adamları kim öldürmüştü, Heiko mu, o mu?

Stark, bütün geyşaların her konuda bu kadar yetenekli olup olmadığını merak ediyordu.

* * *

Sohaku, ilk silah atışını duyar duymaz, ana kuvvetleriyle birlikte bariyere yönelmişti. Orada bıraktığı otuz adamın on sekizinin ölmüş ya da ağır yaralanmış olduğunu gördü.

"Ninjaların saldırısına uğradık," dedi hayatta kalanlardan biri. "Her yönden saldırdılar."

"Kaç kişiydiler?"

"Doğru dürüst göremedik. Ninja saldırılarında hep olduğu gibi."

"Lord Genji de onlarla birlikte miydi?"

"Onu görmedim. Ama bariyerin üzerinden atlayan atlıların arasında olabilir. Çok hızlı geçtiler, üzerimize doğru at sürerken de silah sıkıyorlardı."

"Silah mı?" Hidé de Sigeru da, Genji'yle birlikte Edo'dan çıkarken yanlarına tüfek almışlardı. Silah varsa, Genji de muhtemelen yanlarındaydı. Eğer Sohaku'nun onların yanındayken öğütlediği gibi iki ya da üç gruba bölünmüşlerse, silahlar lordla birlikte gitmiş olmalıydı. "Sayabildiniz mi?"

"Evet, Muhterem Başkeşiş. En az beş, belki de on kişiydiler."

Sohaku kaşlarını çattı. Beş ya da on silah. Artı belirsiz sayıda ninja. Bu, Genji'nin bir yerlerden takviye aldığını gösteriyordu. Kimden? Nereden? Müttefikleri onu desteklemek üzere hareke-

te geçmiş olabilirler miydi?"

"Kudo'ya haber gönderin. Bize katılmasını söyleyin."

"Baş üstüne Muhterem Başkeşiş. Haberciyi hemen göndereyim mi?"

İşittiği tereddütlü ses Sohaku'yu öfkelendirmişti. Adamlarının ruh hali tek karşılaşmada darmadağın olacak kadar zayıf mıydı yani?

"Şimdi değilse ne zaman göndereceksin?"

"Sorulmadan görüş bildirdiğim için beni affedin efendim, ama sabahı beklemek daha ihtiyatlı bir tutum olmaz mı?"

Sohaku patikaya baktı. Yeni ayın güçsüz ışığı, gölgelerin içinde gölgeler gösteriyordu insana. Ninjaların yararlanmayı hiç ihmal etmeyeceği boşluklar yaratırdı böyle hayaller. Bu ninjaların bir kısmı da Genji'yle birlikteydi. Bazıları da aklındakileri gerçekleştirmesini engellemek için Sohaku'nun ardında dolanıyor olamaz mıydı?

Öfkesi geçti. "Öyleyse sabah gönderin."

"Baş üstüne Muhterem Başkeşiş."

Ama şafak sökerken, o kendi habercisini göndermeden, başka bir haberci geldi.

* * *

Kawakami, Genji'nin dağlardan İç Deniz'e inmesini bekliyordu. Kudo, Şigeru'yu vurabildi mi diye düşünüyordu, avare bir halde. Aslında fazla önemi yoktu. Henüz yaşıyorsa bile, fazla yaşamayacaktı. Kawakami'nin iki bin adamı arasında beş yüz kişilik tüfekli bir müfreze vardı. Beş yüz silaha karşı hiçbir silah ustası duramazdı, Şigeru bile.

Genji'nin kaderi daha da kötü olacaktı. Şogun'un açık izni olmaksızın Edo'yu terk ederek, bir Büyük Lord olarak kullandığı

bütün korunma haklarından vazgeçmişti. Nöbetleşe İkamet Yasası'nın böyle pervasız bir biçimde ihlal edilmesi, doğrudan doğruya isyana kalktığı anlamına geliyordu. Şogun, hainlere pek yumuşak davranmazdı. Tutuklanma, yargılanma ve mahkumiyet bekliyordu onu. Pek çok soru sorulacaktı. Pek çok sır aydınlanacaktı. Herkes, kimin bilgi sahibi olduğunu, kimin olmadığını görecekti o zaman. Genji, törenle intihar etme emrini almadan önce küçük düşürülecek, rezil edilecekti. Kawakami'nin neredeyse yirmi yıldır kurduğu bir tuzağa düşüp mahvolacaktı. O zamanlar, kurbanının Genji olacağını bilmiyordu. Büyükbabası Kiyori'ydi o sıra Akaoka Büyük Lordu, sırada da Genji'nin serseri babası Yorimasa vardı. Sanki kehanet dolu bir düş görürmüş gibi gördüğü parlak planında hedeflediği kişi oydu. Öngörüsü öyle güçlüydü ki, ha biri ha öteki fark etmiyordu. Kendi bilgeliğinden duyduğu derin memnuniyetten kurtulamıyordu bir türlü, hem neden kurtulacaktı ki?

"Lordum, Şogun'dan kurye geldi."

"Buraya getirin. Bekle. Mukai'den haber var mı?"

"Hayır, lordum. Edo'dan ayrılmışa benziyor. Nereye, niçin gittiğini bilen kimse yok."

Kawakami'nin uzun süredir duyduğu en rahatsız edici haberdi bu. Mukai'nin özel bir önemi yoktu. Ama ne yapacağı her zaman o kadar tahmin edilebilir, kendisi o kadar vurdumduymaz bir adamdı ki Mukai... Tek gerçek erdemi de buydu belki. Şimdi kişiliğinin bu kadar dışında hareket etmesi çok rahatsız ediciydi, hele de böyle bir bunalım anında. Yardımcısını bir dahaki görüşünde bu hoşnutsuzluğunu fazlasıyla belirtecekti.

"Lord Kawakami." Kurye bir dizine çökerek savaş alanında verilmesi gereken selamı verdi. "Lord Yoşinobu selamlarını gönderiyor."

Yoşinobu, Şogun'un Konseyi'nin başıydı. Kawakami, kuryeden aldığı mektubu aceleyle açtı. Belki de başkentin durumu öyle kritikti ki, Konsey Genji'ye karşı daha şiddetli önlemler almaya karar vermişti. Okumiçi klanının gecikmeden yok etme emri de olabilirdi. Eğer öyleyse, Şogun'un kuvvetleri, derhal, Akaoka Bölgesi'nin ünlü hisarı Serçe Bulutu Kalesi'ni kuşatacaktı. Kawakami'nin birlikleri yarı yolda olduğu için de, emri uygulama görevi ona verilecekti.

Ama durum böyle değildi.

Kawakami'nin hayal kırıklığı öyle büyüktü ki, göğsüne bir ağrı çöktü resmen. Konsey, lordların ve ailelerinin Edo'dan çekilmesini, geçmişe doğru geçerli olmak üzere, onaylamıştı. Ek olarak, Nöbetleşe İkamet Yasası, bir sonraki emre kadar geçici olarak askıya alınmıştı. Genji, hain değildi artık. Şogun'un emirlerine uyan sadık bir lorddu.

"Şogun da Edo'dan çekiliyor mu?"

"Hayır, lordum." Kurye, Kawakami'ye bir başka mektup verdi.

Şogun'un Konseyi, bütün Müttefik Lordlardan, İmparatorluk Başkenti Kyoto'ya ya da Şogun'un Başkenti Edo'ya yönelik bir yabancı istilasına direnmek üzere, ordularını Kanto ve Kansai ovalarına konuşlandırmaya hazır olmalarını istiyordu. Şogun da kuvvetleri Kanto'dan Edo Kalesi'ne getirecekti. Yoşinobu'ya göre, yüz bin samuray, istilacılara karşı ölümüne savaşmak üzere hazır olacaktı çok geçmeden.

Kawakami kahkahalarla gülecekti neredeyse. Kılıçlarıyla, bir avuç eski model silahla ve ondan da az, ondan da eski model toplarıyla yüz bin samuray, bir yabancı istilası durumunda, kısa bir sürede yüz bin cesede dönüşürdü.

"Küçük bir savaş donanması Edo'yu bombaladı ve ağır bir sonuç doğurdu," dedi Kawakami. "Ve hiç kayıp vermediler. Ya ya-

bancılar aynı şeyi yaparsa?"

"Japonya'yı yalnızca savaş gemileriyle fethedemezler," dedi kurye. "Eninde sonunda kıyıya çıkmak zorunda kalacaklar. Çıktıkları zaman da, atalarımız Kubilay Han'ın Moğollarının kellelerini nasıl uçurduysa, biz de onların kellelerini uçuracağız."

Bu kurye de, kafasını kılıçlara takmış, geçmişte yaşayan birçok samuraydan biriydi. Yabancıların beş adam boyunda patlama yaratan obüsleri vardı. Bir yerden bir yere kolayca götürülebilecek, atlarla çekilen topları vardı, birkaç saat içinde bir yerde bin kişiyi, başka yerde bir başka bin kişiyi yok edebilirdi bunlar; üstelik bu toplardan çok sayıda vardı ellerinde. Barutla kurşunun ayrı ayrı doldurulduğu silahlar yerine, kendinden dolmalı şarjörler kullanan tüfekleri ve el silahları vardı. En önemlisi de, Japon samurayları Tokugawa barış yıllarında uyuklarken, onlar bu ölümcül silahlarla, iki buçuk asırdır birbirlerini öldürüyorlardı.

"Onların savaş makinelerinin karşısına kılıçlarımızla ve savaş ruhumuzla çıkacağız, onlara bizim içimizde ne olduğunu göstereceğiz," dedi Kawakami. Et. Kemik. Kan.

"Evet, Lord Kawakami," dedi kurye, göğsü onurla kabarmıştı, "göstereceğiz."

* * *

Hidé, tuzağını iyi kurmuştu. Dört yol ağzını çevreleyen tepelerde, amacına uygun bir düzine yer bulmuştu. Şigeru'nun tüfeği de kendi tüfeği de elindeydi. Bir yerden onları ateşleyecek, sonra diğer yere koşup ok fırlatacaktı. Sonra aynı yere dönecek, tüfekleri yeniden doldurup ateşleyecekti. Sohaku'yu ya da Kudo'yu kandırmazdı bu, ama emin de olamazlardı, bu kuşkuları yüzünden de yavaşlarlardı.

Bu zamana kadar gelen olmamıştı. Üç gece önce, rüzgar yö-

nünden ateş sesleri duyar gibi olmuştu. Leydi Heiko ile Stark o tarafa gitmişti. Atılan silahlardan kaçmayı başardıklarını hissetmişti. *Iaido* turnuvasından beri Stark'a güveni çok yüksekti. Leydi Heiko sağlam ellerdeydi.

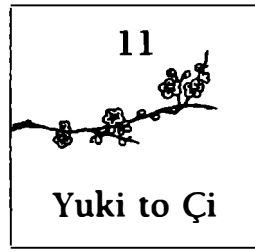
Lord Genji'den o kadar emin değildi. Geleceği görmesi sayesinde güvende olabilirdi. Ama lordun kendisi dememiş miydi, kehanetleri anlamak her zaman kolay değildi. Lordun yanında Stark olsaydı çok daha rahat ederdi.

Hidé, kehanetleri düşünmeyi bırakıp bütün dikkatini gözlerine ve kulaklarına verdi. Arkasından yaklaşan biri vardı. Düşmanın arkadan yanaşmasına izin verecek kadar kalın kafalı mıydı o? Tüfeğini kaldırıp ateşlemeye hazır hale getirdi. Yalnız bir adamdı bu. Atını sürmüyor, yol gösteriyordu yalnızca. Atın ardında eğreti bir kızak vardı. Kızakta iki bohça duruyordu. Battaniyelere sarılmış cesetlere benziyordu bunlar.

Hidé tüfeğini indirdi. Şigeru'ydu bu.

Kış soğuğu değil korkuydu onu ürperten.

Kızaktaki cesetler kimin cesetleriydi?

Stratejik açıdan bakarsak, muharebedeki kayıplarımdan dolayı üzüntü duymalıyım elbette. Yenilgi hiçbir zaman hafife alınmamalıdır. Ancak, estetik bakış açısını da bırakamıyorum, bundan daha zarif güzelliğe sahip bir sonuç da olamazdı.

Hafif hafif yağan karın beyazı. Dökülen kanın kırmızısı. Bundan daha beyaz bir beyaz, daha kırmızı bir kırmızı, daha soğuk bir kar, daha ılık bir kan olabilir mi?

SUZUME-NO-KUMO
(1515)

İkinci keşifçi de dönmeyince Kudo meraklanmaya başladı. Üçüncü de rapor veremeyince, geri çekilme emri vermişti. Şimdi bakınca, bunun bir hata olduğunu anlıyordu. Geri çekilen samuraylar ilerleyen samuraylar kadar kendine güvenli değildi.

Arka tarafa koyduğu adamlardan biri dörtnala kendisine doğru geliyordu.

"Lordum, diğerleri ortadan kayboldu!"

"Ne demek ortadan kayboldu?"

"Oradaydılar, bir an sonra yok oldular." Omuzlarının üzerinden korkuyla baktı. "Birileri bizi avlıyor."

"Şigeru," dedi başka biri.

"Geri dön," dedi Kudo. Sen, sen, sen. Onunla gidin. İnsanlar ortadan kaybolmaz. Bulun onları!"

Görev verdiği adamlar eyerlerin üzerinde birbirlerine bakıyorlardı. Hiçbiri emre itaat edeceklerini gösteren bir hareket yapmadı.

Sıranın ön tarafından gelen bir çığlık duyduğu zaman onları cezalandırmaya hazırlanıyordu Kudo. Adamın eli, sağ gözünden içeri giren bir okun sapına yapışmıştı.

* * *

Şigeru, Kudo ile adamlarının isteksizce sürdürdükleri takibe devam etmelerine bir süre daha izin vermek isterdi. O durumda yarısını ilerlerken, diğer yarısını da geri çekilirken öldürebilirdi. Bunda hoşnutluk verici kesin bir simetri vardı çünkü. Ne yazık ki, böylesi estetik kaygıları bir kenara bırakması gerekiyordu.

Ağaçların arasında yükselen dev taş yapıya baktı. İri bacalardan pis kokulu dumanlar yükseliyordu göğe. Koyu renk küller, ölü kar kuşlarının gölgeleri gibi düşüyor, manzarayı siyaha çeviriyordu. Gevşek gri üniformaları içinde, başlarındaki saçlar neredeyse tümüyle kesilmiş, aşağılanmış, ruhsuz adamlar, kendi kendine yürüyen arabaların içinde binadan çıkıyor, dışarıdaki düzgün sıralara yanaşıyordu. Ayaklarının altındaki yer sarsılmaktaydı. İblislerin kahkahası yüzünden mi acaba?

Hayalleri şeffaf ve kolayca kaybolan hayallerdi, bu yüzden de tahammül edilmeleri kolaydı. Ama hızla daha canlı, daha tuhaf, daha sık ve hepsinden kötüsü, daha ikna edici oluyorlardı. Öyle ki, geleceği gösteren hayaller ile şimdiki gerçekliği birbirinden ayırmakta güçlük çekiyordu bazen. Genji'den ayrılalı yalnızca iki gün geçmişti. Bu hızla kötüleşirse, iki gün sonra, Muşindo Manastırı'ndaki o saçma sapan konuşan çılgına dönüşebilirdi yeniden. Bu koşullarda sabır değil telaştı erdem olan.

Atının toynakları karlı çayırlara basarken çok az ses çıkarıyordu. Dün, kendini hayvanın içgüdülerine bırakan Şigeru o korkunç hapishanenin ve orada yaşayan umutsuz adamların arasından çıkmayı başarmıştı. Bugünse buna isteği kalmamıştı artık. Etrafında geziyordu.

Kudo, on altı adamıyla aşağıdaydı. Muhtemelen bir araya getirebildiği en iyi nişancılardı bunlar. İyi ateş edebilirlerdi, ama ateş etmeden önce nişan almaya hazırlıklı olurlarsa. Oysa disiplinleri kötü, cesaretleri zayıftı. Altı üstü dört tanesini öldürmüştü, ama geri kalanlar şimdiden yenilmişti, panik içinde, göremedikleri o tek saldırgana ateş ediyorlardı. Hiçbiri, kendisinin eğittiği samuraylardan değildi neyse ki.

Şigeru, okunu, yanda at sürenlerden birinin boğazına fırlattı. Hedefi vurup vurmadığını görmek için beklemedi. Boğazlanan bir adamın çığlığıyla, ardından gelen silah seslerinden anlamıştı. Tüfek, kurşunları dalları parçalayıp yaprakların arasında vızıldadı. Kimse onun bulunduğu, hattâ az önce atışını yaptığı yere yaklaşmaya kalkmadı. Dokunaklı bir durumdu bu. Yabancılar, Japonya'yı onun düşündüğünden de hızlı fethedeceklerdi belki de. Karşılaşacakları direniş bunlar gibilerden gelecekse, bunu başaracakları kesindi de.

Kudo'nun, uzun çam ağaçlarından oluşan bir koruda, adamlarını savunma konumuna getirmek için çabalamasını izliyordu Hainin nişancıları boşluğa ateş etmeye devam ediyorlardı bu arada. Şigeru patikayı çıkmaya başladı.

* * *

Kudo öfke içinde yanıyordu. Durum son derece komikti. Tek bir kişi olduğu hemen hemen kesinlikle belli bir hasım, tüfeklerle silahlanmış on beş adamı kuşatmıştı. Bu hasmın Şigeru ol-

masının bir önemi yoktu. Kılıç savaşı yapılacak olsa durum bütünüyle farklı olabilirdi elbette. Ama tarihte kalmış bir çılgına karşı, tüfekli modern savaşçılardı onlar. O kimseyi kesebilecek kadar yakına gelmeden, onlar çoktan vurup devirmiş olurlardı onu. Şigeru yay ustasıydı, doğruydu bu. Beş ceset bunu apaçık gösteriyordu. Ama yine de, adamları disiplinlerini korumayı başarırlarsa, okların geldiği yöne bakarak, onun nerede olduğunu anlayabilirlerdi.

Yakın tehdit olmamasına rağmen, bir saat boyunca bulunduğu konumu korudu Kudo. Şigeru'nun çoktan gittiğini, muhtemelen de başka bir tuzak kurmakta olduğunu biliyordu. Burada kalmasının sebebi adamlarını sakinleştirmekti. En büyük tehlike, akılsızca bir korku yüzünden sayı ve silah avantajlarını kaybetmeleriydi.

"Teslim mi olacağız?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Galiba olacağız. Ne de olsa, on beşe bir üstünlüğümüz var sadece, onun yayına karşı yalnızca tüfeklerimiz var ve kuşatıldık. En azından kuşatıldığımızı sanıyorum. Bir adam on beş kişiyi nasıl kuşatabilir? Lütfen bu sırrı aydınlatabilir misiniz?"

Adamlar yola gelmiş gözlerle birbirlerine baktılar.

"Bizi affedin, Lord Kudo. Kendimizi, Şigeru'nun ününe kurban ettik. Haklısınız, elbette. Korkak çocuklar gibi birbirimize sokulmamızın anlamı yok."

"Bundan, yeniden samuray olmaya hazır olduğunuzu anlıyorum?"

"Lordum." Adamlar başlarını eğdi.

Kudo, kuvvetlerini beş kişilik üç gruba böldü. Ayrı ayrı, ama birbirlerini görecek şekilde hareket edeceklerdi. Şigeru'nun bir seferde yalnız bir gruba nişan almasına fırsat verecek kadar uzak olacaklardı birbirlerine, onun yerini belirleyecek, sonra da on

beş tüfekle saldırıya geçeceklerdi.

"İlk seferde vuramazsak bile," diyordu Kudo, "yerini belirlemiş olacağız. Üç grubumuzun onu istediğimiz yere çekmesi, tuzağa düşürmesi ve vurup devirmesi çocuk oyuncağı."

"Evet, lordum."

"Onu öldüren atışı yapan kişi kellesini koparma ve onu Başkeşiş Sohaku'ya sunma onuruna sahip olacak."

"Teşekkür ederiz lordum."

Kudo en açıkta ilerleyecek adamların başına geçti, bunlar soldaki tepelerin yamacından aşağıya ineceklerdi. Şigeru'nun ilk önce kendilerine saldıracağını umuyordu. Kurşunu o delinin gözleri arasına oturtmayı çok istiyordu. Şigeru her zaman en az beklenen şeyi yaptığı için, orta gruba atış yapması daha olasıydı, bu durumda da çok yoğun bir ateşe maruz kalacaktı. Demek ki arkadan saldırmak zorunda kalacaktı. Kudo'nun gözleri ileri bakıyordu. Ama bütün dikkati geriye dönüktü. Görmekten çok hissediyordu. Klanın tek gerçek samurayı Şigeru değildi.

Sağdaki ağaçlardan binicisiz bir at koptu.

Adamlardan ateş eden olmadı.

At kaçmış mıydı, yoksa dikkatlerini dağıtmak için bile bile mi salıvermişti Şigeru? Önemli değildi. Bu bir taktikse, işe yaramamıştı. Kimse paniklememişti. Üstelik Şigeru artık yayaydı. Atı olmadan hızı da hareket kabiliyeti de büyük ölçüde kısıtlanmış olacaktı.

Yere yakın kış güneşi, hafif bir yay çizerek akşama ilerliyordu ve saldıran olmamıştı henüz. Şigeru, Kudo'nun sayı üstünlüğünü en aza indirmek için karanlığın çökmesini bekliyordu. Açık arazide ilerleyen üç grup kolay bir av olacaktı. Elbette şimdiki taktiklerine devam ederlerse – ki Kudo'nun hiç niyeti yoktu buna.

Manzarayı taradı. Muharebe alanını seçen tarafın zafere giden anahtarı elinde tuttuğu, herkesin kabul ettiği bir savaş ger-

çeğiydi. Vadi burada genişliyordu. Küçük ovanın ortasında alçak bir tepe vardı, karın içinde yükselen sekiz çamdan oluşan bir ada. Eğer gece orada kamp kurarlarsa, her yönü açık bir şekilde görme avantajı, onların elinde olacaktı. Yeni ayın hafif ışığında bile, yeni yağmış karın ortasındaki bir adam fark edilirdi. Şigeru, kullandığı asıl üstünlüğü, gizliliği yitirmiş olacaktı. Kusursuz bir durumdu bu.

Kuşkusunu alevlendiren de tam olarak buydu işte. Onun gördüğü her şeyi Şigeru da görüyordu elbette. Bir tuzak olmalıydı bu.

"İhtiyatlı yaklaşın. Ağaçların dalları arasına dikkatli bakın. Bize yukardan saldırmayı düşünebilir."

Tüfekleri ateşe hazır, ilerlediler. Tepenin eteğine gittikleri zaman, her ağacı incelemeleri için yedi adam gönderdi Kudo.

"Burada kimse yok lordum."

Bir sorun vardı. Sahip olduğu bütün savaşçı içgüdüleri bir sorun olduğunu söylüyordu. Tepenin etrafında ağır adımlarla dolandı. Burada bir adamın gizlenebileceği bir yer yoktu, Şigeru gibi usta birinin bile. Yine de derin bir huzursuzluk vardı içinde.

"Lordum?"

Belki de, tuzak için de savunma için de apaçık olasılıklar olduğunu gören Şigeru vadiden aşağı yönelmişti. Aşağıda, bir adamın çok sayıda adamla karşılaşabileceği ideal bir darboğaz vardı. Belki de orada bekliyordu. Belki.

Sonunda, oyalanmak için başka sebep bulamayan Kudo, "Burada kamp kuruyoruz," dedi. "Her grup sırayla nöbet tutacak."

"Baş üstüne lordum."

Tepenin eteğinde, çam kokuları arttı. Kudo durdu.

"Geri çekilin!"

"Onu gördünüz mü, lordum?"

Görmemişti. Ama bir hata yapmış ve tam zamanında fark etmişti. Yukarı bakmıştı. Aşağı bakmamıştı. Çam ağaçları her tarafa iğnelerini dökmüştü. Çam iğneleriyle dolu üç küçük çukur vardı.

Kılıcını çekti.

"Beni koruyun."

En yakın çukura gitti ve kılıcını olanca kuvvetiyle çam iğnelerinden oluşan örtüye sapladı. Bir şey yoktu. İkinci ve üçüncü çukurlarda da sonuç aynı oldu.

Şigeru yukarıda değildi. Aşağıda değildi. Olabileceği başka bir yer de yoktu. Buraya tuzak kurmamıştı. Deliydi, ama aynı zamanda da zekiydi. Ve sabırlı. Gizlilik ve sabır, birbirinden ayrılmaz niteliklerdi.

"Atları şuraya bağlayın. Sen. Uzun çama tırman. Nöbete geç."

Şigeru onları başka bir yerde bekliyordu. Bu gece muhtemelen güvenlikte olacaklardı. Mantığı böyle söylüyordu.

Kudo uyuyamadı. Çam iğneleriyle dolu üç çukura gitti, oraları kılıcıyla bir kez daha araştırdı.

Ağaçtaki nöbetçi, "Lordum, bir at yaklaşıyor. Binicisini göremiyorum," dedi.

Şigeru'nun savaş atıydı bu. Belli bir mesafeye yaklaştı, kişnedi, sonra geri çekildi, sanki daha yakına gelmek istiyor, ama korkuyordu.

"Atlarımızın yanına gelmek istiyor," dedi nöbetçi.

Tereddütlü olması anlaşılırdı. Savaş atları, efendilerinin yokluğunda insanlara güvenmeme eğiliminde olurlardı çünkü.

Buraya gelme arzusunun sebebi ise daha belirsizdi. Arkadaş mı arıyordu gerçekten? Onlara doğru gelmesinin sebebi bu muydu?

Kudo'nun sürekli huzursuzluğu daha da arttı. Bu işte bir iş vardı. Daha iyi görmek için eliyle ağaca yaslandı.

"Atla birlikte kimse olmadığına emin misin?"

"Eyerde kimse yok lordum, arkada gizlenen de yok."

"Altında olabilir mi?"

Nöbetçi ileriye doğru daha bir dikkatle baktı. "Sanmıyorum, lordum. Atın eyer kuşağı normal görünüyor."

"Bu bahse yaşamını koyabilir misin?"

Nöbetçinin cevabı gecikmeden geldi. "Hayır, lordum."

"Atı vur."

"Baş üstüne lordum."

Kudo'nun çam ağacından ayırdığı eli reçine içindeydi. Gövdenin kısmen parçalandığı bir yerde normalden fazla reçine sızıyordu. Ulu çam yaşlılık, hastalıklar ve fırtına yüzünden zayıflamış, sonra da bu yarayı almıştı. Yukarıdaki nöbetçi yer değiştirdiği zaman ağaç korku veren bir sesle gıcırdadı. Bu seste Kudo'ya son derece tanıdık gelen bir şey vardı. Ağaçlarla insanlar o kadar da uzak varlıklar değillerdi.

"Aşağı inip başka ağaca tırmansan daha iyi olur," dedi Kudo. Tüfeğin geri teperken uygulayacağı güç bu ağaç için çok fazla gelebilirdi.

"Baş üstüne lordum."

Kudo, ağacın yarasını daha dikkatli inceledi. Sıradışı bir düzeni vardı, neredeyse şey gibi – bir kapı gibi!

Ağacın gövdesi patladı.

Kudo'nun reçineyle kaplı vahşi yüzü tanımasıyla göğsüne giren bıçağın kalbini ve omurgasını parçalaması bir oldu. Sezgilerinin her şeye rağmen doğru çıkmasından memnun olacak kadar çok yaşamadı.

* * *

Tepeden tırnağa hainin kanına bulanmış olan Şigeru elinde-

ki iki kılıçla adamlara ve iblislere karşı saldırıya geçti. Çığlıklar ve silah sesleri geliyordu kulağına hafif hafif. Başının üzerinde dolaşan dev metal yusufçuk böceklerinin güçlü patırtılarından başka hemen hiçbir ses duyamıyordu.

Gözlerinden kör edici ışıklar saçıyorlardı.

Yuvarlak kanatları amansızca dönüyordu üstlerinde.

Boğum boğum çelikten iğrenç dölleri son hız üzerine geliyordu. Açılan deliklerinden dökülen binlerce ölüme mahkum bedenin birbirlerine çarptığını görebiliyordu.

Kılıçların parıldayan demirleri yaylar, daireler çiziyordu.

Havaya kan damlaları saçılıyordu.

Vücutlar ve vücut parçaları karın üzerine dağılıyordu.

Adamlar çığlık ata ata öldüler, geriye çığlık atan tek bir adam kaldı.

Şigeru, ciğerleri boşalana kadar çığlık attı, sonra bilincini yitirdi.

Yusufçuklar o zaman çekip gitti.

* * *

Uyandığı zaman gördüğü hayalde milyonlarca insan vardı. Gördüğü her yerde sinekler gibi oğul oğul insan vardı. Taştan, camdan ve demirden yapılmış pencereli sütunlar yükseliyordu göğe doğru. Bunlar da arı kovanlarındaki uçamayan iğnesiz arılar gibi bir araya sıkışmış insanlarla doluydu. Aşağıda başka yuvarlar vardı, donuk gözlü sürüler geçitlere doluşuyor, yerin altında kayboluyordu.

Sendeledi, bir atın cesedi üstüne düştü. Tepenin her yanında öldürülmüş adamlar, hayvanlar yatıyordu. Kendi atı ise kısa bir mesafe ötede durmuş kuşkuyla ona bakıyordu.

Başını kaldırdığı zaman hayal de çekip gitti. Ne zamandır buradaydı?

Ölülerin arasında dolaşmaya başladı. Kudo, yere devrilmiş bir çamın ikiye ayrılmış gövdesinin yanında sırt üstü yatıyordu. Saç topuzundan tuttuğu cesedi kaldırıp hainin başını kesti. Serçe Bulutu Kalesi'ne döndüğü zaman bu kelleyi bir mızrağa geçirip kalenin dışında çürümeye bırakacaktı.

"Yalnız olmayacaksın," dedi Şigeru kelleye. "Karınla çocukların da seninle birlikte olacak."

Atını üstüne binmesine izin vermesini ikna etmek iki saatini aldı. Sonra atını son hız kuzeye sürdü Şigeru. Avını yeterince çabuk bitirmişti.

* * *

Çevresindeki her yer alev alevdi. Edo'daydı ve Edo yanıyordu. Bulut yerine kanatlı silindirler doldurmuştu göğü. Bunlardan, parlayan korlar halinde parçalanan teneke kutular dökülüyor, sonra da şehri tutuşturan alevler halinde patlıyordu.

Ateş fırtınasının havayı kamçılayan rüzgarı, ciğerlerindeki havayı boşaltıyordu.

Yarı kömürleşmiş insanlar ölürken yıkıntıların arasında çiftleşiyordu.

Şigeru atının dizginlerini kavradı ve kendini onun inisiyatifine bıraktı.

Eğer yeğenine ulaşmadan bir gece daha geçirirse, her şey çok geç olacaktı.

* * *

Uzaktaki atlıyı gördükleri zaman, yedi hırpani giyimli adam, saklanmak için en yakın çalılığa sığındı. Gelişigüzel silahlar taşıyorlardı – üç kargı, dört mızrak, eski moda çift taraflı bir uzun kılıç ve çakmağı, barutu, kurşunu olmayan iki çakmaklı tüfek.

Ancak delikanlılık yaşlarında olmalarına rağmen, korku ve gizlilik yüzünden yabani yüzlerine son yaşlılığın çizgileri çökmüştü. On dört göz, karanlık çukurların en derinine çekildi; çene kemikleriyle dişleri neredeyse etsiz derilerine yapışıktı. Kafatasları, yüzlerinin ince perdesi altında apaçık görünüyordu.

"Bunu öldürürsek, atını yiyebiliriz," dedi içlerinden biri dalgın dalgın.

En yakındaki arkadaşı alaycı bir şekilde güldü. "Diğer iki atı yediğimiz gibi mi?"

"Silahları olduğunu nereden bilecektim?"

"Hem de ne silah," dedi diğeri. "Doldurmaya gerek kalmadan kaç el ateş ediyordu öyle?"

"İçiro ile Sanşiro da etkilenmiştir eminim; artık neredelerse, Saf Ülke'de mi, yoksa iblisler ülkesinde mi?"

İlk adamdan tutamadığı bir hıçkırık çıktı. "Aynı köydendik. Birlikte büyüdük. Ailelerinin yüzüne nasıl bakacağım? Ya Şiniçi'ninkine?"

"Şiniçi öleli uzun zaman oldu. Onu neden düşünüyorsun?"

"O da bizimle ağaçların içine kaçabilirdi. Yolda öyle ahmak ahmak koşulur mu?"

"Kolları parçalandı."

"Kafatası ikiye yarıldı."

Haftalar geçmiş olsa da, olay hepsinin zihninde olanca canlılığıyla duruyordu. Talihlerinin ölümcül kötülüğü de o zaman başlamıştı. Köylerinden alınmış, Lord Gaiho'nun İç Deniz'deki ana ordusuna doğru yürüyorlardı ki bir başka bölgeden bir avuç samuraya rast geldiler. Bunlar az oldukları kadar da yırtıcı samuraylardı. Kısa bir çatışmadan sonra içlerinden on kişi öldürüldü, birlik dağıldı. Bütün subayları ölünce ne yapacaklarını bilemediler. Bu yüzden de kaçtılar. Geyikler, tavşanlar gibi av peşinde koşarak

hayatta kalmaları çok güç oldu. Çiftçiydi onlar, avcı değil ki. Bu vahşi oyuna bir son vermek için yaptıkları her girişim çok kötü sonuçlandı. Derken iki gün önce, açlıktan umutsuz bir halde, atlarını almak için yumuşak görünüşlü bir samurayla yabancı arkadaşına saldırdılar; İçiro ile Sanşiro o zaman öldü.

İlk adam, boynuna sarılı ahşap tespihi tuttu. "Bunları anasına götürüp, o yaşadı da ben öldüm diye özür dileyeceğim galiba."

"Sen onun anasını değil kızını görmek istiyorsun. Gerçekten çok güzel bir kız."

"Kimse kimsenin anasını da kızını da göremeyecek, buna kendi analarımız da dahil. Asker kaçağıyız ahmak. Suçlarımız yüzünden, ailemizin geri kalanıyla birlikte hepimizi idam edecekler ya da köle diye satacaklar. Ailelerimizi bu vakte dek satmadılarsa tabii."

"Sağol. Çok rahatlattın."

"Belki bunun silahı yoktur."

"Çift kılıcı olan bir samuray bu. Bu da yeter."

"Belki yetmez. Baksana. Yaralı."

Elbiseleri kan lekeleriyle doluydu. Yüzünde, saçlarında pıhtılaşmış yaralar vardı. Onlar onu seyrederken atlı dizginleri aniden çekti, atını birden durdurdu.

"Hayır, hayır," dedi samuray. "O yoldan değil. Orası onlarla dolu."

"Ne görüyor ki?"

"Orada olmayan bir şey. Çok kan kaybetmiş. Galiba ölüyor."

"Öyleyse şansımız nihayet döndü. Şunu yakalayalım."

"Bekleyin. Bu tarafa geliyor. Gafil avlayabiliriz."

"Şu kulelerin ardındalar," dedi samuray. "Gizlice geçebiliriz." Atını önündeki patikadan çıkardı. Omuzlarının üstünden korku dolu gözlerle bakarak yedi adamın gizlendiği çakıllarla kaplı yamaca sürdü.

"Tadını şimdiden duyuyorum," dedi adamlardan biri ağzı sulanarak.

"Sakin. Dikkatli. Hep beraber. Şimdi!"

* * *

Dizinin üstündeki kemer yüzünden bağlandığı oturaktan kaçamıyordu. Bilinmeyen bir güçle geriye doğru itildi. Kulakları hafif ama sürekli bir vınıltıyla doluydu, güçlü bir rüzgarın sesi gibi. Yalnızca ölüler, canlılar değil. Duvarlar adam boyundan daha alçak bir tavana doğru bükülerek çıkıyordu. Oda dar ve çok uzundu. Önde, arkada ve sağda kendininkine benzeyen oturaklar vardı. Her birinde kendisi gibi bir mahpusun tutulu olduğunu görüyordu. Sol tarafta yuvarlak köşeli küçük bir pencere vardı. Oradan bakmak istemiyordu, ama daha güçlü bir irade, başını çevirmeye zorladı onu.

Kocaman bir şehrin ışıklar içinde olduğunu gördü. Hızla uzaklaşıyordu. Ya cehennemi bir çukura gömülüyor, ya da içinde bulunduğu oda yeryüzünden göğe yükseliyordu. İkisi de olanaksızdı.

Henüz köle değildi. Ama birazdan olacaktı. İblisler daha sıkı kavrıyordu zihnini.

* * *

Dünyayı kan sisleri arasından görüyordu. İki elinde iki kılıç vardı ve dizginleri tutmakla uğraşmıyordu artık. Bırak, at nereye istiyorsa oraya gitsin. İblisleri öldürebildiği kadar öldürecek, sonra da kendisi ölecekti.

Nerede olduğunu bilmiyordu artık. Taş ve çelik vardı her yerde. Sağda solda birkaç ağaç, birkaç çit, ayrık otları gibi filizlenmişti. Uzakta bir yerde, dev bacalardan pis kokulu gazlar yükseliyordu dalgalar halinde. Sonsuz büyüklükteki şehrin so-

kaklarında neşesiz kalabalıklar doluydu; görünmeyen efendilerin umutsuz köleleri. Her yönde sonsuz karmaşıklıkta düzgün, taş yollar uzanıyordu. Ama yolculuğu kolaylaştırmıyordu bu yollar. Bir yığın metal araba birbirine girmişti. Her biri, arkasındaki küçük borudan zehirli dumanlar çıkararak eziyet veren bir yavaşlıkla ilerliyordu. İçlerindeki insanlar ağır ağır ölüyor olmalıydılar. Günışığı, gri sisin içinden zor sızıyordu. Yanan cesetlerden çıkan pis kokular bile bu kadar pis olamazdı.

Bunun farkında olan yoktu sanki. İnsanlar araçlarının içinde oturuyor, sokaklarda yürüyor, her soluklarında zehir dolduruyorlardı içlerine. Platformların üzerinde sıraya girmiş halde insanlar vardı; birbirlerine sımsıkı yaslanmış, düzgün sıralar halinde metal kurtların midesine indirilmeyi bekliyorlardı.

* * *

Şigeru durdu. Beline kadar karın içindeydi. Peşinde bir hayvan homurdanıyordu. Kılıcı vurmaya hazır, hızla döndü, yine bir iblis saldırısı bekliyordu. İblis yerine atını gördü, kısa bir mesafe ötede, Şigeru'nun kendi bedeniyle yardığı patikayı takip ediyordu. Samuray etrafına baktı. Bir koyağın ortasına tırmanmıştı. Yığın yığın kar ve ağaçlar vardı sadece. Hayaller bitmiş miydi? Bunu ummak çok fazla olurdu. Yine de öyle görünüyordu.

Bekle.

Omuzlarında bir şey sallanıyordu.

Bir insan başı mı. Hayır, bir değil. Sekiz tane.

"Ahhh!"

Bedeninden dökülen diğer kelleleri vahşice savurdu. İblislerin eline geçince iğrenç bir insan taslağına dönüştürüyordu onu. Tek kurtuluş ölümdü. Katanasını bıraktı, kısa wakizaşisinin bıçağını göğsüne dayadı, sivri ucu kalbine dönüktü.

Son kafa, çoğu yeri karla örtülü bir dal yığının üzerine yuvarlandı. Ölü yüz ona bakıyordu. Kudo'ydu bu. Şigeru bıçağını indirdi. Kudo'yu öldürdükten sonra kellesini eyerine bağlamıştı. Omzuna astığını hatırlamıyordu. Kendi gövdesine baktı. Kendi kendine açtığı birkaç yüzeysel yara vardı. Hepsi bu. Bir tür metamorfoz geçirmiyordu yani. Diğer kellelerden birini kaldırdı. Saç topuzu yoktu. Samuray değildi yani. Tanımadığı, bir deri bir kemik bir yüz. Öldürdüklerinin hiçbirini tanımıyordu. Diğer altı kafa da pek bir şey ifade etmiyordu ona.

Şigeru gökyüzüne baktı. Yalnız kış mevsimlerinde, insanların yaşadığı yerlere uzak kırlarda görülen türden masmavi bir gök. Devasa yusufçuklar görmüyordu. Uğuldayan iblisleri duymuyordu. Hayaller kesinlikle gitmişti. Böylesi tehlikeli bir durumdan kendi kendine ilk kez kurtulmaktaydı. Belki geçen seferkinden de Genji sorumlu değildi. Belki de, her delilik hücumundan çıkmayı başardığında, işkenceyi periyodik olarak azaltan esrarengiz bir mekanizmaydı bu. Bu hayaller dizisi, onu Muşindo Manastırı'ndaki hapishanesine götürenlerden daha kısa sürmüştü. Belki de çok geçmeden kendi başlarına bitip gideceklerdi.

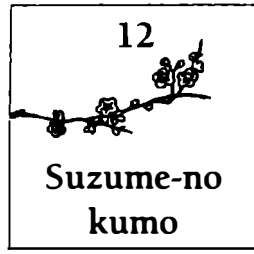
Şigeru, Kudo'nun kafasının yuvarlandığı bayıra doğru yürüdü.

Şu kar yığınında tuhaf bir şey vardı. Dışarı çıkan dallar çok düzenliydi. Biri koymuş olmalıydı bunları.

Şigeru kelleyi yere indirdi. Kılıcını çekip şüpheli şekle yaklaştı. Kabaca bir üçgene benziyordu. Keskin nişancıların kurduğu pusulara benziyordu. Ama neden buraya kursundu ki? Kurşunun çıkmasına en elverişli yerden uzakta tutup, kılıcının ucuyla karı kazıdı. Büyük bir külçe içeri devrildi, bir delik ortaya çıktı.

Tümseğin içi boştu.

Ve bu boşlukta iki vücut yatıyordu.

Bir resmin karşısında kör gibi, müziğin ortasında sağır gibi, bir şölende ölü gibi durabilir misin?

Duramazsan, katananı, wakizaşini, iki metrelik yayını, şahin tüylü okların, savaş atını, zırhını ve adını at gitsin. Samuray olma disiplini yok sende. Çiftçi ol, rahip ol, tacir ol.

Güzel kadınlardan da uzak dur. Senin için çok tehlikeli onlar.

SUZUME-NO-KUMO
(1777)

Emily, yalanlarını son derece düzgün bir şekilde ayarlamıştı. Lord Genji'ye, Matthew ile kendisinin nişanlandığını söyleyecekti. Amerikan kilisesinde ve inançlarına göre, ölüm yolu kestiği zaman bir kişinin diğerinin yerini alması âdettir, diyecekti. Zephaniah'la evlenmemin sebebi aşk değil, inançtı, Matthew ile de bu yüzden evleneceğim, diyecekti.

Biraz zoraki görünse de, kültürleri arasındaki geniş farklılık, sözlerini inanılır kılabilirdi. Japonların anlamadığı o kadar çok geleneği vardı ki, tersinin de geçerli olduğu da rahat rahat düşünülebilirdi; bu yüzden de mantıksızlıklar o kadar fazla tetkik edilmezdi. Matthew, onun iddialarını desteklemeyi kabul etmiş-

ti. Bu işe yarardı. En sonunda burada kalmak için bir mazeret yaratmayı başarmıştı; adamın onunla evlenmeye niyeti yoktu, onun da adamla. Zamanı gelince başka bir şey düşünürdü, düşünmek zorundaydı çünkü. Asla dönmeyecekti Amerika'ya. Asla.

Japonya'daki durumunu gerekçelendirmek için hiçbir şey söylemek zorunda kalmaması çok rahatlattı Emily'yi, iyi bir yalancı değildi çünkü. Lord Genji, güneydeki Şikoku adasında bulunan bölgesi Akaoka'ya gideceklerini bildirdiği zaman, onun ve Matthew'un da kendisiyle birlikte geleceğini varsaymıştı zaten.

Şimdi, tatlı dilli genç lordla yalnız başına yolculuk yaparken, Matthew, bir başka yolda, Leydi Heiko'yla gitmekteydi. Amcası Şigeru geldikleri yoldan geri dönmüştü. Hidé ise geride, yolların ayrıldığı kavşakta kalmıştı. Kimse bir şey dememişti, ama ev sahiplerinin muhtemel bir takipten kuşkulandığı belliydi. Denizden yapılan bombardımandan sonra suçlu imparatorluklardan biri –Britanya ya da Fransa, hattâ belki de Rusya– sömürge imparatorluklarını genişletmek için Japonya'yı istila mı etmişti? Birleşik Devletlerin böyle ahlaksız bir eyleme bulaşmayacağını biliyordu. Bir zamanlar kendisi de sömürge olan Amerika, bağımsız halkların köleleştirilmesinden nefret ederdi. Açık Kapı Politikası'nı benimsiyordu onun ülkesi, bu da bütün ulusların kendi istedikleri gibi, herhangi bir imparatorluğun bölgeler üzerindeki sahiplik iddialarını tanımadan, özgürce hareket etmelerini gerektiriyordu. Zephaniah'ın bu konuda verdiği ders geldi aklına. Elbette o zaman Bay Cromwell'di o, Zephaniah değil. Huzur içinde yatsın.

Vadinin içi dağlar kadar soğuk değildi. Günün ilk saatlerinde güneybatıya dönmüşlerdi. Yönü, güneşin gökyüzündeki hareketinden anlıyordu. Ancak donmayacak kadar akan sığ bir derenin yanındaki yolu takip ettiler. Atlarının, karın yüzeyinde oluşan ince

kar kabuğunu çiğneyen toynakları hafif çıtırtılar çıkarıyordu.

"Kara ne diyorsunuz?" dedi Emily.

"Yuki."

"Yuki. Güzel bir sözcük."

"O sözcüğün içinde fazla uzun kalırsak fikrini değiştireceksin," dedi Lord Genji. "Buraya fazla uzak olmayan bir yerde, küçük bir inziva hücresi var. Kaba, kırsal bir yer, ama ormanların içinde kamp kurmaktan iyidir."

"Çiftlikte büyüdüm ben. Kaba, kırsal yerlere alışığım."

Genji eğlenerek güldü. "Evet, gözümün önüne getirebiliyorum. Ama pirinç yetiştirmiyordun tabii ki, değil mi?"

"Elma yetiştiriyorduk." Bir süre sessiz kaldı; çocukluğunun mutlu günlerini, yakışıklı babasını, güzel annesini, tatlı erkek kardeşlerini hatırlıyordu. Daha yakın geçmişin daha önce tanıdığı sevinçleri yok etmesine izin vermedi. "Meyve bahçeleriyle çeltik tarlaları birbirinden çok farklı. Yine de, bana öyle geliyor ki, ürün ne olursa olsun, çiftçiliğin özü aynı. Hepimiz mevsimlere ve havanın kaprislerine bağlıyız, işin özü bu."

"Kaprisler?"

"'Kaprisler', öngörülemeyen değişiklikler anlamına gelir. Tekili 'kapris'tir." Sözcüğü harf harf söyledi.

"Ah. Kapris. Teşekkür ederim." Bu sözcüğü unutmayacaktı. Öğrendiği bir sonraki sözcüğe kadar aklında bu sözcük olacaktı. Emily etkilenmişti.

"Çok hızlı öğreniyorsunuz, Lord Genji. Telaffuzunuz da sözcük dağarcığınız da, sadece üç hafta içinde önemli ölçüde ilerledi."

"Övgü senin hakkın, Emily. Çok sabırlı bir öğretmensin."

"İyi öğrenciler öğretmenleri her zaman iyi gösterir," dedi Emily. "Tabii, övgü öğretmenlerin hakkıysa, Matthew da hak ediyor."

"Heiko'nun ilerlemesi konusunda, haklısın. Bana gelince, benim gelişmemden sen sorumlusun. Matthew'nun konuşmasını senden daha zor anlıyorum. Aksanlarınızın son derece değişik olduğunu düşünüyorum, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz."

"Senin kullandığın sözcükler kesik kesik, Japonca gibi biraz. O ise şöyle konuşuyor, tuhaf bir ezgi gibi."

Matthew'nun acelesiz, yuvarlayarak, genizden konuşmasını öyle iyi taklit etti ki Emily kahkahalar içinde kaldı.

"Beni affedin, lordum. Sesiniz tıpkı onun gibi çıkıyor."

"Affedecek bir şey yok. Kahkahan bir şey düşündürdü ama."

"Öyle mi?"

"Evet. Japoncada erkeklerle kadınlar birbirinden çok farklı konuşur. Eğer bir erkek, kadın gibi konuşursa, çok fazla alay konusu olur. Umarım sizin dilinizde bu hatanın aynısını yapmıyordum."

"Oh, hayır Lord Genji. Sizi temin ederim, tam bir erkek gibi konuşuyorsunuz." Yüzü pembeleşti. Söylemek istediği tam olarak bu değildi. "Matthew ile benim konuşmalarım arasındaki fark bölgesel bir sorun, cinsiyetlerden kaynaklanmıyor. O, ülkenin güneyinden, Teksas'lı. Ben New York'luyum. Bu da en kuzeydeki eyalet. Bölgesel farklılıklar çok güçlü."

"Bunu bilmek insanı rahatlatıyor. Alay, Japonya'da çok güçlü bir silahtır. Çokları bu silahla öldü ve öldürüldü."

Yaşama saygıları çok az, demişti Zephaniah. En aptalca sebepler için bile ölür, öldürürler. Eğer caddeden geçen iki samurayın kınlarındaki kılıçlar kazayla birbirine çarparsa çok geçmeden bir düello olacağı ve birinin öleceği kesindir.

Kuşkusuz bu bir abartıydı.

Benim abarttığımı hiç duydun mu?

Hayır, efendim.

Efendim, değil. Zephaniah. Senin nişanlınım artık, hatırla.

Evet, Zephaniah.

Diken üstündeki onur duyguları son derece gaddardır. Eğer bir samurayla yeterince terbiyeli konuşulmazsa, bunu ölümcül bir hakaret, onunla alay etmek için yapılmış bir hareket olarak algılayacaktır. Aşırı terbiyeli konuşulursa da sonuç değişmez. Gururun ardından yıkım, kibirli ruhun ardından da düşüş gelir.[1]

"Amin," dedi Emily.

"Kendimiz örnek olacak, onlara alçakgönüllülüğü öğretecek, ruhlarını kefarete taşıyacağız."

"Evet, Zephaniah."

"İngilizce Japonya'da daha yaygın kullanılmaya başlandığı zaman, dilinizi düzgün konuştuğuma güvenebilirim yani?" dedi Lord Genji.

"Evet, hiç şüphesiz."

"Teşekkür ederim, Emily."

"Önemli değil, Lord Genji. Kullanımınızdaki bir hatayı düzeltebilir miyim?"

"Lütfen."

"'İngilizce Japonya'da kullanılmaya başlandığı zaman,' dediniz. 'Zaman' sözcüğü bir parça kaçınılmazlığa işaret eder. Bu konuda 'eğer kullanılırsa' demek daha iyi bir seçim olurdu."

"Zaten kaçınılmazlığı ifade etmek istedim," dedi Genji. "Büyükbabam bunu öngörmüştü."

"Öyle mi? Bunu söylediğim için beni affedin lordum, ama bu son derece olasılıkdışı görünüyor. Neden önemli sayıda insanınız bizim dilimizi öğrensin ki?"

"Nedenini söylemedi. Sebebi değil de yalnızca sonucu öngör-

1) Eski Ahit, Özdeyişler (Proverbs), 16:18. (çn.)

müş olabilir."

Emily, adamın doğru sözcüğü kullandığından emin değildi. "Öngörmek, bir şeyi önceden bilmek demektir."

"Evet."

"Elbette, olayları gerçekleşmeden önce bilmiyordu, değil mi?"

"Evet, biliyordu."

Aldığı cevap Emily'yi ürpertmişti. Büyükbabasında, yalnızca Tanrı'da olan bir gücün olduğunu iddia ediyordu. Düpedüz küfürdü bu. Onu bu korkunç günahtan uzaklaştırmaya çalıştı.

"Lord Genji, olacak olayları yalnızca İsa Mesih ve Eski Ahit peygamberleri önceden bilirdi. Bizim görevimiz onların sözlerini anlamaya çalışmaktır. Yeni kehanetler gerçekleşemez. Hıristiyanlar buna inanmazlar."

"Bu bir inanç meselesi değil. Öyle olsaydı, ben de inanmamayı tercih ederdim. Yaşam çok daha kolay olurdu."

"İnsanlar bazen tahmin yürütürler ve bazı tesadüfler, bu tahmini kehanet gibi gösterebilir. Ama bu yalnızca görünüştedir. Tanrının inayetiyle, yalnızca peygamberler gelecekten haber verirler."

"Ben inayetten bahsetmiyorum. Bu daha çok bir aile laneti. Başka çaremiz olmadığı için taşıyoruz onu. Hepsi bu."

Emily başka bir şey demedi. Ne söyleyecekti? Kendisinde de bu yetenek var gibi konuşmuştu. Böyle bir şeyde ısrar ederse, yalnızca küfre değil delirmeye de mahkumdu bu adam. Yanılgıları onu, hiç olmayan alametler ve işaretler görmeye götürecek; hareketleri, hayal gücünün yanıltıcı uydurmalarına göre şekil alacaktı. Sabırlı olmalıydı. Ve dikkatli. Yüzyılların yanılgısını bir günde, bir haftada, bir ayda düzeltecek değildi.

Sıcak bir haklılık duygusu doldu göğsüne. İsa'nın onu bu ye-

re bu zamanda getirmesinin bir sebebi vardı. Bu sebebi apaçık görebiliyordu şimdi. O'na sessiz bir ant verdi. Hayatına mal olsa bile, Lord Genji'nin ruhunu kurtaracaktı. Tanrı, ilahi inayetini ve sonsuz merhametini ikisinden de eksik etmesindi.

Bir süre yola sessiz devam ettiler.

Dağların gölgeleri vadiyi bütünüyle kapladığı zaman, "Normal yoldan gidersek, hava kararmadan inziva hücresine ulaşmayı başaramayacağız," dedi Lord Genji. "Buradan gidelim. At binmekten çok yedeğimizde götüreceğiz. Üstesinden gelebilir misin? Yol çok kısa."

"Üstesinden gelebilirim."

Dere boyundan sapıp tepenin yamacına vurdular. Tepeye yakın, küçük bir çayıra ulaştılar. Manzara, Emily'nin zihnini kıvılcımlarla doldurdu. Elma Vadisi'ndeki bir çayıra o kadar benziyordu ki burası. Karın her tarafı örtüşü bile aynıydı. Çok uzun zaman öncesini hatırlatan bir yere gelmesi tesadüf müydü? Yoksa içinde duyduğu özlem, yabancı manzaraları, tanıdık şekillere ve gölgelere mi dönüştürmüştü?

"Kar melekleri yapmak için kusursuz bir yer." Konuşmak istememişti aslında. Sözcükler ağzından çıkıvermişti.

"Kar melekleri nedir?"

"Hiç yapmadınız mı?"

"Hiç yapmadım."

"Gösterebilir miyim? Bir dakikamı alır."

"Lütfen."

Emily, elinden geldiğince hanım hanımcık bir şekilde karın üstüne oturdu. Uzandı, kollarını ve bacaklarını açabildiği kadar açtı, eteğinin çizmelerinin bileğini geçmemesine dikkat ediyordu. Sonra uzattığı kol ve bacaklarının olanca gücüyle karı sıyırdı. Kıkırdadı; çok salak görünüyor olmalıydı. İşini bitirdiği za-

man, oluşturduğu şekli bozmadan kalktı.

"Görüyor musunuz?"

"Belki de görebilmem için, kafamda bir melek resmi olması lazım."

Emily hayal kırıklığını gizleyemiyordu. Çok hoş bir kar meleği olmuştu halbuki. "Belki de."

"Emily?"

"Evet?"

"Yaşını sorabilir miyim?"

"Gelecek ay on yedi yaşıma gireceğim."

"Ah," dedi sanki bir şeyi anlamış gibi.

Yetişkinlerin bir çocuğu umursamadıkları zaman konuştukları gibi konuşmuştu. Öfkesini elinden geldiğince dizginlemeye çalıştı. "Ya sizin yaşınız nedir?" Normalde bu kadar kaba olmazdı.

Lord Genji'nin cevap verme fırsatı olmadı.

Ağaçların arasından adamlar fırladılar. Gürültülü savaş çığlıkları atıyor, mızraklarını, kargılarını Genji'ye fırlatıyorlardı. Hızla çektiği kılıcıyla ilk saldırgandan kurtulmayı başardı, ama arkasındaki iki kişi kılıçlarını sırtına doğru savuruyorlardı. Etrafındaki çember daraldı.

Emily kımıldayamayacak kadar sersemlemişti.

Genji yere yığılırken zafer çığlıkları yükseldi saldırganlardan. Adamın etrafındaki karlara kan sıçrıyordu.

"Genji!" diye haykırdı Emily.

Bu adı söylemesi yetti. Adamlar –dokuz kişiydiler– yüzleri korku dolu bir halde uzaklaştılar. Genji'nin adının tekrarlandığını duydu. Tanıdığı başka isimler de geliyordu.

* * *

"Olamaz. Şigeru'nun yeğeni bu."

"Korkunç bir şey. Bir samurayı gafil avlamayı başarıyoruz, o da Lord Genji çıkıyor."

"Lordların atı da diğer atlar kadar lezzetlidir."

"Şigeru peşimizden gelir. Üstelik öyle çabucak da öldürmez. Önce işkence etmeyi seviyormuş diye duydum."

"Şu atlar bize lazım. Butlarından epey bir et çıkar. Bu açlığa daha fazla dayanamayacağım."

"Ölü olmaktansa aç olmayı tercih ederim."

"Katılıyorum. Özür dileyip gidelim."

"Bakın."

Lord, düştüğü yerde yatıyordu. Çirkin yabancı kadın, o sert, zarafetten yoksun diliyle bir şeyler mırıldanarak ona bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Adamın altındaki kan kızıla kesmişti.

"Artık duramayız. Çok geç."

"Öldürmeden önce şu kadını kullanalım."

"Ne diyorsun sen? Suçlu muyuz biz?"

"Suçluyuz tabii. Gidebildiğimiz yere kadar gidelim. Kellemizi bir kez kesebilirler."

"Neye benzediğini görmek istemez misin? Bunların vücutlarının sert kıllarla kaplı olduğunu duymuştum, vahşi domuzlar gibi."

"Ben daha çok vizon kürküne benzediğini duydum. Orasında, alt tarafında."

Adamlar Emily'ye diktiler gözlerini.

"Bekleyin. Önce lordun öldüğünden emin olalım. Samuraylar tuhaf yaratıklardır. Soluk aldıkları sürece adam öldürebilirler, ölüm döşeğinden bile kalkıp öldürdükleri olur."

"Öldü. Görmüyor musun? Kadın onunla konuşuyor. o cevap vermiyor."

"Riski göze almayalım. Boğazını kesin."

* * *

Emily ne yapacağını bilmiyordu. Genji'nin giysilerinden sızıp onun giysilerine geçen kanının birkaç saniye içinde ılıktan soğuğa, soğuktan buza dönüştüğünü hissediyordu. Göğsünden ve sırtından yaralıydı. Kanı bir an önce durdurması gerekiyordu, yoksa ölecekti. Üzerinde bu kıyafetler varken yaraların tam olarak nerede olduğunu da, nasıl olduğunu da anlayamıyordu. Önce kıyafetlerini çıkarması gerekti. Ama bu kez de kan kaybından ölmeden soğuktan ölmez miydi? Korkunç bir açmazdı bu. Hiçbir şey yapmasa da ölecekti.

Genji'nin adını duydukları zaman haydutlar saldırıyı durdurmuş, bir parça uzaklaşmışlardı.

Bir araya dikilmiş haykırıyorlardı. Ara sıra Genji'ye doğru bakıyorlardı. Şigeru'nun adını birkaç kez duydu. Birinde, dördü çekip gidecek oldu, ama liderleri Genji'yi gösterip bir şeyler söyledi. İkna edici konuşmuş olmalıydı ki adamlar kaldılar.

"Belki de yaptıklarından pişman oldular," dedi Emily, "ve durumun tamirine yardımcı olacaklar."

Genji soluk alıyor, ama konuşmuyordu.

"Hepimizin canı İsa'nın ellerinde, hepimizin."

Tartışma bitti, adamlar yaklaştılar. Yardıma geldiklerini düşündü. Saldırının durması ve Şigeru'nun adının geçmesi umutlandırmıştı onu. Sonra ellerindeki bıçakları gördü.

Emily, Genji'yi sımsıkı kucaklayarak, onun bedenine kendi bedenini siper etti. Haydutlar bas bas bağırdılar, birbirlerine mi bağırıyorlardı yoksa kendine mi, bilmiyordu Emily. Biri kollarından tuttu. Diğeri Genji'yi kızın elinden koparıp aldı. Saldırgan kadını sırt üstü yatırıp eteğini kaldırmaya başladı. Liderleri haykırarak ona bir şeyler dedi, adam döndü, o da bağırdı.

Matthew'nun silahını hatırladı.

Kendisini tutan adamın dikkati başka yöne dönünce, ceketinin cebinden revolveri çıkardı, Matthew'nun gösterdiği gibi horozu kaldırdı, adamın çenesinin altına tutup tetiği çekti.

Kan, kemik ve et parçaları havaya ve Genji'yi tutan adamın üzerine dağıldı.

Emily horozu kaldırdı, namlunun ucunu en yakındaki diğer adamın göğsüne dayadı, tetiği bir daha çekti. Adam sırt üstü düşerken arkadaşları son hız tepeden aşağı kaçmaya başlamışlardı bile. Kaçanların ardından iki el daha ateş etti, ama ikisini de kaçırdı.

Şimdi ne yapacaktı.

Kollarında fena halde yaralı iki adam, elinde iki kurşunlu bir silah ve iki at vardı. Haydutlar, caniyane saldırılarını sürdürmek için geri dönebilirlerdi. Nerede olduğunu da inziva hücresinin yönünü de bilmiyordu. Hidé'nin beklediği kavşağa da, Akaoka'ya da giden yolu bulamazdı. Bulsa bile Genji onunla gelemezdi. Hiçbir şey yapmazsa, bu gece ikisi de donup ölecekti.

Genji'yi ağaçların altına çekti. Hızlanan rüzgardan ya da yeniden yağmaya başlayan kardan koruyamayacak kadar az ağaç vardı burada. Daha iyi bir yer lazımdı onlara.

Yakındaki koyakta uygun bir çukur buldu. Genji'yi oraya taşımak için bütün gücünü harcamak zorunda kaldı. Bir daha hayatta kımıldatamazdı onu. Etrafına bir barınak kurması lazımdı.

Edo'dan çıkıp açıkta geceledikleri ilk gece, Hidé ile Heiko, barınak yapmak için ağaç dallarını kullanmıştı. Şimdi onun da aynı şeyi yapması lazımdı.

Bir Noel vakti, soğuktan şikayet ettiği zaman, annesi, kuzeyin çok uzak noktalarında, sonsuz kış ülkesinde yaşayan Eskimolardan bahsetmişti. Evlerini buzdan yapardı onlar, yine de içerisi sıcak olurdu. Bu soğuk duvarlar, soğuk havayı dışarıda, insan bedeniyle ısınan sıcak havayı içeride tutuyordu. Annesi anlatmakla

kalmamış, dışarısında yuvarlak yüzlü, mutlu Eskimo çocuklarının kardan adam yaptığı yuvarlak bir buzdan ev resmi de çizmişti. Gerçek miydi bu, yoksa masal mı? Yakında anlayacaktı.

Dalları, Hidé'nin koyduğu açıyla yerleştiriyordu. İhtiyaç duyduğu dalı kolayca kesebiliyordu Hidé. Emily de denedi, ama yapamadı. Bu kılıcı kullanmak, onun bilmediği bir sanat gerektiriyordu. Yerde bulduğu dalların en işe yarayanlarını aldı. Şalının tente gibi kullanarak dalların üstünü örttü, üstüne bir kar tabakası koydu, çatıyı yaptı. Boşluklara yine kar doldurdu. Annesinin çizdiği ev gibi yuvarlak olmamıştı. Daha çok kaba bir kamaya benziyordu. Ama hizmete hazır bir buzdan evdi işte.

İçeri girip girişi karla kapadı, soluk alabilmeleri için küçük bir açıklık bıraktı sadece. Daha mı sıcaktı burası? Ona öyle geldi. Öyle rahat değilse de, en azından rüzgardan koruyordu onları.

* * *

Emily, yaralar konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Genji'nin yarası ise kesinlikle çok ağır görünüyordu. Göğsündeki yaradan dışarı kaburga kemikleri fırlamıştı. Sırtındaki iki yara da derindi. Kalbinin her vuruşunda kan fışkırıyordu buralardan dışarı. Emily iç etekliğini çıkardı, şeritler halinde kesti, elinden geldiği kadar hızlı bir biçimde yaralı gövdeye sardı. Adamı geri giydirmek için giysileri eline aldığı zaman, kumaşın üzerindeki donmuş kan çatırdadı. Atların torbalarında battaniyeler vardı. Genji'yi kendi ceketine sarıp battaniyeleri almak için dışarı çıktı.

Ortada at yoktu. Toynak izlerine benzer izler gördü karın üzerinde. Ama emin olamıyordu. Düşen kar izleri kapatıyordu. Yine de sessiz bir dua okuya okuya izleri sürmeye başladı. Evet. Biri oradaydı işte. Bunun, Genji'nin idaresi güç savaş atı değil de kendi sürdüğü yumuşak huylu at olduğunu görünce sevindi.

"Buraya gel Tarçın." Tarçın, Elma Vadisi'ndeki atının adıydı. Bununki gibi kırmızımsı bir yelesi vardı onun da. Dilini şaklattı, avuçlarını yukarı çevirip elini uzattı. Atlar severdi bunu.

At homurdanarak geriledi. Giysisindeki kan kokusunu mu almıştı?

"Korkma. Her şey yolunda." En yatıştırıcı ses tonuyla konuşurken geri geri giden ata doğru ilerliyordu. Bir yandan konuşup bir yandan yürüyerek aradaki mesafeyi ağır ağır kapattı. "İyi bir kız bu Tarçın. İyi, çok iyi bir kız."

Arkasında tuhaf bir homurtu duyduğunda, elini uzatsa kısrağın yularını tutabilecek kadar yaklaşmıştı. Elini silahına attı, yoktu. Silah cekette, ceket Genji'deydi. Döndü, bir kurt görmeyi bekliyordu. Genji'nin savaş atıydı bu, başını indirmiş, ön ayaklarıyla yeri dövüyordu. Kendi kısrağı ulaşamayacağı bir uzaklığa kaçmıştı.

Emily ağır ağır geriledi. Bu savaş atının kendisini çiğnemesine sebep olacak bir şey yapmak istemiyordu. Onunla konuşmaya da çalışmadı. Tatlı sözlere cevap vereceğine kuşkuluydu. At dörtnala atıldığı zaman on metre ya var ya yoktu aralarında; ama ona doğru koşmadı. Tepelere doğru koşan kısrağı takip ediyordu.

Emily rahatladı, ama fazla uzun sürmedi. Kısrağı takip ederken gittiği yöne dikkat edememişti. Her tarafa baktı ama barınağı göremedi. Koyağı bile göremiyordu. Kaybolmuştu.

Kar giderek daha da ağırlaştı, sanki kar bulutları tek vücut halinde yere düşüyordu.

Eriyen karlar elbiselerini sırılsıklam etmeye başlamıştı. Elleriyle ayakları uyuşmaya başlamıştı bile. O da Genji de çok geçmeden ölecekti. Yaşlar, yanaklarında donuyordu. Kendi ölümünden korkmuyordu, Genji'nin yazgısıydı onun yüreğini parçalayan. Evinden bu kadar uzakta, tek başına, ruhu, vaftiz edil-

meden ölenlerin kaçınılmaz sonu olan Araf'a doğru ilerlerken rahatlatıcı tek bir söz işitemeden, bu ıssızlığın ortasında yok olup gidecekti. Tanrı'ya onun ruhunu kurtaracağına dair söz vermişti ve sözünü tutamıyordu.

Kara oturup hıçkırmaya başladı.

Hayır, hayır, bu olamazdı.

Hıçkırıklar soluğunu tıkıyordu. Tanrı'ya söz vermişti. O'nun verdiği can bedeninde oldukça, sözünü tutmak için elinden geleni yapacaktı. Bu hissettiği gerçek bir acı değildi bu, kendine acımaydı, kibir günahının en karanlık yönü.

Düşün.

Kar, birkaç metre mesafeden ötesini görünmez kılıyordu. Aklında işaret koyduğu hiçbir yer olmadığı için, pek önemli değildi bu. Ayakları dağın eğimini buldu. Kısrağın ardından yokuş yukarı mı yokuş aşağı mı gittiğini hatırlarsa geriye giden yolu bulabilirdi.

Yokuş aşağı.

Kısrak yokuş aşağı gitmişti sanki. Bu da barınağın şimdi bulunduğu yerin yukarısında bir yerde olduğu anlamına geliyordu. Çok uzakta olamazdı. Çok yavaş yürümüştü. Derinleşen karın içinde dikkatli bir adım attı, sonra bir adım daha, bir adım daha. Dağ yamacını tırmanmaya devam etti. Dördüncü adımı attığı zaman ayağı kara gömüldü, basacak yer yoktu. Gizli uçuruma baş aşağı yuvarlandı. O hızla yokuş aşağı tepetaklak yuvarlanmaya başladı. Sert bir şeye çarpana kadar da durmadı.

Barınaktı bu.

Yanlış yöne gitmişti. Koyakta yuvarlanmamış olsaydı, soğuk onu ebedi istirahatına gömene kadar fırtınada dolaşıp duracaktı. Barınağın üstüne yağan yeni karlar kenarlarını yuvarlaklaştırmıştı. Annesinin çizdiği buzdan Eskimo evine daha çok benzi-

yordu şimdi. Karı sıyırıp içeri girdi.

Genji yaşıyordu ama son demlerindeydi. Seyrek ve hafif soluk alıyordu. Teni soğuktu, maviye kesmişti neredeyse. Onu ısıtmayı başaramazsa, birkaç dakika içinde ölecekti. Ona örtecek battaniyesi yoktu. Ateş yakmayı bilmiyordu. Annesi, Kızılderililerin iki sopayı birbirine sürterek ateş yaktığını söylemişti. Bu işin bu kadar basit olduğundan emin değildi. Hayır, ancak kendi bedeninin sıcaklığını sunabilirdi Genji'ye.

Hangi günah daha büyüktü? Kocası olmayan bir adamla yatmak mı, yoksa o ölürken aylak aylak oturmak mı? İlk emir, öldürmeyeceksin diyordu. Bu daha önce gelirdi elbette. Üstelik Genji'yle, tam olarak kutsal kitapta geçen anlamda yatmayacaktı ki. Bu bir kurtarma girişimiydi, zina, şehvet, nefis ya da cinsel ilişki değil.

Emily, Genji'nin sol tarafında, adamın göğüs kafesindeki yaradan uzağa yattı. Genji'nin üzerinde onun ceketi vardı, kendisiyse tepeden tırnağa giysiliydi. "Yatmak" değildi bu. Fazla bir işe de yaramıyordu. Bedeninin ısısı aradaki kumaşlara dağılıp gidiyordu.

Gözlerini kapatıp bir duaya başladı. Tanrı'dan, yüreğinin içine bakmasını, amaçlarının saflığını görmesini istiyordu. Eğer verdiği karar yanlışsa kendisini affetmesini de istedi O'ndan. Eğer yalnız bir canı kurtarabilecekse, Genji'ninkini kurtarmasını istedi, çünkü kendisi vaftizliydi, o değil.

Eski model pantolonu dışında bütün giysilerini hızla çıkartı. Adamı da peştamalı dışında bütün kıyafetlerinden soydu. Fark etmemesi gereken bir şeyleri fark etmemek için dikkatli davranıyordu. Kan lekeli elbisesini çarşaf gibi kullanarak çam iğnelerinin üzerine serdi, ceketini de döşek yaptı, Genji'yi üzerine yatırdı. Adamın üstüne fazla ağırlık bindirmeden, onun bedenini kendi bedeniyle örttü. Kanama durmuştu, ama basınç yüzünden

yaraları açılabilirdi. Geri kalan kıyafetleri kullanarak çevrelerine sıcak bir koza ördü.

Genji'nin teninde ne sıcaklık ne yumuşaklık vardı. Titremiyordu bile. Onu kucaklamakla bir buz kalıbını kucaklamak arasında pek az fark vardı. Emily onun buzlarını çözemeden, o Emily'yi donduracaktı galiba. Ama adamı sımsıkı saran kızın bedeninin çekirdeğindeki ısı, soğuktan daha güçlüydü.

Genji'nin üst dudağında bir ter damlası belirdi.

Soluğu derinleşti.

Emily, dudaklarında bir gülümseme, uykuya daldı.

* * *

Genji, bedenini yırtan kör, ateşli bir acıyla uyandı. Öyle bağlanmıştı ki kımıldayamıyordu. Birisi onu yere yatırmış, üstüne bastırıyordu.

"Eeeyyy!"

Sıçradı, döndü, saldırganıyla yer değiştirdi. Şimdi o üstteydi.

"Neredeyiz?" Tutsak düşmüştü. Bu kadarını biliyordu. Ama kimin elindeydi ki?

Tuhaf bir ses cevap verdi, söylediği sözcüklerin hiçbir anlamı yoktu. Bir kadın sesiydi bu. Daha önce duyduğu bir ses. Rüyadaydı galiba. Hayalde belki de.

"Leydi Şizuka?" O da mı burada tutsak edilmişti.

Kadın yeniden konuştu. Yine hiçbir şey anlamadı. Kadın ondan kurtulmaya çalışıyordu. Bileklerini sımsıkı tutunca çırpınmayı derhal kesti. Yatıştırıcı bir tonda konuşuyordu. Bir şey açıklıyor gibiydi.

"Ne diyorsun, anlamıyorum," dedi Genji.

Leydi Şizuka, bu oysa eğer, o gizli dilde mırıldanmaya devam ediyordu.

Niye kör olmuştu? Gözlerini mi oymuşlardı? Yerin altında, günışığının çok uzağında bir zindanda mıydı yoksa? Bu kadın, işkencecilerin kullandığı bir araç mıydı? Kawakami. Şogun'un Çipil Göz'ü. Tam ona göre bir işti bu. Bir kadını kullanmak. Heiko'yu düşündü. Altındaki kadın Heiko değildi. O muydu yoksa? Hayır, Heiko olsa söylediğini anlardı. Anlamaz mıydı?"

"Heiko?"

Tanıdık ses yine konuştu, bu kez daha heyecanlıydı, yine hiçbir şey anlaşılmıyordu. İki sözcük hariç: "Genji" ve "Heiko." Bu kadın kimse onu tanıyordu. Sesi tanıdıktı ama bedeni değil. Heiko'nunkinden daha büyük bir vücudu vardı. Ya da öyle görülüyordu. Hiçbir şeyden emin değildi.

Bilinci açılıp kapanıyordu. Her uyandığında biraz daha iyi görebiliyordu etrafı. Işık sızan duvarlar parıldıyordu. Kadının başından saç yerine altın teller dökülüyordu. Gözleri gökyüzü gibi masmavi bir boşluktu. Boynunda parıldayan bir şey vardı. Başka bir hayalde gördüğü bir şey.

* * *

Genç adam kılıcını Genji'nin gövdesine sokuyor....

Göğsünden akan kanı hissediyor....

Olağanüstü güzel bir kadın, "Sen hep benim Parıltılı Prens'im olacaksın," diyor.

Güzelliği tam bir Japon güzelliği değil. Kadını tanımıyor, ama bu yüz bir özlem dolduruyor göğsüne. Bu kadını tanıyor. Ya da tanıyacak. Leydi Şizuka bu.

Kadın, gözyaşları arasında gülümserek "Çeviriyi bu sabah bitirdim," diyor. "Acaba Japon isimlerini mi kullansak, yoksa unvanları İngilizceye mi çevirsek? Ne dersin?"

"İngilizce," diyor Genji, kadının İngilizceye ne çevirdiğini

sormak isteyerek aslında.

"Öyleyse İngilizce," diyor Leydi Şizuka yanlış anlayarak. "....Bizimle öyle gurur duyacak ki."

Kim o gurur duyacak olan? Sorabilecek sesi yok Kadının uzun, pürüzsüz boğazında bir şeyler parıldıyor.

* * *

Bu kadının boğazında gördüğü de buydu.

En fazla başparmak büyüklüğünde gümüş bir madalyon bu, üzerine stilize bir çiçek, belki bir zambak işlenmiş bir haç var üzerinde.

* * *

"Lord Genji?"

Yeniden bilincini yitirdi.

Emily, adamın kolunu gerisin geri örtünün altına sokup kozayı kapattı. Üstünde de altındaki kadar sıcak olacaktı. Yaralı göğüs kafesinden sızan kan, kızın göğsüne damlıyordu. Harcadığı çaba yüzünden yaraları açılmıştı. Eğer onu kımıldatırsa uyanıp hezeyan içinde çırpınabilir, kendisine zarar verebilirdi.

Yeni pozisyonları bir parça sıkıntılı ve rahatsızlık vericiydi ancak. Uyuduğu sürece sorun yoktu. Ama uyandığı zaman, o hezeyanlı halinde bile, adamdan son derece utanıyordu Emily. Bunun mantıklı bir sebebi yoktu. O da kendisi de yanlış bir şey yapmıyordu, günahkar bir niyet de görülmüyordu. Yine de, adamın üstünde olması rahatsız ediciydi. Görecek ve bundan yanlış bir anlam çıkaracak kimse olmasa da bir günahı andırıyordu bu görünüş.

Adamı kımıldatmak çok riskliydi. Günah işlemektense işler gibi görünmek daha iyiydi, çünkü adamın kendisine zarar ver-

mesine sebep olmak kesin bir günahtı.

Şafak, çevrelerini saran karı parıldatırken uyku bastırmaya başladı. Çok geçmeden o da uyudu.

Kar, uyanan günün göğsüne yağmaya devam ediyordu.

* * *

"Bir saat daha geçse ölmüş olurlardı," dedi Şigeru. "Kadın barınağa delik yapmış, ama kar kapatmış. Yavaş yavaş boğuluyorlardı."

Hidé, Lord Genji ile Emily'nin uyuduğu ateşe doğru baktı. Lordun yaralarını sarmış, ikisine de yiyecek vermişti. Yaşayacaklardı.

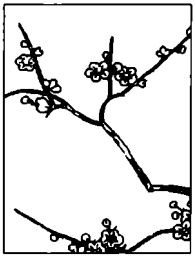
Şigeru, Hidé'ye 0.32'lik revolveri gösterdi. "Dört kurşun atılmış, ikisi atılmaya hazır. Sanırım, Genji'ye saldıranlara ateş etti. Kim bilir? Karın altında cesetler vardı." Onları nasıl bulduğundan hiç bahsetmedi. Genji de kadın da neredeyse çıplaktı, aynı giysi tabakasının altında, birbirlerine sarılmış yatıyorlardı. Kadın silahı kullanarak Genji'yi kurtarmış mıydı, bilmiyordu ama bu şekilde, bedenini kullanarak kurtardığına emindi. Kadın olmasaydı, bu yaralarla ve bu kan kaybıyla donar ölürdü.

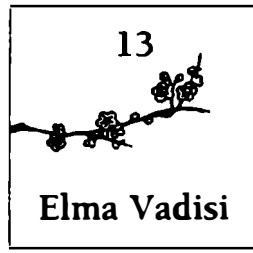
"Lord Şigeru," dedi Hidé gözlerini kocaman açarak. "Ne oldu, fark ettiniz mi?"

"Fark ettim. Kehanet gerçekleşti. Yeni Yıl'da tanıştığı bir yabancı, Lord Genji'nin hayatını kurtardı."

4

YAŞAM VE ÖLÜM KÖPRÜSÜ

Bilgeler, mutluluk ile acının bir olduğunu söylerler. İlkini bulduğumuz zaman ikincisini de bulduğumuz için olmasın bu?

SUZUME-NO-KUMO
(1861)

"Benden samuray çıkmaz," dedi Genji. Serçe Bulutu Kalesi'nde Büyük Lordun asıl yatak odasındaydı. Kendi odası gibi hissetmiyordu burayı. Büyükbabasının varlığı, gücünü sürdürüyordu hâlâ.

"Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz, lordum?" dedi Saiki. "En tehlikeli koşullardan kurtuldunuz. Samurayların da böyle yapması gerekir."

Saiki ve Hidé, yatağın yanında diz çökmüştü. Dr. Ozawa yaralarıyla ilgilenirken, Genji sol yanına dönmüştü.

"Okyanus fırtınalarında gittiniz, balinaların saldırısına uğradınız, hainler tarafından tutsak alındınız," dedi Genji. "En tehli-

keli koşul diye buna derim ben."

Eski sargıyla birlikte kurumuş kanlar da sökülürken Genji bir an irkildi. İki samuray da gürültülü bir soluk alarak yardım etmek ister gibi öne eğildiler.

"Üzgünüm, lordum," dedi Dr. Ozawa. "Benim beceriksizliğim."

Genji dilenen özre karşı elini salladı. "Açlıktan ölen hırpani asker kaçaklarına gafil avlandım, beni Emily korudu, amcam kurtardı. Gelecek doğum günümde anlatmak isteyeceğimiz bir öyküye benzemiyor bu."

"Başka bir adamı öldürecek kadar derin yaralar aldınız," dedi Saiki. "Sizi hayatta tutan, savaşma ruhunuz. Bir samurayda savaş ruhundan daha önemli ne olabilir?"

"Az biraz uyanık olmak belki."

Hidé kendini tutamadı artık. Alnını döşemeye koydu ve orada tuttu, yaralı lordunun yüzüne bakmaya layık görmüyordu kendini. Ses çıkartmıyordu. Acısını gösteren tek şey sarsılan omuzlarıydı.

"Bu da nesi, Hidé?" dedi Genji. "Kalk lütfen."

"Hepsi benim suçum," dedi Hidé. "Benim ihmalim yüzünden ölüyordunuz neredeyse."

"Sen orada bile değildin. Kendine ihmal suçunu nasıl yüklüyorsun?"

"Çünkü orada olmalıydım. Sizin baş muhafızınızım ben. Benim yokluğumda tehlikeyle karşı karşıya kalmanıza izin vermem affedilmez bir suç."

"Zamanında bu hususa dikkatimi yeterince çektin," dedi Genji. "Senin ve Şigeru'nun protestolarına rağmen geride kalmanı ben emrettim sana. Başka bir şey yapamazdın ki."

"Sizin bilginiz olmasa da sizi takip edebilirdim."

"Hidé, kalk ve şu saçmalığa bir son ver. Benim dışımda kimsenin suçu yok. Çevremde iyi ve sadık adamların olmasına o kadar alışmışım ki, kendimi koruma yeteneğimi kaybetmişim. Utanç içinde ağlaması gereken biri varsa, o da benim, sen değil."

"Hidé'ye katılıyorum," dedi Saiki. "Yaralanmanız gerçekten de onun suçu. Emirlerinize kulak asmayıp, fark ettirmeden sizi izlemesi lazımdı. Elbette böyle bir itaatsizlik için daha sonra intihar etmesi gerekirdi, ama bu arada size muhafızlık ederdi, görevinin gerektirdiği gibi."

"Ya o arada Kudo ile adamları kavşağa gelseydi? Onları durduracak hiç kimse olmazdı."

"Lord Şigeru hepsini öldürdü," dedi Saiki. "Hidé'nin nöbette kalmasına gerek yoktu ki."

"Bunu o zaman bilemezdik," dedi Genji. "Ve eğer Hidé, sana göre yapmış olması gerekeni yapsaydı, o zaman ne olacağını kim bilebilirdi ki? Belki de kehanet engellenmiş olurdu, o zaman da itaatsizlik bilgeliğini bana değil cesedime öğretirdin."

Hidé başını kaldırdı.

Saiki konuşmadan oturuyordu.

Genji gülümsedi. Ne zaman başarısız olsa, kehanete başvurabiliyordu. Ne kullanışlı bir cihaz.

"Yaralarınız temizlendi, lordum," dedi Dr. Ozawa. "İltihap işareti yok. Dikkati çekecek bir husus daha; soğuktan donan bir uzvunuz da yok. Bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyorum. Lord Şigeru, sizi, karla kaplı bir tümsekte gömülü bulduğunu söyledi."

"Yalnız değildim," dedi Genji. "Arkadaşım, Eskimo ilimlerini biliyordu. O bilgileri kullanmayı başardı."

"'Eskimo' nedir?" diye sordu Dr. Ozawa. "Yabancı bir tıp tekniği mi?"

"Elbette bir teknik," dedi Genji.

"Müsaade ederseniz, Eskimo konusunu yabancı kadınla tartışmak isterim. Belki Leydi Heiko çevirmen olarak bana yardımcı olabilir?"

"Böyle bir tartışmayı eğlenceli bulacağına eminim," dedi Genji. O da orada olmak isterdi. Çok eğlenceli olurdu. Emily gerçeği anlatırdı. Her zaman olduğu gibi. Yalan, İsa'ya karşı işlenen bir günahtır, diyordu çünkü. Nasıl bocalayacak, nasıl utanacak, fazla bir şeyi açığa vurmadan yaptığı şeyi açıklamak için nasıl çırpınacaktı. Sahne gözlerinin önüne gelince güldü.

"Lordum?"

"Bu kadar çabuk iyileştiğim için memnun oldum sadece. Yardımlarınız için teşekkürler Dr. Ozawa."

"Kendinizi şu sıralar fazla zorlamayın. Yaraların nüksetmesi tehlikeli olur."

Genji yatağından kalktı. Normalde olduğu yerde durur, kıyafetlerini hizmetçileri giydirirdi. Ama ormandaki yetersizliğinden son derece üzgün olduğu için, kendi kıyafetlerini kendisi giymekte ısrar etti.

"Kılıcı iyi kullanamayabilirim," diyordu, "ama bir kuşakla harikalar yaratırım."

"Bu sizin ilk gerçek muharebenizdi," dedi Saiki. "Bir dahakine daha iyi olacaksınız."

"Daha kötüsü olabilir mi ki?"

"Kendinize çok sert davranıyorsunuz, lordum," dedi Saiki. "Bölgenin batı kesimindeki ayaklanma sırasında –bu, siz doğmadan önceydi– ilk kez kan döküldüğünü görmüştüm. Bunu söylemek istemezdim ama kustum ve peştamalımı doldurdum. Aynı anda."

"Olamaz!" dedi Genji. "Sen ha?"

"Ne yazık ki, evet," dedi Saiki.

Genji güldü, Hidé de ona katıldı. Saiki de gülüyordu. O sıralar on üç yaşında olduğunu ve gördüğü kanın ilk tam boy katanasıyla henüz öldürdüğü tepeden tırnağa silahlı iki çiftçi olduğunu söylemeyi ihmal etmişti gerçi. Ama anlattığı hikayenin Genji'nin moralini yükseltmesine memnundu. Onurdan bir parça fedakarlık etmenin bir önemi yoktu burada.

"Ah, afedersiniz. Toplantıyı mı bölüyorum?" Emily kapıda duruyordu. Giysileri, daha önce giydiklerine benziyordu, ama pamuktan değil ipekten yapılmışlardı. İç etekliği, pantolonları, çorapları da ipekti. Eski kıyafetleri dağlarda mahvolmuştu. Kaledeki terzi kadınlar onları kalıp olarak kullanıp bu yeni giysileri dikmişlerdi. Daha mütevazı olan pamuğu tercih ederdi Emily. Ama iyi niyetli bir yardım olan bu hediyeleri reddetmek de kabalık olurdu. Bu yüzden de, hayatında ilk kez, tepeden tırnağa ipeğe bürünmüştü. Eskisi kadar gösterişsiz ve büyük olan takviyeli ceketi bile aynı ince malzemeden yapılmıştı.

"Bitiriyordum," dedi Genji. "Bir iki dakika sürer. İçeri gir lütfen."

"Leydi Emily," dedi Saiki. Hidé ile birlikte içeri giren kadını yerden selamladılar. "Sağlığınızın yerinde olduğuna çok sevindim."

Genji, Saiki'nin nezaket seviyesinin yükseldiğini fark etmişti. "Yabancı kadın," değil "Leydi Emily" idi artık. Kehaneti yerine getirmesi, konumunda önemli bir değişiklik yapmıştı. Genji durumdan memnundu. Koca ülkede neredeyse yalnız, daha evlenmeden dul kalmış bir kadın olarak yaşamı yeterince zordu zaten. Bir parça nezaket, acısını azaltırdı.

Genji, "Sağlığınızın yerinde olduğunu gördüğü için mutluluğunu ifade ediyor."

"Lütfen Bay Saiki'ye benim adıma teşekkür edin. Onun da

güvenlikte olduğunu görmekten mutluluk duydum."

"Sana teşekkür ediyor ve iyi dileklerini sunuyor, Saiki. Güvenlikte olduğunu görmekten mutluluk duyuyormuş. Tartışacağımız başka bir konu var mı?"

"Hayır, lordum," dedi Saiki. "Size karşı başlatılan ayaklanma bastırıldı. Geriye cezalarını vermek kalıyor. Lord Şigeru bu işin en zor kısmını halletti. Yarın sabah yüz adamla Kageşima Köyü'ne gideceğim. Hepsi bu."

"Sanırım, köy ihtiyar heyetini idam etmek yeterli gelecektir," dedi Genji. "Ayrıca diğerlerini sadece kendi lordlarına değil, bölgenin Büyük Lorduna sadık olmanın önemi konusunda sertçe azarlayın."

"Normal usul bu değildir, lordum."

"Biliyorum."

"Şu anda nazik olmak ne kadar bilgece olur, bilemiyorum. Gerekli olanı yapma iradesinden yoksun olduğunuz izlenimini doğurabilir."

"Gerekli olanı yapma iradem var elbette, bu da gerekli olan. Önümüzdeki günlerde fazlasıyla adam öldürülecek. Öldürmemiz gerekiyorsa düşmanlarımızı öldürelim, kendi köylülerimizi değil."

"Baş üstüne lordum."

Saiki ve Hidé çekildiler. Hidé kapıda, "Atların yanında olacağım," dedi.

Genji, ona ihtiyaç olmayacağını söylemek üzereydi. Çok uzağa gitmeyeceklerdi. Hidé'nin kararlı yüz ifadesini görünce vazgeçti. Bir süre hiçbir yere yalnız başına at süremeyeceği belliydi.

"Pekala, Hidé."

Emily sordu. "At binecek kadar iyi durumda mısınız, lordum?"

"Yalnızca gezineceğiz," dedi Genji. "Dörtnala gitmeyeceğiz. Sorun olmaz."

"Onun yerine yürüsek nasıl olur. Kalede görmediğim çok yer var. Gördüklerim ise çok güzel."

"Hepsini göreceksin. Ama bugün ata bineceğiz. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir o?"

"Benimle gelirsen görürsün."

Emily güldü. "Sürpriz ha? Çocukken sürprizleri severdim. Matthew da bizimle gelmek istemez miydi acaba?"

"Talim yapmakla meşgul. Dinle."

Uzakta bir yerde boğuk silah sesleri geliyordu.

"Her neyse, bunu sana göstermek istiyorum, ona değil."

"İş daha da esrarengizleşiyor," dedi Emily.

"Birazdan her şey aydınlanacak," dedi Genji.

* * *

Son kelle daha bir yaşına gelmemiş bir çocuğun kellesiydi. Şigeru kelleyi bir mızrağa geçirip kalenin ön kapısının dışındaki başlar dizisinin en sonuna koydu. Akaoka Bölgesi'nde kışlar ana ada Honşu'nun dağlarındakinden daha sıcaktı. Kudo'nun yüzü tanınmayacak kadar çürümüştü bile. Diğerleri tazeydi, yeni çektikleri acılar yüz ifadelerinde görülüyordu hâlâ. Kudo'nun karısı, iki kapatması, beş çocuğu, dul annesi, erkek kardeşi, kayınları, baldızları, amcaları, teyzeleri, kuzenleri, erkek ve kız yeğenleri. Hepsi elli dokuz kelle.

Kudo'nun ailesi yok edilmişti.

Heiko başını eğerek ona yaklaştı. "Çok korkunç bir görev, Lord Şigeru."

"Ve gerekli".

"Ona kuşkum yok," dedi Heiko. "Karma nehrinin akışına karşı konulmaz."

"Size bir yardımım dokunabilir mi, Leydi Heiko?"

"Umarım dokunur," dedi Heiko. "Lord Genji, az sonra kısa bir gezintiye çıkacaklar. Leydi Emily de ona eşlik edecek. Elbette bu yoldan geçecek."

"Elbette. Lord nereye giderse gitsin, kalenin ön kapısını kullanır her zaman."

"Bu manzara Leydi Emily'yi ölçüsüz bir dehşete düşürecektir."

"Öyle mi?" Şigeru, yolun güney yönüne düzgün bir şekilde dizilmiş sıraya baktı. "Neden? Her şey çok düzenli görünüyor."

"Özellikle yumuşak bir yapısı var," dedi Heiko sözlerini dikkatle seçerek. "Aynı zamanda, yabancı olduğu için, karmanın nasıl işlediğini anlayamıyor. Aralarında çocukların olması, ona çok daha fazla acı verecektir. Lordumuzla yaptığı gezintiyi sürdüremeyeceğinden korkuyorum."

"Ya ne yapmamı öneriyorsun?"

"Kelleleri kaldırmanızı."

"Bunu nasıl yapacağım onu anlayamadım. Hainlerin yazgısını kalenin ana kapısında herkese göstermek ve kafataslarındaki et çürüyene, leş kargaları onları temizleyene kadar orada tutmak kimsenin hatırlamadığı zamanlardan kalan bir gelenektir."

"Ebediyete kalması gereken bir gelenek," dedi Heiko. "Peki sadece şu an için bu geleneği bir parça değiştirmeyi düşünemez misiniz? Sergi, geçici olarak Lord Kudo'nun meskenine taşınamaz mı?"

"O hain lord değil, artık adı da yok."

"Beni affedin," dedi Heiko başını eğerek. "Hainin önceki meskenine, demek istedim."

"Ben de orayı yakmaya gidiyordum."

Heiko'nun benzi attı. "İçerideki hizmetçilerle birlikte mi?"

Şigeru merhametsizce gülümsedi. "Benim niyetim buydu. Ama son derece merhametli ve aşırı derecede affedici bir efendi olan lordumuz, bunun yerine köle olarak satılmalarını emretti."

Heiko rahatlayarak bir soluk aldı. "Öyleyse bir öneri yapabilir miyim?"

"Zaten bir süredir önerilerinizi dinliyorum, yanılmıyorsam."

"İzninizle, Lord Şigeru. Planladığınız gibi meskeni yakmanızı, sonra da bu andaçları yıkıntıların üstüne koymanızı önerebilir miyim? Etkili bir seçenek olmaz mıydı?"

Şigeru manzarayı gözünün önüne getirmeye çalıştı. İhanetin dumanı tüten yıkıntıları arasından fırlayan elli dokuz kelle. "Pekala Leydi Heiko. Öyle yapalım."

"Teşekkür ederim, Lord Şigeru."

Şigeru'nun işini tamamlamasını izlemeye kalmadı.

* * *

Genji, Emily ve Hidé, kaleden çıkarken yolda Stark'la Taro'ya rastladılar.

"Senin kurşunların hiç bitmiyor mu, Matthew?" Emily eyere yan değil normal oturmuştu. Genji, kendi "hakama" denilen geniş paçalı rahat pantolonlardan giymesi için ikna etmişti onu. Kadınlara bütünüyle uygun bir kıyafet, diyordu. Zephaniah'ın, Hıristiyan ahlakının emirlerini çiğnemediği sürece Japon geleneklerine uyma öğüdünü hatırladı. Hakama uygun görünüyordu. Öyle gevşektiler ki, Batılı anlamdaki pantolondan çok eteğe benziyorlardı.

"Kurşun hazırlayabileceğim bir kalıp yaptım," dedi Stark. "Ev sahiplerimizde ise bol bol barut var." Elinde tuttuğu şarjörleri

gösterdi. "Bunları defalarca kullanabilirim."

"Umarım en Hıristiyan asker sen olursun," dedi Emily, "ve yalnızca doğruluk namına savaşırsın."

"Görevim doğruluktur," dedi Stark. "Buna şüphe yok."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Taro, Hidé'ye.

"Fazla uzağa gitmiyorum. İşin yoksa sen de bizimle gel."

"Geleyim. Bay Stark, Leydi Heiko'yla buluşacak. Onun dilini konuşabildiği için daha iyi rehberlik ediyor."

Hidé ile Taro, lord ve kadının biraz ardından gidiyorlardı, kendi bölgelerinde, kaleye bu kadar yakınken bir saldırı gerçekleşme ihtimali çok düşüktü. Yine de Hidé, bıkıp usanmadan çevreyi inceliyordu dikkatle.

"Ateş etmesi nasıl?"

"İnsanı hayrete düşürüyor," dedi Taro. "Böyle bir şeyin olacağını hayatta düşünmezdim. Silahını, en iyi *iaido* ustasının kılıç çekişinden daha hızlı çekip ateşleyebiliyor. Sanırım Şigeru'dan bile hızlı."

"Söyledim ya."

"Söyledin, evet. Şaka yapıyorsun sandım. Yapmadığını anladım. Çok da keskin nişancı. Yirmi adımda, on denemenin dokuzunda, ilk atışta hedefi vuruyor. Niye bu kadar sıkı çalışıyor, anlamıyorum. Japonya'da yeteneğini sınayabileceği kimse yok."

"O da bizim gibi savaşçı," dedi Hidé. "Savaş da yaklaşıyor. Bu sebep yeterli."

Emily, Genji'yi yakından izliyordu. Herhangi bir zorlanma belirtisi gördüğü anda geri dönmek için ısrar edecekti. Şimdiye kadar iyi görünüyordu. İnsanın kendi yurdunda olması çok işe yarıyordu kuşkusuz. Bölgesindeki iklim Edo'dan çok daha yumuşaktı. Orada bütün hoyratlığıyla kış hüküm sürüyordu, burası ise ilkbahar başları gibiydi.

"Burada kışlar hep böyle yumuşak mıdır?"

"Nadiren daha soğuk olur," dedi Genji. "Bu yüzden de Eskimoların hünerine pek ihtiyacımız olmaz."

"Lordum, lütfen."

"Kar yağsaydı nüfusumuz daha fazla olabilirdi."

Emily, yüzü utançtan kıpkırmızı, yüzünü çevirdi. Koparılmaya hazır bir elma kadar kırmızı olduğundan emindi.

Genji güldü. "Özür dilerim, Emily. Kendimi tutamıyorum."

"Bundan hiç bahsetmeyeceğinize söz vermiştiniz."

"Başkalarına bahsetmeyeceğime söz verdim. Sana geçmişi hatırlatacak hiçbir şey de söylemiş değilim."

"Lord Genji, centilmenlikdışı bir tutum bu."

"Centilmenlikdışı?"

"'Dışı', olumsuzluk veren bir sözcüktür. Centilmen ise iyi bir karakteri, yüksek ilkeleri olan kişidir. '-lik', '- özelliğine sahip' anlamına gelir." Elinden geldiğince sertleştirdiği bakışını adama yöneltti. "Bu davranışınız iyi bir karakteri ve yüksek ilkeleri yansıtmıyor."

"Affedilmez bir kusur. Lütfen derin üzüntümü kabul buyurun."

"Böyle alaycı bir şekilde gülümsemezseniz kabul edebilirdim."

"Siz de gülümsüyorsunuz."

"Yüzümü buruşturuyorum, gülümsemiyorum."

"Yüzünü buruşturmak?"

Emily, bu terimi açıklamayı reddetti.

Denizden içerilere doğru sessizce at sürüyorlardı. Emily gizliden adama doğru ne zaman baksa, dudaklarındaki o küçük gülümsemeyi görüyordu. Adama çok öfkeli olması gerekiyordu, ama beceremiyordu. Aynı zamanda da, hiçbir şey olmamış gibi

davranmak da yanlış olacaktı. Genji'nin davranışları uygunsuzdu, hele de aralarındaki ilişki düşünülünce. Bunu değiştirecek hiçbir şey olmamıştı.

Durup arkada kalan Serçe Bulutu'na baktı. Kaleyi ilk gördüğünde duyduğu düş kırıklığı acı verecek kadar keskindi. Bu muydu kale? Peki, büyük surlar, taş kuleler, korkuluklar, istihkamlar, siperlerle mazgallar, açılır köprü, kale hendeği neredeydi? Gördüğü tek taş temeldeki gevşek, sıvasız taşlardı, onun üzerinde ahşap, sıva ve kiremitten yapılmış bir tapınak vardı. Kaleler, Ivanhoe'nun Wilfred'i gibi şövalyelerin meskeniydi. Wilfred'in metal ve zincir zırhlarının içinde, elinde kalkanı, mızrağı, görkemli atının tepesinde, böyle bir yerden çıktığını düşünemiyordu bile. Güzellik anlayışı gibi kale anlayışı da farklıydı Japonya'da. İlk farklılık gerçek bir nimet olsa da, ikinci farklılık büyük bir hayal kırıklığına sebepti.

Şu kısacık iki hafta içinde ne çok değişmişti görüşleri. Serçe Bulutu Kalesi göze öyle hafif geliyordu ki, yedi katı da kayalık deniz uçurumunun üzerinde yüzer gibi görünüyordu. Taş temeli zarif bir içbükey parabol halinde yukarı çıkarken yaz bulutları kadar beyaza sıvanmış duvarlarını destekliyordu. Duvarların üstünde gri kiremitlerle kaplı kemerler ve kavisler vardı. Emily, kısrağının üzerinde oturduğu bu yerde, kaleden iki mil kadar uzaktan bakınca, azıcık bir çabayla, kiremitlerin serçe sürüleri gibi uçtuğunu görebiliyordu. Eski hayallerinin ağır taş yapılarını acınacak bir maddilikte gösteren havai bir zarafet vardı burada.

"Bana kızdın mı, Emily?" dedi Genji.

Emily gülümseyerek başını iki yana salladı. "Hayır. Bazı konularda şaka yapmanın uygun olmadığını düşünüyorum sadece."

"Haklısın. Bu konuda bir daha şaka yapmayacağım."

Arazideki hafif bir yokuşa ulaştılar. Yokuşu tırmanmadan ön-

ce tanıdık bir koku duyar gibi oldu Emily. Bastırdığı yurt özleminin bir oyunu olarak gördüğü bu sanıyı bir kenara bıraktı hemen. Bir an sonra, küçük bir vadiye bakıyordu, eyerinin üzerinde başı döndü. İçine çektiği hava birden incelmişti, çok yüksek bir yere tırmanmıştı sanki.

"Bu bir elma bahçesi." Sesi fısıltılıydı.

Çok büyük değildi, yüz ağaçlıktı en fazla. Atlarını ağaçların arasına sürüp dört yanları ağaç içinde kaldığı zaman, on bin ağaç olduğu bile sanılabilirdi. Üzengilere basarak ayağa kalktı, uzanıp parlak kırmızı meyvelerden birini kopardı.

"Neden? Bunlar bizim bahçemizdeki elmalara çok benziyorlar," dedi Emily.

"Belki aynıdırlar," dedi Genji. "Elma Amerika'ya özgü bir meyve midir?"

"Hayır, Avrupalı yerleşimciler getirmişler. Johnny Appleseed[1] adında biri bütün yaşamını ülkenin her yerine elma ekerek geçirmiş. En azından anlatılan bu. Tarih değil masal da olabilir elbette."

"O ikisi arasında o kadar fark yoktur," dedi Genji. Uzanıp bir dalı yakaladı, soluğu kesilince kollarını indirdi. Yaraları yüzünden çabasından vazgeçmek zorunda kaldı. "Bu dallara tırmanır, hayali sohbetlere dalardım. Arkadaşlarım her zaman pek bilge olurlardı."

"Ben de ağaçlara çıkardım," dedi Emily. "İki erkek kardeşimle oyunlar oynardık."

"Hayali kardeşler mi?"

"Gerçek kardeşler. Tom ile Walt."

"Onlar da mı misyoner?"

"Hayır. Çocuk yaşta öldüler."

---

1) *Appleseed*: Elma çekirdeği. (çn.)

"Annenle baban?"

"Onlar da vefat etti."

"İkimiz de yetimiz demek." Başının üstündeki dallara bir göz attı. "Artık çıkamıyorsundur herhalde."

"Anlamadım?"

"Ağaçlara, diyorum. Çıkabiliyor musun hâlâ? Yaralarım olmasaydı en tepeye kolayca ulaşabilirdim."

"Ben de ulaşırım," dedi Emily.

"Tabii canım."

"Kuşkulu görünüyorsunuz, Lord Genji?"

"Eh, ağaçlara tırmanan birine pek benzemiyorsun."

"Bu bir meydan okumaya benziyor." O, Tom ve Walt her zaman meydan okurlardı birbirlerine. Son ağaca çıktığında, iddia üzerine bir daldan öbür dala atlamıştı. Atladığı dal kırıldı, eline geldi, birlikte yere düştüler; ciddi şekilde yaralanmaktan zor kurtulmuştu.

"Dalı kırdığım için özür dilerim baba."

"Sana bir şey olmasın da dala olsun. Ama bir daha yapmamalısın."

"Peki, baba."

"Sen çok güzelsin, Emily. Sakat bir bacakla, sakat bir belle, o kadar da güzel olamazsın."

Peki, baba.

Hep güzel olduğunu söylerdi ona. Söylediği zaman da harika hissederdi kendini. Bu sözcüğün etkisi ne kadar değişmişti şimdi.

Emily ceketini çıkartıp eyer kaşının üzerine bıraktı. Elini uzattı, yukarıdaki dalı sıkıca tutup eyerden kalktı. Yukarı aşağı gidip gelerek hız kazandı, sonra önce bir bacağını, sonra diğerini dalın üzerine attı. Bedenini çevirip dalın üzerine oturdu, bacakları neşeyle sallanıyordu, yüzünde muzaffer bir gülümseyiş vardı.

Genji eyerinin üzerinde iyice eğilerek selam verdi. "Senden kuşkulandığım için beni affet. Kusursuz tırmanıyorsun gerçekten de. İyileştiğim zaman bir yarış yapmalıyız."

"Ne üstüne?"

"Üstüne?"

"Kaybeden kazanana ne verecek?"

"Kazanırsan, bu bahçeyi sana veririm," dedi Genji.

"Yo, hayır, bu çok fazla. O zaman kumar olur, oyun değil."

"Pekala," dedi Genji. "Kazansan da kaybetsen de bu bahçeyi sana vereceğim. Sen de bana karşılığında bir şey verirsin. Bu durumda kumar olmaz, değil mi?"

"Böyle büyük bir hediyeyi kabul edemem" dedi Emily. "Kabul etsem de bu bahçeye bakacak araçlarım yok."

"Araçları da vereceğim. Bu vadiyle komşu vadideki üç köy."

"Hayır, kabul edemem. Benim amacım Tanrı'nın sözünü yaymaktır, kendime mülk edinmek değil."

Genji vadiye girmeden önce çıktıkları tepeyi gösterdi. "Şuraya bir kilise kurarsın. Buraya bunun için gelmedin mi?"

"Misyonumuza verilen arazi başka bir vilayette sanıyordum."

"Buraya da kilise kurabilirsin. Söz veriyorum, kilisen her zaman dolu olacak."

Emily, duyduğu endişeye rağmen güldü. Sözünü tutmak için bir emir çıkaracak, köye haberciler gönderecekti. Köylüler diz çökecek, secde edecek ve lordlarının sözünü dinleyeceklerdi. Sonraki pazar da, kendilerine verilen emre uyarak sıraları dolduracaklardı. Kendilerine hiçbir şey ifade etmeyen bir vaazın tercümesini dinleyeceklerdi. Vaftiz olmaları teklif edildiği zaman da her erkek, her kadın ve her çocuk, bir adım ileri çıkıp kabul edecekti.

"İnsanları inanmaya zorlayamazsınız, lordum. Kendi kalple-

rinin içine bakıp hakikati kendileri bulmalılar."

"Sana söz veriyorum, kilisene gelip kalbimin içine bakacağım."

"Lord Genji." Başka ne diyebilirdi, bilmiyordu.

"Benim hayatımı kurtardın. Bir hediye vererek teşekkür etmeme izin vermelisin."

"Sizin de benim hayatımı kurtardığınızı söyleyebilirim. Birimiz olmasaydık ikimiz de yaşayamazdık."

"Sen de bana bir hediye borçlusun o zaman. Ben sana Elma Vadisi'ni vereceğim. Sen bana ne vereceksin?"

Emily, düşmemek için ağaca yaslanmak zorunda kaldı. 'Elma Vadisi mi?"

"Annem buraya öyle derdi. Ringo-no-tani." Genji gülümsemeye devam ediyordu. Ama gözlerindeki ifade değişti. "Annem kuzeydendi. Babasının bölgesi elmalarıyla ünlüydü. Evlendiği zaman çok gençti, çocukluktan çıkalı fazla olmamıştı. Annesiyle kız kardeşlerini özlüyordu. Oyun arkadaşlarını özlüyordu. Çocukken tırmandığı ağaçları, dallardan koparıp yediği meyveleri özlüyordu. Çocukken başına taktığı çiçek çelenklerini özlüyordu. Babam, acısını dindirmesi için, olur ya bir gün sevinç de verir belki diye, bu bahçeyi yetiştirdi."

"Sevinç getirdi mi peki bahçe?"

"Fideler ekilirken çok mutluydu annem. Kendisi de birkaç tane dikti. Ama ne ağaçları, ne çiçekleri ne de meyveleri gördü. O kış, çocuğunu doğururken öldü. Yeni doğan çocuk da, yani kız kardeşim, öldü."

"Öyle üzgünüm ki."

"Bilgeler der ki, mutluluk ve acı birdir. Buraya her geldiğimde bu sözlerin anlamını kavrarım."

Yapraklarla ağaçlar yüzünden çevrelerini saran sarp Japon

dağlarının manzarası görülmüyordu. Yakındaki Pasifik Okyanusu'nun kokusu elmaların kokusuyla örtülüyordu. Dalın üstüne tünemiş, ayaklarını aşağı sallandıran Emily yoğunluğunun dağıldığını hissetti. Aşağı baktığı zaman, savaş atının üstünde duran Genji'yi gördü. Doğru yerde olmayan oydu, kendisi değil. Bir samurayla kendi elma bahçesi arasındaki uyuşmazlığı düşününce bir kahkaha koyverdi.

Kendi kahkahasıyla kendine geldi.

Ve ağlamaya başladı.

"Benim evim Elma Vadisi'ndeydi," dedi Emily. "Bir başka Elma Vadisi'nde."

Genji bir süre sonra konuştu. "Burası, daha sen burayı görmeden senindi."

* * *

"Leydi Emily, iriliğine rağmen pek çevik," dedi Taro. Kadının dalda sallanışını izliyorlardı.

"Aslında o kadar iri değil," dedi Hidé. "O iki ahmak kendilerini öldürdüğü zaman lordumuzun kollarına yığıldı. Rahatça tutuverdi onu. Vücut oranları bizimkinden değişik, o yüzden boyutunu yanlış değerlendiriyoruz."

"Şimdi o gözle bakınca," dedi Taro "bütünüyle haklı olduğunu görüyorum." Doğru perspektiften bakabilmek için elinden geleni yapıyordu. Leydi Emily, Lord Kiyori'nin kehanetini gerçekleştirmişti. Onu iri, hantal ya da çirkin görmek olmazdı. Sadakat gereği en iyi gözlerle bakmalıydılar ona. "Aslına bakılırsa, hanımlara yakışır bir zarafeti de var. Tabii yabancılara özgü bir şekilde."

"Doğru," dedi Hidé. "Daha önceki hatalı görüşlerim için büyük bir pişmanlık duyuyorum şimdi. Eminim, standartların baş-

ka ideallere göre belirlendiği kendi ülkesinde, oldukça güzel kabul edilen biridir, bizim Leydi Heiko gibi."

Taro, çok istese de, arkadaşıyla hemfikir olamıyordu. Biraz uğraşınca, Emily'nin diğer yabancılara, en azından bazılarına çekici gelebileceğini tasarlayabiliyordu da; Heiko gibi bir güzellik? Ne diyebilirdi ki? Kılıç ve yayı iyi kullanırdı o, sözcükleri değil.

"Böyle bir karşılaştırma için dayanak bulunabilirse, olabilir," dedi Taro. "Leydi Heiko, ilk kademeden bir geyşa. Leydi Emily'ye gelince..." Doğru zeminde durabilmek için çabalıyordu. "Leydi Emily'nin ülkesinde de geyşalar var mı?"

"Anladığım kadarıyla yok," dedi Hidé. Onun da konuşmakta güçlük çektiği belliydi. Sürekli düşünme çabası yüzünden alnı alabildiğine kırışmıştı.

"Ben de öyle sanıyorum," dedi Taro. "Bu durumda Leydi Emily ve Leydi Heiko hakkında aynı terimlerle konuşmak uygun düşer mi?"

"Düşmez elbette," dedi Hidé rahatlayarak. "Açıkçası, derdimi tam anlatamadım. Ona duyduğum hayranlık biraz ileri gitmeme sebep oldu. Erdemlerini abartarak ona iyilik etmiş olmuyoruz."

"Doğru, olmuyoruz," dedi Taro. Sesinin coşkusu geri gelmişti. "Erdemleri son derece belli zaten. Büyütmeye gerek yok."

"Sonuç olarak, dış güzellik gibi bir şey ne kadar önemli olabilir ki?" Hidé, konuşmayı daha sağlam bir zemine çekmişti. "Asıl önemlisi iç güzelliktir. Leydi Emily'nin bu konuda eşi menendi yok."

"En önemli noktaya dikkat çektin gerçekten de," dedi Taro odağın başka bir yere kaymasıyla rahatlayarak. "Gerçek güzellik içtedir."

İki samuray atlarının üstünde mutlulukla gülümseyerek lordlarını ve Leydi Emily'yi gözetlemeye devam ettiler. Kendi

aralarında önemli bir meseleyi halletmişlerdi. Şimdi, olağan kıstaslara pek uymayan önemli biri hakkında nasıl düşüneceklerini biliyorlardı.

* * *

"Yolculuğumuzun ayrıntılarını Lord Genji'ye anlattın mı?" diye sordu Heiko.

"Sormadı," dedi Stark.

Kalenin iç bahçelerinden birine bakan bir odada, sandalyeler üzerinde oturuyorlardı. Emily ve Stark'ın ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde döşenmiş birkaç odadan biriydi burası. Bu oda, altı sandalye, dört masa, büyük bir kanepe, bir yazı masası ve iki dolapla tıka basa doluydu. Yabancılar Japonlara benzemiyorlardı. Onların iyi dediği her şey Japonlara kötü geliyordu ve bunun tersi de doğruydu. Genji'nin hizmetçileri bunu ilke kabul etmişlerdi. Onurlu konuklarını evlerinde gibi hissettirmek için, lordları için yaptıkları şeylerin tam tersini yaptılar onlara. Lordun odasında bol bol boşluk ve pek az mobilya varken, konukların odalarında pek az boşluk ve bol bol mobilya vardı. Hizmetçiler, bütün çabalarını, kendilerinin rahat edemeyeceği bir ortam yaratmak için yoğunlaştırmışlardı. Bunu da kusursuz başarmışlardı.

"Ben anlatmayı düşünüyorum," dedi Heiko. "Bugün."

"Sırların sırdır," dedi Stark. "Hiçbir şey söylemiyorum."

"Ağzının sıkılığı için sana teşekkür ederim. Benim için çok değerli. Sırları saklamak olanaksızdır. Sen söylemezdin, biliyorum. Ama barikattaki muharebenin haberi er geç Lord Genji'ye ulaşacaktır. Gerçeği anlayacaktır."

"Bu bir sorun yaratır mı?"

"Evet, yaratacağına inanıyorum."

"Diğer becerilerini biliyor mu?"

"Bilmiyor."

"Öyleyse neden kullandın?" diye sordu Stark. "Kimseye fark ettirmeden oradan geçip gidebilirdik, o olmazsa ben silahımı kullanarak yolu açardım. Bir altıpatların karşısında kılıçlar pek işe yaramaz."

"Senin yaşamını mecbur olduğumdan daha fazla riske atamazdım. Lord Genji'nin büyükbabası ölmeden önce bir kehanette bulundu. Lord Genji'nin Yeni Yıl'da karşılaşacağı bir yabancının onun hayatını kurtaracağını söyledi. O yabancının sen olduğundan emindim."

"O zaman zaten bir şey olmazdı ki. Kehanetin söylediği şeyi yapabilmem için yaşamam gerekirdi. Eğer ölürsem, beklediğiniz kişinin ben olmadığım anlaşılırdı. Kaybedecek bir şey yoktu ki."

"Kehanetler, kendi kendilerini gerçekleştirmeye bırakılamaz," dedi Heiko. "En samimi çabalarımız olmasa, sonuç umduğumuzdan çok farklı olabilir. Eğer, onu kurtaracağı söylenen yabancı sen olsaydın ve daha önce ölseydin, bu durumda başka bir yabancı çıkardı. Ama doğru yabancı olmazdı o. Lord Genji ölmezdi, çünkü kehanet öyle söylüyordu. Ama sakat kalabilir ya da komaya girebilirdi."

"Kehanetler böyle mi işler?" dedi Stark. Bunların hiçbirine inanmıyordu. Ama madem Heiko konuşmak istiyordu, o da dinlerdi. "Lord Genji'nin büyükbabası bu kehanet işine nasıl girmiş?"

"Öngörü yeteneğiyle birlikte doğmuş. Yaşamı boyunca birçok kehanet hayali gördü."

"Hep haklı çıktı mı?"

"Çıktı."

"Neden, yabancının adının Emily olduğunu da söylemedi?"

"Hayaller hep yarım yamalak gelirler. Yaşam önceden karar

verilmiş bir süreçtir, ama ayrıntılar bizim eylemlerimize bağlıdır. Geçmiş karma süreci belirler. Şimdiki karma ayrıntıları."

"Karma?"

"Siz bu sözcüğe kader diyorsunuz galiba, ama yaşayan, sürekli değişen bir kader bu."

"Kader kaderdir," dedi Stark. "Varsa değişmez. İçinden geçinceye kadar da göremeyiz. Ya da o bizim içimizden geçinceye kadar."

* * *

Stark kimi zaman, El Paso çevresindeyken, mülk sahibine bakılırsa Teksas'ın en iyi bir düzine orospusunu çalıştıran Manuel Cruz'un işletmesinin önünde dururdu. Stark, bir seferde sekizden fazla orospu olduğunu hiç görmedi. Ona kalırsa, kasabanın en iyi orospuları bunlardı, eyalette de fazla iyisi yoktu.

"Şiirsel çapkınlık," diyordu Cruz, "adamı tavlar. Onu iyimser bir ruh haline sokar. Onun için de iyidir bu, iş için de."

"Şiirsel çapkınlık nedir?"

"Sen buraya dilin inceliklerini görmeye mi geldin yoksa kazıklanmaya, söğüşlenmeye, taktırmaya mı?"

"Ben orospu becermeye geldim," dedi Stark. "Bir şey taktırmaya gelmedim."

"Hayal gücü fakiri herif seni," dedi Ethan. Ethan, Cruz'un evlatlığıydı. Silahını Stark gibi kalçasına alçak asardı, omuzlarını onun gibi gevşek tutardı. Ethan bir gün onun meşhur silahşor Matthew Stark olduğu anlayıp düelloya davet edecekti. Ya da Stark'ın da kendisiyle aynı işi yaptığını anlayıp ortaklık teklif edecekti. İkisinden biri olacaktı bugünlerde.

Cruz güldü. "Devam et. İyi bak, en iyisini seç."

Stark, Cruz'un işletmesini, mallarının üstün kalitesinden do-

layı tercih etmiyordu. Oraya gitmesinin sebebi kasabanın çıkışına en yakın yer olmasıydı. Kasabalar göğsünü, boğazını sıkıştırıyordu. Mecbur kalmadıkça da gitmiyordu.

Bulunduğu yer bu işletmeyi seçmesini sağladığı kadar, çoğu zaman uzak durmasına da sebep oluyordu. Yan kapıdaki domuz ağılının ağır kokusuna dayanamıyordu. Bu konuda azınlıktaydı galiba. Rüzgar bara doğru geldiği zaman, bardan doğru estiği zamana göre daha çok kâr ediyordu Cruz. Stark içinse bu ikinci durum iyiydi. Randevuevinde domuz pisliğinden sonra en sevmediği şey fuhuş yapan sarhoşlar kalabalığıydı. El Paso'ya her gelişinde, bunların ikisiyle de karşılaşmamak için rüzgarı iyice kollardı.

Duygusal değildi. En sevdiği orospusu yoktu. Yirmi yaşındaydı, Çok Hızlı Jimmy'den sonra üç adam daha öldürmüştü ve yirmi bir yaşına basıp basmayacağını bilmiyordu. Bir yıldır peşine düşen olmamıştı ama bundan sonra da olmayacağını düşünecek kadar ahmak değildi. Cruz'a elli sent verip en yakın merdivene yöneldi.

Daha önce Cruz'un evinde aynı kızı arka arkaya görmemişti, ilk kez Mary Anne'i görecekti.

Diğerlerinden ve Stark'ın yattığı bütün kadınlardan yaşlı olmasından başka özel bir tarafı yoktu. Nazikti de, içeriye girmeden kadının kalçalarına boşaldığı zaman, kadın onu susturur, sımsıkı kucaklar, biraz böyle yatmasını isterdi; sorun yoktu, Cruz'a elli sent daha vermeden bir kez daha yapabilirdi. İlk seferde tutmak zor oluyor, derdi Stark, kadınlarla fazla sık birlikte olmadığı içindi bu. Kadın susmasını söyler ve hazır olana kadar öylece beklerdi.

İşini bitirdiği zaman uyuya kalıyor olmalıydı, çünkü yaptığı bir sonraki şey uyanmak oluyordu. Masada cılız bir lamba yanıyordu. Mary Anne yanında yatıyordu. Rüzgar yanlış yönden esi-

yordu, işin tadı yoktu. Mary Anne, aşağı inip boş bardaki sert sandalyelerin birine oturmak için acele etmiyordu.

Çişe gitmesi gerekti. Yataktan çıkmak için başını çevirdiği zaman iki küçük kızın kendisine baktığını gördü. Yatağın yanı başında dikiliyorlardı. En fazla dört beş yaşında olan küçük kızın başparmağı ağzındaydı. Ondan birkaç yaş daha büyük olan öteki, koruyucu kollarını kız kardeşinin omuzlarına atmıştı. Kardeş oldukları belliydi, birbirlerine benziyorlardı çünkü. Kimin kızı oldukları da belliydi. Mary Anne'in yatağına girdiği zaman odada, iki çubuk arasına gerili bir çarşaf vardı. Şimdi o çarşaf çekilmişti ve öbür taraftaki küçük yatağı görebiliyordu.

"Hey, merhaba," dedi Stark. Pantolonlarını giymesi için arkalarını dönmelerini nasıl söyleyecekti bunlara?

"Kimse yok sanıyorduk," dedi abla. "Ses yoktu."

"Üstümü giyer giymez gideceğim," dedi Stark.

Küçük kız, adamın pantolonunu sandalyeden alıp eline verdi.

"Teşekkür ederim."

"Önemli değil," dedi abla, kardeşi adına.

Tekrar Mary Anne'e baktı, konuşma sesleri yüzünden uyanmış olabilir diye düşünüyordu. Nerede o şans. Kımıldamadan yatıyordu.

"Uyuyorduk," dedi büyük kız. "Ama Louise susadı, ben de ona su vermeye gidiyordum."

"Sen iyi bir kızsın," dedi Stark. "Kız kardeşine çok iyi bakıyorsun."

"Uyumadığımız zamanlarda da," dedi büyük kız, "kimse burada olduğumuzu anlayamaz. Kilise fareleri gibi sessiz dururuz ki annemiz işini yapabilsin."

"Hep çarşafın arkasında mı oluyorsunuz?"

"Hayır, salak. Gündüzleri Bayan Crenshaw'ın evine gidiyo-

ruz. Cumartesi pazar hariç. Pazarları kilisedeki Pazar okuluna gidiyoruz." Yataklarının bulunduğu yere baktı, sonra Stark'a dönüp kıkırdadı. "Her zaman o minicik yerde nasıl kalalım?"

"Şimdi niye Bayan Crenshaw'da değilsiniz."

"Çünkü vakit geçe ve günlerden cumartesi." Bu kez iki kız da kıkırdadı. "Hangi gün olduğunu da bilmiyor musun?"

"Becky, Louise, ne yapıyorsunuz siz?" Mary Anne, uykulu başını yastıktan kaldırdı.

"Louise susadı, anneciğim."

"Öyleyse suyunu ver ve yatağınıza dönün."

"Peki, anneciğim. Güle güle bayım."

"Güle güle." Kızlar kapıdan çıkar çıkmaz Stark kalkıp pantolonunu ayağına geçirdi. "Bara gitmiyorlar, değil mi?"

"Nereye gidecekler? Su orada."

"Odanda bir sürahi bulundur. Yataklarının yanında."

"İstemiyorlar." Mary Anne dönerek çarşafı boynuna kadar çekti, adamın giyinmesini izlemeye koyuldu. "Suların içine domuz kokusu giriyor," diyorlar.

Stark söylemek istemiyordu ama kendini tutamadı. "Burası çocuklara göre bir yer değil."

"Burası bana göre de bir yer değil," dedi Mary Anne. "Ama onlar da burada, ben de buradayım. Kötünün kötüsü var. Cruz, benimle kalmalarına izin veriyor, kimse de onlara karışmıyor. Minnettar olunacak bir şey bu. Sübyancılara tahammül edemiyorum, diyor, etmiyor da."

"Sübyancı nedir?"

"Çocuklara tecavüz eden adam."

Stark yetimhaneyi ve kafatasını çekiçle yardığı bekçinin gözlerindeki şaşkın bakışı hatırladı. "Ben de sübyancılara tahammül edemem."

"Gitmek zorunda değilsin. Sularını içip yatmaya giderler."

"Sesler duyuyorum," dedi Stark bardaki kahkahalara kulak vererek. "Müşteriler."

"Oradakilerle başa çıkacak kadar kız var." Mary Anne derin bir soluk aldı. "Doğu rüzgarı esince tembelleşiyorum. Hava öyle güzel ki. Pek öyle ziyaretçi de yok."

Stark cebinden elli sent daha çıkartıp lambanın yanına koydu.

"Dedim ya, ikinci kez için para ödemene gerek yok. Aslında ilk seferdi zaten." Adama gülümsedi. Adamla eğlenen ya da daha fazla para kopartmaya çalışan orospuların gülümsemesine benzemiyordu bu. Hoş bir gülümsemeydi.

"Madende çalışmak için Meksika'ya gidiyorum," dedi Stark. Aslında başka bir banka soymak için Missouri'ye gidiyordu. Kadını gerçekten tanımadığı için, doğruyu söylemezse daha iyi bir izlenim uyandıracağını düşünmüştü. "İlkbaharda döneceğim."

"Burada olacağım," dedi Mary Anne.

Stark'ın bir orospuya söylediği ilk yalandı bu. Daha önce hiç gerek olmamıştı. Neden Mary Anne'de iyi bir izlenim uyandırmak istiyordu? İki çocuk annesi olduğu için mi? Kahrolası aptal bir mazeretti bu, eğer buysa. Annelikte kutsal bir yön yoktu. Hiç tanımadığı kendi annesi onu daha bebekken battaniyeye sarıp, adı dahil başka hiçbir şey vermeden, Ohio'da, Columbus'taki bir kilisenin merdivenlerine bırakmamış mıydı? Adının Matthew olmasının sebebi isim listesinde sıradaki havarinin adının Matthew olmasıydı. Stark adını nasıl aldığınıysa bilmiyordu. Annelere ayıracağı yumuşak bir yer yoktu yüreğinde. Belki Mary Anne nazikti, bir de hoş bir gülümseyişi vardı da o yüzden. Belki Becky ve Louise, bir randevuevine yakışmayan hoş kızlardı da o yüzden. Bunlar da kahrolası aptal mazeretlerdi. Stark çocukları sevmezdi ki, kendi çocukluğunun anılarını bile.

Stark'ın bir orospuya söylediği ilk yalandı bu ve ilk kez bir orospuya onu görmek için geri geleceğini söylemekteydi. Sonra bunun Meksika'ya madende çalışmaya gittiğini söyledikten sonraki ikinci yalan olduğunu düşündü.

O, bu sözün ikinci yalanı olduğunu düşünedursun, söylediği şeyin doğru olduğu ortaya çıktı. Missouri'de olduğu sürece Mary Anne, Becky ve Louise hep aklındaydı. Yanlış zamanlarda düşünüyordu onları, mesela Joplin'de bankadayken. Az daha çiftçinin biri av tüfeğiyle kafasını uçuruyordu, neyse ki adamın silahı çalışmadı da, bacağından vurulan, çiftçi oldu. Para almadı, kimseyi de öldürmedi. Teksas bölgesine geldiği zaman, Joplin'in polis ekibi arkasındaydı hâlâ. Missouri'li inatçı adamlardı bunlar. Hiç paralarını almadığı halde iki eyalettir peşinden geliyorlardı. Bu uzun yolculuk sırasında bir karar verdi. Mary Anne'i görmeye karar verdi ve onu, Becky'yi ve Louise'i neden aklından çıkartamadığını anlamaya karar verdi.

"Söylemeye çalıştığımı anladın mı?" dedi Cruz, Stark kapıdan içeri girerken. "Şiirsel çapkınlık adamı iyimser bir ruh haline sokar. Rüzgar senin sevmediğin yönden esiyordu, ama yine de tavlandın. Bunların Teksas'taki en iyi orospu grubu olduğunu söylerken derin bir şey söylemeye çalışıyorum."

"Mary Anne nerede?" diye sordu Stark.

"Hımm, bu da ilk kez oluyor. Özel birini görmek istiyorsun, ha?"

"Nerede o?"

"İlkbaharda demiştin." Mary Anne, merdivenlerin başında duruyordu. "Daha mevsim kış. Ama sen buradasın. Maden topu attı mı?" O nazik gülüşüyle gülümsüyordu, Stark neden geri döndüğünü o zaman anladı. Aşıktı da ondan.

"Ne madeni?" dedi Stark.

"Meksika'daki."

Yalanların sorunu buydu işte. Kime hangi yalanı söylediğini unutmamak gerekti. Doğruyu söylemek daha kolaydı. İlk yalnız kaldıklarında doğruyu söyleyecekti ona.

"Meşgul müsün?"

"Çocukları yatırıyorum. Birkaç dakikaya kadar uyurlar. Yukarı gel."

"Bütün gece kalmak için mi? Yo, hayır," dedi Stark. "Bir randevuevi için en iyi şey içeriye dolan domuz kokusudur. Kasabanın en iyi orospuları bu gece epey bir sıçrayış yapacak."

"Bütün gecenin parasını vereceğim," dedi Stark. "Ne kadar?"

Cruz gözlerini kıstı, balta izli kafatasının içindeki beyninde bir hesap yapıyordu. "Birlikte olma meselesi değil sadece. Yukarıya inip çıkan bir sürü adam olmasıyla, orada tek kişi olması farklı, bu arada barın kârı da düşecek."

"Kahretsin, ne kadar?"

"On Amerikan doları."

Stark, eyer çantasındaki gümüş dolarları alıp Cruz'un kağıt oynadığı masaya bıraktı. Missouri'ye yaptığı bir önceki daha başarılı akından kalanlardı bunlar.

"İsa aşkına, oğlum," dedi paraları kontrol edip sahte olmadıklarını gören ve her açıdan memnun olan Cruz. "Banka soymuyorsun değil mi?"

"Afişlerde benim resmimi gördün mü?"

"Daha görmedim."

Stark, merdivenleri tırmanarak Mary Anne'in yanına gitti. Kızlar yataktaydı, ama daha uyumamışlardı. İnce duvarların hepsinden düzüşen insanların sesleri geliyordu. Fark etmiyor gibiydiler.

"Selam bayım," dedi Becky. Her zamanki gibi, Louise bir şey demedi.

"Selam Becky. Selam Louise."

"Hey, adımızı hatırlıyorsun."

"Tabii ki hatırlıyorum."

"Senin adın ne?"

"Steve."

"Selam Steve."

"Becky," dedi Mary Anne, "bir yetişkine ilk adıyla hitap etmenin kibar bir davranış olmadığını biliyorsun. Ona Bay... Adın neydi?"

"Matthews."

"Ona Bay Matthews, diyeceksin."

"Selam, Bay Matthews."

"Selam."

"İyi geceler, Bay Matthews."

"İyi geceler."

Mary Anne gidip çarşafı kapadı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi Stark.

Kadın komik bir yüzle baktı.

"Sadece konuşacağız, hepsi bu."

"On doları bütün gece konuşmak için mi verdin?"

"Evet. Senin için bir sorun var mı?"

"Kafanda tuhaf bir şeyler yoksa yok."

"Ne gibi tuhaf şeyler?"

"Pis sözler söyleyip çocukların seni duymasına fırsat vermek gibi. Sen bir şeyler yaparken onların seni seyretmesi gibi."

"Ne tür bir adam sanıyorsun sen beni?"

"Bilmiyorum," dedi Mary Anne. "Sen randevuevindesin. Ben orospuyum. On dolar verip konuşmak istediğini söylüyorsun. Niye, merak ettim."

"Seni seviyorum," dedi Stark. Daha söylemeye niyetlenmedi-

ği halde sözcükler çıkıvermişti ağzından. Biraz etrafında dolaşmayı umuyordu. Şimdi bunu yapmak zorunda kalmayacaktı belki.

"Ya, söyleyeceğin bu muydu?"

Mary Anne bunu duyunca mutlu olur, en azından şaşırır sanmıştı. Oysa hayal kırıklığına uğramış ve çok yorgun görünüyordu.

İçi acıdı. "Galiba pek çok hayranından bu sözleri duyuyorsun."

"Tahmin edeceğinden çok," dedi kadın. "Ama hayran demeyelim. Yaşamlarının geçici, tuhaf ve yumuşak bir yerinde olan, kendilerini bir düşte kaybeden adamlar, diyelim. Onlar beni değil, Becky ile Louise'i isterler. Sadece başka türlü bakarlar. Fazla uzun sürmez. Sonra biraz korkarlar. İşler onların istediği gibi gitmiyor diye beni suçlarlar. Ben çok gördüm. Sen de atlatırsın."

Yatağa gitti, yastığının bir kenarını kaldırdı. Oradaki küçük para destesinin birazını aldı, geri kalanını koydu. Stark'ın elini eline alıp içine on dolar koydu. Sonra kızlarla aralarındaki perdeyi kapadı, Stark'ı yatağa götürdü.

"Birkaç dakikaya kadar uyurlar. O zaman biraz eğleniriz, sen de Meksika'ya geri gidersin." Gözündeki yaşlar gülümsemesini engellemiyordu. "Çok tatlısın Steve, gerçekten. Ama duyguların gerçek değil. O kadar gençsin ki bilemezsin, ben bilirim."

"Bana duygularımı anlatma," dedi Stark. "Ben anlatayım." Anlattı da.

Yetimhaneyi, çekici ve Elias Egan'ı anlattı; kağıt oyununu, tutukluk yapan Volkanik Tabanca'yı ve Çok Hızlı Jimmy'yi; vurduğu üç silahşoru. Missouri'deki bankaları anlattı; Missouri'deki bankalardan önce Kansas'taki ticari postayı; Kansas'taki ticari postadan önce Meksika'daki atları ve sürüyü. Neden biriktirdiğini bilmeden biriktirdiği parayı anlattı.

"Joplin'de kurşunu yiyordum neredeyse, çünkü elimde silah durmuş, parayla ne yapacağımı düşünüyordum, ne yapacağımı da biliyordum, bildiğimi anlayınca şaşırdım, çiftçinin tutukluk yapan silahıyla uğraştığını işte o zaman fark ettim."

"Hediyeler alabileceğin bir kadın olsaydı ona alacağın güzel hediyeleri düşünüyordun." Mary Anne hâlâ bitkin görünüyordu, daha önce duyduğu bir hikayeyi dinler gibiydi.

"Hayır," dedi Stark. "Teksas tepeliklerinde bir çiftlik almayı düşünüyordum. Hayvan yetiştirmeyi. İyi çalışırsam ne kadar iyi hayvan yetiştirebileceğimi, bunu düşünüyordum. Kışın fazla soğuk, yazın fazla sıcak olmayan bir kulübe yapmayı düşünüyordum. Açık havada yeterince vakit geçirmeyi ve senin için önemli biri olmayı düşünüyordum."

"Umarım olur," dedi Mary Anne.

"İki yaz önce, Ashville'in kuzeyinde gittiğim bir yeri düşünüyordum, kulübeyi nereye kuracağımı da biliyordum. Kulübeyi düşünüyor, seni içinde görüyordum, kendi yetiştirdiğimiz bir boğanın etini pişiriyordun; dışarıda da, bir demirağacı koruluğunda Louise'le ilgilenen Becky'yi görüyordum; sonra susadıkları zaman, kendi kuyularından temiz su çekiyorlardı." Stark uzanıp Mary Anne'in elini ellerine aldı. Hâlâ gülümsese de üzgün görünen kadın elini çekmeye çalıştı. "Kahrolası domuzları ne göreceğiz, ne duyacağız ne de koklayacağız."

Kadın elini kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti. Sonra adamın gözlerine uzun bir süre baktı ve kollarına geldi.

Ertesi sabah, "Ethan hızlı silah çeker," dedi Mary Anne. "Geri döndüğü zaman peşimize düşecektir, Cruz bana izin verse bile o vermez."

"Cruz sana izin verecek," dedi Stark. "Ethan da nereye bakacağını bilmeyecek."

"Onunla birlikte gezen, Pasifik Okyanusu'ndan bir adam var, iki adam boyunda, Kızılderililer gibi iz sürüyor."

"Bizi bulsalar da," dedi Stark, "çok geçmeden bulduklarına pişman olurlar."

"Ya? Neden? Teksas'ta çok arkadaşın var, değil mi?"

"Matthew Stark adını duydun mu?"

"Kim duymamıştır ki?" Düşünceli gözlerini adama dikti. "Şimdi hatırladım. İnsanlar, Çok Hızlı Jimmy'den daha hızlı silah çeken adam oydu, sen değil. Ben de bu hikaye neden bu kadar tanıdık geliyor diyordum."

"Matthew Stark benim."

Mary Anne, Matthew Stark'ın batı Teksas'taki en hızlı silah çeken adam olduğunu biliyordu; yüzü yaralı bir adam azmanı, orospuları becerirken öldürünceye kadar döven bir adam. Gülmeye başladı; bu tatlı, yakışıklı çocuk ya yalan söylüyordu, ya delinin tekiydi. Sonra ağlamaya başladı, çünkü o da kızı da hiçbir yere gitmiyordu, hele de yalancının ya da çılgının biriyle. Çek git. Kadını, ününün uzun bir zaman önce kontrolünden çıktığına ikna etmesi neredeyse bir saatini aldı. Kimliğini söylediği zaman kadının kendini daha güvende hissedeceğini ve Ethan yüzünden kaygılanmayı bırakacağını sanmıştı. Oysa neredeyse kaybediyordu onu.

Mary Anne, Becky ve Louise az sayıda eşyalarını iple tutturulan eski püskü bir sandığa doldurana kadar bekledi. Sonra iki tabancasını da kontrol edip aşağı indi.

"Eh, hiç de dinlenmiş görünmüyorsun," dedi Cruz. "Hele de bütün geceni yatakta geçirdiğin düşünülünce."

"Bazı meseleleri konuşmamız gerekti." Stark, Cruz'un karşısına, kumar masasına çöktü. Pezevenk dün gece nerede oturuyorsa, hâlâ aynı yerde oturuyordu. Bir farkla, bu kez poker oy-

namak yerine domuz pirzolası yiyor, üç enayiyle değil yalnız başına duruyordu.

"Rüzgar hâlâ aynı yönden esiyor. Gecelik fiyat hâlâ on dolar."

"O artık geceleri burada kalmayacak," dedi Stark. "Bugün ayrılıyor."

"Tabii ayrılır," dedi Cruz. "Beş yüz doların varsa. Bana borcu var. Öde, sonra da onunla ne istiyorsan yap. Biliyorsun, sen kafanı kıçından çıkarıp uyandığın zaman, o geri dönecek."

Stark'ın parası beş yüz dolardan fazlaydı. Ama parasıyla tepeliklerdeki çiftliği alacaktı. "Sana yüz dolar veririm."

Cruz'un gözlerinin oynadığını gördü ve onları takip edince barmenin elinde av çiftesiyle barın etrafını dolandığını gördü. Kurşun masayı odun yığınına çevirirken o sol tarafa, Cruz'a doğru yattı. İlk kurşunu barmenin sağ omzunu deldi, ikinci kurşunu sağ kalçasını. Barmen çifteyi düşürdü ve sağlam eliyle yaralarını tutmaya çalışarak yerde çırpınmaya başladı. Cruz'a baktığı zaman, kısa namlulu cep tabancasını kendisine tuttuğunu gördü. Stark, adamı yüzünden vurdu. 0.44 kalibre kurşun Cruz'un kafatasından geçerken, balta izini de paramparça etti.

Bazıları nerede duracağını bilmez. Stark bilirdi. Bir daha ne bir banka soydu, ne bir randevuevine gitti. Bir daha adam öldüreceğini de sanmazdı, eğer her şey yolunda gitseydi, haklı da çıkabilirdi.

* * *

Heiko itirafını yaparken elini önündeki hasırdan, başını yerden hiç kaldırmadı. Genji'nin yüzüne bakmaya cesareti yoktu. Onu öldürme emrinin gelmesini beklerken bile onu sevdiğini iddia eden bu şeytan gibi ikiyüzlü kadın hakkında ne düşünüyordu kim bilir? Son pişmanlık sözlerinden sonra gelen sessizlik

neredeyse dayanılmazdı. Gururu olmasa çoktan gözyaşlarına boğulmuştu. Onun erkekçe merhametine utanmazca başvurmak olurdu bu. Tek bir gözyaşının düşmesine bile izin vermedi. Onu öldürecekti, nazik ruhu araya girerse eğer, onu dışarı atmakla yetinecekti. Hangisini yaparsa yapsın, dünya yüzündeki son günüydü bu onun. Onsuz yaşamayacaktı. Eğer kaleden sağ çıkmasına izin verilirse, ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Muroto Burnu'na gidecekti.

Akaoka'nın ilk Büyük Lordu, Genji'nin atası Hironobu, altı yüz yıl önce orada kazandığı muharebeden sonra, hükümranlığını kurmuştu. Bugün, denize bakan dik uçurumların tepesinde, pek bilinmeyen bir Zen mezhebine ait, küçük bir Budist tapınağı vardı orada. Kayalık kıyıdan tapınağa dokuz yüz doksan dokuz basamakla çıkılıyordu. Her basamakta duracak, Genji'ye duyduğu ölümsüz aşkı söyleyecekti. Uzun ve verimli yaşamı boyunca Genji'yi koruması için Güneş Tanrıçası Amaterasu-o-mikami'ye yalvaracaktı. Kendi yüreğindeki samimiyeti görmesi ve onu, bütün acıların uzağındaki Saf Ülke Sukhavati'de Genji'yle buluşturması için Merhametli Kannon'a yalvaracaktı.

En tepeye ulaştığı zaman, kendisine on dokuz yıl verdikleri için tanrılara ve Budalara, onu dünyaya getirdiği için ölmüş annesiyle babasına, kendisini koruyup yetiştirdiği için Kuma'ya ve hak etmediği aşk için Genji'ye teşekkür edecekti. Sonra korkmadan, pişman olmadan, ağlamadan Büyük Boşluğa bırakacaktı kendisini.

"Nasıl yapacaktın?" diye sordu Genji.

"Lordum?" Heiko başı hâlâ yerdeydi.

"Benim suikastımda. Hangi tekniği kullanacaktın?"

"Lordum, size yalvarıyorum, lütfen bana inanın. Size zarar verecek en küçük bir şey yapmayacaktım."

"Hidé," dedi Genji.

Kapı birden açıldı.

"Evet, lordum."

Hidé'nin yüzünde bu konuşmanın en ufak bir parçasını gösteren bir işaret yoktu. Ama eli, kılıcının kabzasındaydı."

"Hanako'ya söyle sake getirsin."

"Baş üstüne, lordum."

Heiko, onun gitmeyeceğini biliyordu. Odanın öbür tarafındaki kapının ardında duran Taro'yu gönderecekti. Hidé olduğu yerde, gerekirse içeri dalmaya hazır, bekleyecekti. Lordunu, hain bir kadın ninjanın yanında, savunmasız halde bırakamazdı.

Genji, kararı bildirmeden önce arındırıcı bir ayin içkisi sunacak olmalıydı. Lordunun iyiliği yüreğine dokundu. Gözyaşlarını zor tutuyordu.

"Sanırım gece yapacaktın, ben uyuyorken. En nazik yol bu olurdu."

Heiko cevap veremiyordu. Bir sözcük daha söyleseydi duyguları ona ihanet edecekti. Sessizce titreyerek, gözlerini hasırdan ayırmadı.

"Lordum." Hanako'nun sesi kapının öbür yanından geliyordu.

"Gir."

Hanako'nun gözleri kırmızı ve şişmişti. Selam verip elindeki tepsiyle içeri girdi. Tepsinin üzerinde bir şişe sake ve tek bir fincan vardı. Lordu, Heiko'yla içmezdi elbette. Heiko yalnız başına, pişmanlık içinde içecek ve yazgısını bekleyecekti

Hanako eğilerek Genji'ye selam verdi. Sonra döndü, aynı ölçüde eğilerek Heiko'ya da selam verdi. O sırada bir hıçkırık çıktı boğazından, omuzları titriyordu. Yüreği parçalanarak ağlıyordu.

"Leydi Heiko," dedi ve tekrar hıçkırdı.

"Gösterdiğin dostluk için teşekkür ederim," dedi Heiko. "İkimiz

de yetimiz, kader bizi birbirimize kardeş etti; kısa bir süreliğine."

Hanako kendini tutamadı artık, ayağa kalktı, ağlayarak odadan dışarı fırladı.

"Yabancılar da biz Japonlar kadar çok ağlıyorlar mı?" diye sordu Genji. "Emin değilim. Ağlasalardı, bilim yerine bizim gibi kabuki geliştirirlerdi." Tepsiye baktı. "Tek fincan getirmiş. Ne düşünüyordu acaba? Hımm, öyle olsun."

Heiko'yu şaşkınlık içinde bırakarak fincanı kaldırdı, doldurması için uzattı. Sersemleyen Heiko öylece bakakalmıştı.

"Soğuk değil sıcak içmeyi tercih ederim, sen?"

Heiko, aklına yapacak başka bir şey gelmeden şişeyi tepsiden aldı, adamın fincanına doldurdu. Genji içtikten sonra fincanı ona uzattı.

"Lordum," dedi. Fincanı adamın elinden almak için hiçbir şey yapmadı.

"Evet?"

"Sizinle aynı fincandan içemem."

"Neden içemezsin?"

"Bir hükümlü, lordun dudağının dokunduğu fincana dokunamaz."

"Hükümlü mü? Neden bahsediyorsun sen?" Kadının elini kendi eline alıp fincanı koydu.

"Lordum," dedi Heiko. "Yapamam. Bu suçlarımı daha da iğrenç hale getirir."

"Ne suçu?" dedi Genji. "Öldüm mü? Sakatlandım mı? En gizli sırlarımı düşmanlarıma mı verdin?"

"Size gerçek kişiliğimi göstermedim, lordum."

Genji içini çekti. "Beni o kadar aptal mı sanıyorsun sen?"

"Lordum?"

"Edo'nun en güzel geyşası, kendisine âşık diye Edo'daki Bü-

yük Lordların en küçüğünden birini seçiyor. Öyle yakışıklıyım, öyle sevimliyim, öyle nüktedanım ki. Tabii. Başka ne sebep olabilir? O kadar aptalım ki, bu oyunda bir hile olduğunu anlamıyorum, öyle mi?"

Genji şişeyi kaldırdı. Heiko, adamın şişeyi yere dökmesini engellemek için fincanı altına koydu.

"Çipil Göz'e çalıştığını biliyordum," dedi Genji. "Başka olasılık yoktu ki. O adam akla mantığa sığmaz bir kin taşıyor. Biliyordum ve benim bildiğimi senin bildiğini, senin bildiğini de benim bildiğimi sanıyordum. Ne çocuğuz biz, ne de yabancı. Böylesi yüzeysel bir hile adettendir. Merhaba demek gibi bir şey. O olmasaydı bu ilişkiye başlayamazdık, değil mi?"

Kıza içkiyi içmesini işaret etti. Heiko o kadar şaşkındı ki itaat etti. Genji fincanı aldı, kız ona içki doldurdu.

"İhanetime kayıtsız kalamazsınız," dedi Heiko. "Cezasız da bırakamazsınız. Vasallarınız size karşı olan bütün saygılarını kaybederler."

"Ben cezayı hak ediyor muyum?"

"Siz mi lordum? Hayır, elbette hayır. Siz yanlış bir şey yapmadınız ki."

"Öyleyse neden kendimi cezalandırayım?"

"Kendinizi değil. Cezalandırılması gereken benim."

"Gerçekten mi? Peki. Bir ceza öner."

"Bunu söylemek bana düşmez."

"Sana öneri yapmanı emrediyorum."

Heiko başını eğdi. "Ya idam ya sürgün, başka seçenek yok lordum."

"Bir taraftan geyşasın ve benim âşığımsın. Öbür taraftan ninjasın ve Şogun'un gizli polisinin ajanısın. Bu ikisini birleştirmeyi nasıl başardın? Sayısız ilişkilerin çatıştığı bir dünyada yaşıyo-

ruz. Gerçek karakterimizi yansıtan şey saflık değildir, ulaştığımız dengedir. İkimizde de bir hata görmüyorum. Bu yüzden de ikimiz de affedildik."

"Lordum, beni öyle kolayca affetmemelisiniz."

Genji, kızın ellerini kendi eline aldı. Heiko çekmeye çalıştı, ama o bırakmadı. "Heiko, bana bak." Bakmadı. "Önerdiğin cezalar bana dayanılmaz acılar verecektir. Adil bir şey mi bu?" Heiko bir şey demedi. Genji kızı bıraktı.

"Bana duyduğun aşk o kadar zayıf ki ölümü tercih ediyorsun demek," dedi Genji.

"Kuma ve ben, klanımızın sağ kalan tek ninjalarıydık," dedi Heiko. "Yeminimi unutup nasıl yaşayabilirim? Onun onurunu da kendi onurumu da yere sermek olur bu."

"Sen ölürsen, benim hayatım kalmaz, neşesiz bir hayat taslağı kalır sadece. Kendime böyle bir hüküm mü vereyim?"

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Bu bizim karmamız."

"Öyle mi? Bunu kalede Stark dışında kim biliyor?"

"Şimdiye kadar herkes duymuştur. Kötü haber tez duyulur."

"Resmi olarak?"

"Yalnızca siz, lordum."

"Çözüm işte burada," dedi Genji. Birkaç saniye düşünceli bir yüzle oturdu. "Çipil Göz'e çalışıyormuş gibi davranıyordun. Tüm bu arada bana rapor veriyordun. Şimdi de Kawakami'ye işe yarar yanlış bilgiler taşımanı sağlamak, onun yanlış bir emniyet duygusuna sokmak üzere planlar yapıyoruz. Hazır olduğumuz zaman, ağı atacak, ölümcül bir hatasından yararlanarak onu yakalayacağız."

"Bu son derece saçma. Kimse inanmaz."

"Kimsenin inanması gerekmiyor. Sadece inanmış gibi yapmaları gerekiyor, bizim yaptığımız gibi. Hidé, Taro."

Odanın iki tarafındaki kapılar da açıldı.

"Lordum."

"En gizli stratejimi size açıklama zamanı geldi," dedi. "İçeri girin, kapıları kapatın."

"Lordum."

Genji söyleyeceklerini söylediği zaman Hidé de Taro da yerlere kadar eğilerek Heiko'yu selamladılar.

"Böyle tehlikeli bir işte yaşamınızı tehlikeye soktuğunuz için size teşekkür ederiz Leydi Heiko," dedi Taro. "Nihai zaferimiz sizin cesaretinize çok şey borçlu olacak."

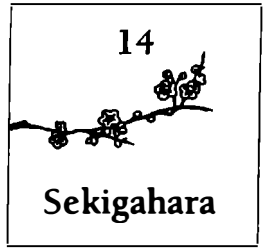
"Tanrılara ve Budalara, sizin değerinizin birazını olsun bana vermesi için yalvarıyorum," dedi Hidé.

İki adamın sesleri de sakindi. Ancak yaşlar akıyordu gözlerinden, yok varsaydıkları yaşlar.

"Kabukisiz samuray da olmaz geyşa da," dedi Genji. "Melodramları o kadar seviyoruz ki, değil mi?"

Kıza baktığı zaman onun da gözlerinde yaşlar gördü, bu manzara bütün direncini kırmıştı.

"Genji," dedi Heiko, başka bir şey demedi. Sustu. Gözyaşlarından hiçbir şey göremiyordu.

Hücuma geçmeden önce, en doğru anı bekle.

Beklerken, üç bin metre yüksekliğinde bir uçurumun kenarındaki bir kaya gibi konumlan.

Doğru vakit kendini gösterdiğinde, boşluğa düşen bir kaya gibi hücuma geç.

SUZUME-NO-KUMO
(1344)

Kudo'nun dağlardan dönmeyi başaramaması Sohaku'yu şaşırtmadı. Mütteſiğinin Şigeru'yu saſdışı etmesini umuyordu. Umuyordu, ama beklemiyordu. Onu asıl şaşırtan, ninjaların Genji'nin tarafında olmasaydı. Kudo ve Saiki ile birlikte kendisi, bölge ordusunun üç büyük komutanıydılar. Serçeli-oklu bayrağın ardından giden hiçbir ninja yoktu. En azından bildiği kadarıyla. Böyle bir şey, kendisinin haberi olmayacak kadar gizlilikle yapılabilir miydi? Olanaksız görünüyordu. Kudo bilir, ona da söylerdi. Saiki bilir, yüzünden okunurdu. Lord Kiyori gibi hilekâr biri bile üçünü birden kandıramazdı. Kandırabilir miydi yoksa? Kandırsaydı bile, onun ölümü üzerine bütün düzen yıkılırdı.

Ninjalarla yapılan anlaşmalar kişisel yeminlere bağlıydı çünkü.

Genji'nin bunları kendi başına görevlendirme olasılığı da yoktu. Yerlerini bile bilmezdi onların. Onun alanı sakeyla geyşalardı, casuslarla suikastçılar değildi. Sonra hangi ninja böyle ciddiyetsiz, zayıf karakterli birinin sözüne güvenirdi ki? Onlar da, onun kehanet güçleri hakkında anlatılan aptal masallara kanmamışlarsa tabii. Hayır, ninjalar yaşamın temel gerçekliklerine sonuna kadar bağlı kişilerdi. Öyle kolay yanılmazlardı.

Geriye son derece rahatsız edici olan tek olasılık kalıyordu. Kawakami. Ninjaların, Şogun'un gizli polisinin faal elemanları olduğu biliniyordu. Çipil Göz, ta başından beridir, Genji'yi zayıflatmak için Sohaku ile Kudo'yu safdışı etmeyi planlamış olabilir miydi? Belki onların bağlı oldukları lordu değiştirme kararlarını kabul etmeyi hiç düşünmemişti bile. Kudo, Kawakami'nin dağlarda kurduğu bir tuzakta öldürülmüş olabilirdi. Ama bu da olanakdışı görünüyordu. Akıllıca bir hareket değildi. Kawakami'nin onlara ihanet etme niyeti varsa, yapacağı akıllıca hareket, Kudo'nun Şigeru'yu öldürmesine yardım etmek, Sohaku'dan Genji'yi tuzağa düşürmek için yardım almak, sonra da üçünü birden aynı anda öldürmekti.

Bu seçeneklerin hiçbiri anlamlı görünmüyordu. Sohaku'nun bir açıklama bulması, hem de bir an önce bulması gerekiyordu, aksi halde, hareketleri hiç de iyi sonuçlar doğurmayacaktı. Üstelik bir an önce harekete geçmesi de gerekiyordu. Yanındaki adamların sayısı seksenden azdı. Akaoka'daki vasalları ya ölmüştü ya da onun vasalı değildi artık. Kawakami'nin niyetini öğrenene kadar, Edo'ya dönme tehlikesini göze alamazdı. Orada korunma yerine tutuklanma ve sorgulanmayla karşı karşıya kalabilirdi.

En azından ailesi güvenlikteydi. Başkeşiş olduğu zaman, kayınbabasının Japonya'nın dört büyük adasının en güneyinde bu-

lunan Kyuşu'daki bölgesine taşınmışlardı. Bu yüzden de Şigeru'nun intikamının erişemeyeceği bir yerdeydiler.

Bütün umutlarını ve korkularını bırakan Sohaku, varlığının en özündeki sükuneti bulmaya ihtiyaç duyuyordu. O zaman çözüm kendini gösterebilirdi.

Gidebileceği tek yer vardı.

Muşindo Manastırı.

* * *

Kawakami, vahşi bir yüzle durmuş, teleskobundan, Edo Körfezi'ne demir atan İngiliz ve Fransız savaş gemilerine bakıyordu. Böylesi bir küstahlığa akıl sır erdiremiyordu. Şehri daha yeni bombalamışlardı. Şimdi hiçbir şey olmamış gibi, oracıkta duruyorlardı. Hayır, daha da kötüsü; sanki haksızlık yapılan taraf kendileriymiş gibi davranıyorlardı.

Bazı güneyli lordlar, Kuroşima Boğazı'ndaki yabancı bir ticaret gemisine ateş açmışlardı. İngiliz ve Fransızlar da misilleme olarak kaleleri harabeye çevirmişler, sonra da, suçlu lordların saraylarını yıkmak için Edo'ya doğru yollarına devam etmişlerdi. Hedefleri de anlayışları kadar kabaydı, yabancılar ayrım gözetmeden bütünü Tsukiji mahallesini bombalamışlardı. Pişmanlık gösterecek yerde, zarar gören ticaret gemilerine karşılık tazminat ödenmesini, sorumlu lordların resmi olarak özür dilemesini ve Şogun'dan böyle bir hareketin bir daha tekrarlanmayacağına dair söz vermesini talep ediyorlardı.

Bu haberlerin hiçbiri, cepheden aldığı raporlar kadar rezil değildi. Britanya deniz kuvvetleri kıyıya çıktığı zaman, Kuroşima kalesindeki samurayların cesareti buhar olup uçmuştu. Disiplinli birlikler, saf saf tüfekler ve onları destekleyen toplarla karşılaşan samuraylar sefil bir dehşete düşerek kaçmışlardı. Ataları, da-

ha altı yüz yıl önce, Kubilay Han'ın Moğol sürülerine korkusuzca karşı koymuştu. Şimdi onlar savaşa bile girmeden kaçıyordu. Savaşçı uluslarının tarihine yazılmış ne utanç verici bir gündü bu.

Şogun, uygun bir cevap bulamamıştı daha. Kimi öfkeli kimseler bütün yabancılara karşı savaş açılmasını savunuyorlardı. Daha korkak olan fakat daha makul olmayan bazılarıysa yabancıların taleplerinin derhal kabul edilmesi için sıkıştırıyorlardı. Hükümetin parçalanmaması için bir uzlaşma gerekiyordu. Bu uzlaşmaya ulaşmak için de Şogun beklenmedik bir adım atmıştı. Kararı alıp ilan etmek yerine, bütün Büyük Lordları, kendisiyle müttefik olmayanları bile Edo'ya gelmeye, Konsey'de buluşmaya ve birleşik bir cevap vermek üzere kendisiyle birlikte çalışmaya davet etmişti. Aslında iktidarı geleneksel düşmanlarıyla, Sekigahara'dan beri Tokugawalar'dan intikam almayı bekleyen dışlanmış klanlarla paylaşmayı teklif ediyordu. Sahne tarihsel bir barış için hazırlanmıştı.

Böyle bir barışın fiili olarak gerçekleşebilme olasılığı Kawakami'yi tiksindiriyordu. O kurumlu Okumiçi klanını yok etmek için sabırla kurduğu planların son bulması anlamına geliyordu. Daha kötüsü, böylesi belirsiz zamanlarda, Genji'nin kehanet hayalleri görmesine dair ünü, halkın gözündeki hak edilmemiş yerlerini daha da yükseltmelerini sağlayabilirdi.

Genji, konferansa katılacaktı. Şogun'un ciddi tavsiyeler sanacağı gelişigüzel birtakım yorumlar yapacaktı. Harekete geçilecekti. Akaoka lordlarının etrafında sık sık gerçekleştiği görülen o rastlantılardan biri gerçekleşince de, sonuç umduklarından da iyi olacaktı. O zayıf haliyle her umut hayaletine sarılan Şogun, Genji'yi iç danışmanlar konseyine atayacaktı. Bu gerçekleştiği zaman, kendi geleceğinin ne olacağını bilmesi için Kawakami'nin kahin olmasına gerek yoktu. İntikamcı Genji, Şogun'u,

Kawakami'nin intihar ayini yapmasını emreden bir ferman çıkarmaya zorlayacaktı. O ki, bütün yaşamı boyunca itaatle hizmet etmişti Şogun'a. Oysa efendisinin seçim yapması gerektiği zaman, kendisini değil Genji'yi seçeceği kesindi. Şogun'un inandığı şeye inansa, kendisi de aynı şeyi yapardı Kawakami. Gizli polis şefi bulmak kolaydı. Kahin bulmak zor.

Nasıl da kötü bir yöne dönmüştü olaylar.

Ama dur bakalım. Bunların hiçbiri olmamıştı henüz. Genji, Edo'ya ulaşamazsa olmayacaktı da. Kawakami'nin son bir şansı kalmıştı. Genji artık yasadışı biri olmadığı için, aslına bakılırsa Nöbetleşe İkamet Yasası'nın geriye doğru askıya alınması yüzünden de hiç zaman kalmadığından, resmi olmayan yollardan kullanacaktı bu şansı. Ülke bir hengame içindeydi, ancak böyle zamanlarda, beklenmedik şeyler de olurdu.

Sohaku, geçici olarak Muşindo Manastırı'na çekildiği haberini göndermişti. İlk başta sinirlenmişti buna, ama şimdi talihli bir gelişme olduğunu görüyordu. Genji, Edo'ya dönerken, Muşindo ile Yamanaka Köyü arasından geçecekti. Kawakami, sayıları altı yüze yaklaşan kendi vasallarıyla birlikte uygun bir zamanda orada olmayı planlıyordu. Vasallarının hepsi Napolyon tüfekleriyle silahlanmıştı ve bunları kullanmakta son derece ustaydılar. Evet, her şey düşünülmüştü, durum ille de bütünüyle olumsuz bir yere doğru gitmek zorunda değildi.

Geriye kalan tek endişesi –küçük bir endişe– yardımcısı Mukai'nin hâlâ ortalarda görünmemesiydi. Kawakami, o mankafanın kuzeydeki küçük bölgesine üç haberci göndermişti. Üçü de dönmemişti. Çok tuhaftı bu, gerçekten de çok tuhaf. Bölgesindeki acil bir durum yüzünden Edo'dan ayrılmak zorunda kalmıştı da, bu durumla çok meşgul olduğu için cevap gönderemiyor muydu? Kawakami, Mukai'nin, bir dizi kaçınılmaz toplum-

sal etkinlik vesilesiyle karşılaştığı karısını düşündü. O da neredeyse kocası kadar karaktersiz ve çirkin biriydi. İki odalığı için de aynı şey söylenebilirdi. Yalnızca onun rütbesinde bir lordun iki odalığa sahip olması gerektiği için var gibiydiler. Karşı konulmaz bir tutkunun izi bile sezilmiyordu.

Mukai er ya da geç, evine dönmesini gerektiren bütünüyle mantıklı ve bütünüyle sıkıcı bir sebep de getirerek ortaya çıkacaktı. Belki de aptal aptal, Şogun'un Edo'dan ayrılma iznini emir olarak algılamıştı. Yanında Kawakami olmayınca da bu ahmakça kararı vermişti.

Endişesini bir kenara bıraktı. Daha önemli meselelere yöneltti dikkatini. Casusları, Akaoka'yı gözetliyordu. Heiko, hâlâ, Genji'nin yatağını paylaşıyordu. Kullanacağı fırsatı yakında ele geçirecekti.

* * *

"Birincisi, kesinlikle bu yolculuğun aleyhindeyim," dedi Saiki. "İkincisi, eğer yolculuk yapacaksa, bin kişiden az olmayan bir grupla yolculuk yapmayı kuvvetle tavsiye ediyorum. İki bin daha da iyi olur. Üçüncüsü, en azından bir başka lordla, tercihen de her iki taraf için de tarafsız kabul edilen bir lordla birlikte gitmeyi kuvvetle tavsiye ediyorum. Bu, yolda kurulacak olası bir tuzak riskini azaltacaktır."

"Samimi endişelerin için teşekkür ederim," dedi Genji. "Bir başka durumda, tehlike gerçekten de senin korktuğun kadar büyük olabilirdi. Ama Edo'ya Şogun'un daveti üzerine gidiyorum. Bu tek başına, yolculuğumuzun güvenliğini temin ediyor."

"On yıl önce bu dediğin doğru olabilirdi," dedi Şigeru. "Oysa şimdi Şogun, emrindekileri sıkı biçimde kontrol edemiyor. Yabancı gemiler onun başkentini bombaladılar ve hiçbir karşılık almadılar. Dışlanan Lordlar dışında Müttefik Lordlar da onun

otoritesine giderek daha fazla karşı geliyorlar. Birçok bölgede, bizzat Büyük Lordların rejimleri tehlikede. Saiki doğru söylüyor. Gitmemelisin."

Genji, Hidé'ye döndü. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Gidip gitmeyeceğinize karar vermek benim yeterlilik alanımın dışında kalıyor lordum. Eğer gidecekseniz, Lord Saiki'ye katılıyorum. Bir kuvvetle birlikte gitmelisiniz. En iyi adamları seçerseniz, bin kişi yeterli gelecektir."

Genji başını iki yana salladı. "Edo'ya bin kişiyle yürürsem, Şogun bunu bir saldırı olarak kabul eder, haklı da olur."

"Önceden onu bilgilendirin," dedi Saiki. "Adamları şehrin dışında ama Şogun, yabancılara karşı topladığı kuvvetlere katılmalarını arzu ederse, Kanto Ovası'na erişebilecek şekilde konumlandıracağınızı söyleyin. Bu amaçla Muşindo Manastırı'nı kullanabiliriz."

"Her halükarda, yolda oraya uğrayacağız zaten," dedi Genji. "Emily, misyon binasının durumunu kontrol etmek istiyor. İnşaatın başlayıp başlamadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, lordum." Saiki, duyduğu rahatsızlığı göstermemeye çalışıyordu. Genji'nin hayatını kurtardığı için o da Emily'ye minnettardı. Yine de böyle uygunsuz bir misyoner faaliyetinin böyle ciddi bir konuşmanın içine girmesine dayanamıyordu. "Leydi Emily'ye Edo'ya kadar size eşlik etme izni verme niyetinde misiniz?"

"O niyetteyim."

"Öyleyse bir tavsiye daha eklemeliyim," dedi Saiki. "Dördüncüsü, buna da kuvvetle karşıyım."

"Sessiz Turna Sarayı yeniden inşa ediliyor," dedi Genji. "Emily'nin, inşaatın kimi yönlerini denetlemesi gerekiyor. Orada olmazsa denetleyemez."

Saiki dişlerini sıktı. "Yetenekleri arasında mimarlık da mı var?"

"Yok. Ama mimarlarımız, şapelin tasarımı konusunda onun tavsiyelerine ihtiyaç duyacak"

"Şapel mi?"

"Tasarıma bir de küçük Hıristiyan kilisesi dahil edilmesini emrettim."

"Ne?" Saiki donakaldı.

Şigeru herkesi şaşırtan bir kahkaha attı. Nadiren atardı çünkü. "Neden bu kadar endişeleniyorsun, Saiki? Budizm de buraya Çinli ve Koreli misyonerler tarafından getirilen bir yabancı diniydi. Şimdi bu din de bizim kadar Japonyalı. Bin yıl sonra, bu yeni yabancıların getirdiği Hıristiyanlık için de aynı şey söylenecek."

"Bu kadar iyimser olduğunuzu fark etmemiştim, lordum."

"Yeğenimden öğreniyorum iyimserliği."

"Bir kadının son derece tehlikeli olabilecek bir sefere çıkmasına izin vermek, sizce de ihtiyatlı bir tutum mu?"

"Bir kadın değil," dedi Şigeru. "Birkaç kadın. Leydi Heiko ve Hanako da gelecek."

Saiki, daha da şaşırdığını göstermemek için kendini zor tuttu. "Beşinci önerim de bu yolculuğa hak ettiği ciddiyetle yaklaşmak olacak."

"Heiko, Edo'yu özlüyor," dedi Genji. "Hidé ise kendisine bir varis getirebilecek her fırsatı değerlendirme hakkından mahrum bırakılmamalı."

"En büyük tehlike daha geçmedi," dedi Saiki, böylesi uydurma bir sebebe karşı tepkisini göstermeden. "Önümüzde duruyor."

"Tehlike geldiği zaman, gereğini yaparız," dedi Genji. "O zamana kadar gereksiz endişelerle yormayalım kendimizi.

Saiki başını eğerek selam verdi. Şu geçen tehlikelerden, Edo'ya yapacakları bir yolculukta ölmek için kurtulmuş olmaları ne kadar ironikti. Karma böyle bir şeydi işte, şu anda verdiği

selam da yalnızca lorduna değil aynı zamanda karmayaydı. "İşitiyor ve itaat ediyorum, lordum."

"Teşekkürler, Saiki."

"Kaç adam hazır edeyim?"

"Yirmi ya da otuz kişi yeterli olacaktır. Edo'da fazla uzun kalmayacağız."

"Keşifçilerimiz, Sohaku'nun Muşindo'da olduğunu bildirdi," dedi Hidé. Eğer hâlâ Kawakami'yle birlikte hareket ediyorsa, Lord Saiki'nin önerdiği bin adam hiç de fazla sayılmaz."

"Genji oraya gitmeden Muşindo temizlenmiş olacak," dedi Şigeru. "O adsız hain, çok geçmeden, aç hayaletlerle birlikte hareket edebilecek ancak."

* * *

"Gözlerime inanamıyorum neredeyse," dedi Emily. "Önce bir elma bahçesi. Şimdi de bu."

Stark'la birlikte kış güllerinin ortasında oturuyorlardı. Beyazın en beyazı, kırmızının en kırmızısı ve açıktan koyuya dek pembenin her tonu güller.

"Bu bahçe ününü hak ediyor," dedi Stark.

Emily soru dolu gözlerle baktı ona.

"Heiko söyledi; bu kaleye Gül Bahçesi Kalesi de denirmiş."

"Gül Bahçesi Kalesi," dedi Emily. "Serçe Bulutu. Bu kadar şiirsel söz, ne yazık ki savaşa adanmış bir hisarı tarif etmek için söyleniyor."

"Samuraylar için savaş da şiirdir," dedi Stark.

"Neden Matthew? Heiko'yla yaptığın şu son yolculukta bu konuyu epey anlamış gibi görünüyorsun."

"Biraz konuşma fırsatımız oldu," dedi. Sonra çenesini kapattı. Başka hiçbir şey söylemese iyi olacaktı. Heiko, hepsini Gen-

ji'ye anlatacağını söylemişti. Belki anlatırdı, belki anlatmazdı. Bu Heiko'nun işiydi, onun değil.

Emily, içeride durmaktansa dışarıda durma arzusunu anlatmayı başardıktan sonra, Hanako getirmişti onları bahçeye. Tıka basa sandalyelerle, masalarla, sıralarla ve lambalarla dolu odasında kapalı alan korkusuna kapılmıştı durduğu yerde, Stark'la birlikte paylaştığı salon da bundan iyi değildi. Hizmetçiler, oturdukları pelüşten yapılmış münasebetsiz sofa sandalyelerini dışarı çıkartmıştı. Emily, Lord Genji'ye keten kaplı mobilyalardan bahsedeceğini hatırlattı kendisine. Amerikan dili dışında Amerikan uygarlığı hakkında da bir şeyler öğrenmeye son derece istekli görünüyordu.

"Öyle zarif bir yaratık ki," dedi Emily. "Issız kırların yalnızlığı epey huzursuz etmiş olmalı onu."

"Başa çıktı." Stark, konuşmayı başka bir yöne çevirmeye çalıştı. "Sen, Lord Genji'yle birlikte, bizden daha çok macera yaşamışsın. Dedikodular doğruysa, onun hayatını kurtarmak için mucizeler yaratmış bir melekmişsin."

Emily başını çevirdi, anlamlı gözlerle uzaktaki bir gül ağacına bakmaya başladı. Matthew'nun, yüzündeki rengi görmediğini umut ediyordu.

"Dedikodu işte. Bilirsin. Hiçbir şey bilmeyen biri bir şey söyler, sonra o hiçbir şey büyüdükçe büyür."

"Heiko, dedikodu yapıyora benzemiyordu. Lord Şigeru ona, seni ve Genji'yi, senin yaptığın bir kardan evde bulduğunu söylemiş. Sen kardan ev mi yaptın gerçekten?"

"Dallardan yapılmış bir korunaktı sadece, üzerine kar yağmış."

"Lord Genji'nin ona söylediğine göre, Eskimolardan öğrendiğin bilgilerle onu sıcak tutmayı başarmışsın."

"Hayatımda tek bir Eskimo bile görmedim," dedi Emily inadını mümkün olduğunca koruyarak.

"Ben de gördüğünü sanmıyorum zaten," dedi Stark. "Heiko, Genji'yi yanlış anlamış olmalı. Ya da ben onu yanlış anladım. Nasıl başardın peki?"

"Neyi?"

"Hayatta kalmayı. Azgın bir kar fırtınasının ortasında neredeyse iki gün kayıp kaldınız. Donmaktan kurtulmak için bir şey yapmışsındır, değil mi?"

"Korunak bizi rüzgardan korudu," dedi Emily. Yalan söyleyemiyordu. Doğruyu da söyleyemiyordu; *Tanrım yardım et bana.* Dayanamayacağı kadar utanç verici bir şey olurdu bu. "Çevremizdeki duvarlar kardan olsa da, yine de duvardılar. Dışarıya karşı bir parça koruma sağladılar, içerisi dışarıdan daha sıcak oldu."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," dedi Stark. "Benzer bir durumda kalırsak kullanırım."

"Eminim öyle bir durumda kalmayız," dedi Emily. Elini, parlak kırmızı bir çiçeğe uzattı. "Bunun türü ne acaba?"

"Amerikan Güzeli," dedi Genji.

Emily döndüğü zaman, onun kısa bir mesafede durduğunu gördü. Yüzündeki apaçık eğlenceli ifadeye bakınca, Stark'la yaptığı işkenceli konuşmayı duyacak kadar uzun bir süredir buralarda olduğunu anladı Emily. Genji, kızın yüzündeki huzursuzluğu görünce, derhal daha ciddi bir surat takındı. Kızın kopardığı çiçeğe yöneldi, kısa kılıcını çekti ve dalın kenarını sıyırır gibi yaptı. Çiçek daldan kopup kızın ellerine düşüverdi. Kılıcıyla hafifçe dokunarak bütün dikenleri sıyırmıştı.

Genji başını eğerek bir selam verdi, gülü Emily'ye uzattı.

"Teşekkür ederim, lordum."

"Bir Japon çiçeği için tuhaf bir isim," dedi Stark.

"Buradaki ismi bu," dedi Genji. "Atalarımdan birisi bir – şey – görmüştü de..." Kehanet hayali diyecekti. Sonra bu terimin

Emily'yi ne denli rahatsız ettiğini hatırlayınca "– rüya" dedi yalnızca. "Ertesi sabah, kalede açan en şahane güllerin bundan sonra Amerikan Güzeli gülleri olarak adlandırılacağını bildiren bir bildiri yayımladı."

Genji'nin yaptığı açıklama, Emily'ye yine bir kehanet iddiası gibi gelmişti. Ama merakı da artmıştı.

"Ne tür bir rüya?"

"Bunu tam olarak açıklamadı. O gün, ordusunu Takeda klanının ordusuyla birleştirdi. Nagaşino'daki kazıklı çitlere yapılan saldırıda onlarla birlikteydi; bu, muhtemelen, ulusumuzun tarihindeki en ünlü süvari saldırısıdır. Düşman tüfeklerinin açtığı ateş altında, binlerce atlı savaşçıyla birlikte öldü. O zamandan beridir kimse böyle bir saldırı yapmadı."

"Onu bu deliliğe iten de o rüya mı oldu?"

"Evet. Saldırıdan önce, vasallarına, korkmamalarını söyledi. Amerikan Güzeli'nin Serçe Bulutu'nun duvarları içine girmesi, klanımızın nihai zaferini müjdeliyordu. Rüyasının bunu temin ettiğini söyledi."

Emily kendisini tutamadı. "Ama neden? Tam bir çılgınlıkmış bu." Keşke dilini ısırabilseydi. "Üzgünüm lordum, yanlış konuştum."

Genji güldü. "Gerçekliği, rüyasında gördüğü şeye uydurmaya çalıştı. Çılgınlar bunu hep yapar. Ne yazık ki, ailemde az rastlanan bir hata değildir bu. Rüyaları ölümcül bir şekilde yanlış yorumlama eğilimi de öyle. Halefi, uyarıcı bir hatırlatma olarak bu bildirinin yürürlükte kalmasına karar verdi."

"Bilgece bir tavır," dedi Emily az önce yaptığı beceriksiz gafı unutturacak bir övgü yapmaya çalışarak.

"Bu uyarıyı kendisi de unutmasa, daha bilgece bir tavır olurdu," dedi Genji. "Gördüğü rüyalar yüzünden Sekigahara'da To-

kugawalar'ın yanında saf tutması gerektiğine inandı. Kendisi öldürüldü, klanımız neredeyse yok oldu ve bugün, Şogun'un en güvenilmez hasımlarının listesinin içindeyiz."

Emily hem sempati hem hoşnutsuzluk duyuyordu. Aralarındaki tartışma kaşlarını alışılmadık bir şekilde çatmasına sebep olmuştu. "Bu da gösteriyor ki, rüyaları rüya olarak görmeliyiz," dedi. "Sadece rüya. Kutsal Kitap'ta yazar: 'Peygamberlik inanmayanlara değil, inananlara hizmet eder.'[1]"

"Belki öyledir. Beni çok rahatsız etmiyor bu. Ben, atalarımdan daha az rüya görüyorum."

Dili, dudakları, ciğerleri bu sözcükleri söylerken, çevresindeki dünya silindi, Genji kendini bambaşka bir yerde buldu.

* * *

Nedense ateşli olan teni hafif bir rüzgarla serinliyor.

Yukarıdaki dallar beyaz çiçeklerle bezenmişti, havayı tatlı kokularıyla dolduruyorlar.

Elma Vadisi çiçeklerle kaplanmış.

Mevsim ilkbahar olmalı.

Çevresini saran güzellik göğsünü sıkıştırıyor, gözlerini yaşlarla dolduruyor. Mutlu, mutlu ama–

Bu hissettiği çelişkili duygular da ne? Emin değil. Genji geleceği bilebilir. Kehanet sahipleri bilmez. İlk yaşadığı deneyimde olduğu, henüz olmadığı insanın içinde yaşıyor. Dizginleri tutan, kabzada duran eller Emily'ye gülü veren ellerden çok farklı değil. Eğer bu gün, içinde yaşadıkları günden uzaksa da o kadar uzak değil, henüz yaşlanmamış çünkü.

Genji, istediği yere gitmesi için atını bırakıyor. Varacağı yer yok. Bekliyor. Neyi? Sabırsızlıkla eyerinden uzaklaşıyor. Bir ge-

1) Eski Ahit, Korintliler (Corinthians)1. Kitap, 14:22. (çn.)

ri bir ileri gidiyor. Yukarı bakıyor, vadiyi verdiği sırada Emily'nin üzerinde oturmakta olduğu dalı görüyor. O gün, Heiko itirafını yapmıştı. İki kadını düşünüp gülümsüyor.

Bilmesi gerekenden daha fazla şey bilen güzel geyşa.

Sadece bilmek istediği şeyleri bilen saf yabancı.

Onları düşünüyor, bir kez daha kehanet hayallerinin zalim sınırlarını hatırlıyor.

Dörtnala gelen atların toynaklarını duymadan önce yerin sarsıldığını hissediyor. Vadinin girişindeki yokuşa baktığı zaman çan kuleli, dik çatılı bir bina görüyor. Kulenin tepesinde beyaz renkli bir Hıristiyan haçı var. Hidé, son hız, Emily'nin kilisesinin yanından geçiyor. Genji, onun getirdiği mesajı beklemeden atına geri atlıyor, Serçe Bulutu Kalesi'ne doğru mahmuzluyor.

Hizmetçiler avluda toplanmış. O gelirken başlarını eğip selam veriyorlar. Son hız kaleye giriyor. Koridorun karşı tarafında kendi yatak odasından gelen yeni doğmuş bir bebek sesi duyuyor. Aceleci adımlarla oraya koşuyor.

Bir hizmetçi, görmesi için bebeği tutuyor. Onu ilgilendiren anne, çocuk değil. Şöyle bir bakıyor. İç odaya girmeden önce Dr. Ozawa dışarı çıkıp kapıyı ardından kapatıyor.

"Nasıl?"

"Zor bir doğum oldu," diyor Dr. Ozawa. Yüzü neşesiz görünüyor.

"Tehlikeyi atlattı mı?" diyor Genji.

Dr. Ozawa başını iki yana sallıyor. Yerlere dek eğiliyor. "Üzgünüm lordum."

Doktorun sözcükleriyle birlikte tek bir duygu hücum ediyor içine. Keder. Dizlerinin üstüne düşüyor.

Dr. Ozawa da onunla birlikte diz çöküyor. "Baba oldunuz, Lord Genji."

Acısı Genji'yi öyle yıkmış ki kollarına bırakılan bebeğe itiraz edemiyor. Bebeğin boğazında parıldayan bir şey var. Gözyaşları görüntüyü engellese de parıltıyı gördüğü an tanıyor. Daha önce iki kez görmüştü onu.

Birinde bir başka hayalde.

Birinde bir kar tümseğinde.

Küçük, gümüş bir madalyon bu, üzerine stilize bir çiçek, belki bir zambak işlenmiş bir haç var üzerinde.

* * *

Dr. Ozawa sert bir sesle, "Sizi kendinizi fazla zorlamamanız için uyarmıştım, lordum," dedi.

Genji, gül bahçesine bakan bir odada, bir yatakta yatıyordu. Buraya nasıl geldiğini hatırlamıyordu. Bilincini kaybettiğini hatırlıyordu en son.

"Sadece konuşuyordum."

"Öyleyse çok fazla konuşmuşsunuz. Lütfen daha az konuşun."

Genji dikelerek oturdu. "İyiyim."

"İyi olanlar durdukları yerde yığılmazlar."

"Hayal," dedi Genji.

"Ah." Dr. Ozawa kapıya döndü. "Hanako."

Kapı açıldı, Hanako içeri baktı. "Evet, Doktor." Endişeli bir yüzle Genji'ye gülümsedi, başıyla selam verdi.

"Çay getir," dedi Dr. Ozawa.

"Sake daha iyi olur," dedi Genji.

"Çay," dedi Dr. Ozawa yine.

"Peki, Doktor," diyen Hanako, çıktı.

"Sana anlatayım mı?"

"İsterseniz," dedi Dr. Ozawa. Neredeyse kırk yıldır klanın doktoruydu. Genji'den önce de Kiyori ve Şigeru'ya bakmıştı. Hayaller

hakkında her şeyi bilebiliyordu. "İşinize yarayacak bir görüş sunabilir miyim, bilmiyorum. Daha önce hiç sunmadım çünkü."

"Her şeyin bir ilki vardır."

"Her zaman değil. Bazen ilkler, hiç olmaz."

Genji, gördüğü hayali hatırlayabildiği bütün ayrıntılarıyla anlattı. Dr. Ozawa'nın konuşmasını bekledi, ama o sakince oturup çayını içmekle yetindi.

"Bu da ilk hayale benziyor," dedi Genji. "Bilgi vermekten çok kafa karıştırıyor. Çocuğun annesi kim? İlk hayalimde gördüğüm Leydi Şizuka olmalı. Çocuk, annesinin madalyonunu takmış. Ama ilk rüyada Leydi Şizuka yaşıyordu, ben ölüyordum; bu kez de o ölmüş, ben yaşıyorum. Çözülmez bir çelişki."

"Öyle görünüyor."

"Olması gerekleri ya da olabilecekleri gördüğüme inanıyor musun?"

"Büyükbabanızın benimle paylaştığı her şey gerçekleşti." Dr. Ozawa çayını yudumladı. "Ama, her şeyi paylaşmadığını da biliyorum. Ama amcanızın söylediği hiçbir şey henüz gerçekleşmedi. Şu ana kadar. Sizinki ise bütünüyle farklı bir durum. İki hayal gördünüz ve bir hayal daha göreceksiniz. Bu da sizin son hayaliniz olacak. Sanırım, Kiyori'ninkinden de Şigeru'nunkinden de daha talihli bir durum. Durum çok açık da değil, çok kapalı da. Yalnızca, daha tetikte olmalısınız."

"Sorumu cevaplamadın."

"Nasıl cevaplayabilirim ki?" diye sordu Dr. Ozawa. "Gelecek hakkında ne biliyorum ben? Hekimim ben, kahin değil."

"Bu felsefi tarafsızlık pek işe yaramıyor," dedi Genji. "Tavsiyeye ihtiyacım var."

"Tavsiye değil, bir görüşüm var, ama onu da söyleyip söylememekte emin değilim," dedi Dr. Ozawa.

"Yine de duymak isterim."

"Öyleyse bir kadınla konuşmalısınız."

"Evet," dedi Genji, "ama hangisiyle?"

"Bu açık olmalı."

"Ya? Lütfen söyle."

Dr. Ozawa başını eğdi. "Sizin için açık olmalı, demek istedim lordum. Hayali gören sizsiniz."

* * *

Heiko sözünü kesmeden dinledi. Genji söyleyeceklerini bitirdiği zaman da sessizliğini korudu. Genji anlıyordu. Onun, başka bir kadından çocuğu olacağını öğrenmek kolay bir şey olmamalıydı. Ama deneyimini kiminle paylaşacaktı ki? Ondan daha fazla güvendiği kimse yoktu.

"Benim anladığım tek şey var," dedi Genji. "Bunlar olmadan önce, Şizuka, Emily ile karşılaşmalı. Çünkü onun taktığı ve çocuğumuza verdiği madalyon, Emily'nin madalyonu. Bunun dışında bütünüyle kendimi kaybetmiş durumdayım."

"Bir seferinde bir yabancı ustayla onun bıçağından bahsetmiştin? Adını hatırlayamadım."

"Demokles'in havada asılı kılıcını söylüyorsun herhalde?"

"Bu o değil," diye düşündü Heiko. "Adı, Zen Ustası Hakuin Zenji'nin adına benziyordu biraz. Hakuo. Hokuo. Okuo. Okkao. Okkao'nun Bıçağı. Böyle bir şey."

"Occam'ın Usturası mı?"

"Evet o."

"Ne olmuş ona?"

"Bir şeyi apaçık anladığını söylüyorsan, Occam'ın Usturası'nı kullanmazsın."

"Hımm. Yabancı düşüncelerin üzerinde mi çalışıyorsun?"

"Bunda çalışacak fazla bir şey yok. Hatırladığım kadarıyla, Occam'ın Usturası şöyle diyordu: Birden çok olasılıkla karşılaştığın zaman, en basit açıklamayı kabul eden seçeneğin doğru olma olasılığı daha büyüktür. Sen en basit açıklamayı seçmemişsin."

"Kendimi gördüğüm hayalin açıklanabilir tarafıyla sınırladım yalnızca. Neden Occam'ın Usturası'nı kullanmamış oluyorum ki?"

"Karşılaştığın kişinin, yani Şizuka'nın, anne olduğunu kabul ediyorsun. Madalyonun Emily'den ona, ondan da çocuğa geçeceğini. Daha basit bir açıklama var."

"Ben göremiyorum."

"Çocuk madalyonu doğrudan Emily'den alır."

"Emily madalyonunu neden benim çocuğuma versin?"

"O da çocuğun annesidir de, o yüzden," dedi Heiko.

Genji şok olmuştu. "Son derece akıl almaz bir durum bu. Aynı zamanda da hakaret sayılır. Basitlik kuralına da uymuyor üstelik. Çünkü Emily'nin çocuğumun annesi olması için, onunla yatmam gerekir. Bunu yapabileceğim basit, dolaysız bir yol göremiyorum, sen görebiliyor musun?"

"Aşk, en karmaşık, en güç durumları bile basitleştirebilir," dedi Heiko.

"Emily'ye âşık değilim, onun da bana âşık olmadığı kesin."

"Belki şimdilik, lordum."

"Hiçbir zaman da olmayacak," dedi Genji.

"Ona karşı neler hissediyorsun?"

"Ona yönelik hiçbir şey hissetmiyorum; yani senin söylediğin anlamda."

"Birlikte olduğunuz zaman gülüyorsun," dedi Heiko. "O da senin yanındayken sık sık gülümsüyor."

"Az daha birlikte ölecektik," dedi Genji. "Bu yüzden daha önce olmayan bir bağ gelişti aramızda. Arkadaşlık bağı bu, aşk ba-

ğı değil."

"Onu tiksindirici ve biçimsiz buluyor musun hâlâ?"

"Tiksindirici değil. Çünkü görünüşüne alıştım. 'Biçimsiz' de biraz insafsız bir sözcük." Genji, kızın karın üzerine uzanıp, kar meleği yapmak için kollarını, bacaklarını sallamasını hatırladı. En küçük bir özgüven yokluğu çekmeden elma ağacına tırmanmasını gözlerinin önüne getirdi. "Sanırım, yabancılar açısından bakılınca, belirli ve masum bir zarafeti var."

"Sevdiğin birinden bahsedermiş gibi konuşuyorsun."

"Ondan hoşlandığımı itiraf edeyim. Ama hoşlanmakla aşk arasında çok uzun bir yol var."

"Bir ay önce, ona doğru bakabilmek için bütün disiplinini kullanmak zorunda kalıyordun. Şimdi ondan hoşlanıyorsun. Aşk o kadar da olanaksız görülmüyor."

"Arada önemli bir fark var. Cinsel çekicilik."

"Onun ürettiği mi?"

"Lütfen."

"Tabii, çok daha basit bir açıklama var," dedi Heiko.

"Umarım bu daha hoş bir açıklamadır," dedi Genji.

"Bunu söyleyecek olan sizsiniz lordum, ben değil." Heiko, dizlerinin üzerinde kenetlediği ellerine baktı. "Eğer daha önce Emily'yle yatağa girdiyseniz, onunla yatmak için yeni koşulların ortaya çıkmasına gerek kalmaz."

"Heiko, Emily'yle yatmadım."

"Emin misin?"

"Sana yalan söylemem."

"Söylemeyeceğini biliyorum."

"Öyleyse neden bahsediyorsun?"

"Şigeru seni bulduğu zaman sayıklıyordun."

"Baygındım. Daha önce sayıklıyordum."

"Emily'yle birlikte, Şigeru sizi bulmadan önce, bir gün bir gece boyunca karla kaplı bir korunağın altında kaldınız." Gözlerini kaldırdı, dosdoğru Genji'ye baktı. "Lordum, soğuktan donmamayı nasıl başardığınızı tam olarak hatırlıyor musunuz?"

* * *

"İyi olduğunu gördüğüme öyle sevindim ki," dedi Emily. "Hepimiz çok endişelendik. Lütfen oturun."

"Teşekkür ederim." Genji'nin iç benliği karmakarışıktı. Bu çarpık yabancı sandalyeleri yüzünden dış benliğinde hissettiği acıya uyuyordu bu. Oturur oturmaz, omurgasının hizası bozulmuştu; organları doğadışı bir biçimde birbirlerinin üzerine oturuyor, *ki*'nin akışını engelleyip tehlikeli maddelerin birikmesine sebep oluyordu. Harika. Şimdi rahatlıkla hasta olduğu söylenebilirdi.

"Leydi Heiko, benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

"Sebebini de söyledi mi?"

"Nezaket icabı olduğunu söyledi." Emily ona bakıyordu. "Benim sizin odanıza gelmem, sizin benim odama gelmenizden daha iyi. Şu son olaydan sonra bütünüyle toparlanamamış olabilirsiniz."

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Genji. "Bitkin düştüm yalnızca. Şimdi çok daha dincim."

"Ben de çay içecektim." Emily, üzerinde yabancı usulü çay servisi olan bir masaya gitti. "Bana katılır mıydınız? Heiko, İngiliz usulü çay bulma nezaketinde bulundu."

"Teşekkür ederim."

Ne kadar gecikirse o kadar iyiydi. Bu soruyu nasıl soracaktı? Bir kadına –yakın ilişkide olmadığı, en önemlisi de yabancı bir kadına– "Ben hatırlamıyorum da, acaba benimle yattın mı?" diye sormaktan daha az erkekçe, daha aşağılayıcı bir durum gel-

miyordu aklına!

Emily küçük bir sürahiyi alıp, fincanlarına koyu beyaz bir sıvı doldurdu biraz. Sonra siyah çay ekledi. Kokusu, demde kullanılan mayalanmış yaprakların kokusunu bastıramıyordu. Sonra şeker ekleyip karıştırdı.

İlk yudumla birlikte bir gülümseme oturdu yüzüne. "O kadar uzun zaman geçti ki, ne denli lezzetli olduğunu unutmuşum."

Genji de tuhaf karışımdan tattı. Dilindeki tat kabarcıklarına değer değmez öğürecek oldu. Ama içgüdüsünün emrettiği şeyi yapmasını, yani bu pis karışımı derhal tükürmesini engelleyen şey kibarlığı oldu. Duyularına tahammül edilmez bir şekilde saldırmak için bir araya gelen bulantı veren tat, güçlü bergamot kokusu, kaygan hayvani yağın en beklenmedik yerde oluşu. O beyaz sıvının ne olduğunu anladığı zaman çok geçti – ineklerin komik memelerinden çıkan yoğun süt.

"Bir sorun mu var lordum?"

Ağzının içindeki güçlü sıvı cevap vermesini engelledi. Kaskatı kesilip sıvıyı yuttu. "Sadece, bu tat beni şaşırttı. Bizim çayımızın bu kadar güçlü bir aroması yoktur."

"Evet, arada büyük bir fark var. Aynı yapraktan mı yapılıyorlar acaba?"

Farklılıklarla benzerlikler hakkında konuştukları süre, Genji'nin, bir yudum daha almadığı gerçeğine dikkat çekmeden fincanı bir kenara bırakmasına yetti.

Ziyaretinin asıl konusuna gelemiyordu bir türlü. Genji meselenin etrafından dolaşmaya çalıştı.

"Karın içinde birlikteyken," dedi Genji, "bir şey fark ettim."

Emily'nin yanakları derhal alevlendi. Bakışını çay fincanına indirdi. "Lord Genji, o meseleyi bir daha açmazsanız size müteşekkir kalırım."

"Huzursuzluğunu anlıyorum Emily, gerçekten anlıyorum."

"Bu konudaki şüphemi ifade edeceğim için beni affedin efendim." İnsanın başını döndürecek kadar tuhaf mavi gözlerini biraz kaldırıp sert ve kınayan bir bakışla baktı. "Bu konuda sık sık ve herkesin ortasında anıştırmalar yapmak sizi son derece eğlendiriyor gibi."

"Bunun için bütün samimiyetimle özür dilerim." Genji başını eğdi. Şimdi o da, onunkine denk müthiş bir utanç duyuyordu; kendisi eğlenirken Emily'nin duyguları da bundan çok farklı değildi herhalde.

"Eğer özrünüz yürekten ve gerçekse, o zaman bu meseleyi sonsuza kadar unutursunuz."

"Bundan sonra unutacağıma söz veriyorum. Ama ne yazık ki, bu konuda son bir kez konuşmak zorundayım."

"Öyleyse, özrünüzü ciddiye almazsam beni anlayışla karşılarsınız."

Genji, samimiyetini göstermenin tek yolu olduğunu biliyordu. Atalarının mezarları başında her gün yaptığı bir şeydi bu. Şogun'un sarayı dışında yaşayan insanların önünde ise hiç yapmamıştı ve bir yabancının önünde yapacağını aklına bile getirmezdi. Diz çöktü ve yere kadar eğildi. "Bunu sormamın sebebi buna mecbur olmam."

Emily, samuraylar için onurun her şey demek olduğunu biliyordu. Bölgenin lordunun kendisi önünde secdeye yatması gözünü yaşlarla doldurdu. Burada kibir kimdeydi? Haddini bilmeyen kimdi? Ya mağrur davranan? Eyüb Kitabı'nda yazıyordu – Kendini haklı çıkarmak için beni mi suçlayacaksın?[1] O da diz çöküp adamın ellerini tuttu.

"Boş gururum için beni affedin. Lütfen sormaya mecbur ol-

1) Eski Ahit, Eyüb (Job), 40:8. (çr.)

duğunuz şeyi sorun."

Genji, konuşamayacak kadar şaşkındı. Bedenine bu şekilde dokunulması hiç ama hiç alışık olduğu bir şey değildi. Muhafızlarından biri şimdi bu odada olsaydı, Emily'nin kellesi yerde yuvarlanıyor olurdu. Kendi izni olmadan bir Büyük Lorda dokunmak, ölüm cezası gerektiren bir suçtu.

"Hata benim," dedi Genji. "Kendini suçlama."

"Suçluyorum, suçlamalıyım," dedi Emily. "En tehlikeli, en sinsi günah, gururdur."

Sandalyelerine geri dönmeleri ve Emily'nin tartışmaya devam etmesine fırsat tanıyacak kadar kendini toparlaması birkaç dakika aldı.

"Yalnızca hezeyan içindeyken gördüğüm bir hayal olabilir," dedi Genji. "Birlikte karın içindeyken, boğazında bir parça mücevher görür gibi oldum."

Emily elini bluzunun boynuna soktu. Elinde ince, gümüş bir zincir duruyordu, zincirin ucunda ise üzerinde haç ve stilize bir çiçek bulunan gümüş bir madalyon.

"Bu muydu?"

"Evet," dedi Genji. "Haçın üzerindeki nedir?"

"Fleur-de-lis adıyla bilinen bir zambak. Fransa Kralı, krallığının simgesi olarak kullanırmış. Benim annem aslen Fransız soyundandı. Fleur-de-lis bunun hatırasıdır."

Madalyonu açtı, uzatıp içindeki şeyi gösterdi, Emily'yi yakından hatırlatan genç bir kadının küçük bir portresiydi bu. "Bu benim annemin annesi, on yedi yaşındayken."

"Sen de yakında on yedine basacaksın."

"Doğru. Nereden biliyorsunuz?"

"Sana sormuştum, kar meleğini yaptığın sırada."

"Ah, elbette." Hatırlayınca gülümsedi. "Meleğimi pek beğen-

memiştiniz."

"Sizin sanatınızdan değil benim algımdan kaynaklanan bir eksiklikti."

Emily sırtını yasladı, rahatlayarak soluğunu bıraktı. "Eh, pek de fena değildi. Ben de bekliyordum ki – ne beklediğimi bilmiyorum, ama sorunuzu öne sürüşünüzden, çok daha kötü bir şeyle karşılaşacağımı düşünmüştüm."

Daha güç soruları sormaktan kaçınmasına olanak yoktu.

"Daha bitirmedim," dedi Genji.

"Öyleyse devam edin. Hazırım."

Kız en fazla kendisi kadar hazır görünüyordu, o hazır değildi oysa. Ama yapacak başka bir şey yoktu, o yüzden devam etti.

"Yaralandıktan sonra anılarım parçalı ve puslu. Sizinle birlikte yattığımı hatırlıyorum. Çıplaktık. Değil mi?"

"Evet, çıplaktık."

"Birlikte yatmaktan başka bir şey yaptık mı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Aşk yaptık mı?"

Emily başını çevirdi, onun böyle bir şeyi ağzına alabilmesi bile şaşkınlıktan donmasına yetmişti. Olanaksız görünüyordu ama, yanakları daha da kızardı.

"Bunu bilmem çok önemli," dedi Genji.

Ne bakabiliyor ne de tek bir söz edebiliyordu.

Sonunda, sessizlik dakikalar, dakikalar boyunca uzadıktan sonra Genji doğruldu.

"Bu konuşmayı da, bu konuşmayı doğuran olayları da unutacağım." Kapıyı açıp hole çıktı. Kız konuştuğu kapıyı kapatmak üzereydi.

"Sıcaklıklarımızı paylaştık," dedi Emily, "canlarımızı kurtarmak için. Başka bir şey yapmadık. Biz –" Böyle açık konuşmak

o denli acı vericiydi ki. "Aşk yapmadık."

Genji iyice eğildi. "Açık yürekliliğiniz için size minnettarım."

Umduğu rahatlamayı bulamadan yürüyüp gitti. Emily hamile değildi. Leydi Şizuka'yla da henüz karşılaşmamıştı. İyiye işaretti bunlar. Ama umutları giderek azalıyordu. Heiko'nun bahsettiği diğer olasılık –Emily'ye âşık olma olasılığı– eskisi kadar olanaksız görünmüyordu şimdi. Ziyareti sırasında, karda geçirdikleri zamandan bahsederken, gördüklerini ve hissettiklerini hatırlarken, kızın yüzünde beliren o samimi ve masum duyguları seyrederken, hiç beklemediği bir şey oldu.

Heyecanlandığını fark etti.

* * *

"Lord Genji ve Lord Şigeru'nun klanımızı yıkıma götüreceğine inanıyorum hâlâ," dedi Sohaku. "Bu yüzden de kararımdan pişmanlık duymuyorum."

Yetmiş dokuz samurayın başında dağlardan geçerek Muşindo Manastırı'na yönelmişti. Kalan altmış samuray, meditasyon salonunda, karşısında duruyordu. Diğer altmışı toplantıdan önce gözden kaybolmuştu. Sohaku'nun, yakında başkalarının da onları izleyeceğine dair kuşkusu yoktu.

Okumiçiler'in kalan iki varisini öldürmeyi başaramamıştı.

Şu anda, Kudo'nun kellesi, Serçe Bulutu'nun dışında, bir mızrağın ucunda çürüyordu. Şogun'un Nöbetleşe İkamet Yasası ise Genji'yi değil, Sohaku'yu yasadışı hale getirmişti.

Kawakami, planlarının başarılı olacağına inanıyordu hâlâ. O böyle söyleyebilirdi. Gizli polisin başı ve Hino'nun Büyük Lorduydu o. Bir yeri vardı, o yeri de biliyordu. Sohaku'nun yeri yoktu. Son ve gözü kara bir darbeden başka bir şansı kalmamıştı. Sonuç zafer de olsa yenilgi de, hiçbir şey değişmeyecekti, ama

önemli olan bu değildi. Önemli olan nasıl öleceği, ailesi ve düşmanlarının onu nasıl hatırlayacağıydı. Bir zamanlar Japonya'daki bütün bölgelerin en iyi süvari birliğine kumanda etmişti. Pasif bir intihar ayini yerine saldırıya geçmeyi tercih ediyordu.

Keşifçilerinin bildirdiğine göre, Genji, otuzdan daha az samurayla birlikte, Akaoka'dan Edo'ya doğru yola çıkmıştı. Sohaku'nun adamlarının sayısı bunların iki katıydı şu an. Bu pek uzun sürmeyecekti. Tapınaktan çıktığı zaman yanında on kişi bile olup olmayacağından emin değildi.

"Yarın sabah, Lord Genji'yle muharebeye gireceğim," dedi Sohaku. "Sizi, bana ettiğiniz bağlılık yemininden kurtarıyorum. Size onunla uzlaşmaya çalışmayı ya da başka bir lordun hizmetine girmeyi öneririm."

"Boş söz bunlar," dedi dördüncü sıradaki öfkeli bir adam. "Yeminlerimizden kurtulmuş olsak da olmasak da, yaptıklarımızdan sorumluyuz. Uzlaşmak imkansız. Bizim gibi hainleri ise hangi lord kabul eder?"

"Sessiz ol," dedi başka bir adam. "Bu işin risklerini biliyordun. Kaderine erkek gibi razı ol."

"Sen kendi kaderine razı ol," dedi öfkeli adam. Kılıcı birden parıldadı. Az önce onu azarlayan adamın parçalanmış atardamarlarından kan fırladı. Saldırgan, kendisiyle Sohaku arasındaki üç sırayı dövüşe dövüşe geçti.

Sohaku ne kalktı ne kılıcını çekti.

Başka bir samuray adamı sırtından vurduğu sırada neredeyse tepesine binmek üzereydi.

"Onu affedin, Muhterem Başkeşiş. Ailesi Akaoka'dan zamanında kaçmayı başaramadı."

"Affedecek bir şey yok," dedi Sohaku. "Herkes kendi kararını kendisi verecek. Kılıçlarımı buraya bırakıyor ve bir saatliğine

meditasyon hücresine gidiyorum. Sonra döneceğim. Benimle birlikte muharebeye girmek isteyen varsa, burada kalsın."

Gidip onu öldürmeleri için yapılan davete uyan olmadı. Sohaku bir saat sonra ana salona döndüğü zaman, iki cesedin kaldırıldığını gördü. Geri kalan herkes yerindeydi. Genji'nin otuz adamına karşı elli sekiz adamı vardı.

Sohaku, hizmetlilerinin önünde eğilerek selam verdi.

"Size minnettarlığımı sözlerle ifade edemem," dedi.

Cesur ve ölüme yazgılı adamlar da eğilerek selamına cevap verdiler.

"Minnettar olan biziz," dedi ilk sıradaki adam. "Sizden daha iyi bir lord bulamayız."

* * *

"Muhterem Başkeşiş yapacağı saldırıyı sizinle koordine etmeyi reddediyor," dedi haberci. "Şafakla birlikte manastırdan hücuma geçecek."

Kawakami anlıyordu. Genji'ye ne olursa olsun, öleceğini biliyordu Sohaku, ölürken de elinde kılıcıyla ölmek istiyordu. Bu girişimin başarılı olup olmaması onu ilgilendirmiyordu artık. Söz konusu olan bu değildi.

"Hareketleri hakkında beni bilgilendirdiği için Muhterem Başkeşiş'e teşekkürlerimi iletin. Zaferi için tanrılara dua edeceğimi söyleyin."

"Baş üstüne lordum."

Kawakami, altı yüz adamıyla birlikte Yamanaka Köyü'ndeydi. Bunların ancak yüzünün asıl işi kılıç ustalığıydı. Burada olmalarının amacı, tüfekli askerlerden oluşan bir alayı yakın dövüş durumunda korumaktı. Kawakami, böyle bir şeyin olmasını beklemiyordu. Sohaku'nun adamlarının sayısı Genji'ninkilerin iki katı

olsa da –yani bütün adamlarını yanında tutmayı başarmış olsa da; ki Kawakami şüpheliydi bundan– yenilgiye uğrayacağı kesindi. Yenilgiye uğrayacaktı, çünkü tek derdi cesaretini göstermekti, kazanmak değil. Teslim alınamaz bir süvariydi o ve Genji'nin yolunu, Mié Geçidi'nde kesecekti muhtemelen. Bu yamaçlar her iki taraftan da saldırıya geçmek için idealdi. Böyle bir saldırı Kawakami'ninki gibi bir kuvvete karşı gerçekleştirilse, bütün adamları, kılıçlarında tek bir kan damlası olmadan kılıçtan geçirilmiş olurdu. Ama Okumiçi klanının adamları tüfekli askerlere benzemezdi. Sohaku gibi onlar da başka bir çağın kalıntıları içinde yaşıyorlardı. Hücuma hücumla karşılık verecekler ve iki taraf da katana ve wakizaşilerle; yumi, yari, naginata ve tanto ile; çok eski atalarının silahları ve vahşi cesaretleriyle çarpışacaktı.

Ölüme mahkumdular, hepsi. Sohaku, Mié Geçidi'nde ölecekti. Genji ve Şigeru, Sohaku'yu yenilgiye uğrattıktan sonra gidecekleri Muşindo'da ölecekti. Kawakami onları orada bekleyecekti elbette. Son Okumiçi lordlarının kellelerini alacak, Hino Bölgesi'ndeki atalarının mezarına götürecekti.

Sekigahara Savaşı iki yüz altmış yıl sonra bitmek üzereydi.

* * *

Genji, iki uzun konuşma boyunca, Şigeru'nun kendi hayallerinden bahsetmesini dinledi. Amcası öyle olaylardan bahsediyordu ki, ancak çok uzak gelecekte gerçekleşebilirdi bunlar; gerçekleşirlerse tabii. Büyük mesafelerde iletişim kurmaya fırsat veren cihazlar. Uçan gemiler. Solunamayan hava. İçilemeyen su. Şimdi o kadar bereketli olan İç Deniz, ölen balıklarla dolu, kıyılarında şekilsiz sefiller yaşıyor. Nüfus öyle yoğun ki, insanlar, millerce uzunluktaki taşıtlarda birbirlerine çarpıyor ve insanlar bunu hiç sorun etmiyor. Sadece Edo ve Nagasaki çevresindeki

sınırlı bölgelerde değil, her yerde çok sayıda yabancı var. Savaşlar öyle vahşi, öyle büyük ki, koca şehirler tek bir gecede alevler içinde yitip gidiyor.

Genji, Şigeru'nun sözlerini aile yıllıklarına yazdırmaya ve geleceğe bırakmaya karar verdi. Şu anda bir işe yaramazlardı. Kendi hayallerinin bu hayallerle açıklığa kavuşacağına olan umudu bütünüyle yıkılmıştı. Tek ve tatsız bir yön hariç.

Genji, ölümüne dair gördüğü hayalde, Şigeru'nun kendi ölümüne dair gördüğü hayalde gördüğü bir şeyi görüyordu. Saç topuzları, kılıçları, kimonoları olmayan adamlar. Samurayların soyu tükenmiş. İnsanın aklı almıyordu ama en azından bu, Genji yaşarken olacaktı.

Kendisiyle birlikte at süren adamlara baktı. Bu mümkün müydü gerçekten? Kısacık birkaç yıl içinde bunların hepsi yok olacak ve yabancılar, Şigeru'nun inandığı gibi, bütün Japonya'yı istila mı edecekti?

Hidé ile Taro atlarını yanına yaklaştırdı. "Lordum, Mié Geçidi'ne yaklaşıyoruz."

"Orada bir tehlike olduğunu mu düşünüyorsunuz gerçekten?"

Taro, "Evet lordum," dedi. "Başkeşiş Sohaku beş yıl önce benim komutanımdı. Bu tür arazileri çok sever. Vadinin her iki yanından son hız saldırabilir."

"Pekala," dedi Genji. "Heiko ve Hanako'ya, Emily ve Matthew'la birlikte geride kalmalarını söyleyin."

"Peki, lordum," dedi Hidé. "Onları korumak için kaç adam bırakayım?"

"Hiç bırakma. Eğer bekleyen Sohaku ise onlara dokunmayacaktır. O benimle ve amcamla ilgileniyor."

"Lordum."

Genji, Saiki'ye döndü. "Görüşlerini eklemedin."

"Talimatlarınız son derece yerinde ve tamdı lordum. Ekleyecek bir şeyim yok." Saiki rahattı. Ne olacaksa olacaktı. Yaşayacak mı, ölecek mi, bilmiyordu. Sadık bir hizmetli gibi davranacağını biliyordu sadece. Bunu bilmek yetiyordu.

Heiko aldığı talimatlardan hiç hoşlanmadı. Yine de itaat etti. Affedilmesinin bir koşulu olarak böyle davranacağına söz vermişti zaten.

"Ben sana aksini söylemedikçe, sen yalnızca geyşasın. Diğer becerilerini ne Sohaku'ya ne Kawakami'ye karşı kullanacaksın. Kabul ediyor musun?"

"Sohaku konusunda kabul ediyorum, ama Çipil Göz konusunda bir şey diyemem. İlk fırsatta ortadan kaldırılması lazım."

"Fikrini sormadım. Kabul ediyor musun, etmiyor musun?" İfadesinde en küçük bir nükte izi yoktu.

"Evet, lordum. Ediyorum."

Bu yüzden de buradaydı işte. Savaşta hiçbir işe yaramayacak son derece güzel, şık ve sıkıcı bir seyahat kimonosu içinde, en az Emily'yi taşıyan kısrak kadar uslu bir kısrağın eyerinde, çıplak elleri dışında hiçbir silahı olmadan oturuyordu.

"Leydi Heiko," dedi Hanako.

"Evet?"

"İhtiyaç duyarsanız, eyerimin sağ cebinde fırlatma bıçakları, sol gözünde de kısa bir kılıç var."

"Lord Genji bunları taşımamı yasakladı."

"Siz değil leydim, ben taşıyorum."

Heiko minnettarlıkla başını eğdi. "Umalım da bunlara ihtiyaç kalmasın."

"Aradığın adam manastırda değilse ne yapacaksın?" diye sordu Emily, Stark'a.

"Aramaya devam edeceğim."

"Ya salgında öldüyse?"

"Ölmedi."

Heiko vasıtasıyla, Taro'dan, Muşindo'daki yabancı keşiş hakkında bilgi almıştı. Japonlar ona Jimbo diyordu, bu da adamın adı olan Jim Bohannan'ın kısaltılmış haliydi. Japonlar keşişe *bozu* dediği için, aynı zamanda bir cinas da oluyordu. Kendisine ne ad verirse versin, tarifi Ethan Cruz'a tam olarak uyuyordu.

"Cinas da ne?" diye sordu Stark.

"Sözcük oyunu," dedi Heiko. "Belirli bir ses, birden fazla anlama gelir."

"Haaa."

Heiko ile Stark birbirlerine bakıp güldüler.

"Bana Japonca öğretmeden önce İngilizce öğretmen gerekecek galiba," dedi Stark.

"Sana ne zarar verdi, bilmiyorum," dedi Emily, "ama intikam acı bir meyvedir. Oysa affetmek çok daha iyi bir şeydir. 'Başkalarının suçlarını bağışlarsanız, göksel Babanız da sizi bağışlar.'[1]"

"Amin," dedi Stark.

* * *

"Aralarında Şigeru yok," dedi keşifçi.

"Elbette olmaz," dedi Sohaku. "Bizim tuzak kuracağımızı beklediği için, o bizi tuzağa düşürmeye çalışıyor."

Güldü, subayları da onunla beraber güldü. Hâlâ toprağın üstünde yaşadıklarını gören bütün ölüler gibi başları dönüyordu biraz ve hiç korkmuyorlardı. Aralarından biri tüfeğini kılıfından çıkardı, sanki ilk kez görmüş gibi baktı, sonra yere bırakıverdi. Bütün diğer tüfekler de yere atıldı.

---

1) İncil, Matta (Matthew), 6:14. (çn.)

Sohaku arkasında beş sıra halinde duran süvarilere baktı. "Hazır mısınız?"

Samuraylardan üzengilerine basarak doğruldu, mızrağını havaya kaldırdı, olanca gücüyle bağırdı, "On bin yıl!" Çok geçmeden çığlığı herkese ulaştı. Bir dakika öncesine kadar gülenler, şimdi hep bir ağızdan ağlıyor ve aynı sözcüğü haykırıyorlardı.

"On bin yıl!"

"On bin yıl!"

"On bin yıl!"

Sohaku kılıcını çıkardı ve atını mahmuzlayarak hücuma geçti.

* * *

Emily yolun ilerisinden gelen gürültülü bağırışları duydu.

"Banzai! Banzai! Banzai!"

"Birileri Lord Genji'yi selamlamaya mı geliyor?" diye sordu.

"Evet," dedi Heiko.

"'Banzai' ne demek?"

"Eski dilde 'on bin yıl' anlamına gelir. Gerçek anlamını tarif etmek zordur. Sanırım, sizin dilinizde söyleyecek olursak, en derin samimiyetin, en derin sadakatin ifadesi diyebiliriz. Bunu söyleyen kişi, bu tek bir an için bütün sonsuzluğu verme isteğini ifade ediyor."

"Ya, demek bunlar Lord Genji'nin müttefikleri," dedi Emily.

"Hayır," dedi Heiko. "Kanlı düşmanları."

Stark iki silahını birden çekip atını Genji'ye doğru sürdü.

* * *

Sohaku'nun adamları, geçide girdiklerinde bekledikleri gibi bir karşı hücumla değil sol kanatlarındaki ağaçlardan gelen yaylım ateşiyle karşılaştılar. Adamların dörtte biri, birçoğu da atları

vurulduğu için, yere yıkıldı. Geriye kalanları, komutanlarının ardından geriye dönerek ağaçların bulunduğu yamaca saldırdılar. Düşman sıralarından iki yıkıcı yaylım ateşi daha geldi. Genji'nin adamları ancak ondan sonra yeniden süvariye dönüştüler ve ağaçlardan dışarı hücuma geçtiler.

Sohaku dosdoğru Genji'ye yöneldi. Karşılaştığı ilk iki adamı doğradı. Bir sonraki adam, Masahiro, onun yetiştirdiği, hem de iyi yetiştirdiği bir samuraydı. Masahiro kendisine yönelen darbeyi savuşturdu ve atını Sohaku'nun atına vurdu. Sohaku dizinden bir ses duydu. Üzengide yükselmek için kullanacak tek bacağı olunca, Masahiro'nun öldürücü darbeyi vurmasını engellemek için çok uğraşmak zorunda kaldı. Bu gecikme, hayatını kurtardı.

Stark, iki elinde birer revolver, Genji'nin yanına koştu ve en yakındaki saldırganlara nişan aldı. On bir el ateş etti, Sohaku'nun dokuz adamı eyerlerinden düştüğünde ölmüştü. Masahiro'nun enerjik çabaları yüzünden Sohaku uzak bir mesafede kalmıştı. On ikinci kurşunun kalbini bulmamasının tek sebebi de buydu. Stark'ın büyük revolveri kendisine yönelttiğini ve namludan çıkan dumanı gördü. Tuhaf ama hiçbir şey duymadı. Görülmez büyük bir ağırlık gelip sol tarafını buldu. Sonra bir hafiflik duygusuyla gökyüzüne yükseldi. Kendini öne atarak atının boynuna atıldı, bilincini kaybetmemeye çalışıyor ve eyerinin üzerinde umutsuzca çarpışıyordu.

"Muhterem Başkeşiş!" Birileri dizginlerini tuttu, bilinci, bunun kim olduğunu anlayacak kadar yerinde değildi. "Sıkı tutun!" Altındaki at dörtnala atıldı. Bir Okumiçi lorduyla kılıç tokuşturamadan, bir yabancının silahıyla ölmek ne kadar utanç verici bir şeydi.

* * *

Şigeru, Sohaku'nun adamlarının haykırdığını duyduğu zaman hata yaptığını anladı. Pusuda bekleyen kimse yoktu. Bir tepeye çıktığı an hücumun başladığını gördü. O ulaştığı zamansa her şey bitmişti.

"Sadece altı adam kaybettik," dedi Saiki. "Sohaku dosdoğru silahlarımızın üzerine hücum etti."

"Nagaşino'yu yeniden gerçekleştirmek istedi," dedi Genji. "Üç yüz yıl önce başarısızlığa uğrayan taktiği kullandı."

"Amacına uyuyordu," dedi Şigeru. Atından inip düşman ölülerini araştırmaya koyuldu.

"Düşenlerin arasında yok," dedi Saiki. "Bay Stark onu vurduktan sonra, adamlarından biri onu alıp gitti."

"Siz de izin mi verdiniz?"

"Boş durmuyordum," dedi Saiki. "Daha acil meselelerle uğraşıyordum."

Şigeru cevap verme zahmetine girmedi. Atının sırtına geri atlayıp Muşindo Manastırı'na doğru mahmuzladı.

"Bu tür bir dövüş çok etkiliydi lordum," dedi Saiki.

"Söylediğin sözlerdeki mutluluğu yüzünde göremiyorum," dedi Genji.

"Yaşlı bir adamım ben," dedi Saiki. "Ben eski usullerden anlarım. Ateşli silahların sonuca ulaştırdığı bir muharebe bana neşe getirmiyor."

"Kazanan tarafta olsan bile mi?"

Saiki en sonunda gülümsedi. "Kazanan tarafta olmak daha iyi. En azından bunu seve seve kabul edebilirim."

Düşman yaralılarından kurtulmak fazla vakit almadı. Emily'nin aralarında bulunduğunu gözeten Genji kelle koparmayı yasakladı, dahası cesetlerin, o geçtiği sırada mümkün olduğunca toprakla örtülmesini emretti.

Şigeru'nun Sohaku'yu kolayca bulacağını ve Muşindo Manastırı'na gittikleri zaman onları bekliyor olacağını düşünüyordu. Eski süvari komutanı, Stark'ın kurşunuyla ölümcül bir yara almışa benziyordu. O kadar uzağa at süremezdi. Ama Genji, manastırın duvarlarına yaklaştığı zaman, amcası ortada yoktu. Belli ki Sohaku, daha kapsamlı bir takibi gerektirecek kadar uzun yaşamıştı.

"Lordum," dedi Saiki, "lütfen burada bekleyin de bizi bir tuzağın bekleyip beklemediğinden emin olalım." Masahiro'yla birlikte manastıra doğru at sürdü.

"Nişancılığın son derece etkileyici," dedi Genji, Stark'a. "Amerika'da sana denk pek az insan olmalı."

Çok büyük bir patlama Stark'ın cevap vermesini engelledi.

Meditasyon salonu parçalandı, dört bir yana taş parçaları yağıyordu. Gruptan pek çok kişi bu taşlarla vuruldu ve anında öldü. İkinci bir patlama Genji'nin ön ayaklarını kırdı ve atı da sürücüsünü de yere savurdu. Hemen hemen aynı anda, çevredeki ormanlardan bir tüfek ateşi koptu.

Heiko, Emily'yi attan indirip bedenini kendi bedeniyle örttü. Eğer Genji'nin varisinin annesi olacaksa, hiçbir zarar görmemeliydi. Her yanda adamlar, atlar ölüyordu. Havada dolaşan kurşunlar gidip cesetleri bulmayı sürdürüyordu. Heiko başını kaldırıp, Genji'ye ve Stark'a ne olduğunu göremiyordu. Işıklı iyiliğiyle ikisini de koruması için Amida Buda'ya yalvarıyordu yalnızca.

Sanki isteğine cevap verirmiş gibi, ormanın içinden sesler yükseldi. "Ateşi durdurun! Ateşi durdurun!"

Silah sesleri durdu. "Lord Genji! Lord Kawakami, teslim koşullarını görüşmek üzere sizi buraya davet ediyor!"

Heiko, Taro ile Hidé'nin, Genji'yi ölü atın altından çektikleri-

ni gördü. Genji, Hidé'ye bir şey söyledi. Başmuhafız güldü ve lorduna başıyla selam verdi, sonra seslendi. "Lord Genji, teslim koşullarını görüşmek üzere Lord Kawakami'yi buraya davet ediyor!"

Genji'nin adamlarından sağ kalanlar, saldırının yeniden başlayacağını bekleyerek iyice yere yapıştılar. Ama birkaç saniyelik bir sessizlikten sonra, ormanın içinden bir cevap geldi.

"Lord Genji! Altı yüz adam tarafından kuşatıldınız! Yanınızda kadınlar ve yabancılar var! Eğer kendisiyle buluşursanız Lord Kawakami onların güvenliğini sağlayacağına söz veriyor."

"Apaçık bir hile," dedi Hidé.

"Belki değildir," dedi Genji. "Hile yapmaya ihtiyacı yok. Yapması gereken tek şey, çevremizdeki silah çemberini daraltmak. Çok geçmeden hepimiz ölmüş oluruz."

"Lordum," dedi Hidé. "Davetini kabul etmeyeceksiniz, değil mi?"

"Edeceğim. Belli ki, beni öldürme zevkini geciktirmesine sebep olacak kadar önemli bir şey söyleyecek bana."

"Lordum," dedi Taro, "oraya giderseniz, sizi asla bırakmaz."

"Ya? Bu bir kehanet mi?" Bu, Genji'nin düşündüğü gibi, bütün protestoları durdurdu. Kehanetten bahsetmek yetiyordu.

* * *

Kawakami'nin duyduğu memnuniyet bu işi uzatabildiği kadar uzatmasını gerektiriyordu. Emir subayının Genji'nin önüne koyduğu yiyecek ve içecek yığınını işaret etti.

"Bir şeyler içmez miydiniz, Lord Genji?"

"Konukseverliğiniz için teşekkür ederim, Lord Kawakami, ama almayayım."

Kawakami başını eğerek konuğunun ikramı reddetmesini hakaret olarak görmediğini gösterdi.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Genji, "bu toplantının yapılmasına bir sebep göremiyorum. Konumlarımız son derece açık görünüyor. Subaylarım, beni tutsak etmeyi düşündüğünüz fikrinde."

"Bunu yapmayacağıma dair söz verdim," dedi Kawakami, "sözümü de tutmak niyetindeyim. Son derece yakın ve kaçınılmaz olduğunu ikimizin de bildiği ölümünüzden önce sizi görmek istedim, böylece aramızdaki her şeye açık bir şekilde son vermiş oluruz."

"Yabancılar gibi konuşuyorsunuz. Açıklık ve son verme, onların aradığı şeylerdir, bu yüzden de bulurlar. Oysa bizler son derece ince kişileriz." Genji gülümsedi. "Bizim anlayışımızda hiç sona ermeyen bir belirsizlik vardır. Bu yüzden de, aramızdaki hiçbir şey açık olamaz, hiçbir şey de son bulmaz, bugün kim yaşarsa yaşasın, kim ölürse ölsün."

"Sözlerinizi duyan da bu konuda bir şüphe var sanır."

Genji başını eğdi. "Nazik davranmaya çalışıyorum. Yoksa şüphe falan yok."

Kawakami, Genji'nin korkunç imasının onu öfkelendirmesine ya da hiç bırakmadığı gülümseyişin sinirini bozmasına izin vermedi. Tam tersine o da gülümseyerek cevap verdi ve dostça bir sohbetteymiş gibi sözlerine devam etti. "Elbette, sürekliliği ben de anlıyor değilim. Ne çocuğum, ne aptal, ne de yabancı; niye böyle bir ahmaklığa inanayım ki? Yalnızca açıklanabilir olanı açıklamaktan, erişilebilir sona erişmekten bahsediyorum. Seve seve itiraf edebilirim ki, bunu yaparkenki asıl amacım, kehanet yeteneklerinizin sahte olduğunu açık bir şekilde ortaya serme hazzını yaşamaktır."

"Bu yeteneklerin kendisi de belirsiz bir doğaya haiz oldukları için, sizin adınıza üzülerek söylemeliyim ki, ulaşmayı hedeflediğiniz zaferin bu yönü de gerçekleşemeyecek."

"Lütfen, henüz bundan yararlanacaklar varken, niteliğinizi onlardan esirgemeyin." Kawakami gözleriyle bir işaret verdi. Emir subayı beyaz ipeğe sarılı bir çam kutuyla geldi, selam verdi, kutuyu Genji ve Kawakami'nin ortasına bıraktı. "Lütfen bu kutuyla sizi onurlandırmama izin verin."

"Karşılık olarak size verebileceğim bir armağan olmadığı için, bu hoş teklifinizi reddetmek zorundayım."

"Bu hediyeyi kabul etmeniz bile buna denk bir armağandır," dedi Kawakami.

Genji, kutuda ne olduğunu biliyordu; kehanet sayesinde değil, Kawakami'nin yüzündeki ifade sayesinde. Başını eğerek kutuyu aldı, ipeği çözdü, kutuyu açtı.

* * *

Şigeru, Muşindo Manastın'na doğru acele etmeden at sürüyordu. Duruşu rahattı, yüzünde endişe ifadesi yoktu. Ama duyuları son derece tetikti. Sohaku'yu bulacağını biliyordu, pek güçlük çekmeden onu öldürebileceğini de biliyordu. Kawakami daha ciddi bir sorundu. Sohaku'nun saldırısı –piyadeyle desteklenmeyen tek cepheli ve gözü pek bir süvari saldırısı– Kawakami'nin planladığı bir stratejinin parçası değildi elbette. Bu da ileride daha başka, daha çapraşık, daha ölümcül bir tuzağın olduğunu gösteriyordu. Çipil Göz asla açık bir saldırı yapmazdı, insan ve silah avantajı ne kadar büyük olursa olsun. Bir tür tuzak. Büyük ihtimalle uzak, güvenli bir mesafeden ateş eden keskin nişancılar.

Manastırın altındaki vadiye indi, bir ağaç korusuna girdi – gözden kayboldu.

* * *

"Nerede?" diye sordu ilk keskin nişancı.

"Sessiz ol," diye tısladı ikincisi. "Şigeru'nun kulakları cadı kulağı gibidir."

"Ama nereye gitti?"

"Sakin ol," dedi üçüncü keskin nişancı. "Kellesini getirdiğimiz zaman alacağımız ödülü düşün."

"Şurada. Ağaçların arasında bir kımıltı var."

"Nerede?"

"Orada."

"Ah, evet. Onu görüyorum." İlk keskin nişancı rahat bir soluk aldı.

"Bekleyin. Sadece atı o."

"Ne?"

Üç keskin nişancı da ileri eğildi.

"At falan görmüyorum ben."

"Orada. Yo, hayır, gölgeymiş."

"Ben gidiyorum," dedi ilk keskin nişancı. "Ölüler altını ne yapsın?"

"Dursana salak. Nerede olursa olsun, bize zarar veremeyecek kadar uzakta. Şu açıklıktan geçmesi gerek. Rahat rahat ateş ederiz."

İkinci keskin nişancı kalktı ve ilkinin ardından koştu. "O kadar kolaysa, sen ateş et."

"Aptallar!" Ama üçüncü keskin nişancı da kalkıp ikincinin ardından koştu.

* * *

"Bir şey oluyor. Bak." İkinci pozisyonda bekleyen üç keskin nişancıdan biri, yan tepedeki mevziilerini terk eden üç adamı gösterdi.

"Kes sesini," diye tısladı komutanları, "yerine geç."

Adam yerine geçti. Ama vadiyi değil etrafı tarıyordu sinirli gözleri.

* * *

Üç keskin nişancı grubu. Biri yerini terk ettiğine göre iki kaldı. Şigeru beklemeye devam etti. Birkaç dakika içinde, diğer keskin nişancılar da kaçtı.

Şigeru kaşlarını çattı. Düşman saflarında bile olsa böyle bir disiplin eksikliğine bakamayacak kadar midesi bulanıyordu.

Bir kez daha atını mahmuzladı.

* * *

"Baba."

Bir çocuk sesiydi bu. Kendi oğlunun sesi.

"Nobuyoşi?"

Cevap gelmedi.

Her tarafa baktı ama bir şey göremedi. Eğer Nobuyoşi'yi kısacık bir anlığına dahi, kellesini koltuğunun altına almış, Şigeru'ya lanetler okuyan kan içinde bir hortlak olarak bile olsa geri getirecekse, bir kereliğine seve seve kabul ederdi böyle bir hayali.

"Nobuyoşi?"

Kendini, olmayan şeyleri görmeye zorladı. Oysa daha önce, hiç istememesine rağmen, kaç kez görmüştü. Elbette eğer isterse, bir kereliğine, yalnızca bir kereliğine de olsa, istediği şeyi görebilirdi.

Ama ağaçlarla kış göğünden başka bir şey görmüyordu. Ne hayal, ne aldanma, ne ölülerle buluşma. Yoksa bir ses mi duymuştu."

"Lord Şigeru. Bana onur veriyorsunuz." Sohaku, ilerideki patikada at üstündeydi, yanında bir samuray vardı. Oğluna dair

düşüncelere dalan Şigeru, neredeyse onun üzerine at sürecekti. Sohaku'da aldığı söylenen silah yarasından eser yoktu. Zırhı hasarsızdı, duruşu dikti ve sesi güçlüydü.

"Böyle bir şeyi aklına bile getirme. Kelleni almaya geldim. Başka bir şey için değil."

Sohaku güldü. "Hayal kırıklığına uğrayacaksın. Kellelerimiz çok değerlidir. Hele de benimki şimdiye kadar pek işe yaramadı. Seninki, Yoşi?"

"Hayır, Muhterem Başkeşiş. Ne yazık ki benimki de yaramadı."

Şigeru atını mahmuzlayarak hücuma geçti. Bir kalp atışı süre sonra, Sohaku ve Yoşi de cevap verdi. Karşılaşmadan bir an önce, Sohaku atının boynuna yaslandı ve hem Şigeru'nunkini hem kendi bineğini şaha kaldırdı. Yoşi aşağı doğru vurdu. Her iki hareketi de bekleyen Şigeru, Sohaku'nun darbesinin yönünü saptırdı, Yoşi'nin darbesini savuşturdu; bu arada Yoşi'nin kalçasının yarısını doğrarken uyluk atardamarını da kopardı. Şigeru atını çevirirken Yoşi düştü. Kırık dizi yüzünden yavaşlayan Sohaku, Şigeru'nun karşısında pek varlık gösteremiyordu. O döndüğü sırada, Şigeru sol taraftan saldırıya geçmişti bile. Sohaku eyerinde döndü, Şigeru'nun aşağı doğru savurduğu katanasının önünü bu kez sol elindeki kısa wakizaşiyle kesti. Şigeru, Sohaku'nun sağ omuz eklemini tek bir hareketle kesti.

* * *

Sohaku bundan sonraki her anı öyle bir bütün halinde yaşadı ki, hangi olayın hangi olayın ardından geldiğini bilmedi.

Omzunun kesik yerinden kan fışkırıyordu. Daha parlak bir kırmızı görmüş müydü hayatında?

Eli, kılıcı sımsıkı tutuyordu hâlâ, ama bu kez kılıç, el ve kol, alışılmadık kadar uzağında duruyordu; atının toynakları dibinde.

Bütün ağırlığını yitirerek havaya yükseldi; üstünde toprak, altında gök vardı.

Şigeru'nun kan içindeki, öfke dolu yüzünü gördü. Sohaku, sözcüklere sığmayan bir acıma duydu içinde

Havayı yaran kılıcın demirinde güneş parıldıyordu. Bu zarif şekli hatırladı; kenarındaki metal deseni, çeliğinin neredeyse beyaz rengini. Bütün ülkede bunun gibi iki kılıç vardı yalnızca. Hem katana, hem wakizaşi ve bu ikisine birden Serçe Pençesi deniyordu.

Altından kafasız bir gövde kaydı. Sağ kolu yoktu. Onun zırhını giymişti. Önemli değildi.

Sohaku, Amida Buda'nın sonsuz parlak ışığında yitip gitti.

* * *

Şigeru, Sohaku'nun kafasını kaldırdı, yüzüne baktı. Son zamanlarda ne kadar çok arkadaşını, ne kadar çok akrabasını öldürmüştü, ama artık düşünmüyordu bunu.

"Ateş!"

Kendisine doğru ateşlenen kırk tüfeğin on üçü havayı yarıp hedeflerini buldu. Onu yere devirmiş olsalar da, yaralardan hiçbiri onu hemen öldürecek gibi değildi. Şigeru ayağa kalktı. Kalkarken de, felç olmuş sağ elindeki katana düştü. Kurşunlar kolunun ön tarafıyla dirseğini parçaladı. Yaylım ateşinin geldiği yerin aksi yöndeki ağaçlara doğru koştu. Oraya ulaşmak üzereydi ki, ağaçların arasından çıkan yirmi tüfekli asker, kurşunlarını dosdoğru üzerine boşalttı.

Bir kez daha düştü. Kalkmak istediyse de tek bir parmağı bile kımıldamıyordu. Kawakami'nin yüzünün kendisine dikildiğini görünce şaşırmadı.

"Kafasını kesin," dedi Kawakami.

"Daha yaşıyor, lordum."

"Öyleyse bekleyin. Buraya getirin. Gösterin." Emir subayı, Serçe Pençesi'ni Şigeru'nun görebileceği şekilde tuttu. "Şuna bir bakın, Lord Şigeru." İki adam Şigeru'yu havaya kaldırdı. Üçüncü bir adam, katanayı da wakizaşiyi de ağır bir baltayla dövmeye başladı, ta ki ikisi de ikiye ayrılana kadar.

"Güzel," dedi Kawakami. "Şimdi kellesini kesin."

Kawakami, Şigeru'nun gözlerinin muzaffer yüzüne baktığından emin oldu. Büyük savaşçının lanet olası yaşamında gördüğü son şeyin bu olması ne güzel bir şeydi.

Ama Şigeru'nun gözleri başka bir yerdeydi.

"Baba!" Şigeru'ya doğru koşan Nobuyoşi haykırıyordu. Kan yoktu, kesik kelle yoktu, lanet yoktu. Çocuk kahkahalar atarak, küçük, renkli bir kelebek uçurtmayı peşinde sürüklüyordu. "Gördün mü, Kuzen Genji bana ne yaptı!"

"Nobuyoşi," dedi Şigeru ve gülümsedi.

* * *

Kawakami, Şigeru'nun kellesini bütün kuralları harfi harfine yerine getirerek hazırladı. Gözler kapalı, yüzde ne bir acı ne bir ıztırap ifadesi var, saçlar son derece düzgün, sandal ağacı tütsüsü kan ve yeni başlayan çürük kokusunu neredeyse bütünüyle kapatmış.

"Teşekkür ederim Lord Kawakami," dedi Genji. "Cömertliğiniz beni şaşırtıyor. Bunu atalarınıza sunacağınızı sanırdım."

"Oh, tabii ki sunacağım Lord Genji. Bu konuda kendinizi sıkıntıya sokmayın. Siz öldüğünüz zaman, bu kafayla birlikte sizinkini de alacağım."

"Cesedin yerini sorabilir miyim? Serçe Bulutu'na döndüğüm zaman ölüyü tam olarak yakmak daha yerinde olur."

Kawakami güldü, ama gülmek gelmiyordu içinden. Konuğunda, beklediği dehşet ve korkunun esamesini görememişti. Genji'nin kurtulma umudu varsa, bu ancak amcası sayesinde olabilirdi. Şigeru'nun kellesini görünce bu umudu da kırılmış olmalıydı. Emir subayına işaret etti, subay kutuyu kapatıp yine ipeğe sardı.

"Ne yazık ki, Başkeşiş Sohaku'nun cesedinin yanı sıra onun cesedi de meditasyon salonundaydı. Ölüyü yakılmış kabul edebilirsiniz."

"Konukseverliğiniz için bir kez daha teşekkür ederim." Genji başıyla selam verdi ve kalkmaya hazırlandı.

"Lütfen acele etmeyin. Gündemimizde bir konu daha var."

Genji tekrar oturdu. Dudaklarında hep o sürekli, hafif ve tahrik edici gülümseme vardı. Ama fazla uzun sürmeyecekti. Kawakami öfkesini yatıştırmaya çalıştı. Çok yakında gerçekleşecek olan şeyin mutluluğunu olumsuz duygularla gölgelemek istemiyordu. Hazine değerindeki anılardı bunlar ve yıllarca unutmayacaktı.

"Leydi Mayonaka no Heiko gibi emsalsiz güzellikteki bir hanımın sevgisine sahip olmanın sizin için büyük bir talih olduğunu anlıyorum," dedi Kawakami.

"Öyle görünüyor."

"Evet, öyle görünüyor," dedi Kawakami. "Görünenle gerçek birbirinden ne kadar farklı. Aşk gibi görünen nefret, daha kötüsü, kafa karıştırmak ve dikkat dağıtmak için yapılan bir eylem olabilir. Güzellik gibi görülen de akla hayale sığmaz bir çirkinlik olabilir." Durdu, nükteli bir cevap bekliyordu, ama Genji bir şey demedi. "Bazen, görünenle gerçek birbiriyle aynı olmaz, ama ikisi de hakiki olabilir. Örneğin Heiko, güzel bir geyşa gibi görünüyor ve zaten öyle. Aynı zamanda da bir ninja." Yine durdu. Gen-

ji yine bir şey söylemedi. "Benden kuşku mu duyuyorsunuz?"

"Hayır, Lord Kawakami. Doğruyu söylediğinizden kuşkum yok."

"Şaşırmış görünmüyorsunuz?"

"Sizin de belirttiğiniz gibi, bizler, görünene fazla önem vermeyiz."

"Lord Genji, bir kibarlık gösterin de, benim bir nebze de olsa zeka sahibi olduğuma inanırmış gibi yapın. Belli ki, Heiko'nun ikili kişiliğini biliyorsunuz."

"Tartışmanın hatırına, öyle kabul edelim." Şimdi Genji durdu ve Kawakami'nin artan bir endişe olarak kabul ettiği bir yüzle baktı. "Dahası da var elbette."

"Elbette. Onun bir ninja olduğunu biliyorsanız, benim emrimde çalıştığını da bilirsiniz."

"Bu sonuca ulaşırdım, evet."

"Ve elbette, bu gerçekleri çok geçmeden ortaya sererdiniz." Kawakami duyduğu memnuniyetin yüzüne yansımasına izin verdi. "Bütün akıllı insanlar gibi siz de, –ki sizin çok akıllı biri olduğunuzu kimse reddedemez Lord Genji– başkalarının aklını küçümseme eğilimindesiniz. Heiko'nun sırrının sır olarak kalacağını bekleyecek kadar ahmak olabileceğimi düşünür müsünüz?"

"İtiraf etmeliyim ki, daha önce böyle bir düşüncem vardı," dedi Genji. "Şimdi yanıldığımı görüyorum."

"Sandığınızdan da fazla yanılıyorsunuz. Heiko'yu yatağınıza size ihanet etmesi ve hattâ uygun gördüğüm bir anda, muhtemelen sizi öldürmesi için gönderdiğimi düşünüyordunuz. Pek mantıksız değil, zira Heiko'nun görevi arasında bu da var. Muhtemelen siz ikiniz bu konuyu ayrıntılarıyla tartışmışsınızdır?"

Kawakami, Genji'ye cevap fırsatı tanıdı, ama o cevap vermedi.

"Nasıl böyle bir planım olabilir ki? Heiko'nun böyle bir şeyi

yapabilmesi için son derce çarpık bir biçimde hain ve hilekar olması gerekirdi. Dış güzellik ne kadar güçlü olursa olsun, böyle bir çirkinlik, sizin ince anlayışınızdan kaçmazdı. Oysa benim gerçek amacım için bütünüyle farklı bir kadın gerekiyordu. Büyük bir duyarlığa, tutkuya, samimiyete, derinliğe sahip bir kadın. Bir başka deyişle, tam olarak Heiko. Çocuğunun üstüne titreyen bir baba gibi, onun için tek bir amacım vardı. Gerçek aşkı bulması."

Kawakami tekrar durdu, gecikmenin tadına vardı. Genji'nin yüzünde büyüyen dehşet onu sarhoşa çeviriyordu.

"O aşkı bulduğunu umut edebilir miyim acaba?"

* * *

Kawakami, o sıralar amcasının elinde bulunan Hino Büyük Lordu unvanını almadan önce, Akaoka Büyük Lordu Kiyori'nin varisi Yorimasa'nın kendisini küçümsediğini hayal ediyordu. Olayın önemi yoktu. Gerçek ya da hayali olsun, bu yaralanma, Sekigahara'nın başlattığı nefrete gazap ekliyordu sadece. Böyle bir sarhoş, afyon bağımlısı bir serserinin kanında aktığı kabul edilen kehanet yeteneklerine sahip olduğunun söylenmesi daha da incitiyordu onu. Kawakami, gerçek kehanetin, diğerlerinin bilinmesini istemedikleri şeyi bilmeye dayandığına emindi. Buna ulaşmaksa çalışkanlık, beceri ve dikkatle geliştirilen doğal bir yetenek gerektiriyordu. Miras kalan büyünün bunlarla bir ilişkisi olamazdı.

Bir süre cezalandırıcı eylemler bulmak için uğraştı. Düello söz konusu olamazdı. Yorimasa, sarhoşken bile, Kawakami'nin on katı daha iyi kılıç kullanıyordu. Ve her şeye rağmen üstün gelmeyi başarsa bile, bu kez Yorimasa'nın küçük kardeşi Şigeru'yla karşılaşması gerekiyordu ki onun ünü, efsanevi Musaşi'nin ünüyle

karşılaştırılmaya başlanmıştı bile. Onu yenilgiye uğratması olasılık sınırları dışından çıkıp kesin olanaksızlığın sınırına giriyordu.

Suikast daha makul bir çözümdü. Kawakami'nin klanı, kökenleri gün geçtikçe belirsizleşen tarihsel bir rastlantı sayesinde, küçük bir ninja klanıyla ittifak halindeydi. Kawakami, Yorimasa'yı böyle örtülü bir şekilde öldürdüğünü düşününce en küçük bir zevk bile alamıyordu. Bu ölümün sorumlusunun kim olduğunu herkesin bilmesi önemli değildi. Ama Yorimasa ölmeden önce bunu bilmezse, ne zevki kalırdı?

Cevabı, bir gün, Hino Bölgesi'nin dış kesimindeki köylere yaptığı bir gezi sırasında kadın tüccarı Ryogi'yle birlikteyken buldu. Kawakami'nin geyşalara olan ilgisi, önde gelen evlerin bazılarını gizlice araştırmaya itmişti onu. Ama ilgisi sekse değil bilgiye yönelikti. Geyşalar kimsenin bilmediği şeyleri bilirdi.

"Kendilerini işin erbabı sayan bazıları hal ve hareketlerin her şey olduğunu söyler," dedi Ryogi. "Eski Kyoto okulunun kabul ettiği görüştür bu elbette." Ryogi güldü. "Kör adamların görüşüdür. Görünüş, lordum, çok daha önemlidir. Davranış değiştirilebilir. Oysa görünüş, ya vardır ya da yoktur. Bir kadını güzel olmaya zorlayamazsınız."

Kawakami, aynı fikirde olmasa da başını salladı, daha az çaba gerektiriyordu bu çünkü. Ryogi'yle laf dalaşına girmekle vakit harcayamazdı. Yaşlı muhabbet tellalı kaba saba, aptal, her türden kötü alışkanlığı olan ve kişisel temizlik de dahil olmak üzere akla gelen her yönden son derece iğrenç bir adamdı. Tek bir olumlu özelliği vardı, o da, nadir güzellikteki kadınları daha çok küçük yaşta görebilmesiydi. Hiç saygı gören biri olmadığı için, Ryogi'nin keşifleri hiçbir zaman en iyi geyşa evlerine gidemez, bu yüzden de hiçbir zaman gereğince eğitilemezlerdi. En sonunda açan güzellik çiçeği, Yüzen Dünya'nın en kötü kısmın-

daki birtakım alt düzey genelevlerde heder olup giderdi hep. Ryogi'nin Kawakami'nin dikkatini çekmesi de bu yüzden oldu. Birkaç sefer, en olağanüstü güzellikteki yüzlerin Edo'nun en kötü genelevlerinin tahta perdelerinin ardından baktığını gördü. Biraz soruşturunca, iki şey öğrendi. Birincisi, kadınlar, ne kadar genç olurlarsa olsunlar kötü bir şekilde kullanılmak yüzünden zamanından önce perişan olmuşlardı, bu yüzden de hiçbiri onun amaçlarına uygun değildi. İkincisi, bunların hepsi tek bir adama satılmışlardı.

Kawakami'nin Ryogi'ye kadın bulma seferinde eşlik etmesinin sebebi bu beceriyi bizzat öğrenebilmeyi ummasıydı. Bunu beceremedi. Gittikleri köylerde seçtikleri üç küçük kız da sevimliydi, ama Ryogi'nin var olduğunu söylediği güzelliği gösteren ortak bir özellik ya da nitelik görememişti onlarda.

"Verdiğin dersler için teşekkür ederim," dedi Kawakami. Yardımcısına işaret ederek Ryogi'nin parasını vermesini istedi.

Ryogi, dalkavukça bir selam vererek altın paraları aldı. "Son vadide başka bir köy yok mu? Duman görüyorum. Sanırım burnuma birtakım kokular da geliyor."

"*Eta*," dedi Kawakami. Eta, atadan dededen beri en pis işleri yapan toplumdışı serserilerdi. En aşağı köylülerin bile hor gördüğü kimselerdi bunlar.

"Kasaplık mı yapıyorlar?" diye sordu Ryogi köpek gibi havayı koklayarak.

"Deri işçileri bunlar," dedi Kawakami, yön değiştiren rüzgarın güçlü bir şekilde burnuna taşıdığı iğrenç kokudan uzaklaşmak için atının burnunu, kaleye doğru çevirirken.

"Ben bir bakacağım," dedi Ryogi. "Gerçek güzellik nerede bulunur, hiç bilinmez, ha?"

Kawakami ona iyi günler dileyip ayrılacaktı ki vazgeçti. Baş-

kalarının ne yaptığını bilmek, bazen başkalarının gitmeyi reddettiği yere de gitmeyi gerektirirdi.

"Öyleyse sana bir süre daha eşlik edeyim."

"Lordum," dedi kıdemli muhafızı. "Toplumdışı serserilerin bulunduğu böyle bir köye girerek kirlenme riskini göze almayın. Anlamı yok. Boğazlanan hayvanları yüzüp postlarını işleyen kişilerin arasında nasıl bir güzellik olabilir ki?"

"Varsa bile," dedi bir başka muhafız, "hangi adam tiksintisini yenip böyle bir kadınla ilgilenir ki?"

"Yine de, rehberimizle birlikte gideceğiz."

Yaklaşık üç yaşındaki çocuğu görür görmez anladı. Ryogi söyledi ama söylemesine de gerek yoktu.

"Onlar onu harabeye çevirmeden," dedi Ryogi, "o çok adamı harap eder. Anne babası, kardeşleri yok mu?"

Çevreye toplanmış serseriler başlarını yerden kaldırmıyorlardı. Hiçbiri konuşmuyordu. Kawakami'nin orada olması hepsini sersemletmiş, korkutmuştu. Varisin kendisi şurada dursun, daha önce hiçbir samuray köylerine adım atmamıştı.

"Cevap verin," dedi Kawakami.

"Lordum." Bir adamla kadın gözlerini yerden kaldırmadan ellerinin, dizlerinin üzerine sürünerek öne çıktılar. Beş ile sekiz yaşlarında iki çocukla bir kız da onların ardından öne çıktı.

"Sen, kadın, başını kaldır."

Kadın tereddüt içinde başını kaldırdı, ama gözleri yerdeydi hâlâ. Gençliğin ilk çağını geçmiş olmasına rağmen yüzü pek sevimliydi, bedeni ise son derece zarif. Kawakami bilmeseydi, kadının lanetli soyunu hayatta tahmin edemezdi.

"Fena değil," dedi Ryogi. "Ama anne, kızının geleceğiyle kıyaslanamaz."

Kawakami'nin işareti üzerine muhafızlar yere birkaç para at-

tılar. Küçük kız, Ryogi'nin atının arkasında sürüklediği üçü kırık dökük binek atından birinin üzerine konuldu. Grup köyden ayrıldı.

Hino Kalesi'ne varınca Kawakami, Ryogi'ye verdiği kusursuz dersler için fazladan para verdi. Muhabbet tellalı, yanındaki yeni insan mallarıyla birlikte Edo'dan ayrıldı. O gece, bir yol istasyonunda durdu. Kahvaltıya inmeyince, hancı bakmaya gitti. Ryogi'nin boynunun bir kulağından öbür kulağına kesildiğini gördü. Küçük kızların üçü de bu yaşamdan aynı şekilde ayrılmışlardı. Dördüncü ortada yoktu.

Kuma, kendisine verilen talimat uyarınca, *eta* çocuğunu kendi köyüne, ait olduğu küçük ninja klanının evine götürdü.

"Adın ne?"

"Mitsuko."

"Ben senin Kuma Amca'nım."

"Değilsin. Benim Kuma diye amcam yok."

"Var. Beni bu zamana kadar tanımıyordun."

"Annem nerede?"

"Üzgünüm Mitsuko. Çok kötü bir kaza oldu. Annen, baban, kardeşlerin ve kız kardeşin, hepsi Saf Ülke'ye göçtüler."

"Hayır!"

* * *

"Kuma'yla tanıştınız," dedi Kawakami. "Gerçi pek resmi bir tanışma olmadı. Yabancı arkadaşın Stark, Edo bombardımanından hemen sonra, onu vurdu. Hatırladın mı?"

"Hatırladım."

"Söylemeye gerek yok, Mitsuko –sen onun meslek ismini biliyorsun tabii– yetim değil." Emir subayına işaret verdi, o da ona sake doldurdu. Gerçi tek başına içiyordu ama çaydan daha hoş

bir şeyi gerektiriyordu bu durum. "Annesi de babası da yaşıyor, iki erkek kardeşiyle ablası da. Hepsi de birbirine çok benziyor. Özellikle de Mitsuko ile annesi ve kız kardeşi. Şimdi o da yetişkin olduğu için benzerlik çok belirgin. Elbette *eta* hayatının zorlukları epey bir şeyler alıp götürmüş. Mitsuko'dan değil tabii. Sake almayacağınıza emin misiniz, Lord Genji? Gerçekten en iyi kalite." Genji'nin "gerçekten" sözcüğü üzerine yaptığı vurguyu kaçırmayacağına emindi.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Söyleyeceğiniz bilgece bir söz ya da nükte yok mu lordum?"

"Yok."

"Bunu öngörememiş olmanız çok yazık."

"Pek değil," dedi Genji. "Zararı yok. İftiralarınız hislerimi etkilemiyor."

"Hisleriniz mi?" Kawakami güldü. "En son düşüneceğiniz şey bu olmalı. Yatağını bir *eta*yla, pis kokulu, süprüntüyle beslenen, hayvan postu işleyen yozlaşmış bir soyun dölüyle paylaşan bir Büyük Lord. Ne yazık ki, kamuoyu bunu duyduğu zaman ortaya çıkacak heyecanı görecek kadar uzun yaşamayacaksınız. Yok olmakta olan klanınızın ününe talihsiz ve silinmez bir leke sürecek bu. Bundan daha iyisi –ya da bakış açınıza göre, daha kötüsü– Heiko'yla sizin çocuk sahibi olmanız, hattâ evlenmeniz olurdu. Ne yazık ki, yabancıların uyguladığı baskı olayların akışını değiştirdi. Onlar ortalıktayken her şey daha hızlı gelişiyor, değil mi?"

"Böyle saçma bir iddiaya kimse inanmaz," dedi Genji.

"Öyle mi düşünüyorsunuz?" dedi Kawakami. "Anneyle ablanın yan yana durduğunu bir getirin gözlerinizin önüne. Kimsenin en ufak bir kuşkusu olabilir mi?"

"Böyle bir şey olmayacak," dedi Genji.

"Ya? Bu bir kehanet mi?"

Genji gülümsedi. Ufak bir gülümsemeydi bu, önceki gülümseyişindeki güveni de taşımıyordu, yine de Kawakami'yi sinir etti. "Ben gerekli şeyleri öngördüm. Gerekli şeyleri duydum. İzninizle, sizi daha fazla rahatsız etmeyeyim."

Kawakami'nin emir subayıyla muhafızları ona baktılar, Genji'nin kafasını kesmek için işaret bekliyorlardı. Kawakami bu işareti vermedi. Bırakalım Heiko'nun yanına dönsün. Bırakalım ona baksın ve kaçınılmaz olarak hissedeceği şeyi hissetsin. Böyle bir acıyı aklından geçirince, bunun Genji'nin ölümün ertelemeye değdiğini görüyordu Kawakami.

Sabrın da getirdiği zevkler vardı.

* * *

Genji'nin, kehanetin acılı kısıtlılığını bundan daha fazla hissettiği hiç olmamıştı. Durumu ne kadar umutsuz görünürse görünsün, burada ölmeyeceğini biliyordu. Bir başka yerde, bir başka zamanda suikasta uğramak için, onun ardından ağlayacak olan Leydi Şizuka'yla tanışmak için ve üçüncü ve son kehanet hayalini görmek için yaşaması gerekiyordu. Ama bu bilgi ne işine yarıyordu ki? En kötü türden bir tuzağa körlemesine dalmıştı.

Eta.

Kawakami'ye karşı rol kesebilirdi, ama kendisine karşı kesemezdi. Heiko'nun aslını öğrenmesi mahvetmişti onu.

Eta.

Genji'nin bütün yaşamı boyunca bunlardan birinin bile karşısına çıkmasına izin verilmemişti. Kasaplar, deri işçileri, çöp taşıyıcılar, mezar kazıcılar, ölü taşıyıcılar.

Heiko onlardan biriydi.

Eta.

Bir bulantı dalgası sardı içini.

"Lordum, iyi misiniz?" Hidé, Genji döndüğünden beridir, sessizliğin, lordu tarafından bozulmasını bekliyordu. Hain Kawakami'nin onu zehirlediğinden endişe etmeseydi konuşmazdı da.

"Kötü haberlerim var," dedi Genji. O yokken, kalan adamları, küçük tabyalarının etrafına ölü atlardan bir duvar inşa etmişlerdi. Atların kalın gövdeleri sayesinde bulundukları yer genel olarak kurşun geçirmez kabul edilebilirdi. Hayvan cesetleri, az önce öğrendiği bir şeyi bütün gücüyle hatırlatmasaydı, bu yaratıcılığı takdir edebilirdi belki. Çevresinde toplanan yüzlere bakmadı. Baksaydı, Heiko'ya da bakacaktı ya da Heiko, kendisine bakmadığını fark edecekti; oysa şu anda Heiko'ya bakamazdı. Bunun yerine, gözlerini yanında getirdiği ipeğe sarılı kutudan ayırmadı.

"Lord Şigeru öldü."

Şoka uğrayan adamların kesilen soluğunu duyunca, Genji, onların da kendisiyle aynı umudu taşıdıklarını anladı. Şigeru'nun son dakikada gelip, çevrelerini saran yüzlerce düşmanı, mucizevi bir şekilde dağıtacağını.

"Kesin mi, lordum?" dedi Hidé. "Kawakami hilelerle doludur. Bu da onun hilelerinden biri olamaz mı?"

Genji başını eğerek kutuya selam verdi, sonra açtı. O sırada, Heiko'nun hafif hafif Emily'ye bir şeyler söylediğini fark etti, Emily bakışını birden indirdi. Heiko'nun iyiliğinden dolayı minnet duyuyordu, kadını daha az çirkin bir ışıkta görme becerisinin olmayışından ise utanç.

Kutuyu açtığı zaman soluklar bir kez daha tıkandı. Adamların birkaçı hıçkırmaya başladı. Çok geçmeden hepsi ağlıyorlardı. Sohaku'nun saldırısından ve Kawakami'nin tuzağından sağ kalan, bazıları fena halde yaralı on bir samurayın hepsi Şige-

ru'nun eğittiği adamlardı. Sertliği, titizliği, acımasızlığı ve amansızlığıyla, savaş sanatının eski usul ustalarının sonuncusuydu o. Klanın hiçbir üyesi, ondan daha fazla korku, nefret ve saygı çekmiyordu. Onun kaybedilmesi, buradaki her adamın yüreğinde dövdüğü savaşçı özde yaralar açıyordu.

Duygularını artık kontrol edemeyen Emily, "Savaş bu kadar zalim mi olmak zorunda? Ölmesi yeterince korkunç değil mi?" diye sordu Heiko'ya boğuk bir sesle.

"Ölüm hiç de korkunç değildir," dedi Heiko. "Onursuzluktur korkunç olan. Lord Kawakami'nin, Lord Şigeru'nun kellesini onun klanına hediye etmesi en kötüsünden bir hakarettir. Bu adamlar buna yas tutuyorlar. Lord Şigeru'yu savunamadıkları için utanç duyuyorlar. Kendi onursuzluklarını bütün derinliğiyle hissediyorlar."

Stark bu arada eyerini yanına çekmişti. İki dolgu altıpatları, 0.44 kalibre için kırk, 0.32 kalibre için de on sekiz kurşunu vardı. Gece indiği zaman, kuşatmayı yarıp manastıra gidecekti. Talihi yardım ederse oraya sağ salim ulaşacak, içeride Ethan Cruz'u bulup öldürecekti. Umarım patlamada ölmemiştir, diye düşünüyordu.

"Hidé, Leydi Heiko ile Leydi Emily'ye bizden ayrılmaları gerektiğini söyle," dedi Genji. "Lord Kawakami onların güvenliğini garanti etti. Bay Stark da isterse ayrılabilir."

"Baş üstüne lordum," dedi Hidé, Heiko'ya söylemeye giderken.

Heiko, Genji'nin sözlerini apaçık duymuştu, eğreti tahkimatları pek büyük değildi ve aralarında en fazla on adım vardı zaten. Neden doğrudan kendisiyle konuşmadığını merak etti. Döndüğünden beridir ona doğru bir kez bile bakmamıştı. Kawakami, güvenini sarsan bir şey mi söylemişti acaba? Elbette bunun bir önemi yoktu. Genji, ona güvenmezdi ki. Bu belirsiz

dünyada belirli bir tek şey varsa, o da Genji'ye duyduğu aşktı.

Hidé konuşmadan, Heiko "Gitmiyorum," dedi.

"Leydim, bu durumda başka seçeneğiniz yok," dedi Hidé. "Lord Genji emretti."

Heiko hızla kamasını çekti, boğazına dayadı. Hızlı bir şekilde çekmesi şahdamarını parçalamaya yetecekti.

"Heiko," dedi Emily donup kalmış bir halde, ama Heiko umursamadı.

Hemen onun arkasında duran Stark kolunu tutmayı düşündü. Ama o bunu düşündüğü anda, kızın başı öyle bir yer değiştirdi ki bu fikirden vazgeçti. Heiko her şeye hazırdı ve yetişemezdi.

Hidé, Genji'ye baktı. "Lordum."

Genji, Kawakami'nin elinden gelirse Heiko'yu öldürmeyeceğini biliyordu. Büyük zaferinin en büyük kanıtı olarak, akrabalarıyla birlikte sergilenecekti. Onun utancı, Genji'nin ölümünden de acı olacaktı. Bu ıstıraptan onu kurtarması için, gitmesinde ısrar etmesi yetecekti. Bir anlık bir tereddüt bile duymadan boğazını keseceğine kuşkusu yoktu. Ama yapamazdı. Hakkında ne hissederse hissetsin, onu seviyordu. Onun ölümüne alet olamazdı. Hâlâ umut vardı. Gördüğü hayal, yaşayacağını vaat ediyordu. Belki bu durumda, Heiko'yu koruyabilirdi.

Genji sonunda kıza baktı. Önünde iyice eğildi. "Umarım, böyle sadık bir bağlılığa değerimdir."

Heiko hançeri indirdi. O da selam verdi ve "Bağlılık ne sadakate ne de değere dayanıyor, lordum."

Genji elinde olmadan güldü. "Bu kadar koşulsuz demek? Öyleyse sana olan borcum gerçekten büyük."

"Evet," dedi Heiko tam bir geyşa gibi. "Bilmem, nasıl ödersiniz?"

Şimdi adamlar da gülüyordu. Lord da leydi de son derece endişesiz görünüyorlardı. Onlar nasıl başka türlü davranabilirlerdi ki? Gözyaşlarını sildiler.

Emily, "Heiko, ne yapıyordun sen?" dedi.

"Gösteri," dedi Heiko. "Bazen sözcükler samurayları pek etkilemez."

Genji, "Emily, Matthew, siz gidebilirsiniz. Hasmım size zarar vermeyecek."

"Nereye gidebiliriz?" diye sordu Stark.

"Kuşkusuz, sizi Edo'daki Amerikan konsolosunun ikametgahına ulaştıracaktır. Amerika'ya giden ilk gemiye binebilirsiniz."

"Ben Amerika'ya gitmiyorum," dedi Stark. Elindeki 44'lükle Muşindo Manastırı'nı gösterdi. "Şurası."

"Sanırım size söylemiştim Lord Genji, benim misyonum burada, Japonya'da."

"Birkaç yüz adam tarafından kuşatılmış durumdayız," dedi Genji. "Birkaç dakikada, silahları ve kılıçlarıyla bizi öldürmek için ellerinden geleni yapacaklar. O zaman gelince burada olmayı ister misiniz gerçekten?"

"Tanrı nerede isterse orada olacağım," dedi Emily.

Stark gülümsedi, her iki revolverin de horozunu kaldırdı.

Genji onları selamladıktan sonra dikkatini adamlarına yöneltti. "Lord Kawakami, benim kellemi almaya geldiğinde amcamın kellesini de geri almayı düşünüyor. Her ikisi için de ona yardım etmeyi düşünmüyorum."

"Biz onun kellesini alacağız," dedi Hidé. "Sonra da, kendi yanan kalesinin kapısına asıp çürümesini bekleyeceğiz."

"Evet!" diye haykırdı birçok ses bir ağızdan.

"Öyleyse ne bekliyoruz? Gidip alalım!"

"Durun," dedi Genji bir avuç adamının yarısının derhal Ka-

wakami'nin silahlarına doğru bir intihar saldırısı yapmasını engelleyerek. "Geçmişte, bugüne açıklık getiren bir kehanet hayali gördüm. Bu, son günümüz değil." Hayalinde kendisinden başka herhangi bir adamın mutlaka sağ kalacağını görmüş olmadığını söylemedi. Cümlesi arzu edilen etkiyi yapmıştı. Adamlarının gözlerine ve duruşuna güven geldiğini görebiliyordu. "Elbette intihar etmeyi çok isteyen varsa, hücuma geçebilir."

Ya tesadüfen ya da ölüme mahkum olanların az önceki neşeli haykırışlarını duyan Kawakami'nin öfkesi yüzünden, onları kuşatan silahlardan ateş açıldı. Yaylım ateşleri birbirini izledi. Tüfek kurşunları hayvan leşinden yapılmış duvarları öyle bir yoğunlukta dövüyordu ki en fazla darbe alan kesimler parçalanmaya başlamıştı. Kurşun dalgaları başlarının üzerinde ıslık çalıyordu.

Gördüğü kehanet hayalleri gerçek miydi? Genji bundan kuşku duymaya başlamıştı. Öyle görünüyordu ki, onun kellesi de amcasının kellesi de, çok geçmeden Kawakami'nin eyerinin kaşından –ya da belki de, Çipil Göz son derece müşkülpesent biri olduğu için, emir subayının eyer kaşından– sallanacak gibiydi. Ama büyükbabasının bir zamanlar kendisine anlattığı bir kuralı hatırladı.

Kehanetler bazen hiç öngörülmeyen bir şekilde gerçekleşebilirdi.

Durum giderek kötüleşiyor gibi görünse de, Genji'nin yüzündeki gülümseyişi gören Hidé'nin kendine güveni bir anda yükseldi. Tüfek kurşunlarıyla dövülen atların çoğu eriyip parçalanıyordu. Önayaklardan biri Hidé'nin omzuna çarpıp kanlı çamura yuvarlandı. Parçalanmış hayvan leşlerinin ortasında duran herkes tepeden tırnağa at kanına bulanmıştı. Bir cehennem ülkesi oluşuyordu etraflarında. Genji yine de gülümsüyordu. Hidé kılıcını daha sıkı tuttu. Zaferlerinden her zamankinden daha çok

emindi. Ama o zaferi nasıl kazanacakları bir sırdı henüz.

* * *

"Mümkünse," dedi Kawakami, emir subayına, "Genji ile Heiko'yu sağ yakalayın. Ne olursa olsun, kadının yüzüne zarar gelmesin."

"Baş üstüne lordum. Ama şimdiye kadar ikisi de ölmüş, ikisinin de yüzleri parçalanmış olabilir. Yüzlerce kurşun attık üzerlerine."

"Tek yaptığımız aynı atları tekrar tekrar öldürmek," dedi Kawakami. "Onları almaya gitmemizi bekliyorlar. Demek ki savaşacaklar. Silahları indirip kılıçlarla gidin."

"Baş üstüne lordum."

"Bekle. En iyi on nişancı silahlarını elinde tutsun. Ortaya çıkar çıkmaz, silahlı yabancıyı vursunlar."

"Baş üstüne lordum."

Kawakami her zamanki gibi güvenli bir mesafeden izliyordu. Adamları silahları bir araya yığıp kılıçlarını çektiler. Eskiden coşkuyla çekerlerdi onları. Ama eskidendi bu. Artık silahların üstünlüğüne inanıyorlardı. Kawakami de öyle. Altı yüz silah, Genji'nin tarafındaki on-onbeş kılıca üstün geldiği için değil. Bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı. Silahlar, zarar verilemez Şigeru'yu kolayca öldürdüğü için. İki hafta eğitim gören silahlı bir köylü, kılıç becerisini bilemek için yıllarını harcayan bir samurayı kolayca yenebilirdi.

Yine de yeni taktikler geliştirmek gerekiyordu. Ya da yabancılardan öğrenmek. Silahlarını bir yeri savunmak ya da tuzaklarda kullanmak için fazla bir bilgi gerekmiyordu. Ama saldırı hâlâ bir sorundu, özellikle de benzer bir şekilde silahlanmış bir rakibe karşı. Durup silahları yeniden doldurma işi, sürekli bir sal-

dırıyı sürdürme konusunda üstesinden gelinemez bir engel gibi duruyordu. Yabancılar nasıl yapıyordu bunu? Kawakami, öğrenmeye kararlıydı. Genji'yle işini bitirdikten sonra bütün dikkatini atış bilimi ve stratejilerine yöneltecekti. Belki yabancıların da Sun Tzu gibi bir ustaları vardı. Eğer öyle biri varsa Kawakami onun *Savaş Sanatı* türünden kitabını inceleyecekti. Tokugawalar'ın Şogunluk üzerindeki güçleri zayıflıyordu. Çok geçmeden de Şogunluk ellerinden alınacaktı; ama eski usul kılıçlı samuraylarla değil, silahlarla iktidarı alacaktı yeni Şogun. Bu Şogun kendisi olabilirdi. Neden olmasındı ki? Eski kurallar savaşta nasıl işlemiyorsa, hiyerarşik önceliklerde de işlemez olacaktı. Soyağacı, ateş gücünden çok daha az önemli bir konu olacaktı o zaman.

Silah. Daha fazla silaha ihtiyacı vardı. Ve daha iyi silahlara. Toplara. Savaş gemilerine.

Bekle bakalım. Kendini kaybedecek zaman yoktu. Önce. Genji.

Kawakami ilerledi, ama ihtiyatla ilerledi. Genji'nin adamlarının da az da olsa tüfekleri vardı. En büyük zaferini kazandığı anda ölmesi ne denli trajik olurdu. Kendisiyle düşman arasında koruyucu bir ağaç perdesi tutmaya özenle dikkat ediyordu.

* * *

"Neden ateş etmeyi durdurdular?" diye sordu Hidé.

"Kellem," dedi Genji. "Onu ancak kılıçla koparabilirler."

Taro önünde koruma duvarı işlevi gören son leşin ötesine baktı. "Geliyorlar işte."

Genji adamlarına baktı. Hepsinin elinde kılıçlar vardı. Tüfeklerini kanlı çamurun içine atmışlardı. Kılıç dövüşüne girmeden önce saldırıyı yaylım ateşle karşılamak daha etkili olabilirdi. Ama kafalarında aynı etki yoktu ki. Samuraydı onlar. Yaşamla

ölüme karar veren anda, yalnızca kılıçlar işe yarardı.

Genji de kendi kılıcını çekti. Belki son Okumiçi idi o ve son Okumiçi olarak da bütünüyle yanlış hayaller görüyordu. Gelecekte onu bekleyen bir suikast yoktu. Leydi Şizuka yoktu, doğmayı bekleyen bir varis yoktu, üçüncü bir hayal yoktu. Hepsi birer aldanmaydı bunların. Heiko'ya baktığı zaman onun da kendine baktığını gördü. Aynı anda gülümsediler. Yo, her şey bir aldanma değildi.

"Hazırlanın," dedi Genji adamlarına. "Hücuma geçeceğiz." Samuraylar böyle ölürdü. Hücumda. Sonsuz bir yükseklikten kopup sonsuz bir boşluğa düşen bir kaya gibi. "Hazır..."

Muşindo Manastırı tarafından gelen bir tüfek yaylım atışı, emrinin geri kalan yarısının duyulmasını engelledi. Saldırı bir anda dağınık bir geri çekilmeye dönüştü, panik içindeki adamlar Muşindo Manastırı'ndan doğru her yönden kaçıyorlardı. İkinci bir yaylım ateş geldi, Kawakami'nin adamlarından birçoğunu daha öldürdü.

Genji, duvarın üzerinde duran yaklaşık kırk tüfeğin namlularını görüyordu. Kimdi bunlar? Tahmin yürütecek vakti yoktu. Kawakami'nin arkasından yeni bir kargaşa görüldü. Yer, atların toynakları altında sarsılıyordu.

"Süvariler!" dedi Hidé. "Birileri Kawakami'ye saldırıyor!"

"Takviye geldi!" dedi Taro.

"Nasıl?" dedi Hidé. "Bölgemiz o kadar uzakta ki, hızlı bir ata binmiş bir adam bile ancak üç günde gelebilir."

"Bakın," dedi Taro. "Geri geliyorlar."

Şimdi umutsuzca süvari saldırısından kaçmaya çalışan Kawakami'nin taburu Muşindo'ya doğru koşuyordu. Yıkıcı bir yaylım ateşi karşıladı onları. Ama tüfekler geri yüklenirken, korkan adamların koşusu son hızla sürüyordu. Genji ve birkaç samuray, çiğnen-

memek için bütün güçlerini harcıyorlardı. Kılıçlar parlıyordu her yanda. Ölen adamlarla ölü atlann kanı çamura karşıyordu. Genji, Stark'ın silahını on iki kez ateşlediğini duydu, sonra sustu.

Silahı doldurmaya vakit yoktu. Stark bir kılıç aldı, iki eliyle tuttu, bir balta gibi kullanarak gövdeleri doğramaya, kafatasların ı parçalamaya, kolları koparmaya başladı.

Heiko ve Hanako, Emily'yi ortalarına almış, yanaşan herkese kılıç sallıyorlardı.

Kawakami'nin adamlarından biri birkaç adamla birden uğraşan Hidé'nin arkasına geçti ve kılıcını savurdu.

"Hidé!" Uyarmak için kocasının adını seslenen Hanako kendini o tarafa doğru attı. İnen bir kılıç, sol elini bileğinin üstünden kesti.

Ağaçlardan atlılar fırladılar. Bayrak sopalannda eğreti serçeli-oklu flamalar dalgalanıyordu. Geriye çekilen grubu çiğneyerek Genji'ye doğru koşarken bir savaş çığlığı gibi onun adını haykırıyorlardı.

"Genji!"

"Genji!"

"Genji!"

Heiko şaşkın bir sesle, "Kim olduğunu görüyor musunuz lordum?" dedi.

"Evet, görüyorum," dedi Genji. "Ama gözlerime inanamıyorum."

* * *

"Ateşi kesmenizi emretmiştim," dedi Kawakami öfke içinde.

"Onlar bizim silahlanmız değildi lordum. Kurşunlar manastırdan geliyor."

"İmkansız. Oradaki herkes patlamada öldü."

"Belki Lord Genji'nin başka adamları gelmiştir." Emir subayı, omzunun üzerinden korkuyla baktı. "Ta başından beridir, böyle küçük bir grupla yola çıkması olanaksız görünüyordu. Bu bir tuzak olamaz mı, lordum?"

"Bu da imkansız," dedi Kawakami. "Öyle olsaydı, Genji benimle buluşmaya gelmezdi. Başka çaresi olmasa kendini tehlikeye atmazdı."

Kawakami, manastırdan doğru geri çekilen adamlarını görüyordu, üstelik giderek kötüleşen bir dağınıklıkla geliyorlardı. "Kuvvetlerimiz ters yöne doğru ilerliyorlar sanki."

"Beklenmedik tüfek ateşi kargaşa yarattı," dedi emir subayı.

"Öyleyse git de onları düzene sok."

"Baş üstüne lordum." Ama emir subayı atını sürmek için hiçbir şey yapmadı.

Kawakami sövüp saymaya başlamak üzereydi ki arkasından gelen sesler onu engelledi.

"Genji!"

"Genji!"

"Genji!"

Okumiçi klanının savaş çığlığını haykıran atlı samuraylar, Kawakami'nin korunmasız arka tarafından saldırıya geçtiler. Tüfekleri yığılmış ve uzak, atlarından inmiş, yaylım ateşi ile hücuma geçen süvarilerin arasında tuzağa düşmüş Kawakami'nin askerleri tam bir panik halinde dağıldılar. Çoğu kılıçlarını atmış, tuzaktan çıkmak, Edo'ya giden yola geri dönmek için kaçıyorlardı yalnızca. Kaçanların çoğu kurşunlar, kılıçlar ve atların toynaklarıyla imha edildiler.

Kawakami ile emir subayı fazla uzağa gidemeden kuşatıldılar. Pek zayıf olan dirençleri fazla zorluk çıkmadan tutsak edilmelerini sağladı.

"Durun," dedi Kawakami. "Dirim ölümden daha değerlidir. Ben Lord Kawakami'yim." Tutsak olmasına rağmen önemlilik duygusu zedelenmemişti. Sadece bir aksilikti bu, kesin yenilgi değil. "Bayraklarınızı görüyorum, ama Okumiçi samurayları değilsiniz siz, değil mi? Lordunuz kim? Beni ona götürün."

Mukai, on beş yıl boyunca, Şogun'un gizli polisinin şefine sadık, itaatli bir yardımcı olmuştu. Lordu Kawakami'nin yap dediği şeyi yapmış, yaptığı işin sık sık öfke, pek nadir olarak da memnuniyet uyandırmasını fazla kafaya takmamıştı. Yaşamının amacı kişisel mutluluklar aramak değil, yukarıdakilere tapınır gibi bir saygıyla itaat etmek, aşağıdakilere emir ve disiplin vermekti.

Böyle yaşamanın yaşamak olmadığını, yaşayan bir ölü olmak olduğunu anladığında çok geçti.

Yaşam buydu.

Hücuma geçerken sürdüğü savaş atının taze hayvani gücü, kendi varlığından çıkan yaşam enerjisiyle kıyaslandığı zaman yok gibi bir şeydi.

"Genji!"

"Genji!"

"Genji!"

Neredeyse acı veren bir sarhoşlukla heyecanlanan Mukai, Genji'yi kurtarmaya koşarken Yıldırım Tanrısı'nın cisimleşmiş hali gibi görüyordu kendisini. Aşkı ona daha önce aklına bile gelmeyecek olanakların yolunu göstermişti. Aşkıyla hareket etmek sonsuz bir özgürlük vermişti ona. Hissettiği mutluluk bencil, kişisel ve son derece saftı. Ne görev vardı aklında, ne aile, ne yer, ne tarih, ne gelenek, ne yükümlülük, ne yüz, ne de utanç. Sadece aşkı vardı içinde ve kendisiyle Genji'nin birliği dışında bir dünya yoktu.

Küçük kuzey bölgesinden yaptığı umutsuz akında yüz seksen sadık hizmetlisi geliyordu peşinden. Lord Genji'nin kehanet ettiği kesin zafer ikna etmişti onları. Mukai'nin bildiği kadarıyla Genji böyle bir kehanette bulunmamıştı. Mukai yalan söylemişti yalnızca, son derece de iyi söylemişti. Aşk, ihtiyacı olan belagat yeteneğini sağlamıştı. Böylesi hantal, geri planda duran, dili bağlı bir lorda fazlasıyla alışmış olan hizmetindeki adamlar şaşkınlık içinde inanca ve itaate yelken açmışlardı.

Şimdi tepesinde rüyalarındaki serçeli-oklu sancak dalgalanan Mukai korkunun ve umudun, yaşamın ve ölümün, geçmişin ve geleceğin ötesine geçmişti. Önüne çıkan adamları neşeli bir esriklikle doğruyordu.

"Genji!"

Aşkının adını bir ilan, bir savaş çığlığı, kutsal bir dua gibi okuyordu.

Kawakami'nin, havada uçuşan kurşunlardan, yeri döven at toynaklarından çılgına dönmüş adamları Genji'nin küçük müstahkem mevkisine sığınmaya çalışıyordu. Ama bunca kılıçlı adamın paniği, Kawakami'nin planlı saldırısının yapamadığı şeyi yapacaktı neredeyse. Genji ve arkadaşları ayaklar altında çiğnenmek üzereydiler.

Bunca yolu birkaç dakika geç kalmak için mi gelmişti? Mukai, Kawakami'nin tuzak kuracağı yeri görmesini engelleyen kendi zayıf strateji kavrayışına lanet okuyordu; biraz daha iyi bir askeri kafası olsaydı, nereye gideceğini bilir, hem de günler önce varırdı. Dağlardan giderken sürekli yanlış yola girmesine sebep olan kör olası yön duygusuna lanet okuyordu; yıldızları, rüzgarları, kuşların mevsimlere göre hareketlerini biraz daha iyi bilseydi, batıya değil doğuya giderek çok değerli saatleri boşa harcamış olmazdı. Penceresiz sorgu odalarında geçirdiği on beş

yıla lanet okuyordu; etkin olarak açık havada çalışan bir adam bölgenin coğrafyasını çok daha iyi bilir, bu da stratejik bilgelik ya da yön duygusu eksikliğini kapatabilirdi.

Hayır! Birbirlerinden ayrı ölemezlerdi. Hele de aşk ve kader onları birbirlerine bu denli yaklaştırmışken. Muhafızlarından ayrıldı, dosdoğru adam ve kılıç ormanına daldı.

"Genji!"

Sağda solda gördüğü her kelleyi vahşice doğrayarak Genji'nin bulunduğu yere doğru ilerliyordu. Düşman silahları o kadar çoktu ki, atı çok geçmeden yere serildi. Bedenine çarpan mızrakları, kılıçları duymuyordu bile. Genji'ye ulaşmalıydı. Yola atsız devam etti.

"Lord Mukai! Bekleyin!" Hizmetindeki adamlar onu yakalamak için çırpınıyorlardı.

"Genji!"

"Mukai!"

Atlardan oluşan duvarı aşıp Genji'nin tarafına geçti. "Lordum." Başını eğdi. "Söz verdiğim gibi geldim."

"Dikkat et!" Genji kılıcıyla Mukai'yi sırtından vurmaya çalışan bir darbeyi savuşturdu. "Şimdilik nezaketten vazgeçelim. Sadece şunu söyleyeyim, seni gördüğüme çok şaşırdım ve çok mutlu oldum, Mukai."

"Lordum," dedi Mukai.

Aşk ona verdiği belagati şimdi de geri almıştı.

Tek söyleyebildiği buydu.

Genji tepeden tırnağa kan içindeydi. Kendi kanı mıydı, düşmanlarının kanı mı, yoksa atların parçalanan leşlerinin kanı mı, Mukai bilemiyordu. Önemli miydi? Bu son ve değerli anda, Genji'yle birlikte, bütün aksilikleri aşıp onun yanında savaşırken, kendisiyle öteki arasındaki bütün duyguları silinmişti. Ne özne vardı,

ne nesne; ne de öznenin ve nesnenin yokluğu. Ne zamanın akışı vardı ne de akmayışı. İçinde ne vardı, dışında ne? Bu soruya cevap bulamamakla kalmıyordu, sorunun kendisi saçmaydı.

"Lordum."

Umutsuz anlar boyunca, sonları gelmiş gibi görünüyordu. Her yerde Kawakami'nin adamları vardı, Genji'nin adamları ise çok azdı. Onlar kestikçe yenileri geliyordu. Çevrelerindeki kılıçtan halka son anda kapanıyordu ki, duvarlardan bir yaylım ateşi daha geldi ve direniş yıkıldı. Bir anda, sanki sessiz bir emir almışlar gibi, Kawakami'nin adamları silahlarını bırakıp kendilerini yere attılar.

Her şey bitmişti.

"Zaferi siz kazandınız, lordum," dedi Mukai.

"Hayır," dedi Genji. "Zaferi sen kazandın, Mukai. Zafer yalnızca sana ait."

Mukai öyle bir sevinçle gülümsedi ki bütün bedeni kor haline geldi sanki.

"Mukai!" Genji yere yığılan adamı kollarından yakaladı.

"Lordum!" Mukai'nin hizmetindeki adamlar ilerlediler. Gözlerini bir an bile Genji'nin yüzünden alamayan Mukai eliyle adamlarının geri durmasını işaret etti.

"Nerenden yaralandın?" diye sordu Genji.

Mukai yaraları umursamıyordu. Genji'ye, yalnızca kehanet sahiplerinin değil, eğer yeterince içtenlerse, kendisi gibi sıradan adamların düşlerinin de gerçek olduğunu anlatmak istiyordu. Bu anı kusursuz bir açıklıkla düşlediğini söylemek istiyordu – kan, kucaklaşma, ölüm, korkusuzluk ve hepsinden önemlisi altının, tanımın ve anlayışın bütün kısıtlılıklarından kurtulmuş sonsuz, aşkın, esrik bir birlik.

Ardından bunu bile istemiyordu, yalnızca gülümseme vardı.

"Lordum!" Genji, lordlarının bedenini yere bırakırken Mukai'nin adamları şaşkınlık içinde seyrediyorlardı. Genji'nin zaferi öngördüğünü söylemişti onlara. Kendi ölümünden hiç bahsetmemişti.

"Lord Mukai öldü," dedi Genji.

"Lord Genji, ne yapacağız şimdi? Lord Mukai olmayınca efendisiz kaldık. Soyundan gelen bir varis de yok. Şogun, onun tımarına el koyabilir."

"Siz en sadık ve en fedakar dostumun sadık hizmetlilerisiniz," dedi Genji. "İsteyenler benim hizmetime girebilir."

"Öyleyse bundan sonra sizin vasalınız olduk, Lord Genji." Mukai'nin eski subayları yeni lordlarına yerlere kadar eğilerek selam verdiler. "Emriniz nedir?"

"Pekala, pekala," dedi Kawakami. "Ne kadar dokunaklı, ne kadar dramatik. Belki bir gün senin hayatın da kabuki sahnesinde görülür, Lord Genji, ne dersin?" Eyerinin üstünden bakıyordu, yüz ifadesi her zamanki gibi güvenliydi. Sahip olduğu mevkiden gözleri korkan Mukai'nin adamları onu tutsaktan çok konuk gibi tutuyorlardı. Çevredeki her şeyin aksine, onun ve emir subayının giysilerinde muharebenin izi yoktu."

"İn aşağı," dedi Genji.

Kawakami, kaşlarını çattı. "İzin ver de, fazla ileri gitmemen için seni uyarayım. Tek bir değişiklik var, o da hayatta kalma şansının artmış olması." Kılıç adamı değildi o. Onun sanatı başkaydı. Oldukça ironik bir durumdu bu ama, Okumiçiler'in herkesten daha fazlasına sahip olduklarını iddia ettiği bilginin adamıydı o. "Akıllı bir müzakere yürütürsen, önemli yararlar elde edebilirsin. Şunu önerebilir miyim acaba –"

Genji elini uzattı, Kawakami'nin kolunu tutup adamı yere savurdu.

Soluğu tıkanan Kawakami yüzünü çamurlu kan pıhtılarının içinden kaldırdı. "Sen–"

Genji'nin kılıcı Kawakami'ye doğru bir yay çizdi, adamın boynunu sağdan sola tek bir darbeyle kesti. Ölünün başı omuzlarının arasında, bir omurga kıkırdağının ucunda çırpınıyordu. Havaya kan sıçradı önce, sonra kan basıncı sıfıra düşerken, bütün kan kesildi. Ceset çamurun içine yığıldı, başı omuzlarının arasındaydı, şaşkın yüzü gökyüzüne bakıyordu.

Genji, Kawakami'nin emir subayına baktı. Kawakami, Heiko'nun soyundan bahsederken o da çadırdaydı.

"Lord Genji," dedi emir subayı.

"Öldürün şunu," dedi Genji.

Emir subayının iki yanında duran adamlar darbeyi derhal indirdi. Gövde yere üç parça halinde düştü – baş, sağ omuz ve geri kalanı.

Genji, sayıları üç yüze varan, hepsi sinmiş adamlara baktı. Sıradan samuraylardı bunlar, herhangi önemli bir bilgiye sahip olma olasılıkları çok düşüktü. Başkalarının bilmediğini bilmek, Kawakami'yi büyüleyen bir şeydi. Bilgilerini çok sayıda insanla paylaşarak bu avantajını kullanamazdı. Emir subayı biliyordu. Muhtemelen Mukai de biliyordu. Başka kim bilebilirdi? Karısı? Odalıkları? Diğer geyşalar? İnsanları katlede katlede bütün ülkeyi de dolaşsa, her olasılığı bertaraf ettiğinden emin olamazdı. Kawakami öldüğü için buna gerek de kalmayabilirdi. İddiasını destekleyen kanıtlar olmadan, hiç kimse böyle korkunç bir iddiayı öne süremezdi. Elbette, esas sorun buydu. Destekleyici kanıtlar.

"Manastırda başka patlayıcı olup olmadığını kontrol edin. İçeriyi temizledikten sonra da banyoyu hazırlayın," dedi Genji.

"Ya tutsaklar, lordum?"

"Silahlarını alıp serbest bırakın."

"Baş üstüne lordum."

Bulduğu ilk fırsatta o kanıtlarla ilgilenecekti. Önce, Şogun'la bir toplantı yapması lazımdı.

* * *

Saiki, mucizevi bir şekilde, manastırdaki patlamadan sağ kurtulmuştu. Mukai'nin tüfekli askerleri onu bulduğu zaman baygındı, Masahiro ile atının kalıntılarının altındaydı. Kendisini Edo'ya götüren sedyenin üzerinde sersemlemiş bir halde yatıyordu. Kulakları hâlâ çınlıyordu, başka da hiçbir şey duymuyordu. Ama onu en çok üzen şey, Kawakami'nin kellesinin koparıldığını görmemesi oldu. Çok görmek isterdi. Kulakları düzelir düzelmez, ayrıntılı bir rapor isteyecekti Hidé'den.

* * *

Ethan Cruz, manastırda değildi. Ama bir yerlerde olduğu ve yaşadığı kesindi. Yaşamalıydı. Stark arkasına baktı. Bu yoldan ikinci geçişiydi. Patikayı hatırlıyordu. Buradan Edo'ya gidecekti.

Ve Ethan Cruz'u bulacaktı.

* * *

Emily altındaki eyeri hissetmiyordu. Kendi bedenini bile zor hissediyordu. Gözleri açık olmasına rağmen, gördüğü hiçbir şey zihninde bir izlenim uyandırmıyordu.

Şoktaydı.

Ne kadar kan?

Ne kadar ölüm?

İncil'den kendini rahatlatacak bir ayet hatırlamaya çalıştı. Aklına hiçbir şey gelmedi.

* * *

O anda, hepsi ölecekmiş gibi görünen o anda, Genji'nin gözleri onun gözlerini buldu, o bildik gülümseyişiyle gülümsedi. O zamandan sonra, yine ondan uzak durmaya başlamıştı. Bunu göstermemek için dikkatli davranıyordu. Ama Heiko anlıyordu. Ayrıntıları ve incelikleri fark etmek, onun özel yeteneğiydi.

Kawakami, o buluşmada, Genji'ye ne demişti?

* * *

Hanako, yattığı sedyeden Hidé'ye baktı. Onunla müthiş gurur duyuyordu. Her bunalımda daha da olgunlaşıyor, daha cesur, daha dikkatli oluyordu. Atın üstündeki duruşu bile değişmişti. Onun iyi bir samuray olacağına her zaman inanmıştı ve oluyordu işte. Tek eksiği, yaşamında, onun konumuna özgü bir karısı olmamasıydı.

"Seni evlilik bağımızdan kurtarıyorum," diyerek başını çevirdi. Gözlerinde yaş yoktu, sıkıntıda olduğu izlenimini vermemek için de dikkatli soluk alıp veriyordu.

Hidé, yanında at süren Taro'ya, "Sayıklıyor," dedi.

"Senin karın olmaya uygun değilim artık," dedi Hanako.

"Evet, hiç kuşku yok, sayıklıyor," dedi Taro, Hidé'ye. "En büyük savaşçılar bile ağır bir yara almışlarsa, bazen böyle saçma şeyler söylerler. Sebebi kan kaybıyla şok olmalı."

"Sakat olmayan bir yaşam arkadaşına ihtiyacın var senin. Sana utanç ve alay getirmeden arkanda yürüyecek birine."

Hidé ile Taro, söylediklerini umursamamayı sürdürdüler. "Kendini kılıcın altına atışını gördün mü?" diye sordu Hidé.

"Muhteşemdi," dedi Taro. "Böyle bir hareketi kabuki oyunlarında görmüştüm de gerçek hayatta hiç görmemiştim."

"Kimonosunun kolundaki boşluğu her gördüğümde," dedi Hidé, "yaşamımı kurtarmak için yaptığı bu fedakarlığı büyük bir

minnetle hatırlayacağım."

"Tepsi tutamam," dedi Hanako, "çaydanlık da tutamam, sake şişesi de. Kim tek kollu bir sakatın hizmetini ister ki?"

"Ne iyi ki, kılıcı tutacak eli hâlâ sağlam," dedi Taro. "Kim bilir, belki yine ihtiyacın olur ona?"

"Doğru," dedi Hidé. "Bebeği göğsüne bastırırken, çocuğa yürümeyi öğretirken, bir el yeter de artar bile."

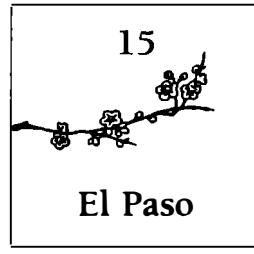
Hanako artık kendini tutamıyordu. İçini dolduran duygularla titremeye başladı. Gözlerinden aşk ve minnettarlık yaşları dökülmeye başladı. Hidé'ye, sadakati için teşekkür etmek istiyordu, ama hıçkırıklar konuşmasına izin vermiyordu ki.

Taro başıyla selam vererek affını istedi ve arka tarafa at sürdü. O da orada, Mukai'nin eski vasalları arasında gözyaşlarına yol verdi.

Hidé'nin gözleri bu seferlik kuru kaldı. Savaşta öğrendiği çelik özdenetimi kullanarak ne gözünden dökülecek tek bir yaşa, ne bedenini harap edecek bir çığlığa izin verdi. Hanako'nun yaralanmasına çok üzülmüştü, ama kadının samuraylara yakışır cesaretine duyduğu saygıyla sürekli büyüyen aşkının yanında bu hiçbir şeydi.

Savaşın katılığı, aşkın neşesi. Gerçekten de birdi bunlar, iki değil.

Hidé eyerinin üzerinde dimdik Edo'ya doğru ilerlemeye devam etti.

Sözler yaralayabilir. Sessizlik iyileştirebilir. Ne zaman konuşacağını, ne zaman konuşmayacağını bilmek, bilgelerin bilgeliğidir.

Bilgi engelleyebilir. Bilmemek özgürleştirebilir. Ne zaman bileceğini, ne zaman bilmeyeceğini bilmek, kahinlerin bilgeliğidir.

Sözcüklerin, sessizliğin, bilginin ya da cehaletin engellemediği kıvrak bir kılıç pürüzsüz keser. Bu, savaşçıların bilgeliğidir.

SUZUME-NO-KUMO
(1434)

Jimbo, yiyecek bir şeyler bulmak için sert kış bitkileri arasında dolaşıyordu. Minnettarlık ve saygıyla yapılan bakma işlemi bile, tek başına besleyiciydi. Yaşlı Başkeşiş Zengen, ona yiyeceğe ihtiyaç duymayacak kadar ileri gitmiş ustalardan bahsetmişti. Soluk aldıkları havayla, gördükleri görüntülerle, ulaştıkları saf meditasyonla yaşıyorlardı. O zaman inanmamıştı. Şimdi ise o kadar inanılması güç gelmiyordu.

Jimbo zaman zaman durup Stark'ı düşünüyordu. Eski hasmının eninde sonunda geleceğini biliyordu. Ne zaman geleceğini ise bilmiyordu. Çok uzun süreceğini sanmıyordu. Üç hafta önce Muşindo Manastırı'nın yakınından geçen küçük samuray ve ya-

bancı grubunun arasında mıydılar? Belki. Ama tahmin yürütmenin bir anlamı yoktu.

Kesin olan iki şey vardı. Stark gelecekti ve onu öldürmeye çalışacaktı. Yaşamından endişe duymuyordu artık. Bu konu uzun bir süredir rahatsız etmiyordu kendisini. Belki de o kadar uzun bir süre geçmemişti de, ona öyle geliyordu. Onu ilgilendiren Stark'ın yaşamıydı. Jimbo'yu öldürürse acısı azalmayacaktı ki. İntikama aç bir halde bir cinayetten diğer cinayete koşmuştu. Jimbo'nun onun eliyle ölmesi acılarını ve kötü karma yükünü artıracaktı yalnızca. Ne yapılabilirdi? Stark'a yeni halini, gerçek bir iç huzura ulaşmış, ıstıraplardan, nefretin getirdiği acıdan kurtulmuş bir insan olduğunu gösterebilseydi, o da doğru yolu görür müydü? Jimbo korkusuzca ve af dilemeden sunacaktı kendisini. Affedilmezse ölmeye hazırdı.

Dövüşmeyecekti.

Öldürmeyecekti.

Elini bir daha hiç şiddet için kaldırmayacaktı.

Hardal bitkisi üzerindeki küçük bir harekete gözü takıldı. Küçük böceği dikkatle alıp yere bıraktı. Altı çevik ayağıyla ve her yöne doğru salladığı iki anteniyle son hız uzaklaştı. Böcek onu görmüyordu. Jimbo'nun yaşamı kadar canlı ve kırılgan olan yaşamı bütünüyle farklı bir ölçekte yürüyordu. Duygulu küçük yaratığa başıyla selam verip akşam yemeğini toplamaya devam etti.

Arkasındaki çalılık hışırdadı. Küçük, çevik hareketleri tanıdı. Köydeki küçük tatlı kız Kimi'ydi o.

"Ah, Jimbo," dedi Kimi. "Öyle sessizsin ki burada olduğunu anlamadım. Neredeyse çiğneyecektim seni."

"Çiğnemediğin için teşekkür ederim."

Kimi kıkırdadı. "Amma da komiksin. Goro'yu gördün mü? Bir saat önce seni aramaya çıktı. Yine kayboldu galiba."

Jimbo da Kimi de susup havayı dinlediler.

"Senin adını söylediğini duyamıyorum," dedi Kimi. "Belki diğer vadide geziyordur."

"Lütfen onu bul. Kaybolduğu zaman heyecanlanıyor. Heyecanlandığı zaman da dikkatsiz davranıyor."

"Sonra da kendini yaralıyor," dedi Kimi. "Senin akşam meditasyonundan önce onu bulursam, seni görmeye getiririm."

"Çok iyi olur."

"Hoşçakal Jimbo." Ellerini *gaşşo* pozisyonunda birleştirerek selam verdi, Budistlerin huzur ve saygı işaretiydi bu. Köyde Jimbo'nun bu hareketini taklit eden ilk çocuktu o, sonra diğerleri de Kimi'yi izleyerek aynı şeyi yapmaya başladılar.

"Hoşçakal Kimi." Jimbo da *gaşşo* yaparak selam verdi.

Jimbo, Muşindo'nun arka kapısına varmıştı ki, batıdan dörtnala gelen iki atı gördü. Eski keşişi Yoşi'nin önde at sürdüğünü gördü. Öne çökmüş ve eyerde zor duran ikinci adam, Muhterem Başkeşiş Sohaku'ydu.

* * *

İki adam da kötü yaralanmıştı, Sohaku'nun yarası Yoşi'den daha ağırdı.

"Yardım et de yarasını sarayım," dedi Yoşi. "Çabuk, kan kaybından ölmesin.

"Ben hallederim," dedi Jimbo. "Sen kendi yaranla ilgilen. Hem kesiklerin, hem de silah yaran var."

"Bunlar mı?" diye güldü Yoşi yaralarını göstererek. "Fazla derin değil."

Büyük kalibreli bir mermi Sohaku'nun göğsünün sol kısmına isabet etmiş, ciğeri delmiş, sırtında yumruk büyüklüğünde bir delik açmıştı. Yaşayabilmesi bir mucizeydi ama o hâlâ yaşıyordu.

"Ee, Jimbo," dedi Sohaku, "ölüm konusunda ne hikmet yumurtlayacaksın bakalım?"

"Özel bir şey yok. Hepimiz öleceğiz, değil mi?"

Sohaku hafifçe güldü. Dudaklarından akan kan durmuştu. "Her geçen gün yaşlı Zengen'e daha çok benziyorsun," dedi.

"Muhterem Başkeşiş, uzanmalısınız."

"Zaman yok. Yaramı bağla." Yoşi'ye döndü. "Cephaneliğe git, bana yeni bir zırh takımı getir."

"Baş üstüne, Muhterem Başkeşiş."

"Gittiğiniz yerde zırha ihtiyacın olmayacak," dedi Jimbo.

"Yanılıyorsun. Savaşa gidiyorum. Beni sağlam tutacak bir zırha ihtiyacım var, yoksa oraya ulaşamam."

"Başkeşiş Sohaku, gireceğiniz başka bir savaş yok."

Sohaku gülümsedi. "Ben kurşunla ölmeyi reddediyorum."

Jimbo yarayı elinden geldiğince şifalı bitkilerle kapattı. Sonra Sohaku'nun bedenini uzun bir ipekle sıkıca sardı. Dış kanama durdu. İç kanamayı ölümden başka hiçbir şey durduramazdı.

Yoşi, Sohaku'nun yeni zırhına girmesine yardım etti ve kaytanları sıkıca bağladı. Bedeni, beli, kalçası metal levhalar, vernikli tahtalar ve derilerle kaplıydı şimdi. Miğferi aldı fakat boğazını ve boynunu koruyan çelik kuşağı ve yüzüne takacağı vernikli maskeyi istemedi.

"Muhterem Başkeşiş," dedi Yoşi, "başınızı kesebilirler."

"Peşimizden gelenin kim olduğunu sanıyorsun?"

"Şüphesiz, Lord Şigeru," dedi Yoşi.

"En iyi halimde olsam, rüzgar ve ışık benim yanımda olsa, bütün tanrılar bana gülümsese, onu bozguna uğratabilir miyim?"

"Bu saydığınız koşullarda belki."

"Hem de böyle yaralıyken, şansım nedir?"

"Yoktur, Muhterem Başkeşiş."

"Aynen öyle. Bu nedenle ona pürüzsüz bir darbe sunmayı tercih ediyorum."

"Gitseniz de kalsanız da sonuç ölüm," dedi Jimbo. "Bu nedenle kalın ve huzur içinde ölün."

"Sonunda, tek bir borcum kaldı. Lord Genji'ye, atalarıma ve kendime olan borcum aynı. Savaşarak ölmek."

Sohaku bacağını ata oturabilecek bir şekilde büktü. Yoşi, bacağı bu şekilde deri bir kayışla bağladı. Sohaku'ya atına kadar gitmesine yardımcı oldu, eyere sıkıca oturttu.

"Nasıl oldu da Lord Genji'ye karşı savaşıyorsunuz?" diye sordu Jimbo.

"Onun sözde kehanetleri, klanı mahva götürüyor. Onu devirerek klanı kurtarmayı düşündüm. Başarısız oldum. Şimdi özür dilemeliyim."

Jimbo bir şey demedi.

Sohaku gülümsedi. "Sen bu durumda yapmam gereken şeyin intihar ayini olduğunu düşünüyorsun. Doğru. Ama bu özel durumda muharebe etmek gerek. Bir isyancıyı öldürmek, onu kendini öldürmüş bulmaktan çok daha iyidir. Özrümün samimiyeti özür dilemem gereken kişilere en uygun olan yolu tutmamı gerektiriyor."

"Anlıyorum," dedi Jimbo. "Yine de kabul etmiyorum. Eğer ölmeniz gerekiyorsa, bu durumda elinizi şiddete bulamamanız çok daha iyi olur. O durumda karmanızın yükü daha hafif olur."

"Yanılıyorsun Jimbo. Benim karmam muharebeyi gerektiriyor." Sohaku başıyla selam verdi. Harcadığı çaba yüzünden, yüzünü acıyla buruşturdu. "Tanrına ya da Buda'ya giderken beni unutma. Eğer varsa."

* * *

" Neden meditasyon yapmak için dağa gidiyorsun?" diye sordu Kimi. "Ben sizin meditasyon yeriniz burası sanıyorum."

"Jimbo," dedi Goro, mutlu mutlu gülümseyerek.

"Bir süreliğine her şeyden ve herkesten uzak kalmalıyım," dedi Jimbo.

"Çok uzun kalacak mısın?"

"Jimbo, Jimbo, Jimbo."

"Hayır, fazla uzun değil."

"Seni burada bekleyeceğiz."

"Annen baban seni özler."

Kimi güldü. "Salak, benim annemle babamın on bir çocuğu var."

"O zaman döndüğümde görüşürüz," dedi Jimbo. Ellerini *gaşşo* biçiminde birleştirerek başıyla selam verdi. Kimi de karşılık verdi.

"Jimbo, Jimbo, Jimbo," dedi Goro.

* * *

Jimbo'nun yalnız meditasyon için kullandığı dağ kulübesine yapı denilmezdi pek, ama yapıyı da andırıyordu. Bir araya getirilip bağlanmış yaşlı dallardan yapılmıştı. Üstünde çatıdan çok gökyüzü vardı, duvarlar çevredeki ağaçları görmesini hemen hiç engellemiyordu, rüzgara ya da havaya da pek engel olmuyordu. Kulübeyi yaşlı Başkeşiş Zengen yapmıştı. Tek fırça darbesiyle çizdiği dağlara, hayvanlara ve insanlara benziyordu daha çok. Orada olmayan şeyler, olan şeylerden daha canlı bir biçimde resmediyordu konuyu.

Sohaku'nun sözleri Jimbo'nun göğsüne çökmüştü.

Benim karmam muharebeyi gerektiriyor, demişti.

Jimbo'nun karması da mı böyleydi acaba?

Gerçek kişiliğinde değildi. Bundan emindi. Kendini geçmişten bütünüyle kurtarıp kurtarmadığından ise o kadar emin değildi. İnandığı gibi, bütün duygularından kurtulmuş muydu acaba, yapmak istediği tek şey Stark'ın kendi ıztırabından kurtulmasına yardım etmek miydi? Yoksa daha ince, daha sinsi bir gururun kandırmacaları bir yanılgıya daha mı çok bağlıyordu kendisini?

Jimbo'nun soluğu derinleşti, daha da derinleşti. Soluk alıp vermeleri giderek fark edilmez hale geldi. Zihninin içindekiler ve dünyanın içindekiler bir olmalıydı. Engin boşluk onun içine girdiği anda, o da engin boşluğun içine girdi.

* * *

Mary Anne, yüzünde neşeli bir gülümseyişle kulübeden çıktı, Stark'ı görmeyi bekliyordu. Cruz'u gördüğü zaman dönüp içeri kaçtı

O, av tüfeğini Cruz'a doğrultamadan, Cruz onu yakaladı ve tabancasının kabzasıyla şakağına vurdu. İki küçük kız çığlık atarak birbirlerine sarıldılar.

Tom, Peck ve Haylow içeri girdiklerinde, Cruz, Mary Anne'i soymuştu.

"Küçük orospular ne olacak?" diye sordu Tom.

"Onları dışarı çıkarsak daha iyi olur," dedi Haylow. "Bunu görmelerine gerek yok."

"Onları da soyun," dedi Cruz. Mary Anne'in bilinci pek yerinde değildi. Cruz duvarın yanında durdu, kadının ellerini başının üstüne kaldırdı, bıçağını kadının avuç içlerine sapladı. Mary Anne çığlık atarak uyandı.

"İsa, Meryem, Yusuf," dedi Peck. "Bütün kutsal azizler, Tanrının Anası ve Kutsal Üçlü."

"Ethan," dedi Tom.

Haylow, koca gövdesiyle küçük kızların önüne geçip onları tuttu.

"Onları soyun dedim," dedi Cruz.

"Onlara karışma," dedi Tom. "Onların bir suçu yok."

"Doğmaları yeter," dedi Cruz. "Dediğimi yapacak mısınız, yapmayacak mısınız?"

Tom'la Peck birbirlerine baktılar. Cruz'a baktılar. Omuzları gevşek duruyordu, eli silahına yakındı.

"Sen ne dersen onu yapıyoruz, Ethan, bunu biliyorsun," dedi Peck.

"Yaptığınızı görmüyorum."

Haylow'un gözü, yaşlarla doluydu. Hiçbir şey demedi. Hiçbir ses çıkarmadı. Büyük kızın çenesine güçlü bir yumruk attı, sonra küçük kıza vurdu. İki kız da dev adamın yumruklarıyla havalanıp olanca güçleriyle yere indiler. Yaşıyor olmalıydılar. Ama ölü kadar sessizdiler. Küçük kızı çok hafif bir şekilde soydu; Tom ve Peck de onu izleyerek büyük kızı soydular.

"Hayır, hayır, hayır!" diye haykırdı Mary Anne umutsuzca.

Cruz, büyük kızı saçlarından tutup kaldırdı, yüzünü Mary Anne'in yüzüne dayadı.

"Adı ne?"

Mary Anne çığlık atarak ağlıyordu.

Cruz, Peck'e "Bıçağını ver," dedi. Peck verdi. Cruz bıçağı kızın boğazına tuttu. "Adı ne, dedim."

"Becky," dedi Mary Anne. "Becky. Lütfen, lütfen–"

Cruz bıçağı kızın karnına soktu, kalbine kadar yardı. Küçük cesedi çığlık atan kadını ayakları dibine bırakıp küçük kıza koştu.

Tom, kulübenin dışına çıktı.

Peck yere düştü, kalçalarının üzerinde geriledi. Duvara çar-

pıp gerileyecek yer kalmayınca dönüp kusmaya başladı, karnı boşalana kadar kustu.

Haylow orada durmuş ağlıyordu.

"Adı ne?" diye sordu Cruz.

"Ah, Tanrım, ah, Tanrım," diyordu Mary Anne.

Cruz çocuğu masanın üzerine koyup sobanın yanındaki baltayı aldı.

"Louise!" diye haykırdı Mary Anne, sanki bu adı söylemesi çocuğun hayatını kurtaracaktı. "Louise!"

Cruz öyle sert vurdu ki, kızın altındaki masa da ikiye ayrıldı. Kesilen baş yere düştü, yatağın yanına yuvarlandı. Mary Anne'e döndü, olanca sakinliğiyle, "Şimdi sıra sende," dedi.

Mary Anne öyle bir çığlık atıyordu ki hiçbir şey duymadı.

* * *

Jimbo, meditasyonda ne kadar kaldığını bilmiyordu. Gözlerini açtığı zaman gördüğü ışık, kapadığı zaman gördüğü ışıkla aynıydı. Ya bir an geçmişti, ya da günler. Kımıldayınca, kıyafetlerinde donan nem çatırdadı. Bükülü durmaktan kaskatı kesilmiş dizleri, nilüfer pozisyonundan çıkartılırken ağrıyordu. Bir an değildi. İki ya da üç gün geçmişti en azından.

Kulübeden çıkıp dere yatağının kenarındaki taş yığınına gitti. On yılda bir gibi bir sürede tekrarlayan seller sırasında, bu taşlar da dere yatağıydı bir zamanlar. Şimdi kurumuşlardı. Jimbo birkaç taşı kaldırdı, sonra altlarındaki muşambayı gördü. Uzanıp paketi çıkardı. Nerede açacaktı onu? Burada, açık havada mı? Döndüğü zaman Muşindo'da mı? Hayır, en iyi yerin neresi olduğunu biliyordu. Kulübeye geri döndü.

Kulübeden çok kulübe dışı olan bir yapıda, Ethan Cruz'dan çok Ethan Cruz olmayan bir adam, eski görünüşüne geri döndü.

Şapkası oradaydı işte, buruşmuş, kırışmış, şekli bozulmuştu. İnce dallardan bir şapka kalıbı yaptı, elinde eriyen karlarla şapkayı ıslattı. Yarın sabah görünüşü düzelecekti. İdare edecekti en azından.

Gömleği, pantolonları, ceketi, çizmeleri de oradaydı. Eski ter ve küf kokuyorlardı. Onları da giydi.

Namlularla çift namlulu av tüfeğinin kabzası da oradaydı. Tüfeği yeniden kurdu. Ayrı bir muşambada altı mermi vardı. Av tüfeğini doldurdu, yedekleri attı. Yeniden doldurmasına gerek kalmayacaktı.

İşte tabanca kılıfı; Manual Cruz'un neredeyse bir ömür önce verdiği 36'lık Colt da içindeydi.

"Sürüleri güdeceğini söylemiştin oğlum."

"Evet efendim. Öyle söyledim, burada da sürüleri güdüyorum."

"I-ı. Sen burada benim duyduğum şeyi yapıyorsun ve dahasını. Sürüleri güderken küçük bir ayrıntıyı unutmuş olmayasın?"

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim."

"Şu efendim bokundan vazgeçebilirsin, Ethan. Bahsettiğim ayrıntı, sen de biliyorsun ki, seni ipe götürebilecek araçlarla elde ettiğin bir sürüyü güdüyorsun."

"Beni bir kez asabilirler. Yol soygunculuğu asılma suçudur, beni bunun için arıyorlarsa, çok geçmeden bulurlar zaten. Bir de burada vurduğum iki ahmak var. Bunun için de asabilirler."

"Seni nasıl büyüttüler ki sığır hırsızı, yol soyguncusu ve hızlı bir silahşor oldun oğlum?"

Ethan sustu, bir konferans bekliyordu.

"Bana gurur veriyorsun," dedi Cruz. "Senin sayende hayatımın bir amacı var gibi oluyor. Bu amaç orospuları pazarlamak değil tabii, sana söyleyeyim."

Cruz elini uzattı.

"Ben, Ethan Cruz'un babasıyım. Eh, üvey babası. Bu da yeterince yakın sayılır. Allah kahretsin. Nihayet işler biraz düzeliyor."

O gece Cruz, kendi kalçasında asılı duran Colt'u Ethan'a verdi.

"Çokları 44'lük Ordu modelini sever. Daha ağır kurşunları var, daha kesin öldürür, derler. Ama 36'lık Colt'un bir özelliği vardır ki atışını keskinleştirmek isteyenler için çok iyidir. 44'lükten çeyrek kilo daha hafiftir. Çok daha hızlı çekilebilir. Bir gün, diğer adam yerde uzanmış yatarken, özel bir sevgiyle hatırlayacaksın beni."

Ethan göğsünün sıkıştığını hissetti. Cruz'a onu hep özel bir sevgiyle hatırlayacağını söylemek istedi. 36'lık Colt olsa da olmasa da. Ama söyleyemedi. Ethan söz adamı değildi. Tek söylediği şu oldu: Ya senin ihtiyacın olursa? Benim kalçamda sallanırken senin pek işine yaramaz.

Ethan, Cruz'un yüzündeki gülümsemeyi, gözlerinde, anlamını şıp diye anladığı yaşları görebiliyordu. Cruz, Ethan'ın tersine söz adamıydı, ama bu kez değil. Durumu gereğince ifade etmedi. Aslına bakılırsa, bir süre hiçbir şey demedi. Sadece durmuş, gülümsüyordu.

Sonra konuştu: "Niye ihtiyacım olsun ki? Silahlı çatışmaya girecek değilim." Cruz, kısa namlulu cep tabancasını gösterdi. "Bu yaşlı kumarcı pezevenk için yeter de artar bile. Ateş etmen gerekirse öyle yakından et ki, menzile falan gerek kalmasın."

* * *

Jimbo manastıra döndüğü zaman, manastırdan geriye pek az şey kalmıştı. Meditasyon salonunun olduğu yerdeki kocaman bir çukurun içinde kömürleşmiş enkaz vardı. Dış duvarlara, banyo dairesine, başkeşişin yalnız meditasyon odasına ve Soha-

ku'nun adamlarının Şigeru için hazırladıkları geçici hapishaneye bir şey olmamıştı ama.

Köyün çocuklarının çoğu buradaydı sanki, yıkıntıların arasında oynuyor, buldukları parçalar üzerine tahminler yürütüyorlardı.

"Bak. Burada birinin önkol kemiği var."

"Değil. Tahta parçası o."

"Hayır, kol. Görüyor musun? Ucunda bir yumru var."

"Korkunç! At gitsin."

"Dikkatli ol, bir yabancı geliyor."

"Bu, Lord Genji'nin yanındaki adam. İki silahı vardı ya."

"Bu o değil. Başka biri bu."

"Koşun! Bizi öldürecek."

"Jimbo," dedi Goro. Ayaklarını sürüye sürüye gelirken gülümsüyordu. "Jimbo, Jimbo."

"Hayır Goro, gitme. Jimbo değil bu. Çabuk gel."

Kimi, "Jimbo o," dedi. Koşarak yanına gitti, gözleri şaşkınlıktan açılmıştı. "Neden böyle giyindin?"

"Diğer elbiseler üzerimdeyken yapmam gereken bir şeyler var," dedi. Çukura baktı. Öyle görünüyordu ki, yan taraftaki cephaneliğin bütün barutu bir seferde patlatılmıştı. "Ne oldu?"

"Sen gittikten sonra büyük bir savaş oldu—"

"Yüzlerce samuray öldü—"

"Lord Genji tuzağa düşürüldü—"

"Jimbo, Jimbo, Jimbo—"

"—Şigeru'nun başı kutunun içindeydi—"

"—duvarlardan tüfekler ateş etti—"

"—samuraylar at üstünde hücuma geçti—"

"—tepeden tırnağa kan içindeydiler—"

Bu bilgi yığını pek açık değildi. Ama Lord Genji'nin yanında-

ki yabancının adının Su-ta-ku olduğunu ve çatışmadan sağ kurtulduğunu anladı. Savaş biter bitmez, Muşindo'nun yıkıntıları arasında Jimbo'yu aramıştı. Kesinlikle ünlü bir geyşa olan inanılmaz güzellikteki bir kadın, Kimi'ye Jimbo'nun nerede olduğunu bilip bilmediğini sormuştu, o da kadına meditasyon için dağa gittiğini söylemişti. Kadın, Su-ta-ku'yla onun dilinde konuşuyordu sık sık. Kimi, ne söylediğini bilmiyordu.

Çocukların ısrarlı soruları üzerine, o da, süresiz meditasyon yaptığını, giysilerindeki nemin donduğunu, Gelecek Zamanlar Buda'sı Maitreya'nın gönderdiği üç meleğin ziyaretini, köy çocuklarının sonsuz mutluluğunu müjdelediklerini, çünkü hepsinin Merhamet Işığı Buda'sı olan Amida'nın Saf Ülkesi'nde yeniden doğacaklarını söylediklerini anlattı.

O gece, çocuklar gittikten sonra, manastırın şekil değiştirmiş zemini üzerinde yürüdü. Stark oradaydı. Geri gelecekti. Jimbo, Stark'tan daha iyi bir silahşor muydu? Bir zamanlar belki. Ama artık öyle değildi. Hiç talim yapmamıştı, Stark kesinlikle yapmıştı. O tabancasını kabzasından çekemeden Stark onu mıhlamış olacaktı.

Çok kolay olacaktı bu iş. Jimbo onu pusuya düşürecekti. Stark her zamanki dikkatini koruyamayacak kadar öfkeli ve acılıydı. Tuzak işe yarardı.

* * *

Emily'nin Edo'da, Stark'ın ayrılmasına izin verecek kadar kendini toparlaması birkaç gün aldı. Genji'nin, onu, yeniden inşa edilecek Sessiz Turna Sarayı'ndaki şapelin tasarımına etkin olarak katılması için cesaretlendirmesi bu süreci hızlandırdı. Gözlerinin altında koyu yuvarlaklar vardı hâlâ ve neşeli ruh hali geri dönmemişti. Bunun için biraz daha vakit gerekiyordu.

Çok yakınında gerçekleşen korkunç kırım kolay kolay unutulacak bir şey değildi. Yine de gülümsemeye başlamıştı.

"Manastıra bu kadar çabuk geri dönmek zorunda mısın?"

"Evet, Emily. Dönmek zorundayım."

Emily adamın belindeki 44'lüğe, kemerine sokulmuş 32'liğe baktı, başka soru sormadı. "Geri gelecek misin?"

"Niyetim bu."

Emily birden kollarını adama dolayıp sımsıkı sardı. Stark, boynundaki gözyaşlarını hissedebiliyordu. "Dikkatli ol, Matthew. Dikkatli olacağına söz ver."

"Söz veriyorum."

Genji, Taro'nun yanında beş samuraydan oluşan bir grubu Stark'la birlikte gönderdi. Köye ulaştıktan sonra, Stark'ın Muşindo'ya yalnız başına gitmesine izin vereceklerdi. O Japonca bilmiyordu, onlar İngilizce bilmiyordu. Sessizce at sürüyorlardı.

Sessizlik Stark'a uyardı, ama olmadı. Anılar geldi. Kurtulamıyordu anılardan. Cruz'a olan nefreti Mary Anne'e olan aşkına denkti.

"Bu, hayatımın en mutlu günü Matthew," dedi Mary Anne. "Yemin ederim."

"Benimki de," dedi Stark.

Mary Anne, Becky ve Louise ile birlikte, yasal olarak sahip oldukları toprağın üzerindeki demirağaçlarının gölgesinde dikiliyorlardı. Şurada bir bahçe var işte. Çiçekler, sebzeler. Sürüyü şurada dolaştıracaklardı.

"Domuzlar nerede kalacak?" diye sordu Becky.

"Domuz yok," dedi Stark.

Becky gözlerine inanmadan baktı.

"Domuz yok," dedi Louise'e.

"Domuz yok," dedi Louise.

Mary Anne, Stark'a baktı.

Söylediği ilk sözler neden buydu?

"Domuz yok?" diye sordu Stark.

Mary Anne başını salladı. "Domuz yok," dedi.

"Domuz yok," dedi Louise.

"Domuz yok," dedi Becky gülerek.

Çok geçmeden hepsi gülüyordu. O kadar çok güldüler ki ayakta duracak halleri kalmadı. Daha sonra demirağaçlarının altına oturup gülümsediler, gülümsediler.

Louise hiçbir zaman iyi bir sohbet arkadaşı olmadı. Bu, Becky'nin özelliğiydi. Ama bundan sonra ara sıra bir iki söz söylediği oldu. Bazen bulutların şekli yüzünden, bazen rüzgar yüzünden, bazen rüzgar yok diye konuşurdu. Bazen bir demirağacıyla, bazen de geçen bir geyik yüzünden bir şeyler söylerdi. Mutlu olduğu zamansa, ki sıklıkla mutlu olurdu, Stark, kendi kendine mırıldandığını duyardı onun: "Domuz yok."

Onları düşünmeye devam ederse düşünceleri elini yavaşlatacak, omuzlarını kasacak, Cruz da pek uğraşmadan vurup öldürecekti kendisini. Biliyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Gözlerinin önündeydi hepsi, gülümsüyorlar, gülüyorlar, konuşuyorlardı.

* * *

Stark ağacını bir ata bağlayıp sol elinde 32'lik, sağ elinde 44'lük, manastıra doğru yürüdü. Hızlı silah çekme yarışına girecek değildi. Silahlarla yapılan bir *iaido* değildi bu. Ethan Cruz'u bulup öldürecekti. Hepsi bu. Dikkatli olmalıydı. Cruz her yerde olabilirdi. Bir çiftem olsaydı keşke, diye düşündü Stark.

* * *

Bir grup küçük çocuk, Kimi'nin ardından Muşindo'nun arka duvarına gittiler.

"Sessiz olun," diye fısıldadı Kimi. "Yakalanırsak ceza alırız."

Diğer küçük kızlardan biri elini Goro'nun ağzına koydu. "Sessiz ol."

Goro başını salladı. Kız elini çekince, kendi elini kendi ağzına koydu.

Meditasyon salonunun yerdeki kütüklerinin ardına dizilmiş, başkeşişin kulübesini izliyorlardı. Yeni yabancı, köyden geliyordu. Jimbo kulübede meditasyon yapıyor olmalıydı. Yabancı geldiği zaman, Jimbo çıkıp onu karşılayacaktı. Giysileri birbirine o kadar çok benziyordu ki. Ne yapacaklardı acaba? Kesin olan şuydu ki, ne yapacaklarsa birlikte yapacaklardı.

* * *

Jimbo, bir ağacın gölgesinde hareketsiz durmuş, Stark'ın manastıra yaklaşmasını bekliyordu. Stark, sırtı Jimbo'ya dönük, yirmi metre ötede duruyordu, iki elinde birer silah vardı. Kapıdan geçti. Jimbo tuttuğu çifteyi sessizce yere bıraktı. Kurşunları çıkartmış cebine koymuştu zaten. Şimdi Stark'ı takip ediyordu.

* * *

Stark, kapıdan girer girmez sırtını duvara yasladı. Yıkıntıların içinde kımıldayan birilerini duymuştu sanki. Cruz orada olabilirdi. Kulübenin içinde, banyo dairesinde ya da hücrede de olabilirdi. Bu yerlerin arkasında da olabilirdi. Altında da olabilirdi. Herhangi bir gölgeye saklanmış da olabilirdi. Silahlarını yeniden kontrol etti. İkisinin de horozu kalkıktı. Duvardan uzaklaşıp ağır ağır yıkıntıların içine yöneldi. Orada birileri vardı kesinlikle. Cruz olmalıydı. Cruz'un olduğunu umuyordu ve eğer ora-

daysa, sadece kendisi gibi tabancaları olmasını. Eğer karabinası ya da daha kötüsü av tüfeği varsa, Stark ona yaklaşmadan, o onu yere serebilirdi rahatlıkla.

Stark ilerledi. Başka seçeneği yoktu.

"Sakın kımıldama, Stark."

Stark boynuna değen soğuk metali duydu.

"Ya silahını atarsın, ya da ölürsün."

* * *

Jimbo, Stark'ın silahlarını bırakmayacağını biliyordu. Hele peşinde bunca koştuktan, bunca yol geldikten ve sonunda onu bulduktan sonra. Kendi silahının Cruz'un kafasında değil, Cruz'un silahının –çünkü bulduğu kişiyi Cruz sanıyordu– kendi kafasında olması bile değiştiremezdi bu durumu. Cruz'un değil onun ölecek olması bile değiştiremezdi. Ölümü aramaya gelmişti buraya. Cruz'unkini değilse kendi ölümünü.

"Silahlarını atmaktan başka tek bir hareket yaparsan," dedi Jimbo, Cruz'un sözlerini kullanarak "kafanı uçururum."

Stark, tam da Jimbo'nun beklediğini yaptı. Aniden bir tarafa yattı, düşerken döndü, yeterince nişan alamadan her iki silahını birden ateşledi. Jimbo, o bütün bu hareketleri yaparken, gözünü Stark'tan ayırmadı. Yüreği sakindi, eli titremiyordu, duygular aldığı nişana zarar vermiyordu. 36'lığının namlusunu Stark'ın sağ tarafına hedefledi, Stark'ın 44'lüğü göğsünü delmeden hemen önce ateşledi.

"Jimbo!"

Bu kez Goro değildi, Kimi'ydi haykıran. Dehşet içindeydi, ayağa kalkıp Jimbo'ya doğru koşmaya başladı. Diğer çocuklar hemen ardındaydı. Goro'nun eli ağzının üzerindeydi hâlâ. Ama Stark ayağa kalktığı zaman durdular, dizlerinin üzerine çöküp

saygıyla selam verdiler. Lord Genji'nin samurayları, köyde herkese, Stark'ın bir lorda denk olduğunu ve bu şekilde onurlandırılması gerektiğini söylemişlerdi. Bir yandan başlarını yere bastırıyor, bir yandan da birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı.

Jimbo gökyüzünden başka hiçbir şey görmüyor, bedensel hiçbir şey duymuyordu. Önce bütün fiziksel varlığından kopmuş, başıboş sürüklendiğini düşündü, bilinci gerisin geri boşlukta çözülmeden önceki son an sandı bunu. Sonra Stark'ı gördü.

Stark, Cruz'a bakıyordu. Sanki bütün hayatını ona bakmak için harcamıştı. Şimdi onu bulmuş ve vurmuştu. Aşağıdan Stark'a bakan gözlerse dupduruydu. Yüzünde acının izi yoktu.

Jimbo, Stark'a, ailesinin acı çekmediğini, onları bulur bulmaz vurduğunu ve derhal öldüklerini söylemek istedi. Söylemek istediği buydu, ama kurşun kalbini ve sağ ciğerini delmişti, sesi yoktu artık. Böyle de iyiydi. Yalan söylemek Stark'tan çok kendine acımak olurdu. Stark söz istemiyordu ondan, intikam istiyordu ve istediğini almıştı. Şimdi gerçekten neye ihtiyacı olduğunu arayıp bulmak Stark'a kalmıştı. Jimbo, Tanrı'ya, Matthew'ya lütuf göstermesi, Buda'ya ona merhamet etmesi ve on bin tanrıya onu koruması ve rehberlik etmesi için yalvardı. Gülümseyebilirdi, ama yanlış anlaşılacağını biliyordu, bu yüzden gülümsemesini yüreğine sakladı.

Stark, 44'lüğünü Cruz'un sol gözüne, 32'liğini sağ gözüne hedefledi; 44'lüğü üç kere, 32'liği dört kere ateşledi. Bu üç artı dört atışı yaptıktan sonra, silahlarının horozu bir daha kalkmadı. Sonunda boş silahının tetiğini ardı ardına çekmeyi bıraktıktan sonra, yüz olması gereken yerde kan, kemik kırıkları ve kan pıhtıları olan cesetten gözlerini ayırmadı bir süre. 44'lüğü kılıfına koydu, 32'liği beline soktu, yürüdü.

Çocuklar, Stark gidene kadar başlarını kaldırmadılar. Ancak ondan sonra Jimbo'ya koştular ve ondan kalanları gördüler. Durdular.

Sadece Goro yürümeye devam etti. Jimbo'nun yanına diz çöktü, çığlık atarak yas tutmaya başladı. Artık orada olmayan adamı kucaklamak istermiş gibi kollarını çaresizce sallayıp duruyordu.

Kimi, Goro'nun yanına diz çöktü, elini onun omzuna attı. İnatçı bir kararlılıkla, Jimbo'nun anılarını mahvolmuş yüze giydirdi ve hep hatırlayacağı şekilde gördü onu.

"Ağlama Goro," dedi kendisi ağlasa da. "Bu Jimbo değil ki artık. O Saf Ülke Sukhavati'ye gitti, biz de oraya gidince bizi karşılayacak, o olunca korkmayacağız. Sukhavati'de her şey çok güzel olacak."

Böyle olacağından emindi. Jimbo öyle söylemişti çünkü ve o her zaman doğruyu söylerdi. Ona inanıyordu, ama henüz Saf Ülke'de değillerdi, bu kederli ve korkunç dünyadaydılar ve burada her şey, çok da güzel değildi.

Jimbo ölmüştü.

Goro'yla birlikte birbirlerine sarılıp ağladılar.

* * *

Stark, atına bindi. Manastır duvarlarının içinde ağlayan çocukların haykırışlarını duyuyordu. Duyuyor ve hiçbir şey hissetmiyordu.

Ne daha iyi.

Ne daha kötü.

Her şey eskiyle aynı, hiçbir anlamı olmayan eskiyle.

İki topuğunu atın kaburgalarına dayadı, at harekete geçti.

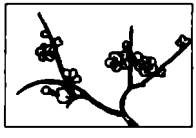
Dünyanın şekli yoktu, bomboştu ve boşluğun yüzünde karanlık vardı.

5

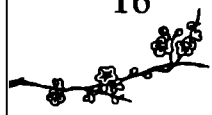
YILBAŞI

Kış

Gündönümünden Sonraki İlk Yeni Ay İmparator Komei'nin 16. Yılında

16

Sessiz Turna

Lord Yakuo ölüm döşeğindeyken, Peder Vierra'nın ziyaretini kabul etti. Peder Vierra, ona yaşamında çok büyük pişmanlık duyduğu bir şey olup olmadığını sordu.

Lord Yakuo gülümsedi.

Peder Vierra, meselelere dikkatle bakma eğiliminde olan bütün Hıristiyan papazlar gibi, ısrarlı bir şekilde, bunun sebebinin yapmış olduğu bir şey mi, yapmamış olduğu bir şey mi olduğunu soruyordu.

Lord Yakuo, pişmanlığın ozanların iksiri olduğunu söyledi. O, yaşamını kaba, okuması yazması olmayan bir savaşçı gibi ve ölecek birine yakışır şekilde yaşamıştı.

Peder Vierra, Lord Yakuo'nun dudaklarındaki gülümsemeyi görerek, bir ozan yerine bir savaşçı olduğu için pişman olup olmadığını sordu.

Lord Yakuo, gülümsemeye devam etti, ancak cevap vermedi.

Peder Vierra, sorularını sorarken, Lord Yakuo Saf Ülke'ye giriyordu.

SUZUME-NO-KUMO
(1615)

"Koca bir yıl geçti" dedi Emily. "Neredeyse inanamıyorum."

"Bir yıldan fazla oldu," dedi Genji. "Bizimkinden altı hafta önce olan kendi Yılbaşınızda varmıştın buraya."

"Neden? Evet evet, doğru değil mi?" dedi Emily unutkanlığına şaşkın, gülümseyerek. "Yılbaşının geçtiğinin farkına bile varmamışım."

Heiko, "Çocukların Noel töreni dikkatini o kadar çekti ki," dedi, "bunda, şaşılacak bir şey yok."

Stark, "Zephaniah bunu görseydi mutlu olurdu", dedi. "Genç Hıristiyanlar, çok umut verici."

Sessiz Turna'nın en içteki avlusuna bakan salonda oturuyorlardı. Sarayın yeniden inşa edilmesi sırasında, öncekine aynen benzemesi için, bahçedeki her bir ağaç, çalı, çakıl taşı için büyük bir titizlikle uğraşılmıştı. Görüntü, kuzeydoğu köşesindeki, küçük beyaz haçı örten çan kulesi gibi, sadece önemsiz yerlerde değişti. Genji'nin mimarları çok akıllıca çalışmışlardı. Emily'nin küçük bir şapel ve bu şapelin Edo'da diğer yapılar karşısında gösterişli durmaması istediği de karşılandı. Haç, sarayın içindeki neredeyse her yüksek yerden görülürken, dışarıdaki hiçbir yerden görülmüyordu. Duvarların stratejik bir şekilde yerleştirilmesi ve özellikle sık yapraklarla uzun ağaçlar, istenilen amaca yardım ediyorlardı.

Kilise, olağan vaiz veya ayinler için kullanılmadı. Emily, vaiz değildi. Çok fazla utangaçtı ve bir vaizde olması gereken, yalnızca kendi inancının doğru olduğundan emin olma düşüncesine sahip değildi. Şu bir yıldır, iyilik, merhamet, bencil olmama, kendini adama gibi Hıristiyan erdemlerinin inançsızlar tarafından sergilendiğini o kadar çok görmüştü ki, bunun Tanrı'nın planının bir parçası olup olmadığından kuşku duymaya başlamıştı. "Kuşkusuz, Tanrı yolunun sırrı büyüktür,"[1] dedi kendi kendine ve sessiz bir amin ekledi.

Vaaz vermek yerine meraklı çocuklara pazar öğretmenliği yapıyordu. Çocukların çoğunlukla hem Buda'nın hem de Tanrılar Yolunun taraftarları olan anne-babaları, başka bir inanca ilişkin derslere itiraz etmiyorlardı anlaşılan. Ama Emily'nin, Japonya'da

1) İncil, 1 Timoteyus (1 Timothy), 3:16. (çn.)

karşılaştığı o akla gelmez, anlaşılmaz şeylerden biri de, bir insanın aynı anda üç dine inanmayı düşünebilmesiydi.

Onun anlattığı, Heiko'nun tercüme ettiği hikayeler, meseller sayıları giderek artan genç dinleyicilerin çok hoşuna gidiyordu. Son zamanlarda, bazı anneler de kalıp dinlemeye başlamıştı. Bu zamana kadar erkeklerden gelen olmamıştı. Genji gelmeyi önermişti, ama Emily buna izin veremezdi. O geldiği zaman vasalları da görev duygusuyla onu takip edecek, sonra onların karıları, odalıkları, çocukları, hepsi Genji'ye karşı duydukları görev duygusuyla geleceklerdi, kendi göğüslerinde Tanrı'ya duydukları açlık yüzünden değil.

Bütün samuraylar, olanca sertlikleri ve sessizlikleriyle, vaazları olmayan, aslına bakılırsa Emily'nin algılayabildiği hiçbir doktrini olmayan Zen mezhebi usullerini takip ediyorlardı. Bu bir din miydi gerçekten? Emily birinde Genji'ye sormuştu da, o sadece gülmekle yetinmişti.

"Açıklayacak çok az şey var. Ben yalnızca uyarmış gibi yapıyorum. Gerçekten yapamayacak kadar tembelim."

Yapılan neydi ki?

Genji, nilüfer denilen, her ayağın karşıdaki uyluk kemiğinde olduğu çarpık pozisyonda oturmuştu, gözleri kapalıydı.

"Bu yaptığın ne? Hiçbir şey yapmıyor gibi görünüyorsun."

"Serbest bırakıyorum."

"Serbest mi bırakıyorsun? Neyi serbest bırakıyorsun?"

"Birincisi, vücut gerilimini. İkincisi, düşünceleri. Üçüncüsü, geri kalan her şeyi."

"Amacı ne bunun?"

"O kadar Batılı bir insansın ki," dedi Genji, "hep amaçları düşünüyordun. Araçlar amaçtır. Otur. Serbest bırak."

"Serbest bıraktıktan sonra ne yapacağım?"

"Sonra serbest bırakmayı da serbest bırakacaksın."

"Anlamıyorum."

Genji gülümsedi, bacaklarını açtı, "Yaşlı Zengen olsaydı, iyi bir başlangıç olduğunu söylerdi," dedi. "İyi bir örnek değilim ben. Vücut gerilimini bırakmanın ötesine hiç geçemiyorum, çoğu zaman oraya kadar bile gidemiyorum. Muhterem Başkeşiş Tokuken dağlardan inince o daha iyi açıklar. Yaşlı Zengen'in en iyi öğrencisiydi. Ama ona bel bağlamak da doğru olmaz. Öyle bir açıklığa erişmiştir ki, artık hiç konuşamıyor olabilir."

"Bazen öyle aptalca şeyler söylüyorsun ki," dedi Emily. "Açıklık ne kadar büyürse, açıklamalar da o kadar doyurucu, iletilen anlayış o kadar eksiksiz olur. Tanrı, konuşma yeteneğini bize bunun için vermiştir."

"Zengen birinde demişti ki, en büyük açıklık, kesin bir sükunettir. Aslına bakılırsa, Tokuken de bu sözler yüzünden dağlara gitti. Bu sözleri duyduktan sonra yola çıktı."

"Ne zaman oldu bu?"

"Beş ya da altı yıl önce. Belki yedi yıldır."

Emily kendi kendine gülümsedi. Yaşamının geri kalan yıllarının tümünü Japonya'da geçirse bile bunları anlamayabileceğini düşünüyordu. Başını kaldırınca Genji'nin de ona gülümsediğini gördü. Belki de anlamak o kadar önemli değildi. Belki önemli olan, önem vermekti yalnızca.

"Günaydın, lordum," dedi Hidé odanın girişinde. Onun arkasında durmuş selam veren Hanako'nun kucağında yeni doğan çocukları vardı.

"Adını koydunuz mu?" diye sordu Genji.

"Evet, lordum. Iwao koymayı düşündük."

"Güzel bir isim," dedi Genji. "'Taş gibi kararlı.' O da babası gibi, bu ada layık olsun."

Hidé başını eğdi, aldığı iltifattan utanmıştı. "Babası taş gibi kalın kafalıdır aslında. Umarım oğlu daha zeki olur."

"Kucağıma alabilir miyim?" diye sordu Heiko.

"Lütfen," dedi Hanako.

Öyle bir rahatlık ve zarafetle yürüyordu ki, sol kolunun olmadığı hiç dikkat çekmiyordu. Aslına bakılırsa, her hareketinde olağanüstü düzeyde bir kibarlık görülebilirdi. Kadınlığını kaybetmek şurada dursun, daha çok kadınlık kazanmış, diye düşündü Heiko.

"Ne yakışıklı bir oğlan bu," dedi Heiko. "Gelecek yıllarda çok kalpler kıracak."

"Ah, hayır," dedi Hanako. "Buna izin vermem. Bir kez âşık olacak, başından sonuna sadık kalacak. Tek bir kalp bile kırmayacak."

"Hidé, klanımızın tarihçisini çağır," dedi Genji. "Öyle görünüyor ki oğlun türünün ilk ve son örneği olacak."

"Bana gülebilirsiniz," dedi Hanako kendisi de gülerek. "Ama basit, dürüst bir kalbin nesi eksik, anlamıyorum."

"Şanslısın da o yüzden," dedi Heiko. "Böyle bir yüreğin sevgisini kazandın."

"Ben hiç de öyle biri değilim," dedi Hidé. "Ben tembelliğe, samimiyetsizliğe, sefahate yatkın biriyim. Davranışlarım daha iyi görünüyorsa, daha kötü olma özgürlüğüm yok da o yüzden."

"Derhal halledebilirim," dedi Genji. "Tek bir söz söyle, ben de bu uygunsuz evliliği bitireyim."

Hidé ile Hanako sıcacık gözlerle birbirlerine baktılar.

"Korkarım çok geç," dedi Hidé. "Tutsaklığa o kadar alıştım ki."

"Sana şimdiden mutlu yıllar dileyebilir miyim, Emily. Doğum gününde burada olmayacağım da," dedi Stark.

"Teşekkür ederim Matthew." Emily, doğum gününün hatırlanmasına şaşmıştı. "Çok teşekkür ederim. Zaman öyle çabuk geçiyor ki, çok geçmeden kız kurusu olup çıkacağım." Tatlı bir sesle söylemişti, kendisine iltifat etsinler ya da hararetle karşı çıksınlar diye değil, gerçekten dört gözle beklediği bir şeymiş gibi. Bir kadın ne kadar güzelse, geçen her mevsimle birlikte kaybettiği şey de daha çok olurdu. Oysa burada, Japonya'da, hiçbir güzelliği yoktu, bu yüzden de varlığı ya da yokluğu yüzünden yas tutacağı hiçbir şey yoktu.

"Kız kurusu olmak nerede, siz neredesiniz," dedi Heiko. "On sekiz, kadınlığın başlangıcıdır, hakiki bir serpilme çağıdır."

"Bir atasözümüz var," dedi Genji. "'Ucuz çayın tadı bile ilk demlemede güzeldir. Cadının bacısı bile on sekizinde güzeldir.'"

Emily güldü. "Aman Lord Genji, nedense hiç teselli bulmadım."

"Gerçekten lordum," dedi Heiko. "Yapabileceğiniz en iyi iltifat bu mu?"

"Galiba duruma pek uymuyor, ha?"

Heiko, Emily'nin Genji'ye bakışını görmüştü; gözleri gülümsüyor, teni ışıltılar saçıyordu. Gücenmemişti.

"Alayım mı?" diye sordu Hanako.

"Tabii," dedi Heiko oğlunu Hanako'ya geri vererek.

"Hiçbir şeye karar vermedik," dedi Heiko. "Sanırım, şimdilik San Francisco olabilir. En azından, Amerika'daki iç savaş bitene kadar."

"Ne kadar heyecan verici. Ve ne kadar korkunç! Japonya'nın dışında yaşamayı hayal bile edemiyorum."

"Ben de edemiyorum," dedi Heiko. "Ama şanslıyım, hayal edemediğim şeyi yaşayacağım."

"Lord Genji'nin sizi deniz ötesindeki gözü kulağı olarak seç-

mesi ne büyük bir onur," dedi Hanako.

"Evet," dedi Heiko. "Çok büyük bir onur gerçekten de."

"Amerika? Neden Amerika'ya gitmem gerekiyor?"

"Çünkü tamamen güvendiğim başka hiç kimse yok."

"Bunu söylediğim için beni affedin lordum, ama ödülü sürgün olacaksa, daha az güvenilmek çok daha rahatlatıcı bir şey olurdu."

"Sürgün edilmiyorsun."

"Vatanımdan deniz ötesine, âdetleri bana bütünüyle yabancı barbar bir ülkeye gitmek zorunda bırakılıyorum. Bu sürgün değilse nedir?"

"Geleceğe hazırlık. Bir kehanet hayali gördüm. Kısa bir süre içinde her şey değişecek. Anarşi ve kargaşanın sonucu olarak iki bin yıldır izlediğimiz usuller yok olacak. Sığınacak bir yerimiz olmalı. Senin görevin bu. Böyle bir yer bulmak."

"Genji, beni artık sevmiyorsan, söylemen yeterli. Böyle detaylı hilelere gerek yok."

"Seni seviyorum. Seni hep seveceğim."

"Sözlerin ve hareketlerin uyum içinde değil. Bir erkek, sevdiği kadını, dünyanın öbür ucuna göndermez."

"Sonra o da yanına gitmeyi düşünüyorsa, gönderir."

"Japonya'dan ayrılacak mısın? İmkansız. Sen Büyük Lordsun. Bir gün Şogun bile olabilirsin. Japonya'dan ayrılamazsın."

"Okumiçi'lerin kuşak kuşak gördüğü nice hayallerdeki imkansız gibi görülen nice şeyler gerçekleşti," dedi Genji. "İmkansız görünüyor, evet, ama kuşku duyabilir miyiz? Sen Amerika'ya gideceksin, ben de bir gün senin ardından geleceğim."

"O gün ne zaman gelecek?"

"Bilmiyorum. Belki başka bir kehanet yol gösterir."

"Sana inanmıyorum."

"Yaşadığımız bunca şeyden sonra, benden nasıl kuşku duyabilirsin? Böyle bir şey olmasaydı, seni neden göndereyim? Stark'a sana kılavuzluk etme ve seni koruma görevi niye vereyim? Seninle beraber niye altından bir hazine göndereyim? Heiko, çok tuhaf görünüyor ama tek olası açıklama, benim sana yaptığım açıklama. Bu aşkımın kanıtıdır, âşık olmadığımın değil."

Heiko kabul etti sonunda. Ne yapabilirdi ki? Onun kendisini sevdiğine inanıyordu hâlâ. Bunu onun gözlerinde görebiliyor, dokunuşunda hissedebiliyordu. Ama ona yalan söylüyordu. Niye ve neden?

Muşindo Manastırı'ndaki çarpışmadan önce, Kawakami'yle konuştuktan sonra, bir şeyler değişmişti. Kawakami ne demişti? Genji özel bir şey söylemediğini iddia ediyordu, ama sırf alay etmek için mi çağırmıştı onu? Bu doğru olamazdı. Kawakami bir şey söylemişti. Ama ne?

"Teksaslı değil misin sen, Matthew?" diye sordu Emily.

"Teksaslıyım."

"O zaman evine dönünce savaşa gireceksin?"

"O savaşamaz," dedi Genji. "En azından şimdi. Bir ticaret şirketi kuracak ve vekilimiz olarak başında bulunacak."

"Zaten savaşmayacağım," dedi Stark. "Çocukluğum Ohio'da geçti. Teksas'ta büyüdüm. İkisinden birine karşı nasıl savaşayım?"

"Esareti savunanların safında savaşmayacağın için memnun oldum," dedi Emily.

"Lordum," dedi kapıda diz çöken bir samuray. "Limandan bir haberci geldi. Sabah gelgiti yükselmeye başladı. Geminin birazdan demir alması gerek."

"Hâlâ gelgite bağlıyız," dedi Genji.

"Bu fazla uzun sürmeyecek," dedi Stark. "Kaptan McCain'in

söylediğine göre, *Betlehem Yıldızı*'na San Francisco'ya vardığı zaman buharlı motor takılacakmış."

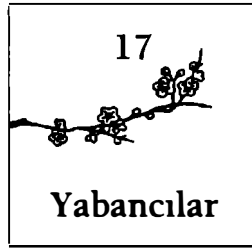
"Buhar, gemileri özgürleştirebilir," dedi Stark, "ama yüreklerimizi özgürleştiremez. Güneş ve ay gibi, biz de denizin çekimine bağlıyız."

"Bunun tersi doğru değil mi?" diye sordu Emily. "Deniz, güneşle ayın hareketlerine tepki vermiyor mu?"

"Bizim için tersi," dedi Genji. "Hep de öyle olacak."

Heiko, Hanako ve Emily, erkeklere sake doldurdular. Sonra Genji, Hidé ve Stark, kadınlara sake doldurdu. Fincanlarını son kez birlikte kaldırdılar.

"Güçlü bir gelgit akıntısı seni ileri taşısın," dedi Genji dosdoğru Heiko'nun gözlerine bakarak. "Ve anılar gelgiti seni yurduna getirsin."

Tanrılar ve Budalar, atalar ve ruhlar, iblisler ve melekler, bunların hiçbiri senin yaşamını yaşayamaz, senin ölümünü ölemez. Ne kehanet, ne insanların aklını okumak, sana, senin doğru yolunu gösterebilir.

Ben bu kadarını öğrendim.

Gerisini sen bulacaksın.

SUZUME-NO-KUMO
(1860)

Emily, Genji'yle beraber Edo Körfezi'ne bakan pencerede duruyordu. *Betlehem Yıldızı* görünüyordu hâlâ, ama ufkun en ucunda, artık zar zor görünüyordu.

"Onu çok özleyeceksin," dedi Emily.

"Gittiği yerde mutluluğu bulacağını biliyorum," dedi Genji. "Bu yüzden, onun adına mutluyum."

* * *

Genji'nin otuz adamı, ninjalar gibi aynı tarzda, siyah kıyafetler giymişlerdi. Hidé ile Taro'yu çok iyi tanıdığı için, diğer bazılarını da atlarından çıkardı. Kendi maskesinin ardındaki yüzünü

buruşturdu. Atı adamdan daha iyi tanıyan komutana ne denirdi? O komutan süvari komutanıysa, kötü değil iyi bir şey olabilirdi bu. Belki.

"Köyden çıkan rahat bir yol var," dedi. "Onu kapamayın. Bırakın gelsinler. Çevredeki tepelere çıkanlara da dikkat edin. Kırk bir erkek ve erkek çocuk, altmış sekiz kadın ve kız çocuk. Hepsini hesaba katmalıyız. Anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum." Adamlar başlarını eğerek selam verdi. Hiçbiri neden gizlendiklerini sorgulamadı. Hiçbiri, lordlarının Hino Bölgesi'ndeki böyle sefil bir köyle neden ilgilendiğini yüksek sesle sormadı. Kimse neden saldırıya bizzat onun kumanda etmesi gerektiğini sorgulamadı. Anlamaları gerekeni anlamışlardı; köye girecek, yaşayan herkesi öldüreceklerdi. Bu yüzden de, evet lordum deyip başlarını eğdiler.

"Öyleyse devam."

Hidé'yle birlikte kılıçlarını çekmiş on beş adam köye hücum ettiler. Şafak güneşinin uyandırmadığı insanlar da at sesleriyle uyandılar. Bazıları dışarıda, günün ilk işleriyle uğraşıyorlardı. Bunlar o anda, diğerleri de evlerinden çıktıkları anda yok edildiler. Hidé'nin adamları, köyün öbür ucuna geldikleri zaman atlarından indiler, yine karşılarına çıkan herkesi öldürerek merkeze geri döndüler. Geri kalan samuraylar köyün bir tarafından yaya olarak girdiler, kaçmaya çalışanları yakalayıp imha ettiler.

Genji tereddüt göstermedi. O da adamlarıyla birlikte öldürüyordu. Çiftlik gereçleriyle kendisini savunmak isteyenleri, kaçmaya çalışan adamları, hepsini öldürüyordu. Kulübelere girip çocukları yataklarında öldürüyordu. Bebeklerini korumaya çalışan anaları da, bebeklerini de öldürüyordu. Ölülerin yüzüne bakıyor, ama aradığı yüzü bulamıyordu.

Kawakami yalan söylemişti belki de. Söylediği şey Genji'yi

rahatsız ettiği için bunca adam ölmüştü, ama Kawakami'nin söylediği doğru olsa daha çok acı çekeceğini de biliyordu. Köyün merkezine yakın son kulübeye girdiği zaman, Genji'nin acısını azaltma arzusu giderek artıyordu.

Hidé içerdeydi. Korku içinde kızına sokulmuş bir kadına bakıyordu. Onların arasında masum bir mutlulukla mırıldanan bir bebek duruyordu. Genç bir adam, korumak istercesine önlerine dikilmişti, elinde bir harman sopası vardı. Daha yaşlı bir adam, evin babası, ayaklarının dibinde ölü yatıyordu.

"Lordum," dedi Hidé dehşet içinde kalmış gözlerini kadından Genji'ye, Genji'den kadına çevirerek.

Genji bakamıyordu. Hidé'nin gözlerinden anlamıştı. Yere düşen adama baktı. Yaşlı adamın ağzında Heiko'nun kararlılığından bir iz var mıydı? Vardı galiba.

Birinin içeri girip aniden durduğunu gördü.

"Lordum," dedi Taro. Onun sesinde de Hidé'in sesindeki aynı şaşkın huzursuzluk vardı.

Genji dayanamadı artık. Başını kaldırdı ve kendi lanetini gördü.

Daha yaşlı bir kadın, yüzünde Heiko'nun yüzünün bulanık ama inkar edilemez bir yansısı, sefil yaşamının zahmet dolu yıllarının ardından, korku dolu gözlerle Genji'ye bakıyordu. Ona sarılı duran genç kadın, kızıydı kuşkusuz. Kaba güzelliği, gençliğinin tazeliği, Genji'nin çok iyi bildiği daha ince bir güzelliğin izlerini taşıyordu. Elinde harman sopasıyla duran cesur genç adam, kocası; bebek de çocukları olmalıydı. Heiko'nun annesi, kız kardeşi, yeğeni ve kayınbiraderi. Yerde babası. Ceset yığınının başka bir köşesinde, Heiko'nun iki erkek kardeşini bulacağını da biliyordu.

"Lordum," dedi Taro.

Genji, "Bu kulübeye başka kimsenin girmesine izin verme," dedi.

"Baş üstüne lordum," dedi Taro. Genji, dışarı çıktığını duydu.

"Sen de onun yanına gidebilirsin," dedi Genji.

"Sizi yalnız bırakamam," dedi Hidé.

"Çık," dedi Genji. Kimsenin suçunu görmesini istemiyordu. Kendi sonsuz utancı olsundu bu yalnızca.

"Çıkmayacağım lordum," dedi Hidé. Sonra son hızla karşısındaki delikanlıyı doğradı. Genji daha tepki gösteremeden, Hidé'nin bıçağı iki kadını yere serdi, bebeğin boğazını doğrarken ufacık bir tereddüt gösterdi sadece.

"Taro," dedi Hidé.

Taro içeri girdi. "Evet?"

"Lord Genji'ye atına kadar eşlik et, birlikte toplanma yerimize gidin. Adamların geri kalanıyla görevi tamamlarım."

Taro başını eğdi. "Hemen."

Genji sendeleyerek sabah ışığına çıktı. Ne yapıyordu, nereye gidiyordu, bilmiyordu bile.

"Lordum?" Taro, atına götürmeye çalıştı.

"Hayır." Genji durdu, Hidé'nin cesetlerin arasında dolaşmasını izledi, yüzlerine büyük dikkat gösteriyordu. İki erkeğin cesedini gösterdi. Genji, bunların Heiko'nun erkek kardeşleri olduğunu biliyordu. Bunlar, Genji'nin az önce çıktığı kulübeye sürüklendiler. Kulübe ateş verildi. Ancak bütün cesetler sayıldıktan ve bütün köy alevler içinde yanmaya başladıktan sonra atlarına binip çıktılar.

Cinayetleri Hidé işledi de onun işlemesini engelledi diye, daha mı az suçlu oluyordu Genji? Hayır. Kılıç, Hidé'nin kılıcıydı ama niyet Genji'nin niyetiydi! Ne başarmıştı peki? Yaşayan kanıtlar ölmüştü. Heiko'nun sırrının da öleceği anlamına gelmiyordu bu. Başka köylerde başka tanıdıklar olabilirdi. Kawakami'nin sağ kalan dostlarından bazıları, onunla sake içip dolana-

yı seyrederken bu konuda bazı imalar duymuş olabilirlerdi. Aileyi öldürmek gerekli bir önlemdi, ama ülkenin yarısını öldürse bile gerçeği gizleyecek kadar kişiyi öldürmüş olamazdı. Heiko, Japonya dışında güvende olurdu. Bu gerçek onu oraya kadar takip etmezdi; etse bile bir anlamı olmazdı.

Amerika'da Japonya'yı bilen çok az kişi vardı, *Eta*'yı bilense çok daha az.

* * *

Genji, Heiko'yu özlediğini inkar etmiyordu. Etmesini mi isterdi Emily? Adamın duygularını okuyamıyordu. Dudaklarında hep bir gülümseme vardı elbette, o hep var olan gülümseme. Gözlerinde bir acı izi var mıydı? Olmalıydı.

Ufacık bir sancı duydu yüreğinde, kıskançlık olmadığını umdu bunun. Ne hissediyordu gerçekten? Heiko onun Japonya'daki en iyi arkadaşıydı, iyi bir arkadaştı gerçekten de. Emily çok özleyecekti onu; burada kalacak olsa, onun zaten karmakarışık olan duygularını daha da karman çorman hale getirecek olmasına rağmen. Aşk, düz ve basit olduğu zaman bile yeterince zordu; Hidé ve Hanako'da olduğu gibi. Ya iki kadın aynı adama âşık olsa, hem de birbirleriyle arkadaş olsalar, o zaman nasıl zor olurdu kim bilir? Genji'ye ya da Heiko'ya yönelik duygularında herhangi bir rekabet ya da böyle bir şeyi fark ettirebilecek küçük bir emare bile yoktu. Emily sorun değildi. Bir yabancıydı o; çarpık çurpuk, insanın bakmaya bile dayanamadığı bir yabancı. Sevilecek biri değildi. Ama o istediği gibi verebilirdi kalbini, kendisinden başka hiç kimse bilmeyecek bile olsa. Bu yeterdi. Yetmez miydi? Yoksa yine Amerika'daki gibi güzel olarak mı görülmeyi diliyordu? Bazen, evet cevabını veriyordu bu soruya; kaçınılmaz olarak getireceği acılara rağmen, keşke Genji onun da

güzel olduğunu düşünseydi.

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?" diye sordu Emily. "Her insanın kısmetinde mutlu olmak olmayabilir."

"Sadece bir his."

"Hıs. Onun mutlu olacağını rüyanda görmedin değil mi?"

"Hayır. Bir daha rüya görmeyeceğim ben; senin söylediğin anlamda rüyalar yani."

"Bunu gerçekten kabul ediyor musun?" Emily'nin sorusu ısrarlıydı. Kehanete dair sanılarını ne kadar bırakırsa, kurtuluşa o kadar yakın olacaktı.

"Eh," dedi Genji. "Son bir tane var. İzin verecek misin?"

Emily kaşlarını çatıp başını çevirdi. "Benim izin verip vermememle bir alakası yok, Lord Genji, bunu siz de biliyorsunuz. Bir de bana bu şekilde gülümsemekten vazgeçin. Küfürden zerrece hoşlanmıyorum."

Genji gülümsemeyi bırakmadı. Ama konuşmayı bıraktı ve bir dakikalık bir sessizlikten sonra, Emily, ona karşı kullandığı sert ses tonundan pişmanlık duydu. Genji'nin dine yaklaşımı acı verecek kadar ciddiyetsizdi. Japonya'daki yeni Hıristiyanların hepsi onun gibi olsa, Gerçek Söz, çok geçmeden Budizm'in ya da Tanrılar Yolu'nun mezheplerinden biri haline gelirdi; hem de bile isteye değil, fazla iyi huylu ve ihmalci olmak yüzünden. Bu, Emily'yi rahatsız ediyordu; ama eskisi kadar değil, olması gerektiği kadar değil. Genji'yi düşündüğü zaman, zihnindeki ilk şey din olmuyordu artık.

"Hâlâ görebiliyor musun?" diye sordu Genji.

"Evet galiba," dedi Emily. "Orada." Dünyanın kıyısında bir beyaz pırıltı. *Betlehem Yıldızı*'nın direğinde bir yelken. Çok uzaktaki bir dalganın tepesinde rüzgarın fışkırttığı sular mı yoksa?

Ne zaman, niye âşık olmuştu ona? Böyle aptalca, böyle umutsuz, sonu ıstırapla biteceği bu denli kesin bir şeyi nasıl yapabilmişti?

"Lordum." Taro, odanın girişinde başını eğerek selam verdi.

"Evet?"

"Üzülerek bildirmek zorundayım ki bugün erken saatlerde Yokohama'da bir olay oldu."

"Ne tür bir olay?"

"Lord Gaiho'nun adamları sataştılar. Adamlarımız da kendilerini cevap vermek zorunda hissettiler."

"Nasıl bir sataşma bu?"

"Kılıçlı bir sataşma. Beş adamımız yaralı, hiçbiri ciddi değil."

"O kadar çok ha? Ustalığımız bu kadar kısa bir zamanda bu kadar köreldi mi?"

"Hayır lordum." Taro, raporuna başladığı andan beridir ilk kez memnun görünüyordu. "Lord Gaiho'nun vasallarının yedisi özlerine geri döndüler, bir o kadarı da, yaraları yüzünden, kısa sürede onların peşinden gidecek gibi görünüyor."

"Soruşturmayı kim yaptı?"

"Ben yaptım, lordum. Çatışmadan hemen sonra."

"Demek Yokohama'daydın," dedi Genji. "Ama olayı engelleyemeyecek kadar geciktin."

"Hayır lordum," dedi Taro başını iyice eğerek. "Olaylar başladığı zaman oradaydım. İlk darbeyi ben vurdum."

Genji kaşlarını çattı. "Oldukça hayal kırıcı bir durum. Şogun'un temkinli tutumunun, yabancıların önünde gerçekleşen kargaşa işaretleri yüzünden azaldığını biliyorsun."

"Evet, lordum."

"Yokohama'da çok sayıda yabancı olduğunu biliyorsun; hem yerleşik hem ziyaretçi olarak."

"Evet, lordum."

"Öyleyse?"

"Kabul edilemez hakaretler ettiler." Taro, Emily'ye şöyle bir baktı. "Münasip cevabı verdiğime inanıyorum."

"Anlıyorum," dedi Genji. "Evet, belki de vermişsindir. Daha sonra tam bir rapor verirsin. Bu arada Lord Saiki'yi bilgilendir. Şogun'dan azar yiyeceğimiz kesin. Resmi bir yazılı cevap hazırlansın."

"Baş üstüne lordum."

"Yüksek sesle ve açık konuşmayı unutma. Lord Saiki, Muşindo Manastırı'ndaki patlamadan beridir o kadar iyi duyamıyor."

"Baş üstüne lordum." Taro gülümsedi. "Hidé'nin tavsiyesi üzerine, sözlü raporlardan çok yazılı raporlar veriyoruz."

"Çok iyi. Hidé'ye takdirlerimi ilet. Ve Taro, hanımefendinin onurunu savunduğun için sana da teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok lordum." Taro, Emily'ye doğru başıyla selam verdi. "Kehanette bildirilen yabancı o."

Taro gittikten sonra Emily sordu: "Neden bana selam verdi?"

"Sana selam mı verdi?"

"Evet. Öyle görünüyordu."

"Sanırım seni gördüğüne mutlu oldu."

"Ben öyle sanmıyorum," dedi Emily. İçgüdülerinden, konuşmanın konularından birinin kendisi olduğunu anlamıştı. Adını duymamıştı -Eh-mih-ri- ama Taro, Genji'yle konuşurken ona bakmıştı, Genji ise ona bakmamak için özel gayret göstermişti. "Yine sorun çıkardım, değil mi?"

"Sen nasıl sorun çıkarabilirsin?" Genji yatıştırıcı bir gülümseyişle baktı. "Bir şey yapmadın sen. Yaptın mı yoksa?"

"Benim burada olmam bile bir sorun."

"Aptalca davranma Emily. Doğru değil bu. Bunu senin de bilmen lazım."

"Lütfen. Sandığın gibi çocuk değilim ben."

"Seni çocuk sanmıyorum ben."

"Yabancı karşıtı duyarlığın çok yükseldiğini biliyorum. Korkarım, sizin için korkunç bir yük haline geliyorum. Söyler misin lütfen, ne oldu?"

Genji kızın açık yüzüne, yüzündeki içten, dürüst ifadeye baktı. Kendi iyiliği için bile ona yalan söylemek son derece zor geldi. "Düşman lordun bazı cahil vasalları sataşmışlar. Küçük bir tartışma olmuş. Bazı adamlarım yaralanmış; Taro'ya göre yaraları ciddi değilmiş."

"Ya diğer lordun vasalları?"

"Bu öğleden sonra, sabaha kıyasla sayıları azalmış."

"Ah hayır." Emily yüzünü ellerine gömdü. "Onları ben öldürmüş gibiyim."

Genji kızın yanındaki sandalyeye oturdu. Artık öğrenmişti; eskisi gibi yığılmadı, sandalyenin ucuna dimdik oturdu. İç organları, doğaya aykırı bir şekilde birbirlerine yüklenmektense ait oldukları yerde kalınca çok daha iyi hissediyordu kendini. "Kendine çok yükleniyorsun, Emily."

Adamın dokunuşunu duyar duymaz ağlamaya başladı. "Öyle mi? Ben burada olmasaydım, kimse benim hakkımda bir şey söylemezdi, adamların da bir şey yapmak zorunda kalmazdı. Bu işin sorumlusunun ben olmadığıma nasıl inanayım, ha?"

"Sen burada olmasaydın, birbirimizi öldürmek için başka sebepler bulurduk. Hep buluruz."

"Hayır. Böyle basit yalanlarla avutamazsın beni." Çok zorlansa da gözyaşlarını durdurdu, ama titremesini durduramıyordu. Adamın yüzüne baktı, doğru olduğunu bildiği ama hiç söylemek istemediği şeyi söyledi. "Sana bu kadar yakın olmamalıyım."

Genji, düşünceli bir yüzle, bir süre baktı. Sonunda başını sal-

ladı. "Haklısın. Bunca zamandır nasıl bu kadar kör olabildim, merak ediyorum. Çözüm öyle belirgin, öyle açık ki. Bizi şiddetten kurtarmak için, derhal buradan ayrılmalısın. Saraydan ya da Edo'dan değil yalnızca, Japonya'dan da. Bu gerçeği daha erken görmüş olsaydım, bu sabah, Heiko ve Matthew ile *Yıldız*'a binmiş olurdun. Önemli değil. En yakın buharlı gemiyle yola çıkıp onlara katılman için gerekli ayarlamaları hemen yapacağım. Honolulu'ya onlardan önce varırsın, San Francisco yolculuğunun geri kalanını da beraber yaparsınız. Sen gittikten sonra nihayet huzura kavuşmuş olacağız." Durdu, sert hareketlerle kapıya yöneldi. Kapıya ulaşınca durup kıza döndü. Kız hayretten açılmış gözlerle ona bakıyordu. Genji güldü.

"Mantığının aptallığını görüyor musun? Sen gelmeden önce de bin yıl boyunca birbirimizi öldürdük biz. Adamın biri diğerinin gölgesini çiğnedi diye. Bir geyşa önceki gece başka bir adama hizmet etti diye. On nesil önce birinin atası diğerinin atasına ihanet etti diye. Senin gözlerinin hatırı olmasaydı da, birbirimizi öldürmek için sebep bulmakta zorlanmazdık, emin ol."

Bu sözlerin Emily'de yarattığı etki, Genji'nin beklediği gibi olmadı. Bir süre sessiz kalıp gözlerini kırpıştırdı, sonra öyle acınacak bir halde hıçkırmaya başladı ki, önceki ıztırabı önemsiz kaldı.

Hıçkırıkların arasında "Burada öyle mutlu oldum ki," diyordu.

"Öyle görünmüyorsun."

"Lordum." Hanako kapıda diz çökmüştü.

"Ah, Hanako, içeri gel lütfen, bu işin içinden çıkamadım."

Emily, Hanako'nun adını duyar duymaz başını kaldırdı. Kalktı, ona doğru koşup sarılarak ağlamaya devam etti. Genji de yanlarına gidecek oldu, ama Hanako başını iki yana salladı.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi ve kadını odadan uzaklaştırdı.

Genji, yalnız ve şaşkın bir halde olduğu yerde kalakaldı. Anlaması güç değildi. İmkansızdı. Sandalyeye çöktü, sonra hemen kalktı, pencereye gitti, görmeden bir şeylere baktı, ardından yerdeki bir minderin üzerine çöküverdi. Belki de meditasyonun boşluğu içinde bir şeyler aydınlanabilirdi kafasının içinde. Ama elini kolunu bağlayan düşünceler yığınından kurtulamıyordu bir türlü. Kaslarındaki gerilimi bile boşaltamıyordu. En basit bedeni denetimin bile olmadığı yerde, zihinsel kontrol elde etmeyi nasıl umut edebilirdi ki? Edemezdi. Bu yüzden yine kalktı. Şimdi ne yapacağını bilmiyordu.

Heiko, Emily'nin çocuğunun annesi olma olasılığından ilk bahsettiğinde -zamanında öyle saçma görünmüştü ki- görünüşte üstesinden gelinemeyecek olan engel, kendi duygularıydı, ya da olmayan duyguları diyelim. Bir adamın bir kadından çocuğu olması için onu sevmesi gerekmezdi. Ama cinsel çekicilik gerekliydi ve o yoktu.

Sonra birden, beklenmedik şekilde, ortaya çıkıverdi.

Kızın fiziksel varlığına yönelik algısı değişmemişti. Nasıl değişebilirdi ki? Doğru estetik dengeyi yakalayamayacak kadar büyük göğüsleriyle, *ki*'nin sağlıklı akışını engellemekten başka hiçbir şeye yaramayan incecik bir daireye sokulmuş beliyle, doğaya aykırı biçimde kısa gövdesi, aynı biçimde uzun bacakları, çok geniş basenleri, aşırı derecede yuvarlak ve çıkıntılı kalçalarıyla öyle bir haldeydi ki. Böylesine çarpık haliyle abartılı bir biçimin bir kimononun içinde durabileceğini aklına bile getiremiyordu. Bu beden bir şekilde bağlanıp sıkıştırılsa bile, dikkatinin bir nebzesini olsun o sapsarı altın rengi saçlardan çekmek için ne renk, ne desen bir kimono bulunacaktı? Bu kızın zarif olması olanaksızdı.

Bir de boy sorunu vardı; başka kusurları saymak gerekiyorsa

tabii. Kendisinden bir baş boyu kısa değildi; Heiko'nun kusursuzca uyduğu ideal ölçü buydu. Oysa Emily'nin boyu kendisininki kadardı. Ona baktığı zaman başını kaldırmıyordu. O baş döndürücü mavi gözleriyle dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu.

Yine de her geçen gün, onu daha fazla arzuladığını hissediyordu. Fiziksel özellikleri yüzünden değil -yok, o kadar çıldırmamıştı daha-, onlara rağmen. Emily'nin yüreği öyle açık, iyiyi görmeye öyle hazır, kötüye öyle kör, öyle masum ve savunmasız, kurnazlıktan, hilelerden öyle uzaktı ki, Genji'nin de yüreği açılıveriyordu. Kız yanında olduğu sürece, her türlü koruma duvarını indirebiliyor, kız nasıl kendisiyse o da düpedüz kendisi olabiliyor, düşündüğünü düşündüğü an sözcüklere dökebiliyordu. Onu arzuluyordu, çünkü görünüşe rağmen, kişiliğini seviyordu onun. Onu, onun yanındayken içinde hissettiği kişilik yüzünden seviyordu.

Onu seviyordu.

Bunun farkına varması yaşamında büyük bir sarsıntıya yol açtı. Nasıl olmuştu bu? Kehanet onu uyarmıştı, bu sonun yaklaştığını görmeliydi, ama görmemişti. Şimdi bile geçmişe bakınca, ne zamanı, ne yeri ne de olayı bulabiliyordu.

Olanaksızın başına geldiğini kabul ettikten sonra da, Heiko'nun kehanete yönelik yorumunun hatalı olduğunu umuyordu. Onu arzu etse de, etmese de, Emily'nin onu arzu etmediği kesindi. Bir Hıristiyan misyoneriydi o ve neredeyse tek amacı, dininin kutsal sözlerini yaymaktı. Bir engel kalkmıştı, ama Genji'nin direncinden de daha sağlam olan diğer engel duruyordu.

Sonra o da ortadan kalkıverdi. Emily'nin, kendisine pek de uygun olmayan bir davranışla gizlemeye çalıştığı duyguları artık gizli kalmaz oldu. Genji'nin son umudu Stark'tı. Emily'nin önceki nişanlısı Muhterem Cromwell'in ölümü üzerine Stark, kızın

gelecekteki kocası olarak görülmeye başlamıştı. Ama bu umut da ortadan kayboldu. Stark, Emily ile evlenecek değildi. Kurmaya geldiği misyon evinin inşasına yardım ettikten sonra Amerika'ya dönecekti. Onun Ethan Cruz adıyla tanıdığı Jimbo ölmüştü. Onu Japonya'da tutacak başka hiçbir şey yoktu; ama hızla Amerika'ya götürecek bir şey de yoktu. Ama sonuç olarak buradan ayrılacaktı ve bu sabah da ayrılmıştı.

Emily ile Genji'yi birbirinden ayıran tek şey, kızın duygularından haberdar olmaması, Genji'nin ise kendini tutmasıydı artık. Emily'nin bu şekilde devam edeceğine bel bağlayabilirdi. Adamın duygularından kuşku duyamayacak kadar alçakgönüllüydü. Kendinden de kuşkusu yoktu, ama değişik bir kuşkusuzluktu bu. Direncinin önünde sonunda tüketeceğini, o zaman da, kızın direncinin de sona ereceğini biliyordu. Biliyordu, çünkü en sonunda ilk kehaneti anlamıştı.

Bunu anlayana kadar, Emily ile onun arasında hiçbir şey olmayacağını umut etmeye devam edebilirdi. Aksi halde, ikinci kehanet, Emily'nin çocuk doğururken öleceğini gösterir hale gelirdi. Birbirlerine olan aşklarının büyümesi bu sonu yakınlaştırmaktan başka işe yaramazdı. Yaşam bu kadar zalim olmamalıydı.

Ama şimdi yaşamın bu kadar zalim olabileceğini anlamıştı. Leydi Şizuka'nın kimliğini, hayaller sayesinde değil anlayışının aydınlanmasıyla ve bildiği her şeyin ani bir açıklıkla bir araya gelmesiyle keşfetmişti. Trajik sonun kaçınılmaz olduğunu gösteren de buydu.

"Lordum." Hanako kapının girişinde diz çöktü.

"Emily nasıl?"

"Kendini topladı."

"Yanıma gelecek mi?"

"Sanırım, lordum, siz onun yanına giderseniz daha iyi olacak."

"Pekala."

Hanako, Emily'nin odasına giden koridorlarda Genji'ye eşlik etti. Konuşmak istiyordu, ama lordun kendisine bu fırsatı ve izni vermesini bekliyordu.

"Tavsiyen nedir?" diye sordu Genji.

"Size tavsiye verecek kadar haddimi aşmam, lordum."

"Aşmazsın tabii. Kadınların işi bana tavsiye vermek değildir."

Hanako, Genji'nin gülümsemesine cevap vererek başını eğdi. "Proje konusunda çok duyarlı. Umarım, kusursuz olmasalar bile onun çabalarını övebilirsiniz."

"Emily'nin çabalarının övgüye değer olduğuna eminim."

"Tercüme çok güç bir sanat," dedi Hanako. "Leydi Emily'nin Pazar okulunda Heiko'ya yardım etmeye başladığımda bunun bu kadar güç olduğunu görememiştim. Bizim dilimizle onun dili o kadar farklı ki. Sözcükler değil, doğrudan düşünceler."

"Her gerçek iletişim, aynı dili konuşan iki insan arasında bile olsa, tercümeye ihtiyaç duyar," dedi Genji. "Sonuç olarak, yüreklerimiz, konuşulamayacak şeyi duymalıdır."

* * *

"Tarihleri batı takvimine göre değiştiriyorum," dedi Emily. Şişmiş gözleri kırmızıydı, ama yüzündeki gülümseme geri gelmişti, sesinde o her zamanki coşku vardı. "'İmparator Go-toba'nın Yedinci Yılı' İngilizceyi okuyan kişiye hiçbir tarih duygusu vermiyor. Ama eğer bunun yerine 1291 dersek, bu durumda okuyucularımız burada gerçekleşen olayın Kutsal Toprak'taki son Haçlı Krallığı'nın Sarakenlerin eline geçtiği zaman olduğunu anlayacaktır. Sence bir sorun var mı?"

"Hayır, bence yok."

"O kadar çok materyal var ki," dedi Emily. "Umarım Japon-

ca'dan ilk çeviriyi yapmanı isteyerek çok zamanını almıyorumdur."

"Bunu yaparken çok mutlu oluyorum." Genji, Emily'nin yanında oturuyordu. Sonunda kadın başını kaldırıp ona baktığı zaman gülümsedi. Emily de kendi utangaç, küçük gülümseyişle cevap verdi, sonra hemen önündeki masanın üstünde duran sayfalara geri döndü. Genji öyle çok istiyordu ki onu kucaklamayı, ama kucaklamadı.

"Hiç emin olmadığım bir şey var, o da başlık."

"Emily."

"Evet?"

"Seni üzdüğüm için çok üzgünüm."

"Ah, hayır." Emily elini adamın elinin üstüne koyarak güven vermeye çalıştı. "Aşırı duyarlığım konusunda tek suçlu, benim. Sahi, ne dedin? Sadece doğruyu söyle."

"Şaka yapmamam gereken yerlerde de şaka yapıyorum. Her şeye gülünmez."

"Evet," dedi Emily başını eğerek. "Her şeye gülünmez." Elini adamın elinin üzerinden çekmeye başladı, ama Genji bırakmadı.

"Biz arkadaşız," dedi Genji. "Herkes birbirini nasıl yanlış anlıyorsa, biz de birbirimizi yanlış anlayabiliriz. Kimsenin aramıza girmesine izin vermeyeceğiz. Anlaştık mı?"

Emily, adama bakmadan önce ellerine baktı. "Anlaştık."

"Öyleyse ne yapmışsın, bir bakayım."

Emily kağıtları adamın önüne koydu. "Başlığı şimdilik Japonca bıraktım. Daha sonra karar verirsek, yerine İngilizcesini koyarız."

"Evet," dedi Genji, bundan yıllar sonra, tercüme işi bittiği zaman, başlığın İngilizce olacağını bilerek. Çünkü "İngilizce" yaşamında kullanacağı son sözcük olacaktı.

* * *

Kılıç Genji'nin göğsünün ta derinlerine dek saplanıyor, her şey beyaza dönüyor. Gözlerini açtığı zaman kendisine bakan endişeli gözleri görüyor.

Leydi Şizuka ortaya çıkıyor, kana aldırmadan onu kollarına alıyor, göğsüne bastırıyor. Yanaklarından akan yaşlar onun yüzüne düşüyor. Birkaç dakika boyunca, yürekleri, aynı ritimle atıyor.

"Sen hep benim Parıltılı Prens'im olacaksın," diyor kadın. Gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Çeviriyi bu sabah bitirdim. Acaba Japonca adını mı kullansak, yoksa başlığı İngilizceye mi çevirsek? Ne dersin?"

Genji, kadının güzelliğinin tam bir Japon güzelliği olmadığını fark ediyor. Gözleri ela, kara değil; saçları ise açık kahverengi. Yüz hatları normalden daha keskin, daha etkili, Japon'dan çok yabancıya benziyor. Ama tam da öyle değil. Belki da babasından çok annesine benziyor, ama babası da bu yüzde görülüyor, özellikle de dudaklarından hiç ayrılmazmış gibi görünen o küçük gülümseyişte.

"İngilizce," diyor Genji.

"Öyleyse İngilizce," diyor Leydi Şizuka. "Bu da bir skandal daha yaratacak. 'Yine şu Genji,' diyecek insanlar, 've onun o korkunç Şizuka'sı.' Aldırmıyoruz ama, değil mi?" Kadının dudakları titriyor, gözkapakları çırpıntı içinde, ama gülümseyişi aynı kalıyor. "Bizimle öyle gurur duyacak ki," diyor Leydi Şizuka.

Evet, demek istiyor Genji. O da seninle, benim kadar gurur duyacak. Ama artık sesi yok.

Boğazında bir şeyler parıldıyor. Üzerinde haç ve *fleur-de-lis* olan gümüş madalyon.

Madalyondan Şizuka'ya bakıyor ve şu dünyada gördüğü son şey, kızının güzel yüzü oluyor.

* * *

"Harika bir tercüme yaptın," dedi Genji.

"Öyle mi sence?" Emily'nin gözleri mutluluktan parıldıyordu. "Ama eğer öyleyse bile, bunu ben yapmadım, biz yaptık. Üzerinde senin de adın olmalı."

"Sana danışmanlık yaptığımı söyleyebilirim. Başka bir şey yok. Çevirmen sensin."

"Ama Genji-"

"Israr ediyorum."

Emily içini çekti. İnatçılaştığı zaman onunla tartışmanın anlamı yoktu. Belki daha sonra konuşma fırsatı çıkardı.

"Bir sonraki bölüm üzerine çalışmaya başlıyorum."

"Şimdilik bu kadar yeter," dedi Genji. "Altı yüz yılın kayda geçirilmiş bilgelik ve çılgınlıklarının üstesinden bir anda gelemezsin. Güzel bir gün. Gidelim de kış turnalarını seyredelim."

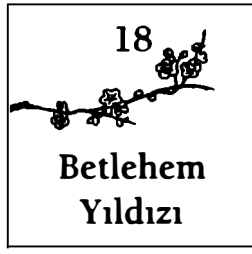
Emily o neşe dolu çocuksu gülüşüyle güldü.

Genji bu gülüşü duydu ve bu kırılgan, fani hazineyi bağrına bastı.

"Evet," dedi Emily adamın yanına geçip kolunu koluna alarak. "Bu çok iyi bir fikir."

"Belki kar yağar," dedi Genji.

"Genji!" dedi Emily azarlayıcı bir sesle. Ama adamın ismini söylerken de gülümsemeyi ihmal etmedi.

İşte katanan.

Onu yapmak için çelik ateşe sokuldu, katlandı, dövüldü; tekrar tekrar, yirmi bin saf metal bir metal haline gelinceye dek. Alevlere dalan her külçede, altı parçadan yalnızca biri kalır ve çeliğe ve berazbana dönüşür.

Bunu dikkatli düşün. Tanımla mecaz arasındaki farklılığı ve ikisinin de sınırlılıklarını açık bir şekilde anla. Ancak o zaman bu silahı yaşam ve ölüm anlarında kınından çekmeye uygun biri olabilirsin.

SUZUME-NO-KUMO
(1434)

Önce Edo sonra dağların tepeleri ufkun altına düştü, sonra Japonya görünmez oldu. *Betlehem Yıldızı* doğuya, Uzak Amerikan kıyılarına doğru yolculuğuna devam etmeye koyuldu.

Stark, geminin kıç tarafına yakın sancak küpeştesinde duruyordu. Kemerinden 32 kalibrelik Smith & Wesson cep tabancasını belinden çekti, denize attı. Sonra on beş santim namlusu olan 44 kalibrelik Colt Ordu Modeli Revolverini, normalden çok daha yavaş çekti. İki elinde tutup uzun bir süre baktı. Sonra topunu açtı, kurşunları çıkardı, elinin içinde sıkıca tuttu, sonra elini açtı. Altı kurşun denize düştü. Öyle küçüktüler ki duyulabilir bir şapırtı çıkarmadılar. Ardından top atıldı, sonra da tabancanın

gövdesiyle kabzası. Kılıfını belinden çözdü, geri kalanını da attı.

Küpeştede, sessiz sakin durmaya devam etti.

Farkına varmadan "Mary Anne," dedi

Farkına varmadan ağlamaya başladı.

* * *

Heiko, geminin pruvasında durmuş önündeki okyanusun engin ufuklarına bakıyordu. Karşı kıyıdaki o barbar topraklarda nasıl yaşayacaktı? Genji'nin ona emanet ettiği altın külçeleri sayesinde büyük bir serveti vardı. Bir dost ve savaş arkadaşı olarak bütünüyle güvendiği Matthew Stark'ın koruyuculuğuna sahipti. Ama Genji'si yoktu. Ona bir daha asla sahip olamayacağını biliyordu.

Genji'nin ayrılırken söylediği sözler yalandı. Kehanet hayallerinde Akaoka'nın son Büyük Lordu olacağını gördüğünü söylemişti. Ondan sonra kimse gelmeyecekti. Birkaç yıl sonra ne samuray kalacaktı, ne Şogun, ne Büyük Lordlar ne de ayrı bölgeler. İki bin yıllık bir uygarlık neredeyse bir gecede ortadan kaybolacaktı. Genji böyle söylemişti. Belki bunlar da yalandı. Kesinlikle yalana benziyorlardı zaten. Ama Heiko'yu endişelendiren bu değildi. Tek endişesi bir tek yalana dairdi. Yanına geleceğini söylediği zaman ona yalan söylemişti.

Genji'nin gelmeyeceğini biliyordu, çünkü gördüğü iki başka hayal vardı.

Birinde, gizemli bir Leydi Şizuka ile karşılaşıyordu. Bu kadın her kimse, Amerika'da ortaya çıkmasının olanağı yoktu. Yani Genji, onunla, Japonya'da tanışacaktı. İkincisinde ise karısı, odalığı ya da âşığı -Genji onu görmüyordu, bu yüzden de Emily de olabilirdi, Şizuka da, başka biri de- çocuğunu doğururken, tam da Genji'ye bir varis bıraktıktan hemen sonra ölmüştü. İster

Büyük Lord olsun, ister olmasın, Genji, kendi çocuğunun Japonya'dan başka bir yerde büyümesine asla izin vermezdi.

Yalan söylemişti, ama niye söylemişti, bilmiyordu Heiko.

Yalan söylemişti, bu yüzden de Heiko, Emily'nin güzel kabul edildiği bir toprağa bağlıydı. Eğer kesin bir şey varsa, o da Heiko'nun burada çirkin ve iğrenç görünecek olmasıydı. Efsanevi güzelliği hiçbir işe yaramayacaktı. İnsanlar iğrenerek yüzlerini çevirecekti ondan. Aşağılanacaktı, dalga geçilecekti, zalimce ve küçümseyerek yaklaşacaklardı ona.

Güzelliğinin yok olmasını beklemesi gerekmeyecekti. Yirmi yaşında, şimdi ufkun ötesinde görünmez olmuş bir toprakta bırakmıştı onu.

Ama ağlamayacaktı.

Korkmayacak, umutsuzluğa kapılmayacak, zayıflamayacaktı.

Ne de olsa bir ninjaydı o, son yüzyılın en büyük ninjası, amcası Ayı Kuma'nın yüce soyundan geliyordu. Eğer kendinden bir an bile kuşku duysa, güvene erişmek için damarlarında akan kanı hissetmesi yeterdi. Hayır, âşığı tarafından terk edildiği için ağlayıp sızlanan bir geyşa değildi o. Efendisi, Akaoka Büyük Lordu Okumiçi no kami Genji'nin, bir gün kesinlikle bütün Japonya'nın Şogun'u olacak o güzel yalancının verdiği bir görevle gidiyordu.

Talihsizliklerinin üzerinde durmayacaktı.

Stark'ı aramaya çıktı. Tartışacak çok şey vardı. Öncelikle altını güvence altına almalıydılar. Bir misyoner ticaret gemisinin bordasında çalınması fazla olası değilse de, dikkatsiz olma lüksleri yoktu.

Stark, sancak küpeştesinde duruyordu. Çok sessizdi. Heiko yaklaştığı sırada omuzları sarsılmaya başladı; güverteye, dizlerinin üstüne düştü. Kazığa oturtulmuş, ama yeterince hızlı bir şe-

kilde ölemeyen fikirsiz bir hayvan gibi feryat ede ede ağlıyordu.

Heiko da yanına diz çöktü. Heiko elini uzatsa Stark vurur muydu? Vuracak olursa kendisi ne yapardı? Hayır, beklemeyecekti. Bilinmeyen bir ülkeye gidiyordu ve yürüyeceği tek yol bilinmezin yoluydu. Bu yola hemen girecekti.

Heiko göğsünden, hem dış hem iç kimonosunun altından, en iyi ipekten dokunmuş, kendi teninin kokusundan başka kokuya bulanmamış bir fular çıkardı, fuları Stark'ın gözyaşlarına uzattı.

Stark elini savurmadı. İpek, yüzüne dokunup gözyaşlarını içmeye başlayınca son bir kez hıçkırdı, neredeyse duyulmaz bir dokunuşla Heiko'nun eline dokundu, "Sağol," dedi.

Heiko başını eğdi, nazik bir cevap verecek oldu. Sözcükler çıkmıyordu. Konuşmak yerine gözlerini adamın çıplak, samimi yabancı yüzüne dikmişti, dudakları güven veren bir gülümseyişle bükülürken onun gözlerinde de yumuşak yaşlar birikmişti.

Bu kez Stark elini uzattı. Heiko'nun yanağından süzülen ilk damla ellerine düştü.

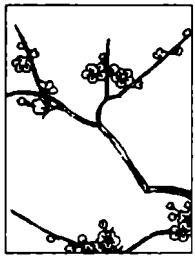
Avcunun içinde ışıldayan damla küçük bir elmastı sanki.

* * *

Ve *Betlehem Yıldızı* ilerliyor ve Stark, Sağol, diyor ve Heiko'nun ipek fuları onun gözyaşlarını emerken, Heiko'nun gözyaşları da gülümseyişin ve zamanın içinden akıyor ve *Betlehem Yıldızı* ilerliyor.

6

SERÇE BULUTU

Suzume-no-kumo

Tomar Bir, Fasikül Bir

EMILY GIBSON tarafından
Akaoka Daimyo'su GENJI OKUMİÇİ'nin danışmanlığında
Rabbimizin 1861. Yılında Japonca'dan tercüme edilmiştir

1291 yazının sonlarında, büyükbabam, babam ve ağabeylerim, en yiğit savaşçılarımızla birlikte, Muroto Burnu'ndaki muharebede öldürüldü. Böylece ben, Hironobu, altı yaşımdan on bir gün almışken Akaoka Lordu oldum.

Hojo gaspçılarının muzaffer ordusu yaklaşırken, anam Leydi Kiyomi intihar ayini için hazırlanmama yardım etti. Ayin, mevsimine göre kalemizin yanından akan derenin kıyısında gerçekleşecekti. Baştan ayağa beyaz giyindim. Gökyüzü açık ve maviydi.

Muhafızım Go, kılıcını kaldırmış yanımda duryordu. Bıçağı karnıma saplar saplamaz başımı kopartacaktı. Saplamak üzereydim ki kuru dere yatağından serçeler yükselmeye başladı; yüzlerce, yüzlerce serçe. Öyle bir kalabalıkla uçtular ki üzerimden, bulut gibi bir gölge veriyorlardı.

Sık sık birlikte oyun oynadığımız on yaşındaki seyis yamağı Şiniçi bağırdı. "Durun! Beklenmedik bir alamet bu! Lord Hironobu ölmemeli!"

Gözyaşları içinde önüme diz çöken Go, "Lordum, savaşta bi-

ze siz kumanda etmelisiniz! Tanrılar böyle istiyor!" dedi.

Bu alameti neden bu şekilde yorumladığını açıklamadı. Ama gözyaşlarıyla ona katılan hizmetlilerim de aynı fikirdeydi.

"Hakiki savaşçılar gibi hücumda yüzümüz düşmana dönük ölelim!"

"Okumiçi süvarisinden daha iyi atlı bulunmaz. Topyekün bir saldırıyla saflarını darmadağın ederiz!"

O akşam tam da böyle oldu. Klanımın geri kalanının hepsi yüz yirmi bir kişi olan samuraylarının başında, Hojo'nun beş bin kişilik ordusuna karşı saldırıya geçtim.

Gözyaşları arasında gülümseyen anam bana veda ederken, "Döndüğün zaman, küstah düşmanların kanını kılıcından ben sileceğim," diyordu.

Ryusuke hayatta kalan en kıdemli hizmetlimdi. Onun niyeti, ertesi sabah güneş doğarken düşmanın savaş düzenine saldırmaktı. Havada uçuşan oklarla dolu açık bir sahilden geçecek, bizim on katımızdan fazla sayıda süvarilerle karşılaşacak, ardından da üç bin yaya askerin mızrakları ve kargılarıyla karşılaşacaktık. Ancak onların saflarını da deldikten sonra, ödlek Hojo komutanlarına saldırıya geçip onları öldürme şansımız olacaktı.

"Bu gece, düşman Muroto Ormanı'nda kamp kuracak," dedim. "Burası beni her vakit korkutan tekinsiz bir yerdir. Belki onları da korkutur."

Go, hayranlık içinde bana baktı. "Genç lord, bize zaferin anahtarını verdi," dedi.

Gölgelere gizlendik. Kendine güvenen, şimdiden zafer sarhoşluğuna kapılmış Hojo askerleri gece boyunca içip kendilerine ziyafet çektiler. Şafaktan önceki en karanlık saatte, düşmanlarımız sarhoş sarhoş uyuklarken, kamplarına sızdık, önderlerinin çadırına girdik, başlarını hızla kopardık.

Sonra uyuyan güruhun üzerine alev alev oklar attık, bir yandan da Ölüler Ülkesi'nden çıkmış gulyabanilerin seslerini taklit ederek haykırıyor, inliyorduk.

Düşman, emir almak üzere çadıra koştuğu zaman gördü ki, kumandanlarının korkunç kelleleri kendi kılıçlarının kanlı kabzalarına, kırık demirler ise toprağa saplanmıştı.

Hojo askerleri panik içinde, birbirlerini ezerek kaçıyordu. Kıyıda bekleyen okçularımız, yüzer yüzer öldürmeye başladı onları. Çok iyi bildiğimiz ormanda, kılıçlarımız bin adet başı omuzlarından kopardı. Talihin yardımıyla şafak, okyanustan yoğun ve kesif bir sis taşıdı, bu da kafalarının çok daha karışmasına, çok daha korkmalarına sebep oldu. Ertesi akşam Muroto Ormanı'ndan ayrıldığımız zaman, mızrakların ucuna geçirilmiş üç bin yüz on altı Hojo kellesini orada bıraktık; çürük meyveler gibi ağaçlardan sallanıyorlardı, sahilde dağılmış, kendi kan çılgını atlarının kuyruklarına ve yelelerine asılmış haldeydiler. Bugün bile, fırtına dalgaları kıyıyı döverken, ölülerin kemikleri, gemi enkazları gibi suyun üstünde yüzerler.

Ertesi ilkbahar, en yakın iki komşu bölgeden Lord Bandan ve Lord Hikari, karşılıklı düşmanlarımıza karşı yapacağımız seferberliğe katılmaya karar verdiler. Üç bin samuraydan ve yedi bin yaya askerden oluşan birleşik ordumuz Hojo'ya karşı yürüyüşe geçtiler. Bayrağımız, dört yönden gelen okların arasından sıyrılarak uçan tek bir serçeydi.

Ordumuz, Muroto Ormanı'nı geçerken, düşmanı katlettiğimiz yerde bir serçe bulutu daha ortaya çıktı. Lord Bandan ile Lord Hikari eyerlerinden aşağı atlayıp atımın yanında diz çöktüler. Bu ikinci alamet, bağlılıklarını beni üstün lord olarak kabul etme düzeyine çıkarmalarına sebep oldu. Böylece ben, Okumiçi no kami Hironobu, Büyük Lord konumuna yükselmiş oldum. O

vakitler, daha yedi yaşına varmamıştım.

Klanımız Okumiçi'nin yükselişi, bölgemiz Akaoka'nın şöhreti böyle başladı.

Benden sonra gelecekler, klanımızın bu gizli kayıt tomarlarına çok dikkat edin; bunlar, atalarınızın kanıyla yazılmış bilgelik, tarih ve kehanet kayıtlarıdır. Benim başladığım işe devam etmeyi ihmal etmeyin.

On bin cennetin bütün tanrıları ve Budaları, bölgemizi güçlendirecek olan size gülümsesin.

On bin cehennemin bütün hayaletleri ve iblisleri, onurumuzu dik tutmayı başaramayanların peşini sonsuza dek bırakmasın.

İTHAKİ - ÇAĞDAŞ DÜNYA EDEBİYATI

Serçe Bulutu

TAKASHI MATSUOKA

Yıl 1861. İki yüzyıllık bir izolasyondan sonra Japonya kapılarını Batı'ya açmaktadır. Yabancı gemiler Edo'daki Şogun Kalesi'ni yerle bir etmekle tehdit ede dursun, küçük bir Amerikan misyoner grubu da kendi dinlerini yaymak için adaya ayak basmıştır. Japonya'daki kaderlerinin çoktan yazıldığını ise henüz bilmemektedirler.

Genç bir asil, yeni yılda yaşamının bir yabancı tarafından değişeceğini düşlemektedir...ve derler ki Lord Genji'nin geleceği görme yeteneği vardır. Yakışıklı lord, bir silahşör ve lanetli güzelliğinden kaçan bir kadınla tanıştığında eşi benzeri görülmemiş bir serüven başlar. Bu uyumsuz üçlü, Doğu ile Batı'nın, beden ile ruhun kimsenin hayal bile edemeyeceği şekilde birbirine geçtiği tehlikeli bir yolculuğa çıkar.

"Heyecan dolu, alışık olmadığımız kadar eğlenceli ve gizemli bir hikaye..."
People

"Bir samuray kılıcından daha derin iz bırakan, tutkulu ve beklenmedik sonuyla renkli ve eğlenceli..."
San Francisco Chronicle

"Tutku dolu bir ilk roman... Edo zamanının tüm o ihtişamıyla dolu."
Publishers Weekly

Edebiyat - 335 www.ithaki.com.tr

ISBN 975-273-223-2 İnternet Satış www.ilknokta.com

9 789752 732230

KİTAP

17 50